CĂRȚI ROMANTICE

Jurăminte neobișnuite

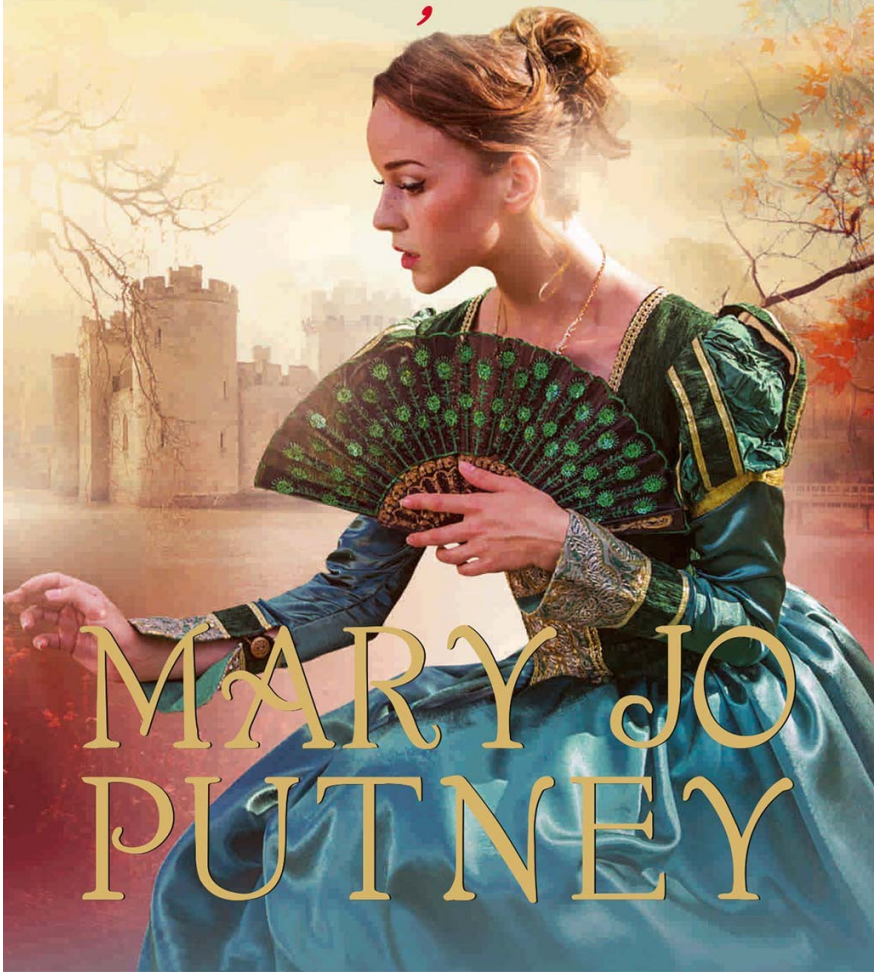

MARY JO PUTNEY

Mary Jo Putney

Jurăminte neobişnuite

Uncommon Vows

Mary Jo Putney
Copyright © 1991 Mary Jo Putney

Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Jurăminte neobişnuite
Mary Jo Putney

Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactori: Mira Velcea, Diana Calangea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Jo Putney, Mary
Jurăminte neobişnuite / Mary Jo Putney;
trad.: Graal Soft. – Bucureşti: Litera, 2015
ISBN 978–606–741–326–7
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31 = 135.1

Mary Jo Putney

Jurăminte neobişnuite

Traducere din limba engleză
Bianca Mateescu

Editorului meu, Hilary Ross, care devine sfioasă atunci când autorii pe care îi promovează afirmă că se consideră norocoşi că o au.

prefaţă

Moartea regelui Henric I în 1135 a grăbit perioada numită uneori Anarhie. Henric a fost un rege nemilos şi foarte priceput, dar, în ciuda faptului că a avut peste douăzeci de copii, singura descendentă legitimă era fiica sa Matilda, care s-a măritat încă de timpuriu cu împăratul Germaniei. Deşi aceasta era foarte iubită în Germania, odată rămasă văduvă, la douăzeci şi puţin de ani, a revenit în Anglia, unde a fost supranumită „împărăteasa”.

Henric şi-a măritat apoi fata cu Geoffrey, moştenitorul în vârstă de paisprezece ani al contelui de Anjou, o uniune dezagreabilă nu doar pentru principalele părţi implicate, ci şi pentru întreaga lume a baronilor normanzi, de vreme ce Normandia şi Anjou erau vechi duşmani. Chiar şi aşa, regele avusese suficient de multă putere ca să-i intimideze pe baroni să jure că aveau să o accepte pe Matilda drept succesoarea la tron a lui Henric.

Însă, imediat după moartea lui Henric, nepotul lui, contele Ştefan al II-lea de Blois (care îi jurase cel dintâi credinţă verişoarei sale Matilda şi despre care se spunea că i-ar fi fost mai de mult amant), şi-a atribuit imediat coroana şi vistieria. Ştefan era binevoitor şi galant, aşa că baronii şi Biserica au fost fericiţi să-l accepte drept conducător, în locul Matildei. Cu toate acestea, ambiţia lui Ştefan a depăşit abilităţile sale, şi în următorii câţiva ani a înstrăinat Biserica şi pe mulţi dintre supuşii săi.

Robert de Gloucester, cel mai în vârstă dintre fiii bastarzi ai regelui Henric, a fost unul dintre cei mai

mari proprietari de terenuri din Anglia, extrem de respectat pentru capacităţile şi integritatea sa. În primăvara anului 1138, el a decis să o susţină pe sora lui vitregă Matilda pentru revendicarea tronului şi l-a sfidat în mod oficial pe regele Ştefan. Partea vestică şi cea sudică a Angliei îl susţineau pe Robert, astfel că ţara s-a cufundat într-un război civil.

Cele mai multe lupte s-au purtat la frontiera dintre susţinătorii Matildei, din vest, şi majoritatea celor din zona estică a ţării, încă loiali lui Ştefan. Mulţi dintre baroni vedeau cu ochi buni anarhia, considerând-o o modalitate de a-şi spori propria putere, şi acceptau fără prejudecăţi ca mită terenuri şi titluri de la oricare dintre părţi. Măcelul a fost considerabil chiar şi pentru o eră a brutalităţii ca aceea, deşi Robert de Gloucester făcuse tot ce îi stătuse în putere ca să menţină pacea în teritoriile pe care le administra.

Matilda a fost foarte aproape de a câştiga coroana, dar nu a reuşit. (A fost frecvent acuzată de aroganţă şi de snobism, trăsături care ar fi fost considerate oarecum fireşti pentru un rege, dar pe care cronicarii de sex masculin le-au găsit intolerabile la o femeie. Lucrurile nu s-au schimbat prea mult.)

După moartea lui Robert de Gloucester, în 1148, Matilda s-a întors în Normandia. Nu a mai revenit în Anglia, dar fiul ei cel mai tânăr a preluat cauza angevină (numită astfel după Anjou, casa soţului şi a fiilor Matildei). Ca un adevărat descendent al Cuceritorului, Henric a invadat pentru prima dată Anglia la frageda vârstă de paisprezece ani. Din punct de vedere militar nu a realizat nimic, dar, printr-o farsă incredibilă, Henric a reuşit să îl convingă pe vărul său, regele Ştefan, să-i achite pe mercenarii săi angevini.

Până în 1148, când are loc cea mai mare parte a

acţiunii din *Jurăminte neobişnuite*, ţara ajunsese deja într-o situaţie fără ieşire. Vechea diviziune se păstrase: zona de vest de partea Matildei, zona de est de partea lui Ştefan, cu divergenţe de-a lungul frontierei dintre ele.

prolog

Abaţia Fontevaile, Shropshire, 25 decembrie 1137

Soarele palid de Crăciun apunea după o zi dezastruoasă, iar cei doi cavaleri porniră în misiune, în vreme ce tăciunii donjonului distrus încă străluceau sub cerul nopţii. Călăreau în forţă şi repede, fără să scoată o vorbă în timp ce parcurgeau drumul lung şi pustiu. Era aproape miezul nopţii când ajunseră în vârful ultimului deal. Ca printr-un acord nerostit, atât cavalerul cel tânăr, cât şi cel bătrân îşi opriră caii şi priviră îndelung spre valea stearpă de dedesubt, unde lumina argintie şi rece a lunii pline mângâia abaţia Fontevaile cu o linişte nepământeană.

— Mi-aş fi dorit din tot sufletul să nu fi fost nelegitim.

Cuvintele amărâte ale bărbatului mai în vârstă trădau durerea pe care i-o provocase acea zi blestemată. Walter de Evesham era căpitanul gărzilor de Lancey şi cunoscuse bine toată familia – aproape că fusese unul de-al lor. După acel dezastru, şi-ar fi dorit să fi murit şi el odată cu ei.

Gura bărbatului mai tânăr afişă zâmbetul crispat de acceptare al celui care învăţase încă de timpuriu care îi era poziţia socială în viaţă.

— Nu v-aţi putea dori asta mai mult decât mine, dar o dorinţă nu va schimba faptul că mama mea a

fost servitoarea tatălui meu, nu soţia sa.

Privirea căpitanului zăbovi asupra tovarăşului său. Richard FitzHugh avea constituţia lungă şi deşirată a unui băiat care nu e încă pe deplin dezvoltat, dar era un războinic curajos şi priceput. Fusese numit cavaler doar cu o săptămână în urmă, şi toţi cei care îl cunoscuseră fuseseră de acord că meritase această onoare, în ciuda faptului că avea doar optsprezece ani.

— Tu eşti cel mai bun dintre fiii lui Lord Hugh, Richard! zise Walter morocănos. Ar fi fost mult mai bine pentru Warfield dacă tu ai fi fost succesorul de drept!

Fără a se lăsa impresionat de compliment, tânărul cavaler făcu un semn către abaţia adormită.

— Nu-l subestimaţi pe fratele meu Adrian.

— Un băiat bolnăvicios, rahitic şi prea evlavios, bombăni căpitanul. Ar fi cel mai bine dacă ar rămâne la Fontevaile să-şi depună jurămintele. Ce ar putea face ca să-şi păstreze moştenirea într-o ţară care a luat-o razna?

— Chiar foarte multe. Îl cunosc destul de bine pe Adrian şi garantez că nu e nimic în neregulă nici cu sabia, nici cu judecata sa. Richard îşi strânse mai bine mantia de lână în jurul platoşei. Sub vântul aspru de decembrie, legăturile metalice erau reci ca gheaţa, dar, cum rebeliunea se răspândise şi în regiunile rurale, nu ar fi îndrăznit să călătorească neînarmaţi. Deşi e tânăr, eu cred că va apăra Warfieldul la fel de bine ca oricine altcineva.

— Uitasem că aţi fost trimişi amândoi pentru a fi crescuţi la Courtenay.

Sir Walter dădu pinteni calului pe panta dealului umbrit, cu fruntea încruntată, întrebându-se dacă optimismul lui Richard ar putea fi întemeiat.

— Da, am fost, şi am împărţit şi o saltea de paie şi ne-am antrenat împreună timp de cinci ani, până când Adrian a decis să se dedice Bisericii.

Richard îşi grăbi la rândul său calul pe panta abruptă, amintindu-şi cum doi băieţi, care nu voiau să-şi recunoască dorul de casă, se împrieteniseră printre atâţia străini. Deveniseră cu adevărat ca doi fraţi, iar Richard îl prefera pe Adrian ca senior al său mai mult decât pe oricare dintre fiii legitimi ai lui Lord Hugh.

— Adrian avea talent la mânuit armele? întrebă căpitanul surprins, întrucât acea imagine nu se potrivea cu amintirile lui.

— Da, avea, precum şi o voinţă invincibilă. Ne testam unul celuilalt iscusinţa, cum ar face orice băieţi. Richard zâmbi strâmb. Dacă nu aş fi avut cu trei ani în plus de viaţă şi experienţă, nu l-aş fi învins niciodată. Dar aşa a fost să fie, distincţiile au fost aproximativ egale.

— *Te* putea învinge?

Uimit, Sir Walter îşi ridică ochii de la poteca abruptă, convins că tânărul glumea, doar că de data aceasta nu exista nici o urmă de frivolitate pe chipul tovarăşului său.

— Adrian a venit la Fontevaile pentru că îl iubea pe Dumnezeu, nu pentru că se temea de om. Richard ştia că vorbele sale nu erau întru totul adevărate. Deşi îl cunoscuse bine pe fratele său vitreg, nu ar fi îndrăznit să presupună că ştia toate motivele pentru care Adrian hotărâse să devină călugăr. Şi pentru că era fiul cel mai mic, nu ar fi avut oricum nimic de moştenit. Dar acum lucrurile nu mai sunt la fel.

Încă plin de îndoieli, Sir Walter era gata să-i răspundă, când privi în sus către luna care trona deasupra abaţiei.

— Maică Precistă, se minună el, cu mâna încleştată pe hăţuri, oprindu-şi brusc calul.

Richard ridică şi el privirea, apoi îşi ţinu răsuflarea când văzu ce îl înspăimântase pe celălalt bărbat. Luna plină fusese ca un cerc perfect alb-argintiu, dar în clipa aceea o umbră devora lumina. Porţiunea întunecată a lunii strălucea într-un roşu-închis murdar, de parcă ar fi fost un felinar din iad.

— Nu înseamnă nimic, zise Sir Walter, cu vocea ascuţită de nelinişte şi cu ochii aţintiţi asupra dramei de pe cerul nopţii. Am mai văzut aşa ceva. O să treacă. Nu înseamnă nimic.

Nu credea ce spunea. Eclipsele fuseseră considerate dintotdeauna prevestitoare de evenimente importante şi de rău augur, şi probabil era o încheiere potrivită pentru acea zi dezastruoasă. Însă, îşi dădu el seama ostenit, în vreme ce-şi zorea calul istovit către porţile abaţiei, întrebarea era dacă acel semn era de bun sau de rău augur pentru tânărul care devenise noul baron de Warfield.

Înainte să le permită să intre, uşierul îi cercetă neîncrezător pe cei doi cavaleri şi îi întrebă cu ce treburi sosiseră; în acele vremuri, chiar şi slujitorii lui Dumnezeu aveau motive să fie precauţi. Cei doi îşi duseră caii la grajduri, apoi, conduşi de scârţâitul încordat al frunzelor moarte purtate de vântul rece, traversară curtea către chilia egumenului. Luna era pe jumătate acoperită, iar pământul luminat roşiatic părea ameninţător.

Ca de nicăieri, dinspre biserică se auzi apoi cântecul pur şi fragil de utrenie al călugărilor, plutind prin aerul rece al nopţii. Era atât de frumos, încât amintea de existenţa unei lumi mai bune, superioare;

acel lucru aducea alinare sufletului chinuit al lui Sir Walter. Strânse cu mâna stângă teaca aspră a sabiei. Cu voia lui Dumnezeu, poate că Richard avusese dreptate în ceea ce-l privea pe Adrian.

Camera de primire a egumenului era modestă, mobilată simplu şi decorată doar cu un crucifix; dar, din fericire, existau foc şi vin cu care să se poată încălzi vizitatorii în timp ce aşteptau să se termine slujba. Aşezat pe o bancă, Sir Walter sorbi cu recunoştinţă vinul, care era exact cum se aşteptase: slab, diluat. Fontevaile era una dintre noile case cisterciene, un ordin foarte determinat să nu se lase corupt de avariţie sau de un trai uşor. Căpitanul fusese surprins să afle că Adrian insistase să vină la Fontevaile; băiatul părea să aibă o pasiune pentru traiul auster.

Richard FitzHugh se plimba prin camera întunecată, sorbindu-şi vinul. Era prea agitat pentru a se aşeza, chiar şi după acel şir de zile obositoare. Sir Walter îl privea cu drag. Tânărul cavaler era un om bine făcut, blond şi chipeş, şi un luptător desăvârşit. Sir Walter fusese cel care îi sugerase să se alăture gărzilor de la Warfield, după ce plecase de la Courtenay; în secret îl considera fiul pe care nu îl avusese niciodată. Lord Hugh avea cu siguranţă destui fii şi se putea lipsi de cel mai puţin important dintre ei. Oftă şi se întoarse la vinul lui. Lord Hugh murise, iar Richard nu îi putea lua locul ca baron de Warfield. Unele lucruri nu puteau fi schimbate, iar a fi bastard era unul dintre ele.

După terminarea utreniei şi a laudelor, egumenul William se întoarse în chilia lui. Era puţin încruntat; fusese prevenit că avea vizitatori. Deşi egumenii trebuiau să fie oameni practici pentru a se îngriji de ale casei, William avea chipul de pustnic specific unui

călugăr care nu uitase că Îl serveşte în primul rând pe Dumnezeu.

După un salut scurt, egumenul întrebă:

— Doriţi să-l vedeţi pe Adrian de Lancey?

Sir Walter îi explică în câteva cuvinte de ce, apoi adăugă:

— Nu a depus încă jurămintele, nu-i aşa?

— Nu, mai are o lună până să împlinească şaisprezece ani. Ridurile de pe chipul lung al egumenului se accentuară. Presupun că îl vom pierde. Mare păcat! Cred că are cu adevărat vocaţie!

Îşi instrui apoi slujitorul să-l cheme pe novice şi se aşeză să aştepte, tăcut, cu mâinile încrucişate în faţa lui pe masă şi cu ochii acoperiţi de glugă.

Peste câteva minute, apăru şi cel care reprezenta scopul misiunii lui Sir Walter. În încăpere ardea o singură lampă, aşa că vizitatorii erau cufundaţi în întuneric. Cavalerul îşi luă răgaz să-l studieze pe tânărul Adrian în vreme ce privirea acestuia era îndreptată către egumen. Deşi în trecut nu acordase foarte multă atenţie fiului celui mic al stăpânului său, în acea clipă dorea să afle cât mai multe despre noul său senior, ca să se liniştească.

Adrian de Lancey nu mai era băiatul slab şi deşirat pe care şi-l amintea Sir Walter, ci aproape devenise bărbat, se înălţase, iar sub roba cisterciană, albă şi grosieră, i se distingea trupul sănătos şi bine făcut. Păşea prin încăpere cu graţia unui războinic, nicidecum cu detaşarea unui cleric preocupat de cele spirituale.

Spre deosebire de tatăl şi de fraţii săi, avea părul atât de deschis la culoare, încât părea argintiu. Trăsăturile lui frumoase trădau stăpânirea de sine a unui călugăr, nefiind surprins sau alarmat că fusese chemat din chilia sa, în toiul nopţii. Avusese

dintotdeauna acea stăpânire de sine, încă de pe vremea când era doar un prunc; poate că acei ochi serioşi şi plini de reticenţă erau motivul pentru care Sir Walter nu se simţise niciodată prea bine în preajma băiatului.

Adrian făcu o plecăciune în faţa egumenului.

— Aţi vrut să-mi vorbiţi, părinte? Avea o voce joasă, plăcută, dar în acelaşi timp la fel de calmă şi de controlată ca întreaga lui făptură.

— Ai vizitatori, zise William, arătând spre umbre.

Tânărul se întoarse. Când îşi văzu fratele vitreg, ochii lui cenuşii se umplură o clipă de căldură.

— Richard!

Înaintă apoi surprins şi bucuros, ca să-i strângă mâna întinsă a fratelui său. Richard îi strânse şi el mâna, solemn. Recunoscându-l apoi pe Sir Walter în întuneric, căldura îi dispăru, lăsând loc precauţiei. Îşi dăduse seama că nu era o vizită obişnuită. Rosti apoi, dându-i drumul la mână fratelui său:

— Vă urez bun venit, Sir Walter! Ce veşti aduceţi de la Warfield?

Bătrânul cavaler se ridică dintr-odată, cu greutate.

— Da, Lord Adrian, aduc o veste rea.

Înaintând în lumină, îngenunche în faţa novicelui şi îi oferi sabia în teacă pe care o adusese cu el. Gestul şi onorul făcute de Sir Walter trădau esenţa dezastrului, chiar dacă nu în detaliu. Tânărul privi îndelung mânerul de bronz gravat al sabiei Warfield. Era de prisos de menţionat faptul că, dacă ar mai fi fost în viaţă, stăpânul nu ar fi renunţat sub nici o formă la sabie.

Exact atunci când tensiunea părea gata să spargă tăcerea, Adrian întrebă încet, cu chipul încremenit:

— Ce s-a întâmplat?

— Acum două nopţi, conacul de la Kirkstall a fost

atacat. Eu şi Richard am luat cu noi aproape toţi ostaşii şi i-am urmărit pe invadatori. Din întâmplare, toţi cei trei fraţi ai tăi veniseră la Warfield pentru a sărbători Crăciunul, aşa că i-am spus lui Lord Hugh că nu e nevoie să ne însoţească, ci că ar trebui să profite de timp şi să stea cu fiii lui şi cu noul său nepot. Se putea citi în vocea lui Sir Walter că se considera vinovat de cele întâmplate. Cred că raidul asupra Kirkstall a fost un tertip menit să ne îndepărteze. Cât am fost plecaţi, Warfield a fost atacat, înainte de răsărit, în ziua de Crăciun, când toată lumea dormea. Donjonul a fost incendiat şi toţi cei dinăuntru ucişi. Câţiva săteni, atraşi de zgomotele de luptă, au asistat neputincioşi din codru. Tatăl şi fraţii tăi au luptat vitejeşte cu armele pe care le-au avut la îndemână, dar n-au avut nici o şansă. Acest masacru a fost plănuit! Înclină capul către arma pe care o avea în mâini. Am găsit sabia tatălui tău lângă cadavrul său. A fost unul dintre puţinele lucruri care a supravieţuit incendiului.

Chipul lui Adrian se schimbase pe măsură ce dezvăluirea avansase. Fără să mişte un singur muşchi, suprafeţele şi unghiurile feţei sale se modificaseră şi încremeniseră într-o nouă expresie, astfel că acum nu mai semăna deloc cu un tânăr. Nu mai avea un aspect calm, ci, dimpotrivă, părea însufleţit de căldura albă a fierului topit.

— Cine? întrebă el cu voce încă blândă, dar atât de tranşantă, încât pătrunse în fiecare colţ al încăperii.

— Guy de Burgoigne, zise Sir Walter, şi amărăciunea din vocea lui făcu numele să sune ca un blestem. Un bandit care încearcă să-şi construiască un regat în zona nordică a Merciei. Uitând unde se afla, bătrânul cavaler scuipă pe podea. Fiind unul dintre cei mai puternici susţinători ai lui Ştefan, ştia că regele nu

avea să-l pedepsească. Dar cine ar fi crezut că Burgoigne ar veni atât de departe în sud ca să ucidă un baron în propriul donjon?

Adrian se întoarse şi îngenunche în faţa egumenului William, care urmărise totul în tăcere.

— Domnul meu, oricât de mult m-ar întrista, va trebui să plec de la Fontevaile. Îmi oferiţi binecuvântarea?

— Da, fii binecuvântat. Puse mâna pe creştetul argintiu al lui Adrian, murmură câteva propoziţii în latină, apoi oftă. Să tinzi spre stăpânire de sine, fiul meu. Eşti propriu-ţi cel mai aprig duşman.

— Ştiu bine asta!

Adrian se ridică şi, cu ochii-i cenuşii înflăcăraţi, luă sabia tatălui său de la Sir Walter şi o scoase din teacă. Îşi trecu o clipă degetele peste tăişul ei, care strălucea mortal sub urmele de cenuşă şi sânge, şi sărută mânerul carbonizat, uzat de mâna tatălui său.

Privindu-l, Sir Walter inspiră şi făcu în mod involuntar un pas în spate, profund zguduit să vadă o asemănare pe care nu o remarcase până atunci. Cuprins de o furie letală, Adrian putea fi confundat cu bunicul său din partea mamei, sirele de Courcy, un războinic ale cărui forţă şi ferocitate deveniseră legendare. Lady Eleonora, fiica lui Courcy, fusese o dulce şi blândă ibovnică a lui Warfield, iar Sir Walter nu şi-ar fi închipuit niciodată că ar putea vedea vreodată în fiii săi chipul tatălui ei. Acea constatare era înspăimântătoare şi nu întru totul bine-venită.

Adrian îşi înălţă capul; privirea lui era mortală, precum oţelul sabiei.

— Sir Walter, numeşte-mă cavaler.

— Dar… dar ai doar cincisprezece ani. Nu te-ai pregătit, nu te-ai îmbăiat şi nu ai postit. Căpitanul

clătină din cap. Numirea unui cavaler este printre cele mai solemne momente ale vieţii. N-ar fi corect să o facem în grabă.

— Am fost antrenat în mânuirea armelor, şi de peste doi ani mă rog şi mă purific, zise tânărul sec. Chiar în momentul ăsta Burgoigne ar putea înainta să captureze domeniile Warfield, şi nu mai putem pierde timpul. Trebuie să fiu cavaler, ca să pot comanda, de aceea îţi cer să-mi oferi această distincţie.

Sir Walter ezită, prea obosit să ia o decizie atât de importantă. Se auzi apoi din umbră vocea liniştită a lui Richard:

— Adrian are dreptate. Îl aşteaptă o misiune foarte dificilă, şi trebuie să o poată înfrunta ca un bărbat între bărbaţi. Văzându-l pe Sir Walter ezitant, Richard continuă, cu o voce şi mai liniştită: Dacă nu-l numeşti tu, o voi face eu. Dar s-ar cuveni să o faci tu.

În faţa logicii incontestabile, Sir Walter se supuse. Existau precedente pentru numirea unui tânăr care urma să-şi dobândească moştenirea sau a unui cavaler în ajunul luptei, iar în cazul acesta ambele condiţii erau valabile.

Se obişnuia ca în astfel de ocazii să fie rostite câteva cuvinte. Căpitanul îşi drese glasul şi îl privi pe tânărul care stătea în faţa lui, periculos de neclintit.

— A fi cavaler este deopotrivă un mare privilegiu şi o la fel de mare responsabilitate. Un cavaler trebuie să-L slujească pe Dumnezeu – şi Biserica –, să fie loial şi supus stăpânului său şi să-i apere pe cei slabi.

Bărbatul se opri, iar Richard veni şi legă spada lui Lord Hugh în jurul taliei subţiri a fratelui său.

Sir Walter continuă:

— Fie ca Dumnezeu să-ţi dea curaj, înţelepciune şi putere, ca să poţi trăi şi muri cu onoare. Te numesc

cavaler, Sir Adrian. Căpitanul îi acordă *colee*, obişnuita lovitură peste umăr şi astfel ceremonia luă sfârşit.

Ar fi trebuit poate să fie o privelişte neobişnuită – un tânăr purtând o sabie peste haina albă de călugăr –, doar că în acel caz nu era.

Richard îşi îmbrăţişă fratele, apoi luă Biblia egumenului de pe masă şi depuse în mod oficial jurământ de credinţă fratelui său. Amintindu-şi că aşa se cădea, Sir Walter făcu acelaşi lucru.

După acceptarea solemnă a jurămintelor celor doi, Adrian privi către crucifixul modest de pe peretele chiliei egumenului şi căzu în genunchi. Scoase sabia şi o ridică, astfel încât crucea formată din lamă şi mâner să se suprapună crucifixului.

— Jur în faţa lui Dumnezeu şi a omului că voi reconstrui Warfield mai puternic decât a fost vreodată, zise cu o voce care-i trăda furia şi hotărârea. Jur, de asemenea, că voi răzbuna moartea familiei mele şi a tuturor celorlalţi care au pierit alături de ea, indiferent cât de mult timp îmi va lua, şi chiar de va trebui să plătesc cu propria-mi viaţă.

Dintre cei trei bărbaţi care ascultau, Richard era singurul care înţelegea cu adevărat că acel jurământ nu însemna că avea să încerce să reconstruiască şi să se răzbune, ci că promitea solemn că urma să înfăptuiască acele lucruri. Cunoscându-l atât de bine pe fratele său, Richard nu se îndoia nici o clipă că jurămintele aveau să fie duse la îndeplinire.

Afară, în curte, slujitorul egumenului îi escortă pe Sir Walter şi pe Richard către camera de oaspeţi, ca să se odihnească. Adrian nu îşi revendică patul. Emoţiile contradictorii care clocoteau în interiorul său nu-l lăsau să se odihnească. Privind spre cer, văzu că luna

aproape nu se mai zărea şi zâmbi slab, fără pic de umor. Se spunea că eclipsele prevesteau mari schimbări, ceea ce se adeverise în cazul de faţă: viaţa lui urma să se schimbe radical din acea seară. Traversă curtea către biserică. Interiorul gigantic, în care orice sunet făcea ecou, era luminat doar de câteva lumânări împrăştiate. Spaţiul de piatră gol răspândea fiori mai ceva decât iarna de afară. Cu doar o oră în urmă, Adrian fusese acolo cu ceilalţi novici şi călugări din cor, cântând imnuri închinate Domnului. Simţise căldura trupurilor strânse laolaltă în corul bisericii, armonia din vocile lor înălţate şi pacea sufletească dată de convingerea că acolo urma să-şi petreacă tot restul vieţii. În acea clipă, pacea sufletească dispăruse, poate pentru totdeauna.

Luă o lumânare aprinsă, se duse cu ea până la suportul cu lumânări şi aprinse o alta în memoria tatălui său, Lord Hugh de Warfield. Baronul fusese un om aspru şi lipsit de menajamente, care insufla mai degrabă respect decât dragoste, dar care crezuse întotdeauna în onoare şi îşi făcuse datoria cum considerase de cuviinţă.

Adrian mai aprinse trei lumânări – pentru fratele lui cel mai mare, care se numea tot Hugh, şi pentru soţia şi copilul acestuia, care muriseră odată cu el în ziua de Crăciun. Mai tânărul Hugh fusese o copie fidelă a tatălui său, dar, din păcate, ca moştenitor al Warfield, fusese şi destul de arogant. Se dovedise totuşi şi extrem de curajos, şi cu siguranţă oamenii lui Burgoigne vor fi plătit scump pentru moartea lui.

O altă lumânare ardea pentru Amaury de Lancey, cu un an mai mic decât Hugh. Deranjat de faptul că el nu moştenea pământuri, Amaury încercase întotdeauna să demonstreze că era la fel de bun ca

fratele lui mai mare, şi chiar reuşise acest lucru. Baldwin fusese cel mai mic dintre cei trei fraţi care muriseră. Deşi el şi Richard erau de aceeaşi vârstă, Baldwin îl tratase mereu cu dispreţ pe fratele său nelegitim. Ironia sorţii făcuse ca fratele său vitreg, nelegitim, să fi supravieţuit tocmai pentru că plecase în urmărirea invadatorilor, atunci, în toiul iernii aspre de decembrie, când toţi ceilalţi fii legitimi de Lancey se bucurau de festivităţile de Crăciun.

Adrian inspiră profund, inhalând parfumul stins de tămâie şi mirosul acru de seu ars. Îl făcea oare imoral faptul că se simţea recunoscător că Richard, fratele pe care îl iubea cel mai mult, fusese singurul supravieţuitor?

Schiţă un zâmbet trist. Poate că putea fi considerat imoral, dar nu avea cum să nege ce simţea.

Aprinse apoi o lumânare şi pentru mama lui, la fel cum făcuse mereu, deşi cu siguranţă sufletul ei nu mai avea nevoie de rugăciuni. Se rugă însă umil ca Dumnezeu s-o ierte. Cu un an în urmă, când Lady Eleonora murise, mult prea subit ca Adrian să poată ajunge la ea în timp util, fusese foarte furios pe Dumnezeu fiindcă o luase prea devreme pe acea femeie atât de blândă şi de bună. Ar fi trebuit să aibă mai multă credinţă; abia acum înţelegea că Dumnezeu fusese milostiv, că mama lui murise repede, fără chinuri, şi nu în incendiul de la Warfield, înconjurată de ţipetele familiei muribunde şi ale slujitorilor.

Cu solemnitate, Adrian aprinse şi alte lumânări, până când zeci de flăcări ajunseseră să sfideze întunericul, cu lumina şi căldura lor. Pe acelea le aprinsese pentru bucătari, pentru ajutoarele lor, pentru grăjdari şi gardieni, care muriseră şi ei ucişi de Burgoigne şi de oamenii lui. Copil fiind, Adrian îi

cunoscuse pe aproape toţi, se jucase cu unii sau chiar învăţase de la alţii. Dumnezeu să-i aibă în pază. Se aşteptaseră ca stăpânul lor, Lord Hugh, să-i apere, însă acesta dăduse greş. Adrian se ruga să-l ajute Dumnezeu să nu facă şi el la fel.

Cu sandalele scoţând un pleoscăit la fiecare pas, traversă curtea spre capela Fecioarei, unde o lumânare lumina statuia Sfintei Fecioare. Iubise mereu acea capelă, pentru chipul blând al Mariei, pe care dăinuia o seninătate atemporală şi care îi aducea aminte de propria mamă şi de tot ce era dulce şi pur pe lume. Oamenii vorbeau, pe bună dreptate, despre Biserica Maicii Domnului, căci Biserica era simbolul forţei şi al compasiunii în rândul naţiunilor la fel cum femeile aduceau milostenia şi blândeţea printre bărbaţi.

Îngenunche şi îşi puse sabia în faţa altarului. Se obişnuia ca toţi aspiranţii la rangul de cavaler să se roage lângă armele lor cu o noapte înainte, pentru putere şi smerenie. În cazul lui Adrian, lucrurile merseseră în ordine inversă. Plecându-şi capul, îşi acoperi faţa cu mâinile şi inspiră cutremurându-se, fără să dea atenţie pietrei îngheţate de sub genunchii săi.

Când încercă să se roage, fu năpădit de emoţii şi de gânduri turbulente, care îl făceau şi mai înverşunat în planurile sale de viitor. Trebuia să protesteze în faţa regelui cu privire la comportamentul criminal al lui Burgoigne. Ştia deja că regele Ştefan nu avea să-l pedepsească pe unul dintre favoriţii săi, dar spera că, poate, simţindu-se vinovat, avea să renunţe sau măcar să reducă suma recompensei ce trebuia plătită pentru ca Adrian să-şi poată revendica dreptul la succesiune. Banii astfel economisiţi s-ar putea dovedi utili, pentru că Adrian era nevoit să reconstruiască Warfield din piatră, nu din cherestea, ca să nu mai poată fi

incendiat. Pe de altă parte, Adrian îi sugerase cu ceva timp în urmă lui Lord Hugh că donjonul era prea vulnerabil, dar acesta îl batjocorise pentru că el, un copil, avusese îndrăzneala să-i pună la îndoială judecata.

Totuşi, taxele şi castelele nu erau decât probleme lumeşti, pentru care se puteau găsi soluţii. Un lucru însă nu avea rezolvare atunci, şi anume, faptul că el devenise baron, cu drept de viaţă şi de moarte asupra a sute de bărbaţi, femei şi copii. Deşi nu era uşoară, viaţa de călugăr avea totuşi o simplitate aparte. Acolo, la Fontevaile, şi-ar fi putut ţine mai uşor sub control partea întunecată, distructivă.

Mama lui recunoscuse în el temperamentul sălbatic al tatălui ei şi făcuse tot ce îi stătuse în putere să-i fie un model de iubire şi blândeţe. Lady Eleonora însăşi îi sugerase să se călugărească. Înţelesese în timp înţelepciunea sfatului ei, căci, având înclinaţii spre scrimă şi spre mânuirea armelor, putuse gusta încă de mic copil bucuriile înşelătoare ale setei de sânge. Ca urmare a acelui fapt, încă de timpuriu învăţase să nu-şi piardă controlul. Pentru o vreme, chiar crezuse că avea să reuşească să fie deopotrivă războinic şi om evlavios. Dar, odată cu apariţia primelor nelinişti bărbăteşti, acele pasiuni i se înteţiseră, şi astfel se convinsese că puterea lui de a face rău o depăşea cu mult pe cea de autocontrol.

Adrian scoase un oftat lung, eliberând un nor de abur în aerul îngheţat, gândindu-se la tot ce urma să piardă – nu doar stilul de viaţă, ci poate însuşi sufletul său. Îşi întorsese chipul către Biserică având credinţa că asta era singura lui speranţă de a trăi o viaţă pioasă, şi renunţarea la viaţa lumească îl făcuse să-şi găsească împlinirea sufletească.

Mai mult decât o împlinire, gândul de a-şi petrece tot restul vieţii muncind şi rugându-se la Fontevaile, printre tăceri şi cântece de laudă, înconjurat de învăţăminte şi frumuseţe, îi adusese o bucurie enormă. Acolo erau foarte puţine tentaţii lumeşti, iar cele mai mari bătălii erau doar spirituale, remarcate de un singur om, dar, cu toate astea, nu mai puţin provocatoare. Pofta, mândria şi furia erau păcate care făceau parte din el, şi, chiar şi într-o mănăstire, departe de ispite, tot le considera duşmani cu o putere copleşitoare, ameninţătoare.

Dar în acel moment lumea exterioară îl chema înapoi. În lume, păcatele împotriva cărora luptase atât de aprig erau onorate de oameni care considerau mândria potrivită pentru un nobil, furia o virtute bună pentru un războinic, iar pofta trupească nestăpânită o dovadă a virilităţii. I-ar fi fost atât de uşor, extraordinar de uşor, să devină un monstru precum sirele de Courcy. Adrian era pe deplin conştient de faptul că, lăsând la o parte şocul, durerea şi regretul pierderii familiei, era şi teribil de bucuros că Dumnezeu nu găsise de cuviinţă să-l lase să trăiască la Fontevaile.

Făcând o plecăciune pe podeaua din faţa altarului, cu piatra rece lipită dur de obrazul său, se rugă ca Dumnezeu să îi dea putere în lupta ce avea să urmeze. Nu se ruga pentru puterea de a-şi apăra moştenirea, de-a reconstrui Warfield sau de a-i proteja pe cei aflaţi în grija sa. Acelea erau lucruri pe care ştia deja că avea să le poată face.

Adevărata provocare, cea de care se temea cel mai tare, era aceea de a se stăpâni.

capitolul 1

Mănăstirea Lambourn, Wiltshire, iulie 1143

Era o zi glorioasă de vară. Meriel de Vere se opri în vârful dealului, descoperi capul vânturelului şi îl aruncă în bătaia vântului, urmărind cum micul şoim îşi lua zborul. Cu aceeaşi bucurie îşi scoase vălul şi broboada şi închise ochii ca să se poată bucura de adierea care îi sufla prin părul negru şi drept.

Se grăbise să termine prima parte a treburilor ca să poată hoinări în voie la întoarcere, aşa că intenţiona să se bucure de fiecare clipă de libertate. Nu că maica Rohese ar fi certat-o că întârzia; maica stareţă fusese întotdeauna foarte tolerantă cu novicea ei rebelă.

Meriel oftă, amintindu-şi din nou cât de repede trecea timpul. Venise la mănăstirea Lambourn ca elevă pe când avea zece ani, iar în cei cinci ani de când era acolo petrecuse mai mult timp cu surorile benedictine decât cu propria familie, la Beaulaine. Sir William de Vere îşi trimisese fiica la mănăstire, gândindu-se că în cele din urmă avea să se călugărească, şi chiar cu un an în urmă ea îşi începuse noviciatul.

Fiind o casă mică, Lambourn era o mănăstire, nu o abaţie, dar era un loc încântător, iar Meriel le iubea pe călugăriţe şi modul lor de viaţă. Cu toate acestea, odată cu apropierea datei depunerii jurămintelor finale, îi era din ce în ce mai greu să se imagineze petrecându-şi tot restul vieţii între hotarele acelui loc. Chiar şi simplul gând i se părea sufocant.

Şi, de cele mai multe ori, tocmai ca să-i aline neliniştile, maica Rohese o trimitea pe Meriel cu treburi în sat sau la conac. Dar oare ar fi fost la fel de neliniştită dacă nu s-ar fi apropiat data depunerii jurămintelor finale?

Dându-şi seama că gândurile i se succedau cu

repeziciune, Meriel îşi alungă totul din minte, nedorind să strice o zi perfectă cu neliniştile ei. Ridică fusta robei sale negre şi se aşează cu picioarele încrucişate, să privească vânturelul. Îl botezase Rouge din cauza dungilor roşii-maronii de pe partea de sus a corpului, dar încă nu îl antrenase pentru vânătoare. Pe lângă faptul că nu ar fi avut suficient timp pentru munca lentă de formare, creşterea şoimilor nu ar fi fost cea mai potrivită activitate pentru o călugăriţă novice. Îi era suficientă compania plăcută a lui Rouge, atât la mănăstire, cât şi în plimbările ocazionale la ţară.

Meriel iubea animalele: caii, păsările şi chiar şi pisicile. Din păcate, încă nu era suficient de înţeleaptă cât să-i placă şi păianjenii, dar poate peste ceva timp, când avea să fie mai mare şi mai evlavioasă, urma să înveţe să-i iubească şi pe aceia.

Acum, că bucuria primului zbor liber se atenuase, Rouge plutea la vreo şase metri deasupra luncii, cu coada ca un evantai, căutând cu privirea şoricei neatenţi sau orice altă pradă. Crescătorii de vulturi şi şoimi ştiau că femelele erau de preferat, fiind mai mari, mai puternice şi cu un temperament mai stabil decât masculii. Cu toate acestea, vânturelul era una dintre cele mai mici specii, astfel că nici chiar femela nu putea captura o pradă mai mare decât o vrăbiuţă.

Meriel zâmbea visătoare, rupse un fir de iarbă şi şi-l puse în gură să-l mestece în timp ce îşi lăsa imaginaţia să-i zburde liberă. Oare cum o fi să fii şoim, să fii atât de uşor şi de liber încât să te poţi lăsa purtat de vânt, să planezi şi să aluneci în văzduh printr-o bătaie puternică de aripi, să despici aerul cu înverşunare când capturezi prada?

Se hotărî, zâmbind larg, că nu era atât de curioasă încât să-şi închipuie gustul unei lăcuste; asta era o

parte a vieţii unui vânturel pe care nu-şi dorea s-o cunoască.

Îşi cuprinse genunchii cu braţele şi o privi cu drag pe Rouge. Vânturelul era una dintre cele mai modeste specii de păsări de vânătoare, numită uneori cu dispreţ şi şoim nehotărât. Aceasta era, într-adevăr, singura specie care putea fi crescută în mod legal şi de ţărani – şi compensa prin farmec tot ce nu avea prin prestigiu. Rouge era o creatură foarte jucăuşă şi afectuoasă, care devenise rapid un fel de animal de companie pentru toată lumea de la mănăstire.

Aprodul găsise în primăvară şoimul mic şi înfometat, iar Meriel, care petrecuse mult timp prin grajdurile de la Beaulaine, o putuse îngriji până se însănătoşise. De atunci Rouge o urmase îndeaproape pe stăpâna ei, uneori chiar năvălind în biserică şi fluturându-şi aripile în timp ce călugăriţele îşi spuneau rugăciunile.

Odată chiar se aşezase pe statuia Maicii Domnului în timpul slujbei de dimineaţă. Ca urmare a acelui fapt, după slujbă, maica Rohese spusese destul de sec că, deşi Sfânta Fecioară avea să-i ierte fără îndoială greşeala, ar fi mai bine să nu intre în biserică atunci când venea în vizită episcopul. Meriel se supusese cu blândeţe, abţinându-se cu tact să-l menţioneze pe preotul de la Beaulaine, care îşi adusese şoimul la slujbă şi-l priponise pe balustrada ce mărginea altarul cât el ţinuse liturghia.

După o jumătate de hoinărit cu mintea aiurea şi de bucurie pură, Meriel se ridică fără tragere de inimă şi se pregăti să se întoarcă la mănăstire. Rouge vânase suficient şi nu mai aşteptase nada, ci pur şi simplu coborâse şi se cocoţase pe mâna înmănuşată a stăpânei ei, apoi îi sărise pe umăr, scoţând un scâncet

firav. Fata tresări când ghearele ei ascuţite îi perforară veşmântul, dar fu nevoită să zâmbească în clipa când Rouge îi prinse jucăuş în cioc lobul urechii. Şoimii de tundră şi călători erau creaturi splendide, la fel de frumoşi şi de puternici precum îngerii răzbunători, însă nu fuseseră niciodată la fel de blânzi precum vântureii sau şoimuleţii-de-iarnă.

Meriel o mângâie pe Rouge delicat pe cap, apoi îşi ridică privirea înspre soare. Se încruntă când văzu cât de târziu se făcuse. Trebuia să se grăbească dacă voia să ajungă la vecernie. Cu Rouge încă pe umărul ei, îşi luă vălul şi broboada şi porni în pas alert. Cel mai scurt drum era pe o potecă abruptă pe un deal înalt, împădurit, aşa că urcă în ritm constant un sfert de oră, încălzindu-se de la efort, chiar dacă se deplasa la umbra copacilor.

Ajunsă în vârful dealului, se opri să-şi tragă sufletul şi privi valea îndepărtată, unde un drum înspre nord urma linia râului. Deşi acea parte a Angliei rămăsese aproape neatinsă de ultimii ani ai războiului civil, nu era totuşi o zonă foarte sigură.

Lumina care se reflecta din metalul strălucitor îi atrase atenţia, aşa că îşi miji ochii ca să poată vedea mai departe. Fratele ei Alan spunea că îşi petrecuse atât de mult timp cu şoimii, încât avea vederea la fel de bună ca a lor – şi probabil avea dreptate, altfel nu ar fi reuşit să deosebească ambuscada de acolo de jos.

Aproape că i se tăie răsuflarea de teamă când îşi dădu seama că puţin mai sus de curbă, de-o parte şi de cealaltă a drumului, stăteau bărbaţi înarmaţi. Era imposibil de ghicit cine erau sau pe cine aşteptau, dar, după norul mare de praf ridicat pe drum, era clar că victima era aproape, galopând înspre capcana lor. Chiar sub ochii ei, un detaşament format din

aproximativ douăzeci de cavaleri şi soldaţi apăru la doar câteva zeci de metri de locul ambuscadei. Auzise zvonuri că se purtaseră lupte mai la sud, şi se gândi că cele două grupuri erau constituite din adepţii beligeranţi ai regelui Ştefan şi ai împărătesei Matilda.

Într-un fel, nici nu mai conta cine erau. Orice grup de bărbaţi înarmaţi reprezenta o ameninţare pentru cei nevinovaţi, mai ales că de ambele părţi fuseseră comise atrocităţi. Într-adevăr, întreaga Anglie fusese distrusă, deopotrivă de cei care luptau pentru cauza lor şi de tâlhari, loiali doar lor înşişi, al căror unic scop era de a prăda. Oamenii deplângeau moartea regelui Henric, care, cu o mână de fier, îi ţinuse sub control pe baroni.

Simţind încordarea stăpânei ei, vânturelul începuse să i se agite pe umăr, aşa că Meriel fu nevoită să-i acopere capul ca să nu se sperie. Primul ei instinct fusese să fugă înapoi la mănăstire şi să îi avertizeze pe cei de acolo de potenţialul pericol, însă rămase pe loc, sperând să afle mai multe informaţii.

Grupul care venea pe drum părea obosit şi sătul de luptă. Meriel îşi ţinu răsuflarea, dorindu-şi să-i fi putut avertiza. Ştia însă că vocea ei nu s-ar fi auzit din pricina vântului. Deşi nu ştia nimic despre oamenii din vale şi nici pentru ce luptau, simţea compasiune faţă de călătorii care erau pe punctul de a deveni victimele trădării. Chiar când erau la un pas de-a intra în ambuscadă, conducătorul lor ridică mâna şi-şi opri brusc calul, alertat de ceva ce trăda pericolul. Atacatorii se năpustiră imediat asupra lor, dând pinteni cailor ca să iasă mai repede în drum.

Ca urmare a ciocnirii celor două grupuri, totul explodă într-o luptă feroce. Văzând cum trei cavaleri căzuseră pradă primul atac, Meriel se temu că totul

avea să degenereze într-un masacru, mai ales că atacatorii erau mai mulţi şi avuseseră şi elementul surpriză de partea lor. Înfipse degetele în scoarţa copacului care o adăpostea, dar nu putea decât să privească, neputincioasă. Văzuse scutieri şi cavaleri antrenându-se neîncetat, dar era pentru prima dată când asista la rezultatele mortale ale acelor antrenamente. Era o privelişte stranie şi înspăimântătoare – siluete îndepărtate tăindu-se şi înjunghiindu-se într-o tăcere aproape deplină; doar din când în când vântul mai aducea sunetul unor lovituri deosebit de violente sau ţipetele chinuite ale oamenilor şi ale cailor.

Chiar şi sub loviturile atacatorilor, liderul călăreţilor începuse să-şi adune oamenii, strângându-i laolaltă ca să se poată apăra reciproc şi atacând apoi cu o pricepere letală. Acel lider al lor părea omniprezent, ca un demon al ferocităţii – omora atacatorii, acoperind zonele vulnerabile ale grupului său. Curajul său sălbatic avea o frumuseţe aproape profană.

Pe măsură ce călăreţii îşi reveneau după atacul surpriză, balanţa puterii se schimbă. Mulţi dinte atacatori rămăseseră fără cai, aşa că dintr-odată întregul grup se retrase, fugind spre nord, de-a lungul drumului.

Meriel nu aşteptă să vadă mai mult. La un kilometru şi jumătate mai la nord, drumul către mănăstirea Lambourn se bifurca, şi erau şanse ca soldaţii fugari să aleagă acea rută ca să scape. Şi, în acest caz, s-ar putea gândi că zidurile mănăstirii ar reprezenta un loc numai bun în care să se retragă pentru a se regrupa.

Cerându-i pe muteşte iertare lui Rouge, o înfăşură în vălul ei şi o ascunse între faldurile veşmântului, ca

să fie în siguranţă. Îşi ridică apoi fusta şi alergă pe panta dealului, înspre mănăstire. Drumul părea să nu se mai termine. Îşi rupse veşmântul în nişte crengi şi chiar se împiedică şi căzu, zgâriindu-şi palmele şi genunchii, dar reuşi să protejeze vânturelul.

Meriel se apropiase de mănăstire, dar, din cauză că începuse să o doară într-o parte, fu nevoită să încetinească, icnind după o gură de aer. Când intră pe poartă, clopotul bătea anunţând vecernia, aşa că îşi adună ultimele puteri şi se repezi prin curte ca să o prindă pe maica stareţă, care ieşea din chilie să meargă la biserică.

— Maică Rohese!

Maica stareţă se întoarse, iar mirarea i se transformă în amuzament când o recunoscu pe cea care fugea prin curte.

— Da, copilă?

Meriel se opri brusc şi făcu o reverenţă scurtă, cât să ia o gură de aer.

— Două grupuri de cavaleri s-au luptat de cealaltă parte a dealului. Unul din grupuri a fugit spre nord, iar celălalt s-ar putea să-l urmeze.

Amuzamentul maicii stareţe dispăru pe dată. Ridicând vocea, o chemă pe una dintre maicile aflate în trecere pe lângă ele şi-i zise iute:

— Spune-i gărzii să tragă clopotul şi să-i adune pe oamenii noştri din câmp şi din sat. Apoi îi porunci novicei sale: Zi-mi tot ce-ai văzut.

Meriel îi descrise ambuscada, mărimea celor două grupuri şi proporţiile luptei. După ce îşi încheie relatările, maica Rohese o întrebă:

— Îţi aminteşti oricare dintre blazoanele cavalerilor?

Meriel închise ochii, încercând să-şi aducă aminte

ce văzuse în acele minute haotice.

— Cred că liderul atacatorilor purta emblema unui porc mistreţ albastru, zise ea încet. După ce se mai gândi puţin, îşi aminti o imagine vie: scutul ridicat şi strălucitor al omului care îşi salvase trupele de nimicire. Liderul grupului prins în ambuscadă purta emblema unui şoim argintiu. Apoi deschise ochii şi întrebă: Vă ajută asta?

— Cred că mistreţul albastru îi aparţine lui Guy de Burgoigne. Şoimul argintiu ar putea fi Adrian de Warfield, zise maica stareţă îngândurată. Apoi, întorcându-şi atenţia către novicea ei, zise cu voce mai blândă: Presupun că o ai pe Rouge acolo sub veşmânt. Poate ar trebui să-i dai drumul bietei păsări.

Meriel privi în jos şi văzu o umflătură în partea de sus a veşmântului ei. Dându-şi seama că era foarte răvăşită, scoase vânturelul şi încercă, fără succes, să-şi pună înapoi vălul cu mâna liberă.

— Îmi cer iertare, maică! zise ea roşind, dându-şi pe spate părul negru, încurcat de vânt. N-ar fi trebuit să zăbovesc pe drumul de întoarcere de la fermă.

— Poate că aşa a fost voinţa Domnului. Dacă te-ai fi întors imediat, nu ai mai fi văzut lupta, zise maica stareţă. Dar acum du-te şi aranjează-te, şi poate nu vei pierde începutul vecerniei. Maica Rohese reproduse cu precizie expresia nesigură a novicei ei şi adăugă cu o umbră de admonestare în voce: Bineînţeles că slujba va continua. Ce moment ar putea fi mai bun pentru rugă decât cel al apropierii unui pericol?

Adrian era într-o stare sălbatică şi euforică; lupta îi părea o nebunie pură şi mortală, în care simţea loviturile duşmanilor înainte ca ei să le dea, în care se apăra şi ataca doar dintr-un instinct infailibil. Pierduse

numărul oamenilor cu care luptase, deşi omorâse cel puţin un atacator, poate mai mulţi. Cu o lovitură puternică de spadă, răsturnă din şa încă un adversar, care căzu şi rămase culcat la pământ, înfricoşat. Se aplecă să fixeze vârful sabiei între platoşa şi maxilarul omului. Baronul era pe punctul de a-şi ucide adversarul, când strigătul lui Sir Walter îi străpunse concentrarea letală.

— Adrian!

Vocea convingătoare a căpitanului îl făcu pe Adrian să se abţină de la a da lovitura de graţie. Îşi retrase arma şi constată că victima lui nu era un cavaler, ci doar un scutier îngrozit, un băiat abia îndeajuns de mare cât să mânuiască o armă, nicidecum un pericol pentru un cavaler experimentat.

În plus, lupta era pe final, majoritatea atacatorilor fugiseră, iar cei rămaşi nu mai reprezentau o ameninţare. Gâfâind de la efortul depus, Adrian îi spuse scutierului:

— Ridică-te şi predă-ţi sabia!

Tremurând şi palid la faţă, scutierul se supuse şi oferi mânerul sabiei celui care îl luase prizonier. În vreme ce accepta sabia, Adrian deveni conştient de senzaţiile pe care i le stârnea finalul unei lupte. Simţi cum i se strânge stomacul la gândul că fusese la un pas de a-l ucide fără rost pe acel băiat. Deşi omorâse destul de mulţi oameni în luptă, încercase întotdeauna să evite vărsarea de sânge zadarnică. Slavă Domnului că Sir Walter îl oprise la timp.

Vorbind cu asprime ca să-şi ascundă emoţiile, Adrian află că prizonierul era un nepot al contelui de Sussex. Lăsând băiatul în grija lui Sir Walter, Adrian se gândi ironic că Dumnezeu îi răsplătise mila; viaţa scutierului valora o răscumpărare destul de mare. Cu

astfel de răscumpărări reconstruise castelul Warfield.

Revenind la probleme mai urgente, descălecă să cerceteze daunele suferite. Doi dintre oamenii săi fuseseră grav răniţi, iar alţi patru suferiseră răni care necesitau atenţie imediată. Atacatorii suferiseră pierderi mai grave: trei morţi, doi oameni răniţi mortal şi alţi trei răniţi, dar cu şanse mari de supravieţuire.

Un soldat din garda Warfield, care crescuse în acea parte din Wiltshire, le furniză informaţia bine-venită că se aflau foarte aproape de mănăstirea Lambourn. Era o binecuvântare, întrucât răniţii puteau fi îngrijiţi de maici, iar grupul Warfield îşi putea relua călătoria cu doar o mică întârziere.

Cu eficienţa practicii îndelungate, răniţii fuseseră bandajaţi, morţii legaţi de cai şi călătoria reluată. În timp ce mergeau agale, Sir Walter rămase în urmă, ca să călărească alături de stăpânul său.

— Erau oamenii lui Burgoigne, nu-i aşa?

— Da. Lord Guy însuşi era cu ei. L-am văzut foarte clar înainte de a fugi. E foarte abil în a-şi apăra propria piele. Adrian continuă apoi, total detaşat: După ce l-am lăsat pe regele Ştefan la Wilton, Burgoigne pare să fi decis că e momentul perfect pentru o ambuscadă. Am avut noroc. Probabil ar fi reuşit să mă ucidă dacă unul dintre caii lor n-ar fi nechezat, avertizându-ne de pericol.

— Băiete, când vine vorba despre tine, nu mai e nevoie de noroc. Sir Walter oftă şi îşi frecă apoi coapsa în locul în care primise o lovitură destul de zdravănă în timpul luptei. Era destul de mândru de ceea ce reuşise, în ciuda vârstei înaintate. Nici nu mai ştiu câte ciocniri au existat între Burgoigne şi Warfield de-a lungul anilor. De vreme ce deţii terenuri pe care şi le doreşte, asta nu se va sfârşi până când unul dintre voi nu va fi

mort.

— Burgoigne va fi acela, zise Adrian cu înverşunare. Nu uitase jurământul de a-l distruge pe omul care îi omorâse familia, doar că, în anii de când moştenise Warfield, existaseră alte priorităţi şi provocări care nu suportau amânare. Într-adevăr, în doar douăzeci şi patru de ore de la plecarea de la Fontevaile, luptase în prima lui bătălie, ucisese primul om şi fusese rănit, iar în următoarele douăzeci şi patru de ore avusese şi prima femeie.

După revenirea asta haotică la viaţa lumească, Adrian îşi concentrase toată forţa şi voinţa ca să-şi păstreze titlul şi domeniile, iar apoi ca să fortifice Warfield. Fiind în plin război civil, nu existaseră timp şi resurse pentru un asediu îndelungat asupra fortăreţei lui Guy. Dar avea să vină şi vremea duşmanului său, iar atunci acesta urma să fie un om mort.

*

Maica Rohese lipsise de la vecernie, ca să supravegheze întoarcerea tuturor arendaşilor mănăstirii şi a animalelor celor mai valoroase. După ce îl trimisese pe vânător să adune informaţii, nu mai era nimic altceva de făcut decât să aştepte să vadă dacă pericolul urma să se adeverească sau dacă mănăstirea avea să scape neobservată. În trecut, mai existaseră alarme false, şi spera ca la fel să stea lucrurile şi de data asta. Stătea liniştită în curte, cu rozariul răsucit în jurul mâinii stângi şi cu un copil din sat moţăindu-i în braţe, fără a lăsa îngrijorarea să i se citească pe chip.

Se terminase de mult vecernia, când şerbul care stătea de pază pe zid anunţă sosirea unor vizitatori. Vocea lui părea precaută, dar nu temătoare. Rohese

lăsă copilul adormit în grija surorii lui mai mari, apoi traversă curtea fără grabă.

Când ajunse la poarta principală, văzu că un singur cavaler fusese lăsat să intre, dar şi acesta era atent supravegheat de aprodul ei şi de oamenii săi.

Cavalerul avea un şoim argintiu brodat pe bluzonul care îi acoperea armura, iar maica stareţă ghici imediat că acela era liderul grupului prins în ambuscadă. Avea faţa umbrită de o barbă de un auriu-închis şi, deşi părea să fi stat în şa de o săptămână, oboseala nu-i afectase postura mândră.

Când o zări pe Rohese, se apropie şi făcu o plecăciune, cu legăturile platoşei zăngănind încet.

— Sunt Adrian de Warfield, zise el. Am fost prinşi într-o ambuscadă în apropiere şi cer ajutorul mănăstirii Lambourn să-mi îngrijesc răniţii.

— Am auzit de tine, Adrian de Warfield. Ai reputaţia unui om care respectă Biserica. Maica stareţă încuviinţă din cap. Toţi cei cu frica lui Dumnezeu sunt bine-veniţi aici.

Îl studie cu interes pe vizitator. Nu era deloc cum s-ar fi aşteptat ea, ştiindu-i reputaţia de cavaler fioros. Dincolo de mustaţă şi de aspectul ostenit, pe chipul lui se regăseau trăsăturile fine ale unui cărturar – şi, mai mult, era aproape un copil. Îşi dădu seama că se simţea aşa surprinsă tocmai din cauza vârstei ei înaintate. Ochii cenuşii ai lui Warfield veneau ca pentru a-i reaminti faptul că războinicii încep de foarte tineri, sau deloc.

— Câţi răniţi sunt?

— Unsprezece, dintre care doi au răni mortale. În afara răniţilor, aş lăsa, de asemenea, trei soldaţi să-i păzească pe prizonieri. Înţelegând expresia de pe chipul maicii Rohese, baronul adăugă: Nu vă faceţi

griji, cei rămaşi vor şti cum să se comporte într-o mănăstire de maici.

— Eşti sigur? întrebă ea zâmbind blând. Iartă-mi prudenţa, Lord Adrian, dar în astfel de vremuri nici măcar ameninţarea mâniei lui Dumnezeu nu e mereu suficientă pentru a-l proteja slujitorii.

— Vă promit că nu vă vor crea nici o problemă, zise el cu un umor sec. Chiar şi dacă s-ar îndoi de iminenta mânie a lui Dumnezeu, sunt destul de deştepţi cât să nu se îndoiască de a mea.

— Prea bine, domnul meu.

Ochii maicii stareţe sclipeau de bucuria stârnită de replica bărbatului. Părea un tânăr puternic, aşa că fu convinsă că adepţii lui aveau să se poarte cuviincios. Ridică mâna şi îi făcu semn aprodului să deschidă poarta.

În timp ce maicile îi luau pe răniţi să-i îngrijească, maica Rohese îi spuse vizitatorului, pe un ton uşor întrebător:

— Există zvonuri că s-a dat o luptă mai la sud.

— Da, confirmă Warfield, la mică distanţă de Wilton. Ştefan a părăsit oraşul ca să nu fie prins în castel, iar Robert de Gloucester l-a pus pe fugă. Dacă intendentul său, William Martel, n-ar fi ţinut o apărare puternică, Ştefan ar fi fost capturat din nou. Dar Martel a fost luat prizonier.

— Regele va plăti un preţ mare ca să-l ia înapoi, zise stareţa îngândurată, evaluând ce ar fi presupus acel lucru. Tu ai luptat cu contele Robert?

— Da. Fratele meu şi mulţi dintre cavaleri îi sunt încă alături, ajutând cu urmărirea, zise Lord Adrian, cu o scânteiere diabolică în privire.

Fără îndoială ştia că regina lui Ştefan, Maud, era o binefăcătoare a mănăstirii Lambourn, dar, ca printr-un

acord tacit, baronul şi maica stareţă evitară să-şi declare loialităţile politice.

— Deci s-a mai dat o luptă, au mai murit nişte oameni, dar Anglia tot nu e mai aproape de a găsi o rezolvare, spuse maica Rohese şi oftă.

— Prea mulţi oameni profită de acest haos, observă el cinic. Câtă vreme regele şi împărăteasa vor fi de neclintit, va exista hrană pentru vulturi, aşa că oamenii îşi schimbă loialităţile precum o giruetă.

Muriseră mulţi oameni, dar stareţa ştia că Warfield îi fusese loial împărătesei de-a lungul anilor de război civil.

Cu siguranţă, Matilda avea şi alte calităţi, în ciuda aroganţei recunoscute, din moment ce reuşise să păstreze atâta timp loialitatea unor oameni precum Robert de Gloucester şi Adrian de Warfield.

După ce îi dădu stareţei Rohese veştile şi o recompensă generoasă pentru ajutorul mănăstirii, Warfield ceru nerăbdător să-i fie adus calul, ca să pornească la drum.

— Tu nu rămâi peste noapte? întrebă femeia surprinsă. E amurg, şi oamenii tăi par foarte obosiţi.

— Luna e de partea noastră în noaptea asta, maică stareţă. Mai avem câteva ore bune de mers până să ne oprim, spuse el şi încălecă.

— Foarte bine. Dumnezeu să te aibă în pază, Adrian de Warfield.

Stareţa înclină capul foarte respectuos, apoi se îndepărtă. Adrian îşi privea soldaţii, care se pregăteau de plecare chiar sub ochii lui.

Cât timp discutase el cu maica Rohese, călugăriţele le aduseseră vizitatorilor mâncare şi vin, iar chiar în acea clipă una dintre ele se apropia de baron. Nu era adevărat că toate călugăriţele arătau la

fel în veşminte – pe aceea o observase şi mai devreme. Nu o putuse vedea foarte clar din cauza umbrelor, dar, în timp ce trecea de la om la om, cu pasul uşor şi cu fusta neagră fluturându-i, părea întruchiparea graţiei absolute. O urmărise cu privirea, cu o plăcere absentă, cât vorbise cu maica stareţă – cu aceeaşi plăcere cu care ar fi privit o floare sau un apus de soare.

Oprindu-i elanul, micuţa călugăriţă turnă vin din carafă într-un pahar şi i-l întinse. Era foarte tânără.

— Doriţi vin, milord?

— Mulţumesc, doamnă, zise Adrian, folosind apelativul acordat tuturor călugăriţelor.

El goli paharul dintr-o înghiţitură lungă, observând că surorile benedictine aveau un vin mai bun decât cistercienii de la Fontevaile, apoi îi înmână cupa.

— Eram pe dealul de deasupra drumului când aţi fost prinşi în ambuscadă şi am văzut toată lupta, zise ea, dându-i pâine şi brânză din desagă. V-au atacat ca nişte laşi, dar dumneata şi oamenii dumitale le-aţi ţinut piept cu un curaj splendid.

În lumina amurgului, chipul ei care privea în sus părea un mic oval palid, cu vălul acoperindu-i fruntea până la sprâncenele întunecate.

— Nu există pic de splendoare în luptă, zise el brusc, acceptând mâncarea. Ai fost necugetată îndepărtându-te aşa mult de mănăstire. Surprinsă de asprimea lui, îl ascultă zicând în continuare: Peste tot în Anglia au fost devastate mănăstiri şi biserici doar pentru că asta convenea uneia din părţi. Grupuri de oameni deposedaţi de bunuri bântuie prin ţară ca lupii, iar veşmântul tău bisericesc nu te va apăra de pericol.

Fata avea râsul la fel de dulce precum chipul.

— Dacă nici zidurile mănăstirii Lambourn nu-mi asigură protecţie, de ce-aş rămâne mereu înăuntrul

lor? Dar amuzamentul îi dispăru sub privirea lui aspră. Mulţumesc că vă faceţi griji, milord, zise ea cu căinţă. Vă rog iertaţi-mi îndrăzneala. Adevărul e că foarte rar plec de la mănăstire cu vreo treabă, şi nu mă aventurez niciodată prea departe.

— Să fii mai atentă pe viitor, doamnă!

Adrian ridică braţul şi le făcu un semn oamenilor săi, apoi îi conduse dincolo de porţi. Mergând la trap prin pădurea care ducea la drumul principal, mesteca absent pâinea şi brânza, întrebându-se de ce fusese atât de nepoliticos cu micuţa călugăriţă, că doar era atât de dulce şi de graţioasă...

Înţelese brusc că fata stârnise în el nu doar un sentiment de protecţie, ci şi o dorinţă trupească. Acea realizare fu însoţită de un val de dezgust faţă de propria persoană. De când părăsise Fontevaile, ştiuse că avea să îşi poată păstra castitatea. Cu timpul, ajunsese să creadă că plăcerile carnale fuseseră un dar de la Dumnezeu pentru o omenire suferindă şi că nu era nici un păcat ca bărbaţii şi femeile să-şi găsească alinarea şi plăcerea împreună. Dar să doreşti în acel fel o sfântă călugăriţă era un fel de adulter. Chiar mai rău decât adulterul.

În spatele său, un bărbat îi zise altuia:

— Ai văzut-o pe călugăriţa cea măruntă, cu ochii albaştri superbi? Păcat că se iroseşte ca mireasă a lui Hristos.

— Da, zise al doilea. Ar trebui să încălzească patul unui muritor.

Râseră amândoi, dar se opriră brusc simţind privirea tăioasă a stăpânului lor. Se ştia că era un om evlavios, care trăia aproape la fel de simplu ca un călugăr şi care nu accepta să audă vreo blasfemie.

Înţelepţii nu l-ar fi mâniat fără motiv.

Călătorind spre nord sub o lună ca de ceară, Adrian nu-şi putea ierta faptul că în adâncul său fusese vinovat de aceleaşi gânduri profane ca acei oameni.

Meriel îşi mişca buzele, citind scrierile elaborate şi şoptind delicat traducerea din latină a cuvintelor mult iubite. „La început a fost Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu, iar Cuvântul era Dumnezeu.” Nu era întru totul sigură de însemnătatea acelei fraze, dar pentru ea simbolizase mereu misterul şi bucuria credinţei. Şi, în acea seară, cu mai puţin de patruzeci şi opt de ore înainte de ceremonia care urma să o separe pe vecie de lume, simţea nevoia să regăsească acea bucurie.

Stătea cu picioarele încrucişate pe saltea, cu volumul greu în braţe, urmărind absentă cu degetul arătător marginea cu anluminuri. Desenul înfăţişa creaturi din pădure şi un rege pescar gravat pe un fond albastru-deschis. Măiestria cu care fusese creat o uimea, dar nici măcar o asemenea frumuseţe nu-i putea alina sufletul chinuit.

La mănăstirea Lambourn, o novice pe cale să-şi ia vălul trebuia să petreacă trei nopţi singură într-o chilie, fiind scutită de toate îndatoririle, cu excepţia celei de a cânta în slujbele divine. Trebuia să petreacă acel timp în rugăciune şi purificare – un ritual asemănător cu cel pe care-l făceau scutierii când se pregăteau de ceremonia prin care erau numiţi cavaleri. Meriel putea folosi una dintre preţioasele evanghelii ale mănăstirii, şi avea destule lumânări ca să o poată citi. Avea chiar şi vânturelul cu ea, dar Rouge dormea într-un colţ pe o stinghie.

Când Meriel începuse acel ritual de purificare, maica Rohese o sfătuise să caute îndrumare în adâncul sufletului ei.

Fără îndoială, maica stareţă, care era la curent cu totul, de la cele mai mici greşeli ale celei mai noi învăţăcele până la marile întrebări politice ale zilei, ştia şi că inima novicei ei era împărţită în două.

Meriel închise cartea, se ridică şi începu să se plimbe prin chilia îngustă. Patru paşi într-o parte, şase în cealaltă. Dacă şi-ar fi dorit, ar fi putut deschide uşa să iasă să privească cerul de noapte sau să se roage în biserică. Dacă era zi, ar fi putut merge pe câmpurile mănăstirii să ajute cu recolta. Astfel stând lucrurile, oare de ce chilia îi părea ca o închisoare? De ce nu putea dormi, simţind că n-ar mai putea respira dacă ar închide ochii?

Şi, cel mai grav, de ce nu se putea ruga? Lui Meriel îi fusese mereu uşor să se roage, să li se adreseze Sfintei Fecioare Maria, Tatălui şi Fiului. Era ca şi când ar fi vorbit cu familia ei pământească. Cu toate acestea, chiar în acea seară, când ar fi trebuit să-şi pregătească sufletul pentru cel mai solemn moment al vieţii ei, se simţea mult prea departe de acel izvor de credinţă, care fusese întotdeauna în centrul fiinţei ei, iar acea distanţare îi pârjolea sufletul.

Se opri lângă cornişă, descoperi capul vânturelului şi îi mângâie gâtul în timp ce acesta clipi somnoros din ochii căprui. Meriel nu fusese niciodată absolut sigură că voia să se călugărească, şi, privind în urmă, putea indica precis clipa în care îndoiala ei se cristalizase: cu două luni în urmă, când veniseră cavalerii. Fusese ziua cea mai plină de evenimente de când ajunsese ea la Lambourn. Îşi amintea foarte clar bucuria pe care o simţise când văzuse vânturelul zburând, şocul şi groaza din clipa când observase lupta ce se dădea mai jos pe drum şi teama cu care întreaga comunitate aşteptase să vadă dacă mănăstirea avea sau nu să fie

lovită de o catastrofă.

Mai târziu, când cavalerii sosiseră cu politeţuri în loc de săbii, atmosfera se schimbase, teama lăsând locul unei destinderi ameţitoare.

Meriel simţise că pluteşte de bucurie, aşa că se oferise să le ducă mâncare şi băutură vizitatorilor. În acea scurtă jumătate de oră în care vorbise şi se plimbase printre ei, îşi amintise cât de mult îi plăcea şi cât de dor îi era de jumătatea de sex masculin a rasei umane. Se bucurase de tachinarea blajină a soldaţilor şi tachinase ea însăşi un tânăr scutier care se dovedise prea timid s-o privească în ochi. Îl plăcuse chiar şi pe liderul cel dur, cu un chip care semăna cu al lui Lucifer, îngerul căzut, şi care o mustrase pentru necugetarea de care dăduse dovadă, ceea ce-i amintise de fraţii ei mai mari.

Începu din nou să se plimbe; făcea ocolul chiliei, cu degetele zdrelind pereţii reci de piatră. Nu era ca şi când nu mai văzuse un chip bărbătesc. Cei care lucrau câmpurile mănăstirii erau tot bărbaţi. Existaseră şi vizitatori, plus toate ocaziile în care fusese plecată cu treburi.

Cu toate acestea, mănăstirea Lambourn era în esenţă o comunitate de femei.

În timp ce se plimba, îi vorbea cu voce tare vânturelului:

— Ştii şi tu că trebuie să-mi depun jurămintele, Rouge, nu există nici o altă opţiune. Tata nu a fost un om bogat – Beaulaine abia le ajunge lui William şi familiei lui ca să se descurce. Tata a fost foarte inteligent să le aranjeze căsătorii lui Alice şi lui Isabeau, dar, chiar şi aşa, zestrea lor a însemnat tot pământul care îi revenise mamei după căsătorie. Fiind cea mai mică din cinci copii, trebuie să fiu

recunoscătoare că a mai rămas ceva cu care mi s-a plătit taxa aici, la Lambourn.

Vânturelul execută acel truc pe care-l fac şoimii, de a-şi întoarce capul cu susul în jos, ca şi când i-ar fi pus decizia sub semnul întrebării.

Meriel continuă cu seriozitate:

— Devenind călugăriţă, mă voi bucura de respect, de tovărăşia celorlalte surori sfinte şi de faptul că voi face voia Lui Dumnezeu. Ridică vocea. Nu e nici o altă cale. Mâine-seară va sosi familia mea să asiste la ceremonie. William a comandat deja ospăţul de sărbătoare. Va fi o ocazie cu adevărat specială. E prea târziu să mă răzgândesc. A fost prea târziu din prima clipă în care am venit aici. Meriel observă apoi că şi Rouge era foarte agitată, din cauza neliniştii ei. Aici e locul meu, zise cu voce blândă, de parcă, dacă ar fi convins pasărea, s-ar fi convins şi pe sine. Maica Rohese, celelalte călugăriţe, novicele – ele sunt acum familia mea. Era altceva dacă mai trăia tata. Deşi m-ar fi certat că vreau să plec, s-ar fi bucurat să mă întorc la Beaulaine. Cu William şi soţia lui e altceva... El m-ar primi, normal, dar Haleva ar spune că le iau pâinea de la gură copiilor ei. Nu există cale de întoarcere! Meriel inspiră cutremurându-se, apoi zise cu mare determinare: După ce voi deveni mireasă a lui Hristos, voi şti că am făcut ceea ce trebuia. Îşi scoase vălul. Înainte de depunerea jurămintelor finale, novicelor li se tăia părul, ca un simbol al renunţării la lume. Dacă şi-ar fi tăiat părul în acea clipă ar fi însemnat că luase decizia finală şi cu siguranţă şi-ar fi spulberat orice îndoieli.

Meriel luă cuţitul tăios pe care îl folosea să ascută penele, să mănânce şi pentru o mulţime de alte sarcini de zi cu zi. Îşi trase în faţă una dintre cozile ei lungi,

împletite, şi o întinse, astfel încât cuţitul să taie repede. Părul ei de abanos strălucea în lumina lumânărilor. Meriel ştia că ar fi trebuit să fie înaltă şi blondă, precum surorile ei, ca să fie considerată frumoasă, dar, în secret, considerase întotdeauna că avea un păr destul de frumos, în ciuda culorii sale. Când îl desprindea şi îl peria, îi ajungea aproape până la genunchi, ca o mantie cu valuri strălucitoare.

Vanitate! Cu cât îşi tăia mai repede părul, cu atât mai bine. Puse lama cuţitului la baza împletiturii, cât putu de aproape de cap. Se pregăti să taie, dar apoi mâna îi îngheţă, incapabilă să finalizeze acţiunea.

Fusese oprită de un fel de paralizie, care nu avea nimic de-a face cu vanitatea. Se simţea de parcă o greutate mare îi presa pieptul, îi atârna de încheieturi şi îi tăia răsuflarea. Inima îi bătea nebuneşte, aşa că închise ochii o clipă, încercând să se calmeze. Dar, în loc să se liniştească, fu cuprinsă de senzaţia terifiantă că zidurile de piatră se apropiau, gata să o sufoce şi să o zdrobească.

Iluzia fusese atât de puternică, încât, pentru o secundă după ce deschise ochii, i se păru că pereţii chiar se mişcau, strângându-se spre interior în spiritul caracterului implacabil şi letal al sorţii.

Meriel era îngrozită cum nu mai fusese niciodată în viaţa ei. Scăpă cuţitul din mâinile neputincioase, căzu în genunchi şi îşi îngropă faţa în palme. Tremura convulsiv, cu trupul ei firav la fel de rece ca moartea.

— Preasfântă Fecioară, ajută-mă! *Ajută-mă!* strigă ea cu disperare.

La început, ruga ei chinuită păru să rămână fără răspuns şi că ea urma să fie acaparată de spaima crescândă. Apoi, prin întregul vârtej de sentimente, apăru un fir de pace. Iniţial era foarte firav, dar crescu,

ţesând o mantie protectoare în jurul novicei, ca şi cum Sfânta Fecioară ar fi venit să-şi îmbrăţişeze fiica suferindă.

Meriel avu atunci o viziune foarte limpede: se văzu stând în picioare la o răscruce de drumuri. Drumul din dreapta ducea spre o mănăstire. Era o cale clară, pe cât de sigură şi de previzibilă, pe atât de restrictivă. Pe cât de luminat era acel drum, pe atât de întunecat era cel din partea stângă.

Drumul era învăluit într-o ceaţă întunecată, dar ea ştia că umbrele ascundeau atât greutăţi, cât şi bucurie, atât libertate, cât şi pericol.

De fapt, adevărul era că nu avea nici o alegere de făcut. Pentru o clipă, cu ochii sufletului, desluşi o altă viziune, teribil de frumoasă: un arhanghel cu o sabie înflăcărată şi cu chipul nemilos de pur închidea drumul din dreapta, care ar fi dus la o viaţă religioasă. Nici nu avu timp să mai ia o gură de aer, că viziunea dispăru, lăsând în urmă o convingere profundă. Meriel se rugase să primească îndrumare, şi tocmai asta se întâmplase. Din acel moment trebuia să urmeze calea necunoscută, indiferent de încercările sau de pericolele care o aşteptau în negură. Cu lacrimile încă strălucindu-i pe faţă, luă o lumânare şi îşi croi drum pe coridoarele înguste, către prima încercare. Ajunse să bată la uşa chiliei maicii stareţe chiar când clopotul anunţa începerea utreniei.

Maica Rohese o pofti înăuntru. Bătrâna femeie se pregătea să meargă la biserică. Chiar şi la acea oră târzie din noapte era întruchiparea seninătăţii spirituale. O privi pe novice, fără nici o surprindere, apoi zise încet:

— Da, copilă?

Meriel îşi căută cuvintele ca să explice de ce

venise, dar în cele din urmă nu reuşi decât să spună, cu amărăciune:

— Nu pot s-o fac, maică, pur şi simplu nu pot!

Înţelegând imediat despre ce era vorba, maica stareţă îşi deschise braţele.

— E în regulă copilă, e cu adevărat în regulă.

Meriel lăsă lumânarea şi sări în braţele femeii, suspinând printre lacrimi:

— Îi iubesc pe Dumnezeu şi pe Sfânta Fecioară, şi mănăstirea, dar nu pot să fiu călugăriţă.

— Există mai multe feluri de a-L sluji pe Dumnezeu, zise maica Rohese liniştitor. Maria Însăşi a fost soţie şi mamă, şi lumea a fost un loc mai bun pentru asta. Mângâie capul descoperit al fetei. Sunt multe motive pentru care femeile decid să se călugărească, dar, pentru tine, copilă, ar fi o greşeală s-o faci în lipsa chemării reale.

— În sufletul meu, ştiu că fac ceea ce trebuie, şopti Meriel, dar n-am nici cea mai vagă idee ce se va întâmpla cu mine. Fratele meu William va fi foarte mâhnit.

— Cu siguranţă Dumnezeu are alte planuri pentru tine, şi, cu timpul, vei descoperi care sunt acestea.

Maica Rohese nu fusese surprinsă de hotărârea grea pe care o luase Meriel. Fiind o bună cunoscătoare a naturii umane, ea bănuise că fata nu era menită vieţii de călugăriţă şi că îşi depusese jurămintele pentru că nu avea de ales. Chiar dacă ar fi fost o călugăriţă devotată şi cinstită, era mai bine că avusese curajul să renunţe la acel gând.

Maica Rohese ştia că, în mod egoist, avea să-i fie dor de blândeţea deosebită a fetei, de bucuria pe care o împrăştia pretutindeni şi tuturor, dar lumea de afară avea mai multă nevoie de acea blândeţe şi bucurie

decât mănăstirea Lambourn.

— Dimineaţă voi trimite veste la Beaulaine să-ţi înştiinţez familia de decizie, ca să nu mai vină la ceremonie.

Meriel încuviinţă şi se retrase, fără tragere de inimă, din îmbrăţişarea stareţei. Deşi ştia fără nici o umbră de îndoială că luase decizia corectă, se temea totuşi de consecinţe.

Ziua în care Meriel ar fi trebuit să depună jurămintele veni şi trecu. Faptul că se răzgândise stârnise agitaţie la Lambourn. Câţiva membri ai comunităţii o aprobau timid şi-i urau toate cele bune, însă cea mai mare parte o evitau, ca şi când lipsa chemării ar fi fost contagioasă. Deşi îşi îndeplinea în continuare sarcinile obişnuite, era totuşi nerăbdătoare, simţind că venise timpul să facă primii paşi nesiguri în negura necunoscutului.

La trei zile după ce luase decizia, unul dintre slujitorii laici veni la scriptoriu să-i spună că fratele ei sosise după ea. Se uită prin camera mare, în care şase maici copiau sârguincios manuscrise. N-avea să mai pună niciodată piciorul în acea cameră şi parcă deja îi era dor de ea. Şterse cu atenţie peniţa şi o lăsă jos, fiind dintr-odată cuprinsă de tristeţe. Altcineva avea să termine de copiat acea pagină, iar Meriel nu avea să vadă niciodată rezultatul.

Printr-un gest automat, îşi îndreptă modest vălul pe frunte. Neavând nici o altă rochie, Meriel îmbrăcase tot veşmântul negru. Odată ajunsă la Beaulaine, urma să-şi poată face o haină obişnuită din el, căci era confecţionat dintr-o lână groasă, încă în stare bună, care avea să mai reziste câţiva ani.

Ezită câteva clipe la intrarea în camera de oaspeţi:

spera că William îi acceptase decizia şi că nu avea să încerce să o facă să se răzgândească. Cu siguranţă el şi soţia lui, Haleva, discutaseră câteva zile bune despre ce era de făcut cu sora nerecunoscătoare.

Cu siguranţă William se va bucura totuşi să o vadă, nu? El îşi luase responsabilităţile foarte în serios, dar ea reuşise aproape mereu să-i smulgă un zâmbet.

Meriel deschise uşa, intră, dar apoi se opri brusc, uimită la vederea tânărului cavaler care o aştepta, cu o nuanţă jucăuşă în privire.

— Alan! strigă ea şi se grăbi să-i sară în braţe.

Râzând, fratele ei o ridică şi o îmbrăţişă.

— Nu-i de mirare că nu te-au primit călugăriţă, domniţă năzdrăvană!

Alan era fratele ei preferat, cu cinci ani mai mare decât ea. Ei erau cei mai mici dintre fraţii de Vere, şi ea îl urmase adoratoare peste tot prin Beaulaine, învăţând să călărească, să crească şoimi şi să înoate. Asemenea lui Meriel, Alan moştenise şi el aspectul galez de la mama lor: părul negru ca pana corbului şi ochii albaştri vii. Dar, în timp ce ea moştenise constituţia firavă şi statura mică a acesteia, fratele ei avea înălţimea şi puterea tatălui lor normand.

— Ce cauţi aici? Credeam că Lord Theobald te ţine în nord, zise Meriel îngrijorată. Încă eşti unul dintre cavalerii de la curtea lui, nu-i aşa?

— Atâtea întrebări! Fratele ei o lăsă jos, şi se aşezară amândoi. Fii fără grijă, Domnia Sa e mult prea înţelept să îndepărteze un băiat aşa bun ca Alan de Vere. Continuă apoi, mai serios: Avea nevoie să-i transmit un mesaj la Winchester şi mi-a dat voie ca, la întoarcere, să asist la transformarea surorii mele mai mici în călugăriţă, aşa că eram deja la Beaulaine când a sosit mesajul maicii stareţe. De fapt, chiar m-am

bucurat când am auzit vestea, căci n-am crezut niciodată că e o idee bună să te călugăreşti. Ai prea multă viaţă în tine ca să o iroseşti între aceste ziduri.

Meriel îl privi cu o exasperare plină de afecţiune.

— Dacă şi tu, şi maica Rohese eraţi atât de siguri că nu am chemare, de ce nu mi-aţi spus nici unul? Asta mi-ar fi făcut mult mai uşoară viaţa din ultimele luni.

— Nu ştiu eu prea multe despre chemări, dar cred că este o decizie pe care trebuie să o ia fiecare, pe cont propriu, oricât de greu ar fi, şi sunt sigur că şi maica stareţă e de aceeaşi părere. În plus, adăugă el oftând, dacă tu erai mulţumită, părea într-adevăr cea mai bună alegere.

Meriel deveni apoi serioasă, amintindu-şi de situaţia în care se afla.

— William şi Haleva sunt groaznic de supăraţi pe mine, nu-i aşa?

— Ei bine, Haleva e însărcinată din nou, şi ştii prea bine că asta îi afectează dispoziţia.

Meriel încuviinţă. Deşi cumnata ei nu era de fel prea amabilă, spre sfârşitul sarcinii devenea cu adevărat arţăgoasă.

— Nu vrea să te primească înapoi, continuă Alan.

Îndurerată, îl privi pe fratele ei cu ochii mari şi rotunzi.

— Dar voi munci din greu şi nu voi crea probleme. Chiar şi Haleva a recunoscut că mă descurc bine cu copiii. Înghiţi în sec. Deşi bănuia că familia ei avea să fie nemulţumită, nu-şi închipuise că i se va interzice să se întoarcă la Beaulaine. A... A zis cumva Haleva de ce nu mă vrea?

Fratele ei ridică repede mâna.

— Nu-ţi face griji, totul o să fie bine. Chiar mai mult decât bine. Cât despre motivul pentru care nu te vrea

Haleva, zise el şi afişă un zâmbet larg, e geloasă. Îi e teamă că o vei pune în umbră.

— Geloasă! Meriel izbucni în râs. Mă necăjeşti, Alan. Haleva e o femeie frumoasă. N-aş putea atrage atenţia nimănui de la ea.

— Da, Haleva e o femeie frumoasă, dar cu limba ascuţită, recunoscu Alan. Dar tu... tu eşti Meriel. Şi continuă apoi, înainte ca expresia nedumerită a surorii lui să devină o întrebare: Dar nu-ţi face griji, poţi veni cu mine înapoi la castelul lui Lord Theobald, să o serveşti pe soţia lui, Lady Amicia. Cred că vei fi mai fericită la Moreton decât la Beaulaine. Şi mai târziu, poate peste câţiva ani – făcu o pauză ca să creeze suspans, pregătind momentul –, vei putea locui cu mine la conac.

Meriel îşi recăpătă suflul, abia îndrăznind să creadă că vorbele fratelui ei s-ar fi putut adeveri. Tinerii fără pământ intrau adesea în serviciul unor lorzi puternici, sperând că în cele din urmă aveau să câştige un pământ al lor. Puţini reuşiseră însă, şi chiar şi mai puţini la fel de tineri ca Alan.

— Vrei să spui că Lord Theobald are de gând să-ţi dea o feudă în stăpânire?

Alan încuviinţă cu un zâmbet mândru.

— Minunat! Neputându-şi stăpâni încântarea, Meriel sări şi-l îmbrăţişă strâns. Povesteşte-mi tot! Ai făcut vreo faptă măreaţă prin care ai câştigat recunoştinţa lui Lord Theobald?

— Am fost atacaţi, şi l-am ajutat pe domnul meu, ca orice cavaler, zise el succint.

— Deci i-ai salvat viaţa.

— Poate. I-am salvat, cu siguranţă, libertatea şi răscumpărarea pe care ar fi trebuit să o plătească pentru a şi-o recupera. Alan ridică din umeri indiferent.

În orice caz, Lord Theobald a decis că trebuie să fiu răsplătit. Unul dintre conacele pe care le deţine se numeşte Avonleigh, în partea de est a Shropshire-ului. Cavalerul care îl deţine acum este bătrân, cu o sănătate şubredă, şi nu are nici un moştenitor, aşa că Lord Theobald a promis că îmi va da mie conacul după moartea prezentului chiriaş.

— Sunt foarte fericită pentru tine, zise Meriel, cu chipul strălucindu-i. Vei fi un om care deţine pământ. Te vei putea căsători, poate cu o moştenitoare care să-ţi sporească proprietăţile. Ochii ei îi trădau veselia. Vei deveni un lord mai mare decât William.

— Te grăbeşti prea tare, surioară! o avertiză Alan. Nu e o proprietate mare, ci feuda unui singur cavaler, şi încă nu-i a mea. Chiar dacă toate merg conform planului şi Lord Theobald mă va înfeuda, vor fi foarte multe de făcut, căci bătrânul cavaler administrează totul cam îndoielnic. Se aplecă şi o privi cu ochii albaştri foarte serioşi. Am nevoie de tine, Meriel. Când, şi dacă, Avonleigh va deveni al meu, vreau să locuieşti cu mine, să te ocupi de gospodărie şi să supraveghezi conacul cât eu voi fi plecat, slujindu-mi stăpânul. Voi avea nevoie de cineva de încredere, şi cred că nu există cineva mai potrivit decât tine. Chiar de când erai mică, oamenii păreau mereu bucuroşi să te asculte. Îi zâmbi complice: Iar dacă mă voi căsători, cu siguranţă va fi cu o fată pe care te vei bucura să o numeşti soră. Şi cine ştie? Poate voi prinde un prizonier bogat şi voi câştiga o răscumpărare pe care să ţi-o pot da ca zestre.

— Nu sunt sigură că vreau să mă căsătoresc, Alan, pentru că n-aş fi o soţie ascultătoare. Meriel râse, gândindu-se că era frumos din partea fratelui ei să spună că avea nevoie de ea, când, de fapt, ea avea

mult mai multă nevoie de el. Dar îmi va face deosebită plăcere să te ajut cu orice pot.

Se sprijini cu bucurie de peretele văruit în alb. Cu siguranţă de-a lungul timpului aveau să mai apară incertitudini, dar, în acel moment, avea în faţă o primă parte clară şi luminoasă a drumului.

capitolul 2

Castelul Montford, Shropshire, martie 1148

— Un grup mare se apropie dinspre sud, stăpâne.

Alertat de străjer, Richard FitzHugh ridică mâna şi-şi umbri ochii, încercând să desluşească blazonul de pe drapelul abia vizibil în depărtare. Vremea blândă de primăvară îl adusese pe creneluri să inspecteze apărarea castelului şi să decidă cum putea fi îmbunătăţită peste vară. Privea precaut în zare, pentru că războiul civil era pe cale să intre într-o etapă nesigură. După siguranţa rece a iernii, primăvara putea aduce multe pericole.

— E Warfield, stăpâne! zise străjerul în acelaşi moment în care Richard desluşise emblema şoimului argintiu.

Un minut mai târziu, i se păru că vede capul poleit cu argint al fratelui său în fruntea grupului de călăreţi.

— Adrian s-a mişcat repede, zise Richard cu încântare. Nu mă gândeam că-l voi vedea din nou în Anglia mai devreme de aprilie.

Se întoarse şi coborî scările de piatră, să-i spună majordomului său să pregătească o masă primitoare pentru seniorul Montfordului.

Păcat că era postul mare şi trebuiau să se mulţumească doar cu peşte, dar, oricum, sfârşitul iernii

nu era un momentul potrivit să se înfrupte din viţei îngrăşaţi.

Dincolo de toate astea, avea să se bucure să-l vadă pe Adrian şi să afle ce concluzii trăsese în urma şederii lui în Normandia.

Masa era foarte prezentabilă, în ciuda faptului că era compusă din hering şi cod, gătit în diverse moduri. După masă, Adrian şi fratele său se retraseră să discute în privat, lăsând personalul casei Montford şi pe cavalerii Warfield la mesele îmbelşugate, să bea şi să se veselească.

Deşi zilele erau din ce în ce mai blânde, nopţile încă păstrau ceva din frigul iernii, aşa că Richard îngenunche lângă vatră să facă focul, în timp ce Adrian se plimba dintr-o parte în alta a camerei, bucuros că se afla din nou pe pământul lui. Aşa cum făcuse de multe ori până atunci, Adrian îi mulţumi lui Dumnezeu că putea conta pe loialitatea, judecata şi calităţile de luptător ale fratelui său.

Fusese ocupat în ultimii ani. După ce începuse reconstrucţia castelului Warfield, Adrian luase hotărârea că era nevoie de un al doilea castel la Montford, care să apere partea de sud a domeniilor. Îl desemnase castelan pe fratele său Richard, aşa că cea mai mare parte a lucrului se făcuse sub supervizarea lui. Drept rezultat, Montford purta amprenta personalităţii şi a gusturilor lui Richard, aşa cum Warfield o purta pe a lui Adrian.

După ce termină cu focul, Richard se ridică şi-şi şterse mâinile.

— Ce face împărăteasa?

Călătoria lui Adrian de-a lungul canalului avusese scopul de-a o escorta pe împărăteasa Matilda, care se

întorcea acasă după nouă ani tumultuoşi petrecuţi în Anglia. Aşezându-se, Adrian răspunse:

— Nu s-a lăsat pradă disperării, deşi jeleşte foarte tare moartea fratelui ei.

— A fost o pierdere dureroasă pentru toţi cei care l-au cunoscut, zise Richard sumbru.

Moartea subită a contelui de Gloucester, din luna octombrie a anului anterior, fusese o lovitură zdrobitoare pentru speranţele împărătesei. După ce luase hotărârea de a o susţine în revendicarea coroanei, contele Robert îşi pusese întreaga avere, deloc de neglijat, loialitatea şi priceperea militară în slujba cauzei ei.

Dacă regele Ştefan ar fi reuşit să-şi exercite influenţa, pierderea principalului susţinător ar fi putut însemna un dezastru politic pentru Adrian şi pentru ceilalţi baroni loiali Matildei.

— S-ar putea ca Matilda să obţină victoria finală stând liniştită la Rouen. Adrian zâmbi cu o răutate ce nu-l caracteriza. Jur că regele e cel mai aprig duşman al lui însuşi – imediat ce obţine un avantaj, îi dă cu piciorul. Cred că Ştefan a înnebunit dacă şi-a pus în cap să intre-n conflict cu Biserica.

Richard încuviinţă, turnând pentru amândoi vin franţuzesc din rezervele sale private.

— Nu cred că Ştefan se poate aştepta ca Biserica să-l numească pe fiul său moştenitor la tronul Angliei, după ce i-a antagonizat pe arhiepiscopul de Canterbury, pe papă şi pe Bernard de Clairvaux.

— Cu siguranţă Eustaţiu e cel mai bun aliat al Matildei. Cred că Ştefan e singurul om din Anglia care nu-şi dă seama că fiul său ar fi un rege dezastruos – doar are cea mai mare parte a defectelor tatălui său şi nici una dintre virtuţi.

Adrian sorbi absent din vin, apoi se întinse în scaun, gândindu-se la tânăra cu părul roşcat pe care o vizitase în Anjou. Un alt motiv pentru care o escortase pe împărăteasa Matilda în Normandia fusese dorinţa de a-l cunoaşte pe fiul ei suficient de bine cât să ia o hotărâre cu privire la viitor.

— Îmi place ce-am văzut la Henric FitzEmpress. Deşi are doar cincisprezece ani, în câţiva ani va deveni cu siguranţă un cavaler la fel de bun ca bunicul său. Când – şi dacă – va avea de ales între Eustaţiu şi Henric, cred că Anglia îl va prefera pe Henric. Chiar şi cei mai lacomi baroni s-au cam săturat de război civil şi de anarhie.

— Să sperăm, zise Richard pesimist.

— După ce va moşteni teritoriile tatălui său, Henric va avea puterea de a prelua conducerea Angliei, dacă nu i se va oferi de bunăvoie. Aliaţii Matildei, de aici din zona de vest, nu trebuie decât să fie uniţi şi să aştepte să fie de partea câştigătoare. În vocea lui Adrian se putea citi o notă de amuzament. Ca să răsplătească loialitatea oamenilor săi, împărăteasa a fost foarte generoasă cu subvenţii şi cu hrisoave. La urma urmei, pe ea nu o costă mai mult decât pergamentul pe care le scrie.

— Ţie ce ţi-a dat? întrebă Richard interesat.

— Actul de proprietate pentru castelele Warfield şi Montford, plus permisiunea de a construi încă unul, dacă voi considera necesar.

Fratele său fluieră încetişor.

— Un hrisov cu adevărat valoros!

— Mai ales de vreme ce Henric mi-a mărturisit că, după ce va deveni rege, va distruge toate castelele fără acte, chicoti Adrian. Băiatului nu-i lipsesc nici încrederea, nici judecata dreaptă.

— Matilda ţi-a mai oferit şi alte recompense?

— Câteva privilegii minore, cum ar fi dreptul de-a vâna în pădurea regală, plus încă unul foarte important. Adrian făcu o pauză pentru a-şi sorbi vinul, apoi zise în treacăt: M-a numit conte de Shropshire.

— Iisuse! Peste poate de uimit, Richard avu nevoie de câteva clipe să asimileze vestea, apoi zise cu voce sigură: Acest lucru a fost cumva determinat de faptul că, la scurt timp după ce ai părăsit Anglia, regele l-a numit pe Guy de Burgoigne conte de Shropshire?

— Exact. N-am fost deloc mulţumit când a ajuns vestea asta la Rouen, zise Adrian sec. Cunoscându-mi simţămintele, Matilda mi-a oferit acelaşi rang, gândindu-se că îmi va încuraja imboldul de a mă lupta cu Burgoigne pentru controlul comitatului. Ţintuia cu privirea flăcările, cu o expresie impasibilă pe chip. Nu i-am spus că nu aveam nevoie de un asemenea imbold.

Nu era prima dată când regele şi împărăteasa făcuseră doi conţi rivali pentru acelaşi comitat. În termeni practici, controlul comitatului şi toate veniturile sale puteau reveni celui care se dovedea mai puternic. Richard încuviinţă din cap, aprobând strategia împărătesei.

— Din moment ce Guy a forţat-o pe moştenitoarea de Chastain să se căsătorească cu el şi acum deţine jumătate din Shropshire, tu eşti cel mai potrivit să-l ţii sub control.

— Foarte adevărat. Adrian oftă. Nu poate decât să-ţi fie milă de Cecily de Chastain. Consemnarea unei căsătorii prin răpire şi viol este un fapt mult prea nemilos, chiar şi pentru o moştenitoare. Nu i l-aş dori pe Burgoigne nici celei mai rele scorpii a creştinătăţii.

Fratele său ridică gânditor din umeri. Toate moştenitoarele erau sub tutela regelui, urmând a fi

oferite drept premiu susţinătorilor lui, fără a se ţine seama de dorinţele lor. Moştenitoarea de Chastain pur şi simplu avusese mai mult ghinion decât celelalte.

— După ce îl vom ucide, fata va fi liberă! Richard îşi turnă un pahar de vin, ignorând subiectul. Că tot veni vorba despre moştenitoare, tu eşti acum oficial logodit cu Isabel de Rouen?

— Am mai vorbit cu tatăl ei, dar nu s-a luat încă decizia finală.

Richard îl privi surprins, ridicând din sprâncene.

— Credeam că eşti hotărât să te căsătoreşti cu ea. Are o zestre bună şi se spune că e o femeie frumoasă.

— E o partidă bună, dar nu pot să spun că fata mi-a plăcut în mod special când am cunoscut-o. E într-adevăr frumoasă, dar la modul general şi bătător la ochi. Adrian îşi aminti de ea şi de întâlnirea stânjenitoare pe care o avuseseră, apoi afişă un zâmbet autoironic. Şi nici eu nu am fost tocmai pe gustul ei.

Richard îl cunoştea suficient de bine pe fratele său ca să înţeleagă că nu era obligatoriu ca un bărbat să-şi considere soţia atrăgătoare – doar pentru asta existau amantele. În schimb, întrebă:

— Există alte fete de rang potrivit pe care le-ai prefera în locul lui Isabel?

— Din păcate, nu, zise Adrian ridicând din umeri. Îndrăznesc să spun că eu şi Isabel vom învăţa să trăim împreună în tihnă. Nu am renunţat la ideea de căsătorie, doar am lăsat-o deoparte pentru moment. Flutură din mână în semn de nepăsare. Momentan, căsătoria are o însemnătate foarte mică. Tot ce contează este că în cel mai scurt timp va porni un război declarat între Burgoigne şi Warfield. Va trebui să patrulăm de-a lungul graniţelor ca să ne asigurăm că

Guy nu ne distruge satele şi câmpurile. Mă gândesc să instalez în câteva sate grupuri mici de soldaţi, care să poată riposta rapid la atacul lui Burgoigne. Ce părere ai?

— Cred că ar fi mai bine să ducem lupta *la el* şi să-i incendiem recoltele şi câmpurile.

— Ceea ce ar face mai rău ţăranilor nevinovaţi decât i-ar face lui. Nu-i nevoie să mergem după Guy, căci va veni, cu siguranţă, el după noi, zise Adrian răbdător. Deşi distrugerea teritoriilor duşmanului era o tactică foarte des folosită, el nu putea uita că, în ochii lui Dumnezeu, vieţile şi sufletele ţăranilor erau la fel de valoroase ca ale oricui altcuiva. Se gândise în repetate rânduri că, pentru un baron, conştiinţa nu reprezenta un atu. În care sate crezi că ar trebui să instalăm oameni?

Conversaţia se îndreptă rapid înspre pregătirile practice pentru conflictul ce urma, ţinându-i ocupaţi până când din foc nu mai rămase decât un morman de jar. În cele din urmă, Adrian căscă şi se ridică.

— Ăsta e un început bun. Mâine mă voi întoarce acasă, dar aş vrea să vii la Warfield cam în două săptămâni, sunt încă multe de discutat.

Îi ură apoi noapte bună fratelui său. În ciuda oboselii, Adrian nu putea dormi. Deşi în seara aceea evitase subiectul căsătoriei, ştia că nu-l putea ignora pentru totdeauna. Cu cinci ani în urmă, găsise o partidă bună, însă fata murise înainte de a împlini vârsta de căsătorie, şi de atunci evitase să aleagă o alta.

Se tot foia pe salteaua cu pene, ştiind de ce ezita. Era o greşeală din partea lui să-şi dorească de la o căsătorie mai mult decât o zestre bună şi o femeie sănătoasă, care să-i poată da fii puternici. Pentru cei

de rangul lui, căsătoria nu era altceva decât o decizie practică şi politică, plăcerea fiind uşor de găsit în afara patului conjugal.

Din păcate, o astfel de soluţie nu era potrivită unui om care-şi dorea să respecte porunca de monogamie a Bisericii, aşa că Adrian trebuia să aibă mare grijă când îşi alegea partenera. Îşi dorea o soţie care să-i fie prietenă, iubită, dar şi o „partidă bună”. Deşi părea o idee ridicolă, el îşi dorea o soţie pe care să o poată iubi.

Adrian se gândea cum ar trebui să fie acea soţie ideală. Trebuia să fie de viţă nobilă, dar nu era obligatoriu o mare moştenitoare. O soţie ar trebui să fie destul de atrăgătoare, dar nu era esenţial să fie neobişnuit de frumoasă. Erau mai importante inteligenţa şi înţelepciunea – calităţi mai rare însă –, dulcea evlavie şi firea blândă pe care le avusese mama sa, graţia şi farmecul luminos al unei tinere călugăriţe pe care o văzuse o singură dată, dar pe care nu o putuse uita, umorul şi uşoara senzualitate a primei lui amante, Olwen.

Olwen, cea care îl iniţiase pe stăpânul ei, Adrian, în plăcerile carnale, fusese o slujnică văduvă, o femeie de rând, cu cinci ani mai mare decât el. Ea îl învăţase cum să provoace plăcere unei femei şi îl convinsese că ruşinea şi sentimentul de vinovăţie nu aveau ce căuta într-o dragoste sinceră.

Olwen fusese amanta lui mulţi ani, până în ziua în care îi spusese că voia să se căsătorească cu un morar, care îşi pierduse de curând soţia şi rămăsese cu patru copii mici. Cu judecata ei sănătoasă şi aşezată, îi explicase că îi era drag morarul şi că îi plăcea ideea de a creşte patru copilaşi dulci, mai ales că ea părea stearpă. Deşi nu o spusese niciodată, probabil râvnea

şi la demnitatea pe care i-o oferea căsătoria.

Cu toate că regretase nespus pierderea ei, Adrian îi dăduse amantei lui cadou de despărţire o zestre generoasă. Într-adevăr, încă îi era dor de ea. Doar gândul la Olwen îl făcea să ardă de dorinţă, mai ales că trecuseră câteva luni de când nu mai fusese cu o femeie. Se împăcase cu nevoia lui de pasiune fizică, dar trecutul său religios îi lăsase o moştenire dificilă: incapacitatea de a fi cu o femeie pe care să o uite în dimineaţa următoare. Ar fi fost mult mai uşor dacă nu ar fi plecat niciodată de la abaţie sau dacă nu s-ar fi dus acolo de la început.

După ce revizui calităţile pe care şi le dorea la o soţie, Adrian zâmbi ironic în întuneric. Nu era de mirare că nu găsise nici o femeie cu care să vrea să se căsătorească, fiindcă era greu de crezut că un astfel de ideal exista. Şi, chiar dacă ar fi existat, şi-ar fi dorit probabil tot un soţ perfect, caz în care el ar fi fost exclus din start.

Se rostogoli şi-şi îngropă capul sub pernă. Nu era nimic în neregulă cu Isabel de Rouen, ba, mai mult, ar fi o potrivire splendidă, care i-ar oferi multe teritorii în Normandia. Nu se îndoia că avea să-i surâdă mai mult ideea de căsătorie după ce vor fi trecut câteva luni fără să o vadă.

capitolul 3

Avonleigh, Shropshire aprilie 1148

Meriel lucrase din greu în noaptea de dinainte şi se trezise devreme să-şi termine cele mai importante îndatoriri, ca să se poată furişa apoi câteva ore. Voia să ia cu ea şoimul, sperând să-l poată scoate la

vânătoare, însă adevăratul motiv era acela că voia să profite de vremea frumoasă de primăvară şi să comită păcatul dulce al lenevirii.

După ce pusese la treabă servitorii, dându-le sarcini care aveau să-i ţină ocupaţi toată ziua, Meriel se îndreptă spre grajduri, examinând curtea cu un ochi de expert. Curtea era plină de viaţă: sătenii coceau pâine în cuptorul nou, tâmplarii ridicau cadrul unui nou şopron, un meşter echilibra acoperişul fierăriei, iar însuşi fierarul bătea cu ciocanul un set de balamale pentru hambarul în construcţie. Era o întruchipare fericită a productivităţii, cu mult diferită de degradarea şi letargia pe care fraţii de Vere le găsiseră când sosiseră prima dată la Avonleigh. Trecuseră aproape doi ani de când Alan fusese înfeudat, şi fuseseră doi ani de muncă neîntreruptă pentru el şi pentru sora lui.

Alan era plecat în Normandia, unde îşi îndeplinea serviciul militar alături de Lord Theobald, şi avea să fie plecat cel puţin două luni. În lipsa lui, Meriel era deopotrivă domnul şi doamna conacului. Chiar în drumul ei scurt spre grajduri fusese oprită să hotărască dacă găina unui şerb era sau nu suficient de robustă ca să fie acceptată pe post de chirie pentru bordeiul său. Vătaful susţinea că pasărea era bolnavă, iar iobagul insista că găina era perfect sănătoasă chiar dacă era micuţă, cum, de altfel, fuseseră toate găinile lui în acea primăvară. De obicei o găină era considerată sănătoasă dacă putea sări peste un gard sau pe un scaun atunci când era speriată. Aşa că Meriel asistă, aşa cum se cuvenea, la încercările şerbului de a-şi face găina să îndeplinească sarcina. Problema nu era însă sănătatea găinii, ci prostia ei. Bărbatului îi trebuiseră trei încercări ca să poată face găina să sară în direcţia potrivită. Cu vocea gravă, dar cu o privire visătoare,

Meriel acceptă găina ca plată corespunzătoare, apoi se furişă în grajduri, înainte să fie oprită din nou.

Meriel închise uşa în urma ei şi se întoarse să vorbească, dar se opri imediat când văzu că Edmond şoimarul cosea una de alta pleoapele unui uliu porumbar proaspăt capturat, proces numit sigilare. Pasărea, oarbă pentru câteva zile, era domesticită prin gust, atingere şi sunet. După câteva zile, şoimul se obişnuia să fie mânuit, şi apoi i se deschideau ochii.

Fuseseră norocoşi să găsească un şoimar aşa priceput ca Edmond. Era un om în vârstă, care-şi petrecuse cea mai mare parte a vieţii la crescătoria unui baron, fiind înlăturat după ce stăpânul său îl acuzase pe nedrept de moartea unui şoim de tundră foarte valoros. Din fericire, Avonleigh putea astfel beneficia de şoimii magnific instruiţi ai lui Edmond.

După ce şoimarul îşi termină sarcina, Meriel spuse încet:

— Am venit să o iau afară pe Chanson.

Edmond o privi neînduplecat.

— Ai grijă cu ea, e agitată azi.

— Când n-am avut eu grijă? întrebă ea, croindu-şi drum prin încăperea slab luminată, fără să deranjeze animalele care se adăposteau acolo.

— N-ai stricat încă nici un şoim, admise el, neputându-şi reţine un zâmbet afectuos.

La început, Edmond avusese îndoieli dacă să o lase sau nu pe Meriel să îl asiste, dar, cu timpul, constatase că avea aceeaşi pasiune pentru şoimi ca el şi acelaşi dar de a lucra cu ei. Nu avea la fel de multe cunoştinţe, dar, cu ajutorul lui, avea să remedieze acest aspect.

Fredonând încet, Meriel luă impunătorul şoim cu glugă pe încheietura mâinii ei stângi, înmănuşate. Chanson se mută cu plăcere, umflându-şi penele

negre; clopoţeii îi zornăiau, iar ea întinse gâtul să fie scărpinată. Era un şoim călător, cea mai mare şi mai nobilă pasăre de vânătoare care-şi făcea cuib în Anglia, numită uneori şi şoim nobil deoarece doar oamenii de viţă nobilă aveau voie să aibă o astfel de pasăre.

Chanson era unul dintre puii ţipători pe care Meriel îi luase primăvara trecută dintr-un cuib, când fusese în vizită la verişoarele mamei ei în sudul Ţării Galilor. Celălalt şoim fusese instruit şi dăruit de către Alan lui Lord Theobald, drept mulţumire pentru că îl înfeudase, dar Chanson era a lui Meriel şi o iubea la fel de mult cum o iubise pe Rouge, vânturelul ei, care murise cu doi în urmă.

Se îndreptă apoi spre grajduri, unde îngrijitorul Ayloffe îi pregătise iapa. Din moment ce mergea la şoimărit, avea de gând să călărească normal, şi nu pe o parte, ca să aibă mai multă siguranţă în şa.

După ce o ajută să încalece, Ayloffe zise:

— Sunt gata imediat, stăpână!

— Nu-i nevoie să te întrerupi din treabă, zise ea. Vreau să călăresc singură azi.

— Sir Alan se va supăra dacă vă las să plecaţi de una singură! zise Ayloffe plin de îndoială.

— Din moment ce e în Normandia, nu va şti, nu-i aşa? sublinie ea cu o logică de necontestat, apoi adăugă liniştitor: Nu mă voi depărta de Avonleigh, aşa că nu-i nevoie să-ţi faci griji.

— Cu cei doi conţi certându-se pe Shropshire ca două potăi pentru un os, nu e înţelept ca o domniţă să călărească singură, adăugă el încă plin de îndoială.

— Voi fi în siguranţă, întreaga pădure regală ne separă de cei doi lorzi, zise zâmbind ironic. Oricum, dacă unul din lorzi s-ar hotărî să distrugă Avonleigh, nici toţi oamenii de la conac luptând împreună nu l-ar

putea opri.

— Eu nu-mi fac griji pentru conac, ci pentru Domnia Ta! zise îngrijitorul cu asprime. Dacă vă veţi întâlni cu o ceată de tâlhari?

— Destul! Meriel chicoti, mângâind gâtul castaniu lucios al iepei cu mâna liberă. Dacă mă voi întâlni cu o ceată de tâlhari, Rosalia îi va întrece.

Înainte ca Ayloffe să mai poată spune ceva, Meriel eliberă iapa şi ieşi călare din curte, cu Chanson stând în echilibru pe mâna ei, abilitate dobândită în urma unei practici îndelungate. Se întrebă cu amuzament ce anume din firea ei făcea oamenii să se comporte cu ea ca nişte unchi îngrijoraţi? Într-adevăr, toţi slujitorii, deopotrivă bărbaţi şi femei, erau respectuoşi, dar şi protectori faţă de stăpâna lor, ceea ce era plăcut, însă şi uşor cam enervant uneori.

În vreme ce înainta pe alee, şerbii care curăţau buruienile şi sădeau arbori se opreau din munca lor să-i facă cu mâna. Nici unul dintre ei nu o putea acuza de neseriozitate, căci se ştia că nimeni nu muncea mai mult decât ea, poate cu excepţia lui Sir Alan însuşi.

După ce trecu de câmpuri, o lăsă liberă pe Rosalia, ca să poată galopa în voie. Meriel râse în hohote de încântare, în timp ce vântul înmiresmat cu miros de flori îi biciuia cozile împletite pe spate. Era imposibil de imaginat că o zi atât de frumoasă ar putea adăposti vreun pericol.

Fiecare oră din acea libertate era un cadou de care nu s-ar fi bucurat niciodată dacă s-ar fi călugărit. În momentele rare când i se făcea dor de viaţa paşnică şi de tovărăşiile de la Lambourn, închidea ochii, îşi reamintea de arhanghelul cu sabia de foc şi ştia că luase decizia corectă.

Existaseră foarte puţine momente de îndoială. Îi

plăcuseră şi anii petrecuţi în casa plină de viaţă a lui Lord Theobald, unde o servise pe soţia amabilă şi distrasă a acestuia, dar cel mai mult îi plăcea viaţa la Avonleigh, unde fiecare zi era diferită şi plină de satisfacţii.

Dincolo de păşunea comunală se întindea un spaţiu deschis pustiu, care în anii de dinaintea cuceririi fusese cultivat şi pe care Alan spera să-l are din nou. După ce se afundă destul de mult în zona rurală, Meriel îşi opri calul şi îi dădu jos gluga lui Chanson.

— Ce pradă bună îmi vei aduce de la vânătoarea asta, drăguţo?

Mângâie şoimul pe gât, după care îl aruncă în bătaia vântului. Pasărea fâlfâi furtunos din aripi şi se înălţă până la cer, savurând zborul şi făcând acrobaţii de încântare. Meriel o urmărea cu o plăcere şi totodată cu o invidie aproape dureros de intense. Nu era de mirare că oamenii îşi imaginau că îngerii au aripi. Ce-ar putea fi mai glorios decât să deţii libertatea şi puterea zborului?

Odată trecută acea izbucnire jucăuşă, Chanson se înălţă atât de mult deasupra capului fetei, încât deveni o pată mică pe cer. Apoi, ochind prada, şoimul se opri şi coborî din ceruri, cu aceeaşi putere şi frumuseţe caracteristică îngerilor lui Dumnezeu. Sunetul vântului urlând printre clopoţeii ei nu putea fi comparat cu nici un alt sunet pământesc.

Chanson era într-o formă bună în acea zi, aşa că Meriel, care o urmărea pe pajişti, îşi umplu sacul pentru vânat cu doi iepuri de câmp, o potârniche şi un cocoş de munte. În timp ce şoimii cu aripi scurte erau păsări de pădure, cei cu aripi lungi erau creaturi ale cerului deschis, şi, când se mergea la vânătoare cu ei, se parcurgeau foarte uşor distanţe lungi.

În toiul după-amiezii, Meriel urcă pe creasta unui deal, se uită în jos şi văzu o întindere nesfârşită de pădure. Deşi nu ajunsese niciodată atât de departe, bănuia că aceea trebuia să fi fost pădurea regală.

— Trebuie să ne întoarcem acum, Rosalia, zise ea cu regret.

Suprafeţe imense din regiunea rurală englezească fuseseră desemnate păduri regale, aşa că numai regele şi cei care aveau împuternicire de la el puteau vâna sau tăia lemnul din acele zone. Acea lege normandă aspră privind pădurile, care oferea privilegii regalităţii, era detestată din toată inima de oameni de toate rangurile sociale. Cei mai importanţi baroni şi episcopi ar fi plătit amenzi mari pentru uciderea cerbilor regali, în timp ce oamenii de rând ar fi fost închişi dacă ar fi luat chiar şi o creatură atât de umilă precum un iepure.

Meriel scoase fluierul de lemn şi nada – adică o pasăre artificială pe un cablu, folosită ca să atragă şoimul înapoi la stăpânul său. Apelă mai întâi la fluier şi cântă o serie de note muzicale, pe care şoimul le auzise în timpul dresajului, apoi balansă nada deasupra capului. Privi în sus şi zări şoimul coborând, la fel de frumos cum şi-ar putea dori orice stăpân.

Chanson aproape ajunsese înapoi la stăpâna ei, când o coţofană ţâşni dintr-un tufiş şi-i atrase atenţia. Neputând rezista provocării, şoimul se aplecă asupra coţofenei, dar, din păcate, nu reuşi s-o prindă. Răsucindu-se frenetic, coţofana zbură şi alunecă în zboruri scurte, în zigzag, grăbindu-se apoi către copaci, într-o învălmăşeală de alb şi negru de la coada şi aripile fluturânde.

Şoimii călători erau mai pricepuţi la a-şi înşfăca prada năpustindu-se asupra ei decât urmărind-o

îndeaproape. Totuşi, Chanson făcu tot posibilul să prindă prada impertinentă şi gălăgioasă. Ar fi putut fi văzut drept un moment amuzant, dar, chiar sub ochii lui Meriel, coţofana dispăru în pădure, cu Chanson pe urmele ei.

— Sfântă Fecioară, rosti Meriel cu spaimă. De ce-a trebuit să dispară Chanson tocmai *aici*?

Dacă nu vedeau nada, şoimii se pierdeau uşor în pădure, iar aceea era pădurea regală, ultimul loc în care ar fi vrut Meriel să urmeze un şoim neascultător. Se simţise în deplină siguranţă să călărească singură prin Avonleigh şi prin pustietate, dar de partea cealaltă a pădurii regale erau cei doi conţi rivali – şi amândoi erau genul de bărbaţi pe care oamenii de rând ar trebui să-i evite.

Îşi spuse că ar fi o prostie să-şi facă griji, că doar, ce Dumnezeu, nu întâlnise nici ţipenie de om toată după-amiaza, aşa că Meriel coborî dealul şi intră în pădurea umbrită şi rece. O urmări pe Chanson spre vest, mergând de-a lungul unui traseu de vânătoare slab luminat, călăuzită de sunetul slab al clopoţeilor ei. Se oprea din când în când să cânte din fluierul de lemn, sperând ca sunetul să aducă şoimul înapoi la ea. Toată situaţia era înnebunitoare; copacii distorsionau sunetul clopoţeilor şi era imposibil de ştiut dacă Chanson era aproape sau departe.

În ciuda privirii ei agere, Meriel nu reuşea să zărească şoimul şi nu putea să nu se întrebe, exasperată, dacă nu cumva acesta juca vreun fel de joc păsăresc – mai ales că Chanson avusese dintotdeauna o dispoziţie ludică.

Meriel devenea din ce în ce mai neliniştită pe măsură ce se afunda în pădure. Razele soarelui abia reuşeau să pătrundă printre ramuri şi, în lumina aceea

slabă, chiar şi copacii păreau ameninţători. Era uşor de imaginat ce pericole necunoscute stăteau ascunse în pădure – poate oameni fără stăpân care trăiau acolo precum haiducii. În câmp deschis, Rosalia putea întrece orice hoţ, însă acolo nu era câmp deschis….

Meriel se afunda tot mai mult în pădure, spunându-şi că temerile ei erau absurde. Era greu de apreciat cât timp trecuse, dar ştia că, într-un final, nu îi rămânea decât să se întoarcă. Era singură şi departe de casă, aşa că neliniştea ei creştea cu fiecare pas pe care-l făcea iapa. Poate ar fi mai bine să se întoarcă a doua zi cu Edmond şi cu Ayloffe, în speranţa că Chanson nu se îndepărtase prea mult. Clopoţeii se auzeau pe o rază de aproape un kilometru, aşa că, dacă ar fi căutat de mai mulţi oameni, şoimul ar trebui să fie uşor de găsit şi de atras înapoi.

Tocmai ce luase decizia să se întoarcă, când dezastrul îşi făcu apariţia din tufişuri. Era un porc mistreţ imens – cea mai periculoasă şi mai feroce fiară din toată pădurea, capabilă să ucidă un om sau un cal cu o singură lovitură de colţi. Când mistreţul încercă să-i spintece burta, Rosalia se ridică pe picioarele din spate, nechezând îngrozită.

Meriel era o călăreaţă excelentă, dar, cum atenţia îi era îndreptată spre crengile de deasupra, fu azvârlită din şa înainte să aibă timp să reacţioneze. Se rostogoli o clipă prin aer, speriată, apoi aterizâ pe pământ cu o zguduitură zdravănă.

Impactul îi tăie răsuflarea, lăsând-o neajutorată în faţa mistreţului care se întoarse şi porni să o atace. Cu o teribilă precizie, Meriel văzu lumina reflectându-se de-a lungul colţilor galbeni şi curbaţi şi se uită în ochii mici şi înnebuniţi ai fiarei. Nu se putea lăsa pradă terorii, căci avea doar o clipă pentru o rugăciune

disperată: „Fie ca Dumnezeu să aibă milă de sufletul meu”.

Chiar în ultima clipă, fiara o ocoli, trecând atât de aproape, încât îi împroşcă faţa cu pământ. Meriel îi simţi respiraţia fierbinte, urât mirositoare. Preferând-o pe Rosalia ca pradă, mistreţul urmări calul îngrozit de-a lungul potecii. Tropăitul copitelor şi ţipetele cabaline de spaimă se mai auzeau chiar şi după ce animalele dispăruseră din raza vizuală.

După ce îşi recăpătă suflul, reuşi totuşi să se ridice în şezut, clătinându-se.

— Sfântă Marie, murmură ea, încercând să nu se lase afectată, dacă află Alan cât de neatentă am fost cu calul şi şoimul, nu-mi va permite să uit asta niciodată.

Urma să aibă o mulţime de vânătăi a doua zi, urechile îi ţiuiau şi rochia ei simplă maro era plină de noroi, însă măcar era vie şi nevătămată. Încercă să se ridice, dar simţi un junghi de durere în glezna dreaptă. I se întunecă puţin vederea, şi Meriel căzu din nou la pământ. Apăsă uşor pe încheietura dureroasă şi hotărî că nu era decât scrântită, aşa că rupse o fâşie de la poalele rochiei şi-şi legă glezna, astfel încât să-i poată susţine greutatea.

Scăpase sacul cu vânat şi uneltele de şoimărit, aşa că acum le adună de jos, le puse pe umăr şi porni înapoi şchiopătând. Sacul cu vânat era destul de greu; aproape că îşi dorea să nu fi fost atât de reuşită vânătoarea, dar nu avea de gând să arunce hrana bună doar ca să-şi uşureze încărcătura.

Drumul înapoi spre Avonleigh avea să fie foarte lent, urmând a ajunge acasă după lăsarea întunericului. Toată lumea avea să fie speriată să vadă iapa întorcându-se cu şaua goală. Meriel zâmbi trist. Pe

viitor nu avea să mai poată pleca fără escortă, dar aşa îi trebuia. Sfântă Marie, dacă n-ar fi fost aşa necugetată! Ar fi trebuit să rămână acasă să ajute la coacerea pâinii.

La vreo jumătate de kilometru mai încolo, văzu că urmele mistreţului se îndepărtau de drumul principal, în timp ce urmele de copite ale calului continuau drept înainte. Nu se vedea nici un semn de încăierare, aşa că se gândi că Rosalia scăpase nevătămată, slavă sfinţilor. Dacă avea noroc, urma să-şi găsească iapa păscând undeva mai în faţă, deşi cel mai probabil fugise înapoi la grajduri.

Ajungând într-un luminiş, cam la un kilometru şi jumătate distanţă, auzi un *ek-ek-ek* familiar. Se uită în sus şi o văzu pe Chanson, cocoţată într-un copac de partea cealaltă a luminişului – o veritabilă întruchipare a nevinovăţiei.

— Fir-ai tu să fii de cioară care prinde gângănii! exclamă ea furioasă.

Şoimul îşi suci capul cu susul în jos, ca şi cum ar fi fost rănită de cuvintele stăpânei ei. Fără să mai piardă vremea cu insulte, Meriel îşi puse mănuşa grea de piele şi balansă nada. Chanson zbură de-a lungul luminişului să prindă nada şi, câteva clipe mai târziu, se afla în siguranţă, cu gluga pusă, pe încheietura stăpânei sale. Transportarea şoimului o obosea şi mai tare pe Meriel, dar faptul că recuperase pasărea însemna că ziua nu fusese chiar un dezastru total. Dacă ar fi găsit-o şi pe Rosalia păscând undeva mai în faţă…

Gândindu-se la cele întâmplate, Meriel îşi dădu seama că îşi concentrase toată atenţia pe şoim şi nu mai auzise zgomotul cailor care se apropiaseră; acel grup de oameni apăruse ca prin farmec. Într-o clipă îi

strângea gluga lui Chanson, iar în cealaltă era prinsă într-un haos de copite, cai şi culori puternice. Fata suspină, prea şocată ca să se sperie şi prea încetinită de durerea de la gleznă ca să se poată eschiva din drumul lor.

— Stop! strigă o voce de bărbat, şi grupul vociferă, dar se opri zgomotos, chiar când cel mai apropiat cal se afla la mai puţin de doi metri distanţă de fată.

Meriel avu nevoie de un moment să se dezmeticească, dar apoi totul i se limpezi în faţa ochilor şi îşi dădu seama că fusese descoperită de un grup de vânători. Judecând după calitatea cailor şi a îmbrăcămintei lor, vânătorii erau nobili de cel mai înalt rang, iar în clipa aceea toţi şase le fixau cu privirea pe ea şi pe Chanson cu o curiozitate sinceră. Meriel se încordă, conştientă de faptul că era o femeie singură cu un grup de străini. În teorie, un cavaler n-ar fi insultat niciodată o doamnă, dar în practică acele idealuri ale cavalerismului nu erau întotdeauna respectate.

Cu siguranţă în grupul de dinaintea ei se afla şi unul dintre conţii rivali de Shropshire. Întrebarea era care dintre ei. Meriel încercă să-şi aducă aminte ce auzise despre cei doi conţi, dar nu-şi putu aminti mai mult decât faptul că amândoi erau renumiţi pentru abilităţile lor militare nemiloase. Dacă acel conte era Guy de Burgoigne, probabil avea să i se permită să-şi continue nestingherită drumul, fiind membră a unei case loiale lui Ştefan. Dar dacă era omul împărătesei, Meriel putea fi în pericol.

Călăreţii erau aşezaţi în faţa ei într-un semicerc. După bogăţia portului său, ghici că bărbatul din mijloc era liderul lor. Era posibil să fi fost cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată, înalt şi cu părul ca

de aur, parcă ieşit dintr-una din baladele romantice ale unui trubadur. Exclamă apoi, ţinându-şi sub control calul agitat, fără pic de efort:

— Iisuse, femeia are un şoim călător!

Meriel îi înţelese surprinderea, dat fiind faptul că de obicei doar nobilii deţineau astfel de şoimi. Slavă cerului că era amuzat, nu furios. Uşurarea ei dură până în clipa în care un bărbat mai în vârstă, cu părul încărunţit, spuse morocănos:

— Da, are un şoim şi a vânat cu el. Omul descălecă, dădu hăţurile unuia dintre slujitori şi se apropie de ea. Ei bine, fătuco, cine eşti şi ce ai de spus în apărarea ta?

Înainte ca Meriel să poată răspunde, un alt bărbat spuse liniştit:

— S-ar putea să nu înţeleagă normanda.

Meriel îşi privi cu tristeţe rochia murdară de noroi şi nu-i putu învinui pentru că o credeau mai degrabă o ţărăncuţă decât o doamnă normandă. Înainte să poată lămuri neînţelegerea, bărbatul cărunt zise, într-o normandă cu accent englezesc:

— Fă o plecăciune în faţa contelui de Shropshire, fetiţo!

Nelămurită care conte se afla în faţa ei, Meriel se pregăti să facă o reverenţă în faţa omului de aur, dar se opri văzându-i expresia amuzată. Părea un om căruia îi plăcea să se amuze, în cazul de faţă pe socoteala ei.

Şi dacă nu el era cu adevărat contele? Ar râde copios pe seama ei. Precaută, Meriel cercetă atent întregul grup. Privirea i se opri la un bărbat mai mic de statură, cu părul argintat – cel care sugerase că poate nu înţelegea normanda. Calul lui stătea lângă cel al cavalerului bălai, şi Meriel presupusese că nu era un

om la fel de important, dar, ţintuindu-l cu privirea în acea clipă, ezită. Nu era nici pe jumătate la fel de frumos ca omul de aur, hainele lui erau mult mai simple, iar expresia lui părea la fel de nepătruns precum un nor de fum gros. Deşi nu atrăgea privirea la fel de mult ca tovarăşul său, odată ce îl privi, Meriel nu-şi mai putu lua ochii de la el. Avea ceva aparte, era dur precum oţelul şi avea un aer de autoritate…

Rugându-se să fi ales corect, Meriel făcu o reverenţă mare în faţa tânărului cu părul argintat. Grupul izbucni în râsete laudative, şi omul de aur spuse:

— Femeia ştie să deosebească un conte, Adrian.

— Poate, zise contele, neimpresionat. Dar e mai probabil să mă mai fi văzut undeva în trecut.

Deşi avea o voce rece, lipsită de pasiune, o privea pe Meriel cu o intensitate bulversantă.

Exista o asemănare puternică între cei doi bărbaţi blonzi. Erau fraţi, poate? Studiindu-i cu atenţie trăsăturile fine, decise că omul argintiu era aproape la fel de frumos ca tovarăşul lui auriu, deşi erau la fel de diferiţi precum cristalul rece ca gheaţa şi soarele cald.

Bărbatul cu păr grizonant se apropie de ea cu mâna întinsă şi cu o expresie serioasă.

— Dă-mi sacul cu vânat.

Ştiind că i l-ar lua cu forţa dacă refuza, Meriel apucă sacul de pe umăr şi i-l întinse fără nici o tragere de inimă.

Omul se uită înăuntru, apoi scoase cocoşul de munte şi unul dintre iepuri.

— Braconaj! zise el privind corpurile fără vlagă. Cum te numeşti, fătuco, şi de unde eşti?

„Braconaj!” Uimită, Meriel rămase mută, mintea ei încercând frenetic să înţeleagă acuzaţia neaşteptată.

Prinsese vânatul cât se putea de cinstit, pe terenul fratelui ei. Şi totuşi, cum putea demonstra de unde era un anumit iepure? Dacă alegeau să n-o creadă…

Simţi un fior de frică până-n măduva oaselor. Braconajul era considerat o infracţiune foarte gravă – atât de gravă, încât nu ar fi fost exclus ca, în acele vremuri nesigure, contele împărătesei să folosească acea nesăbuinţă ca motiv să atace Avonleigh. Un lord lacom s-ar fi folosit de orice pretext ca să ia pământul oamenilor din tabăra opusă, iar vânătoarea în pădurea regală era o jignire foarte gravă.

Bărbatul cărunt zise lipsit de răbdare:

— Eşti netoată, fătucă? Cum te cheamă?

— După cum arată, probabil e de sorginte galeză. S-ar putea să nu ştie nici engleza, nici normanda, zise contele. Apoi, spre uimirea ei, i se adresă în limba velşă, lent, dar corect: Cum te cheamă şi unde locuieşti?

Meriel luă o decizie într-o fracţiune de secundă. Alan nu era acasă să-şi apere proprietatea, iar la conac nu erau decât vreo şase oameni instruiţi să mânuiască arme. Dar contele n-ar fi avut nici un motiv să ameninţe Avonleigh dacă nu ştia că ea provenea de acolo. Foarte bine. Din moment ce o luase drept o ţărăncuţă, avea să joace acel rol. Făcu o reverenţă plină de supuşenie, apoi zise în engleză:

— Sunt într-adevăr galeză, milord, deşi vorbesc şi engleza. Numele meu este Meriel.

Îşi dădu seama prea târziu că ar fi trebuit să dea un nume fals. Totuşi Meriel nu era un nume neobişnuit în Ţara Galilor şi în Mercia. Continuă apoi cu seriozitate:

— Jur că nu am făcut braconaj, milord. Am prins iepurii în câmpurile părăsite de la estul pădurii, unde

oricine are dreptul să vâneze animalele de acolo.

Bărbatul cărunt pufni:

— O poveste convenabilă pentru cineva prins mergând în partea de vest a pădurii. Şi în Anglia e împotriva legii ca un şerb să aibă un şoim călător. Dă-mi pasărea.

— Nu! Nu sunt ţărancă engleză, şi să ştii că pasărea îmi aparţine.

Meriel ridică mâna, ca s-o protejeze pe Chanson, constatând îngrozită că se încurcase în propria minciună.

Fiind fiica unui cavaler normand avea dreptul să deţină un şoim călător, deşi era o alegere neobişnuită pentru o femeie de orice rang. Dar era împotriva legii ca o persoană de sorginte modestă să aibă o specie de şoim mai mare decât un vânturel.

Deschise gura ca să mărturisească, dar apoi se opri. Recunoscându-şi identitatea, ar fi pus în pericol întregul Avonleigh. Poate că temerile ei erau ridicole şi neîntemeiate, dar nu îndrăznea să rişte. Ştiind că nu avea decât o clipă să decidă dacă să spună adevărul sau să-şi continue minciuna, Meriel ridică privirea la contele Adrian, care o urmărea cu o linişte implacabilă.

Brusc, îşi aminti ceva ce îi spusese Alan majordomului său, chiar înainte să plece în Normandia. Meriel fusese ocupată cu treburile ei şi nu ascultase cu atenţie, dar în acel moment îi veni în minte vocea lui Alan care spunea: „Noul conte de Shropshire e unul dintre cei mai răi oameni din Anglia, capabil de orice”.

Oare era adevărat ce se spunea despre acel om calm şi reţinut? Meriel îl privi cercetător pe conte, apoi îşi ţinu răsuflarea, simţind că adâncimea nemăsurată a acelor ochi cenuşii nu ascundea linişte, ci radia o emoţie periculoasă.

Sfântă Marie, acel om era într-adevăr capabil de orice: la exterior părea de gheaţă, dar avea foc pe interior. Puterea lui periculoasă şi de necontestat îi amintea de îngerul din viziunea pe care o avusese cu mult timp în urmă, de acea fiinţă luminoasă care mânuia o sabie şi care îi îngrădise drumul spre mănăstire. Dar dacă acel conte era un înger, probabil se număra printre îngerii căzuţi ai lui Lucifer, deoarece nu vedea nici urmă de compasiune sau de blândeţe la el. Puterea lui mascată era mai înfricoşătoare decât violenţa făţişă. Simţi cum i se usucă gâtul de teamă.

Îşi aminti chipurile oamenilor din Avonleigh. Toţi aveau încredere în ea că avea să-şi facă datoria faţă de ei. Din haosul gândurilor ei agonizante, se născu un jurământ solemn: nu avea să spună nici un cuvânt şi nu avea să facă nici o faptă care ar putea aduce prejudicii conacului Avonleigh. Nu – nici chiar dacă însuşi contele ar biciui-o sau ar arunca-o în temniţă.

Toate calculele ei înnebunite duraseră doar câteva momente, dar suficient pentru ca omul cărunt să întindă mână înspre Chanson.

— Am obţinut vânatul în mod legal, zise Meriel, îndepărtându-se de el, iar în Ţara Galilor nu există legi prosteşti care să spună cine poate avea sau nu un şoim.

— Eşti în Anglia acum, fătuco, zise el nerăbdător.

— Nu! E a mea! repetă Meriel, continuând să se îndepărteze. Pădurea nu ar putea reprezenta o scăpare. Dacă ar fugi, ar prinde-o într-o clipă. Am găsit-o eu singură într-un cuib în vârful unei stânci înalte şi tot eu am domesticit-o. N-aveţi nici un drept să mi-o luaţi.

— Dacă spui adevărul, o vei primi înapoi, dar lasă-l pe Sir Walter să o ţină până lămurim această

problemă, zise liniştitor cavalerul de aur.

De parcă un nobil ar fi înapoiat un şoim călător unei femei pe care o credea ţărancă. Aflându-se la mila îndoielnică a contelui, Meriel luă cu îndârjire hotărârea că nu avea să i-o lase lui pe Chanson. Cu mâna dreaptă ascunsă în spatele mâinii înmănuşate, desfăcu rapid legăturile şi clopoţeii de la picioarele păsării.

— Ai auzit ce-a spus Sir Richard, zise omul cărunt, întinzându-şi mâna înmănuşată. Nu vom păstra pasărea dacă poţi demonstra că ai dreptul să o deţii.

În timp ce el vorbea, fata scoase gluga de pe capul păsării, apoi aruncă şoimul spre cer cu toată puterea, dar nu în bătaia vântului, ca un vânător, ci în sens invers – acela era modul tradiţional prin care şoimilor li se dădea drumul înapoi în sălbăticie.

— Nu o veţi avea! strigă Meriel. Dacă nu mai e a mea, nu va aparţine nimănui altcuiva decât ei înseşi.

Pentru o clipă, Chanson păru speriată de pripeala faptei stăpânei ei. Eliberată de legăturile pe care le purtase timp de un an, pasărea îşi luă zborul sper cer, cu toată viteza şi forţa caracteristice speciei ei. Bărbaţii priveau ca hipnotizaţi zborul ei îndrăzneţ şi felul în care îşi deschisese aripile mari, aruncând o umbră imensă asupra luminişului.

— Doamne sfinte! zise Sir Richard uimit. Femeia a redat libertatea unui şoim.

Meriel clipi pentru a-şi alunga lacrimile în vreme ce o urmărea pe Chanson cum se înălţa în spirale, dar nu regreta nimic – poate cu excepţia faptului că nu-şi putea lua şi ea zborul. Înghiţi în sec, apoi îşi coborî privirea către conte.

Dintre toţi oamenii din luminiş, el era singurul care o privea pe ea, în loc să se uite spre cer după silueta din ce în ce mai mică a şoimului.

— N-ar fi trebuit să faci asta, zise cu voce joasă şi tainică, de parcă ei doi ar fi fost singurii oameni din luminiş.

— Puteam să fac orice doream cu ea, era a mea, milord!

Deşi vorbea încet, nu era nimic umil în felul în care înclinase bărbia sau în modul în care îl privea pe Adrian, fără să clipească. Totuşi, nu era sfidătoare – sfidarea ar fi implicat furie, iar el nu vedea nici urmă de furie în ea. Profunzimea ochilor ei de un albastru-închis îi aducea aminte de cerul nopţii – erau liberi şi puri –, iar intuiţia îi spunea că era la fel de neîmblânzită precum şoimul pe care îl eliberase.

Privind silueta subţirică a fetei şi părul ei ca pana corbului, Adrian simţea că în interiorul lui lua naştere ceva întunecat şi periculos. O dorea cu o intensitate sălbatică, pe care nu o mai simţise decât atunci când luptase pentru viaţa lui. Într-un colţ îndepărtat al minţii sale ştia că acea nebunie avea să piară, căci nici un om nu putea trăi sentimente atât de intense fără să fie mistuit de ele.

Pentru moment, îşi controla cu greu acţiunile.

Adrian ştia că ar trebui să o avertizeze să fie mai atentă pe unde vânează şi apoi s-o lase să-şi vadă de drum. Dar nu putea – nu voia – s-o lase să plece. Zise apoi brusc, cu o voce care îi păru şi lui străină:

— Şi ca pedeapsă pentru braconaj, domniţă, acum eşti a mea, şi voi face orice vreau cu tine! Strânse hăţurile într-o singură mână. Am pierdut destul timp aici. Aduceţi-o la castel.

Dacă ar fi atins-o chiar el, ar fi fost un adevărat dezastru, aşa că dădu pinteni calului, lăsându-i pe oamenii lui să-i îndeplinească ordinele.

Se depărtă fără să privească în urmă, încercând

să-şi dea seama ce văzuse la fata aceea. Odată ce-i înţelegea farmecul, avea să se poarte cu ea cu aceeaşi indiferenţă cu care ar fi tratat orice altă ţărăncuţă. Dar, oricât se străduia, nu reuşea să-şi potolească atracţia bruscă şi de nestăvilit. Acea fată numită Meriel era cu adevărat specială. Iar cuvântul care-l bântuia în vreme ce se îndepărta era „invincibilă”.

capitolul 4

Meriel îl privi pe conte plecând, nevenindu-i să creadă că putea fi lipsită de libertate cu atâta uşurinţă.

Ea trăise mereu în siguranţa unei gospodării sau a unei comunităţi, unde existau, într-adevăr reguli, dar unde avea şi drepturi. Era profund tulburată de faptul că în acea clipă era complet lipsită de putere. Ba, chiar mai rău, ştia că nu doar libertatea îi era ameninţată, ci şi onoarea, ba chiar viaţa.

Sir Walter şi Sir Richard fuseseră surprinşi de comanda contelui. Cel din urmă chiar ridicase din umeri şi plecase după stăpânul său. Înainte de a se sui pe cal, Sir Walter îi făcu semn unuia dintre însoţitori.

— Ia-o tu, Ralph!

Un tânăr veni cu calul lângă Meriel şi-i întinse mâna, zicând cu blândeţe:

— Haide, doamnă!

Meriel se gândea cu autoironie că era normal ca sarcina de a transporta un braconier noroios şi modest să revină unui servitor. Ferească Dumnezeu ca un cavaler să se înjosească astfel. Se gândi din nou la evadare, doar că o asemenea încercare ar fi fost nedemnă şi fără speranţă, aşa că apucă mâna slujitorului şi-l lăsă să o ridice pe cal.

Porniră pe drumul înapoi spre castelul contelui, cu

Meriel stând incomod în faţa şeii. Mersul constant al calului era liniştitor, aşa că în scurt timp se calmă şi ea, în ciuda faptului că i se umflase glezna, o durea tot corpul şi era atât de obosită, încât de-abia se mai ţinea în poziţie dreaptă.

Grupul călătorea în şir indian de-a lungul drumului îngust, Meriel şi paznicul ei fiind la capătul şirului. Fu surprinsă de cât de repede părăsiră pădurea – se părea că o urmărise pe Chanson mult mai la vest decât crezuse. Nu era de mirare că Sir Walter fusese sceptic când spusese că vânase în partea de est.

Odată intraţi într-o zonă cu câmpuri largi, bine cultivate, Meriel încercă să afle ce o aştepta. Ralph părea un tânăr cumsecade – cel puţin avusese decenţa să-şi ţină mâinile pe hăţuri, unde le era locul –, aşa că poate avea să-i răspundă la câteva întrebări.

— Ce crezi că va face contele cu mine?

— Din moment ce nu există nici o dovadă că ai prins vânatul în pădure şi cum erau animale neimportante, nu trebuie să-ţi faci griji, domniţă! Contele Adrian e un stăpân aspru, dar corect, zise Ralph liniştitor. Cel mai probabil te va mustra şi te va lăsa să pleci. Sau cel mult o să-ţi dea o sancţiune. Era o cu totul altă poveste dacă ai fi fost prinsă jupuind o căprioară, zise el şi chicoti.

Meriel îşi afundă degetele în coama neagră şi aspră a calului.

— Nu am bani să plătesc nici o sancţiune, nici măcar un sfert de penny, zise ea cu voce scăzută.

— În cazul ăsta, nu te poate pune să plăteşti, nu? replică Ralph imperturbabil. Nu-ţi face griji, contele preferă să nu irosească forţa de muncă, aşa că îi întemniţează doar pe cei care au comis infracţiuni grave.

Meriel nu era în totalitate convinsă de spusele lui Ralph, cum că nu avea să fie aspru pedepsită. De vreme ce nu era una dintre slujnicele contelui, acesta n-ar avea nimic de pierdut dacă ar întemniţa-o până la următoarea întâlnire a comisiei pădurilor, iar asta ar putea dura săptămâni sau chiar luni. Se obişnuia totuşi ca infractorii care comiteau delicte minore să fie eliberaţi dacă nu deţineau bunuri lumeşti cu care să poată plăti, şi acela era şi cazul ei. Şi, desigur, mai era şi nevinovată pe deasupra.

Revenindu-i optimismul, Meriel încercă să calculeze cam cât urma să-i ia să ajungă pe jos acasă, după ce avea să fie eliberată. Probabil două sau trei zile, presupunând că nu ar întâlni în calea ei nici o căruţă care să meargă în aceeaşi direcţie. Nici nu voia să se gândească la cât de supărată avea să fie toată lumea din Avonleigh. Din păcate, în acel moment nu putea face nimic să-i liniştească, aşa că se mulţumi să pună în continuare întrebări:

— Contele şi Sir Richard sunt fraţi? Par a fi rude apropiate.

— Sunt fraţi vitregi. Sir Richard e mai mare, dar de sorginte umilă, răspunse Ralph. Este castelanul celuilalt castel al contelui Adrian de la sud de aici, Montford. E doar în vizită la Warfield.

Warfield! Sfântă Fecioară, contele împărătesei era Adrian de Warfield, cel care cu cinci ani în urmă îşi dusese răniţii la mănăstirea Lambourn şi care o certase pentru că plecase singură dincolo de domeniile mănăstirii. Încercă să-şi amintească acea scurtă întâlnire, de care aproape uitase. Nu era de mirare că nu-l recunoscuse pe conte – se cunoscuseră în amurg, Lord Adrian avea părul argintiu greu de confundat, ascuns pe atunci sub un coif de zale, iar barba care-i

umbrea trăsăturile era cu o nuanţă mai închisă, mai aurie decât părul.

Parcă-şi amintea că maica Rohese menţionase că acel grup de soldaţi era condus de Adrian de Lancey, baron de Warfield, dar acel incident nu fusese decât o mică întrerupere a vieţii liniştite de la mănăstire, uitată la scurt timp după ce răniţii părăsiseră acele meleaguri, stingându-se sau însănătoşindu-se. Acea vizită o ajutase într-adevăr pe Meriel să se hotărască să nu se călugărească, dar Lord Adrian nu o impresionase în mod deosebit. Ce ciudat că în acel moment era conte.

Deşi nu se mai gândise de ani buni la acea luptă, nu trebuia decât să închidă ochii şi-l putea vedea pe Lord Adrian adunându-şi oamenii, ca să ţină piept ambuscadei. Luptase ca şi când ar fi fost posedat de diavol. Cu siguranţă noul conte de Shropshire îşi merita reputaţia de bun luptător – şi, cu siguranţă, considera în continuare că femeile nu ar trebui să călătorească singure în regiunile rurale, gândi ea cu amărăciune.

Poate că totuşi contele avea dreptate. Se găsea chiar în situaţia despre care o prevenise Lord Adrian în trecut – cu câteva ore în urmă şoimărea, bucurându-se de o zi liniştită, iar în clipa de faţă era prizonieră. Deşi nu prea îi venea să zâmbească, Meriel înţelese totuşi hazul straniu al situaţiei în care se afla.

— Sir Walter e unul dintre cavalerii de pe lângă casa contelui?

— E de mulţi ani căpetenia străjerilor castelului. Contele ar fi vrut să-i dea, se pare, pământ, dar Sir Walter n-a vrut nici moşie şi nici o familie a lui. L-am auzit adesea spunând că femeile sunt lucrul dracului. Tânărul chicoti şi o bătu pe Meriel uşor pe coaste. Bătrânul nu ştie ce pierde.

Meriel îl ignoră pe tânăr, gândindu-se că fetele de sorginte umilă ar trebui să fie obişnuite cu astfel de gesturi neprotocolare. Calul lui Ralph ajunse apoi în vârful dealului pe care-l urcaseră cu greu, şi fetei nu-i veni să-şi creadă ochilor ce vedea în depărtare.

— Sfântă Fecioară! exclamă ea. Ăla e castelul Warfield?

— Da, zise păzitorul ei cu mândrie. Îşi opri calul şi o lăsă să admire peisajul. Lord Adrian a găsit un maestru zidar care a călătorit în Ţara Sfântă să studieze fortificaţiile sarazine. Nu cred că există un castel mai fortificat în toată Anglia.

Deşi părerea lui Ralph era, cu siguranţă, părtinitoare, Meriel suspecta că avea dreptate. Castelul Warfield era aproape ca o insulă – construit pe un munte de piatră şi înconjurat pe trei laturi de un râu. De-a lungul celei de-a patra laturi era un şanţ cu apă, iar singura cale de acces era dată de un pod mobil. Turnul principal şi fortăreaţa interioară erau protejate de două rânduri de ziduri, iar satul din josul castelului era, de asemenea, protejat de un zid.

— Atât de multe turnuri! Dar de ce sunt rotunde şi nu pătrate? întrebă ea mirată.

— Maestrul zidar a zis că turnurile rotunde sunt mai rezistente, zise Ralph punând iar calul în mişcare. E suficientă mâncare depozitată înăuntru ca să se reziste unui atac de un an, şi nu am rămâne niciodată fără apă.

— Warfield a fost vreodată asediat?

— Nu, păi cine-ar îndrăzni? răspunse el şi râse batjocoritor în timp ce coborau dealul înalt. Nu există nici un lord în Anglia care să poată ţine unită o armată suficient de mult timp cât să oblige Warfield să capituleze.

Pe măsură ce traversau satul prosper, Meriel era tot mai impresionată. Ajungând atât de aproape de castel, i se părea imposibil de imaginat că ar putea trece vreun cotropitor cu succes de acele ziduri care se ridicau falnice deasupra râului şi a şanţului. În vreme ce traversau podul, zgomotul copitelor calului răsuna gol şi de rău augur, iar când trecură de porţile solide ale castelului, nu-şi putu reprima sentimentul de teamă. Zidurile nu numai că ţineau duşmanii afară, dar i-ar fi împiedicat şi pe cei de dinăuntru să plece fără voia lordului.

De aproape, castelul părea nou şi neterminat, iar câteva construcţii anexe erau încă în lucru. Toate clădirile erau de piatră, şi chiar şi cele mai umile barăci aveau acoperişurile făcute din tablă, în loc de paie, uşor inflamabile. Warfield nu ar fi putut fi supus nici prin incendiere, nici prin asediere sau înfometare.

Până atunci, Meriel considerase curtea de la Avonleigh aglomerată, dar curtea exterioară de la Warfield era un veritabil oraş ce mişuna de meşteşugari, muncitori şi animale. Chiar şi turnul principal, considerabil de mare, al castelului lui Lord Theobald ar fi încăput acolo de trei sau patru ori. Curtea interioară era protejată de un zid şi mai mare, din ale cărui turnuri se dictau toate orânduielile pentru cei din curtea exterioară.

Merseră prin umbra răcoroasă a porţii, spre curtea interioară. Contele stătea de vorbă cu fratele său şi cu căpitanul gărzilor, în faţa turnului principal. Ralph îşi opri calul şi descălecă, dar, înainte să o poată ajuta şi pe Meriel să coboare, contele veni să o ajute el însuşi, punându-şi mâinile ferm pe talia ei.

Meriel spera să nu-şi trădeze slăbiciunea, dar glezna i se umflase şi mai tare pe parcursul călătoriei,

aşa că cedă imediat ce atinse solul. Contele o prinse mai strâns, sprijinind-o până îşi recăpătă echilibrul. Îi privi chipul precaută, dar se mai linişti apoi când văzu o detaşare rece şi impersonală, în locul focului ascuns care o speriase în pădure.

Oare putea s-o recunoască Lord Adrian de la scurta lor întâlnire petrecută cu cinci ani în urmă? Dacă ar fi recunoscut-o, ar fi ştiut că era normandă, călugăriţele provenind aproape exclusiv din clasa conducătoare. Se întâlniseră totuşi la amurg, iar ea purta atunci vălul şi acoperământul specific călugăriţelor. Cu siguranţă el uitase de existenţa ei chiar înainte de-a părăsi mănăstirea Lambourn, doar nu era o persoană de neuitat.

— Eşti rănită? o întrebă contele.

— Nu e nimic grav, milord, răspunse ea. Am doar glezna scrântită.

— Poţi urca pe scări?

— Desigur, milord, zise ea din mândrie.

Dar glezna nu-i dădu ascultare, şi, când încercă să urce treptele de piatră, fu cât pe ce să cadă din nou.

Cu o înjurătură înăbuşită, contele o prinse înainte să cadă şi o ridică în braţe.

Fără a spune ceva, o purtă în sus pe scări până în sala mare a turnului. Era foarte puternic şi o căra fără să depună vreun efort. Îi ţinea mâna dreaptă pe după brâu, iar mâna stângă pe sub genunchi.

Deşi era ameţită de osteneală, Meriel fusese uimită de gestul lui. De ce ar ajuta un conte pe cineva plin de noroi şi suspectat de braconaj? Nu mai fusese ţinută în braţe de un bărbat de când era mică şi era cărată la culcare de tatăl ei. Căldura bine-venită a trupului contelui spulberă fiorii reci din corpul ei obosit.

Dar nu mai era un copil şi nu putea ignora

intimitatea apropierii lor. Meriel îl privea pe conte ca prin ochii unei iubite: textura netedă a pielii lui uşor bronzate, părul lui drept şi strălucitor cu şuviţe argintii şi de un auriu pal. Ar fi de-ajuns să-şi mişte puţin mâna, şi i-ar atinge pieptul sau genunchiul sau să-şi lipească buzele de ale ei.

Meriel se ruşină de direcţia în care o luaseră gândurile sale, mai ales că nu era nimic lasciv în atingerea contelui – afişa aceleaşi emoţii pe care le-ar fi avut dacă ar fi cărat un sac de cereale, şi pentru asta era profund recunoscătoare. Cu siguranţă oboseala era cauza acelor gânduri ciudate şi nelalocul lor.

În timp ce privea chipul impenetrabil al lui Lord Adrian, nu se gândea decât la faptul că era prea calm şi prea lipsit de emoţii pentru circumstanţele neobişnuite în care se găseau. Văzuse focul care ardea în interiorul lui şi se întreba neliniştită dacă nu cumva era un semn rău faptul că în acea clipă încerca să-l ascundă.

Toate acele gânduri îi sporeau ameţeala, aşa că închise ochii şi-şi sprijini capul dureros de umărul contelui, iar cu mâna dreaptă îşi acoperi faţa. Era vag conştientă de faptul că era purtată de-a lungul altui şir de scări. La capătul treptelor era un coridor cu mai multe uşi. Contele se opri în faţa uneia dintre ele, o deschise cu dibăcie, cu o singură mână, şi o duse pe Meriel înăuntru.

La picioarele patului era un cufăr mic, şi, pentru o clipă, Meriel se trezi din somnolenţă, alarmată de gândul că poate fusese dusă chiar în camera contelui. Dar încăperea nu părea locuită. Probabil castelul Warfield era suficient de mare cât să-şi permită luxul de-a avea şi o cameră de oaspeţi.

Contele o aşează pe salteaua moale de pene. Apoi,

fără să-i ceară permisiunea, îi ridică glezna umflată şi o cercetă cu deosebită pricepere, examinând cu degetele bandajele simpliste. Deşi atingerea lui fusese foarte blândă, Meriel tresări şi-şi muşcă buza ca să nu ţipe de durere.

— N-ai nimic rupt, dar ar fi mai bine să nu te ridici din pat pentru tot restul zilei, zise el distant.

După ce îi dădu drumul, Meriel îşi trase imediat rochia peste picioare.

— Mulţumesc pentru grijă, milord.

Privirea lui intensă o neliniştea din nou. La fel cum putea simţi starea de spirit a unui cal sau a unui şoim, simţea şi că acea indiferenţă rece era de faţadă şi că în spatele acelui chip frumos şi nemilos exista o sălbăticie periculoasă.

Dar, cel puţin pentru moment, contele nu reprezenta nici un pericol.

— Odihneşte-te, îi zise el. Şi vorbim mai multe mâine.

Meriel adormi epuizată chiar înainte ca el să ajungă la uşă.

Adrian îşi continuase programul obişnuit în acea zi, dar nu uitase nici o clipă de fata care dormea la etaj, iar gândul la ea îl atrăgea ca un magnet. După cină se scuză, lăsându-i pe Richard şi pe ceilalţi cavaleri să discute foarte serios despre cea mai bună metodă de a săpa un tunel şi a pătrunde într-un castel. Fiind recunoscut pentru dorinţa lui nefirească de a se bucura de intimitate, plecarea lui nu stârni nici un comentariu.

Descuie uşa de la odaia fetei şi intră în linişte. Cerul începuse să se întunece, dar, pe cele două ferestre încă intra suficientă lumină ca să o poată vedea clar. Stătea pe o parte, cu genele ei negre lipite

de curba subtilă a obrazului şi una din împletiturile groase de abanos prinsă sub trupul ei subţire, în timp ce cealaltă îi atârna peste umăr şi-i ajungea până la talie.

Stătea atât de nemişcată, încât el se sperie o clipă, până când văzu ridicările şi coborârile constante ale pieptului ei, semn că respira. Folosind fiecare fărâmă de voinţă, cu greu câştigată, îşi suprimase acea nebunie periculoasă pe care fata o trezise în el la început şi, odată ajunşi la Warfield, o putuse atinge fără riscul de a-şi pierde controlul. Acum se recompensa cu plăcerea de a o privi dormind.

„Meriel.” Repetă numele ei în minte, gândindu-se că sunetul blând şi muzical al numelui i se potrivea. Deşi era mică de statură, corpul ei avea toate curburile trupului unei femei. Bănuia că avea cel puţin optsprezece ani, poate mai mult. Era suficient de matură să fi fost căsătorită, dar nu purta verighetă. Ţinând cont de vârsta ei şi de poziţia socială, cel mai probabil nu mai era fecioară, chiar dacă nu era căsătorită, fapt care îl bucura.

Ce îl atrăgea atât de mult la ea? Da, era drăguţă, dar nu avea o frumuseţe izbitoare. Oare erau de vină graţia şi libertatea ei de mişcare, ce îi aminteau de o tânără călugăriţă pe care o văzuse cu ani în urmă şi care rămăsese inaccesibilă, dar nu şi uitată? Sau poate era de vină inocenţa ei?

Adrian studie chipul liniştit şi dulce al fetei, apoi clătină din cap. Avea o calitate mult mai rară, căci ceea ce oamenii numeau inocenţă era adesea lipsă de experienţă. Privirea şi felul de-a fi al lui Meriel trădau o simplitate clară şi de neînfrânt, şi nu era doar un aspect întâmplător al tinereţii, ci o onestitate înţeleaptă care îi izvora din suflet.

Sau poate se păcălea singur că o ţărăncuţă putea avea calităţi pe care nu le găsise la nici o femeie de rangul lui. Poate că tocmai faptul că era de sorginte galeză o făcea să pară atât de formidabilă. Galezii erau un popor ciudat şi sălbatic, iar femeile lor aveau mult mai multă libertate decât femeile engleze sau normande.

Adrian ardea de dorinţă să o atingă, dar se stăpâni. În schimb o privea cu poftă. Vârfurile degetelor lui luară foc la amintirea texturii pielii ei moale ca o petală. Cu aceeaşi exactitate îşi aminti senzaţia pe care o simţise când o adusese în cameră în braţe şi nuanţa exactă a ochilor ei – un albastru celtic strălucitor în faţa căruia pălea şi culoarea cerului de vară.

Avea aspectul caracteristic al galezilor: oasele mici, părul negru strălucitor ca o umbră şi tenul alb perfect. Frumuseţea ei era foarte diferită de idealul de frumuseţe normand, dar era cu siguranţă atrăgătoare.

Noaptea se făcea rece, iar ea dormea pe cuvertura brodată, protejată doar de rochia ei ponosită.

Adrian se mişcă încet, ca nu cumva să o trezească, luă o pătură de lână din cufărul mic de la picioarele patului şi o acoperi cu ea, împăturită în două, ca să fie şi mai călduroasă.

Fiind atât de aproape de ea, nu-şi mai putu stăpâni dorinţa de a o atinge, aşa că îi mângâie uşor obrazul. Ea se foi, iar pleoapele i se mişcară de parcă ar fi fost pe punctul de a se trezi. Se întoarse apoi spre palma lui, transformându-i gestul într-o dezmierdare. Se aşeză confortabil, iar el îi putu simţi structura osoasă delicată sub pielea ca de mătase. Îşi retrase mâna uşor, cu degetele încordate tremurându-i de dorinţă suprimată.

Mai presus de dorinţă, fu cuprins de gingăşie, de dorinţa de a o proteja de orice rău. Cedă apoi unei ultime ispite: se aplecă şi-i atinse fruntea cu buzele, într-un sărut diafan.

Adrian se ridică brusc, blestemând clipa în care cedase impulsului nebun de a o aduce acolo. Doar eliberase oameni care comiseseră infracţiuni mult mai grave, dându-le doar un avertisment. Într-adevăr, Meriel susţinea că nu comisese nici un delict, şi nu exista nici un motiv să nu o creadă. Se hotărî ca a doua zi să afle unde locuia şi să o trimită acasă cu o escortă care s-o protejeze.

Plecă spre uşă, apoi se întoarse şi o privi din nou pe Meriel, a cărei siluetă abia se distingea sub pătura groasă de lână. Strânse tare din dinţi. Pentru binele sufletului lui şi al ei, ar fi fost chibzuit să o trimită acasă – dar în adâncul sufletului său ştia deja că nu avea să o facă.

Când se trezi, Meriel clipi derutată. Nu înţelegea de ce era singură în pat, nu cu slujnica ei, şi de ce draperiile erau de un albastru intens, în loc de gri şters. Când se ridică, simţi durere în toţi muşchii şi îşi aminti ce se întâmplase cu o zi în urmă: că şoimărise, că avusese un accident în pădure, că o eliberase pe Chanson, dar şi că năvalnicul conte o adusese la castelul Warfield.

Abia răsărea soarele, şi oamenii aveau să înceapă curând să se agite prin gospodărie. Se dezveli de pătura de lână, întrebându-se cine o învelise cât timp dormise, frântă de osteneală. Îşi coborî grijulie picioarele pe podea şi constată cu recunoştinţă că nu o mai durea glezna, ci că simţea doar câte-un junghi din când în când. În afara patului masiv şi a cufărului de la

picioarele lui, în odaie mai erau o masă mică şi două scaune, cuiere pentru haine şi un paravan simplu dincolo de care era o cadă de lemn. Pe perete zări agăţat un crucifix foarte frumos sculptat. Podeaua din lemn de trestie era curată şi avea un miros dulceag.

Cel mai surprinzător lucru din cameră era un şemineu construit în perete. Meriel îl studie cu interes. Auzise că francezii îşi permiteau astfel de luxuri, dar nu văzuse niciodată aşa ceva în Anglia. Era clar că Lord Adrian îşi dorise să aibă tot confortul modern în castelul lui, dar şi fortificaţii de necucerit. Cele două ferestre înguste erau cu vedere la apă. Acel zid al castelului părea construit pe o stâncă abruptă care se ridica chiar deasupra râului. Era posibil să fi fost chiar râul Severn, dar nu putea fi sigură. Deşi drumul de la ea de acasă şi până acolo ar fi durat doar o jumătate de zi, acele locuri îi erau la fel de străine precum pustietăţile din Irlanda.

În timp ce privea absentă un pescăruş albastru care plana deasupra apei, auzi cheia în broască. Se întoarse şi văzu o slujnică intrând cu o cană de bere englezească slabă şi o bucată de pâine proaspătă.

— Bună dimineaţa, zise fata aşezând cana şi pâinea pe masă. Numele meu e Margery. Te simţi mai bine? Te-am văzut ieri când ai venit, arătai groaznic.

— Mă simt mult mai bine, mulţumesc. Se pare că nu aveam nevoie decât de odihnă. Dar spune-mi, te rog, aşa sunt trataţi toţi oamenii suspectaţi că ar fi comis infracţiuni? întrebă Meriel, mişcându-se prin odaie.

— Nu, zise Margery veselă. În mod normal ai fi fost dusă în temniţă, dar acum acolo sunt nişte bădărani beţi, şi probabil Lord Adrian s-a gândit că o femeie n-ar fi în siguranţă cu ei.

— Frumos din partea lui, zise Meriel destul de sec, gândindu-se că ar fi fost şi mai frumos din partea lui dacă i-ar fi dat drumul.

Neînţelegând ironia din vorbele lui Meriel, slujnica încuviinţă.

— Da, e un stăpân bun.

— Cine e doamna acestui castelul?

— Nu există nici una, zise Margery cu părere de rău. Dar se spune că Lord Adrian e pe punctul de a se căsători cu o mare moştenitoare, Isabel de Rouen. O să fiu bucuroasă după ce se vor căsători. Va fi bine să avem şi o doamnă pe aici.

Aşa cum cu o zi înainte îi pusese întrebări lui Ralph, acum încerca să afle mai multe de la slujnică.

— M-au adus aici pentru că mă suspectează de braconaj, dar sunt nevinovată. Ce pedeapsă crezi că îmi va da contele?

— Păi, de vreme ce n-ai vânat altceva decât iepuri de câmp, te va mustra şi te va trimite acasă. Lord Adrian a plecat în această dimineaţă, dar fără îndoială te va vedea după-amiază. Nu e genul care să reţină oamenii fără temei. Margery înclină capul într-o parte şi zise curioasă: Stăpâna Adela m-a trimis să văd dacă ai nevoie de ceva.

Cu siguranţă majoritatea prizonierilor nu erau trataţi cu atâta consideraţie! Neliniştită, Meriel dădu să o refuze, dar apoi se opri, hotărând să profite totuşi de ofertă:

— Ar fi oare posibil să fac o baie?

— O baie? întrebă Margery surprinsă, dar răspunse apoi ridicând din umeri: Nu văd de ce nu. O să-ţi aduc apă caldă şi prosoape. Şi un pieptăn, adăugă ea după ce o mai privi o dată.

Margery se ţinu de promisiune, şi, o jumătate de

oră mai târziu, Meriel se îmbăia fericită în apă caldă, parfumată cu ierburi frumos mirositoare. Căldura îi alina durerile din muşchi, aşa că stătu fericită în cada de lemn până când se răci apa.

Îşi spălă şi părul, dar hotărî cu părere de rău să nu-şi spele şi rochia, căci, fiind de lână, s-ar fi uscat destul de greu.

Înfrigurată, începu totuşi să-şi cureţe rochia, îndepărtând cu mâna noroiul întărit. Restul petelor aveau să fie ascunse de culoarea închisă a rochiei. Se spălă, se îmbrăcă şi-şi pieptănă părul, pe care-l lăsă desfăcut pe umeri să se usuce, simţindu-se destul de respectabilă.

După ce mâncă prânzul adus de Margery, Meriel îngenunche în faţa crucifixului, ca să se roage. De obicei spunea rugăciuni de laudă şi de mulţumire, fiind recunoscătoare pentru toate binecuvântările, dar în acea clipă se ruga ca oamenii din Avonleigh să nu fie prea speriaţi de faptul că lipsea. Meriel se rugă şi ca Dumnezeu să-i dea putere şi înţelepciune să facă faţă situaţiei care ar putea urma.

Îşi imaginase întotdeauna că Tatăl, Fiul, Duhul Sfânt şi Sfânta Fecioară erau mereu în inima ei, ca nişte puncte de lumină. În timp ce se ruga, putea simţi acea lumină crescând, invadându-i tot corpul şi îndepărtând orice sentiment de vinovăţie, tristeţe sau frică, până când întreaga ei fiinţă strălucea în armonie. După ce-şi termină rugăciunea, se simţi atât de împăcată, încât îi era imposibil să creadă că ar putea primi vreo pedeapsă îngrozitoare. Îşi trase un scaun şi se aşeză la una din ferestre. În timp ce se gândea la ce s-ar putea întâmpla în continuare, o adiere de vânt îi deranjă uşor părul lung, încă umed.

Meriel făcuse adesea dreptate la Avonleigh când

fratele ei Alan era plecat. Din experienţa ei, se gândea că şi contele avea să o chestioneze neprotocolar. Avea să-i spună că era galeză, că se îndrepta spre Lincoln, să viziteze nişte rude, şi că prinsese vânatul în pustietate, nu în pădurea regală. În afară de faptul că era normandă şi că locuia la Avonleigh, nu avea de gând să spună alt neadevăr, ca să nu rişte să se încurce în minciuni. Atât Ralph, cât şi Margery o asiguraseră că Lord Adrian era un om corect, aşa că, odată ce avea să înţeleagă că nu comisese vreo infracţiune, urma să-i dea drumul.

Privind în urmă la evenimentele zilei anterioare, Meriel trase concluzia tristă că n-ar fi fost în arest dacă nu ar fi eliberat-o pe Chanson într-un mod atât de îndrăzneţ. Nu-şi mai amintea prea bine de ce fusese atât de înfricoşată cu o zi în urmă. Probabil că accidentul îi tulburase minţile.

În ciuda faptului că fusese tratată cu amabilitate, Meriel gândea că n-ar fi înţelept să atragă atenţia contelui asupra conacului Avonleigh. Poate că era el un om corect, dar era totuşi omul împărătesei. Cel mai important era să nu vorbească limba normandă. Fusese uimită de faptul că el vorbea impecabil engleza şi foarte bine şi limba velşă, căci majoritatea lorzilor importanţi vorbeau doar limba normandă şi poate ştiau câteva comenzi simple în engleză. Situaţia ei însă era complet diferită: învăţase limba velşă de la mama ei şi crescuse la un conac foarte mic, unde majoritatea tovarăşilor ei de joacă erau englezi. La fel stăteau lucrurile şi cu Alan, care era foarte priceput la limbi străine – un motiv în plus pentru care îl aprecia Lord Theobald.

Cu mintea împăcată, stătea în linişte cu mâinile încrucişate în poală, însă gândurile îi zburdau cam la

fel de mult ca norii de afară. Aproape că aţipise când un servitor intră şi spuse:

— Contele vă poate primi acum.

Meriel se ridică alertată şi-şi duse instinctiv mâna la cap.

— O clipă doar, să-mi împletesc părul.

— Nu, vino acum, zise omul aspru. Contelui nu-i place să fie pus să aştepte.

Aşa-i trebuia dacă visa cu ochii deschişi, se gândi Meriel amuzată. Urma să aibă părul desfăcut, ca un copil, când avea să i se facă dreptate. Fără îndoială, văzând-o aşa, contele nu avea să ştie cum să scape mai repede de ea.

Servitorul o conduse la uşa de la capătul holului, o zori să intre şi apoi plecă. Meriel intră, dar rămase în pragul uşii, studiind cu interes camera mare. Nu era o încăpere pe care s-o folosească toţi oamenii din gospodărie, ci părea a fi camera personală a contelui – un loc cum nu mai văzuse. Patul şi draperiile nu erau neobişnuit de mari, cam la fel ca acelea ale lui Lord Theobald, dar la picioarele ei se întindea un covor roşu viu colorat, cum îi povestise Alan că văzuse odată în Normandia. Lângă un perete era o bibliotecă de lemn sculptată, plină cu cărţi: erau aproape la fel de multe ca la mănăstirea Lambourn. Iar pe peretele din faţă…

Meriel era atât de uimită, încât uitase normele de etichetă, uitase că era acolo ca să fie chestionată, uitase tot. Se uita lung la fereastra imensă de pe partea opusă uşii. Nu era o fereastră obişnuită, ci una de sticlă – precum vitraliul unei biserici. Totuşi, nu era la fel de colorată, ci avea doar o bandă în partea de sus, iar restul bucăţilor erau atât de clare şi lăsau atâta lumină să intre, încât camera era la fel de strălucitoare ca lumea exterioară.

Fascinată de privelişte, traversă încăperea şi îngenunche pe canapeaua mare, capitonată, de lângă peretele de sub fereastră. Bucăţi dreptunghiulare de sticlă erau prinse între ele cu fâşii mici de plumb. Mânată de curiozitate, atinse o balama. Cele mai multe bucăţi erau oarecum neclare, şi prin ele se vedea distorsionat, dar prin bucata din faţa ei se vedea aproape la fel de clar ca prin aer. Asemenea camerei de oaspeţi, şi aceasta avea vedere la râul gri-verzui, iar în depărtare se putea distinge forma stâncoasă a munţilor din Ţara Galilor.

— E o privelişte minunată, nu-i aşa?

Vocea suavă care se auzise era a lui Lord Adrian, iar sunetul o readuse imediat pe Meriel la realitate. Zăpăcită, îl zări pe acesta aşezat la un birou mare, sculptat. Un zâmbet îi lumina trăsăturile aspre. Contele semăna cu un cărturar sau cu un cleric, dar, chiar şi în momentele lui de relaxare, avea aerul unui om ce nu poate fi prins pe picior greşit, specific cavalerilor, plus un straşnic control care îi aparţinea în totalitate.

Îmbujorându-se de ruşine, făcu o reverenţă adâncă şi zise:

— Iertaţi-mi neatenţia, milord. Dar n-am văzut niciodată o asemenea fereastră, nici măcar n-am auzit de una.

— E posibil să nu mai existe una asemănătoare. Contele lăsă din mână pergamentul pe care-l citea. M-am gândit că ceea ce se poate face într-o biserică se poate face şi-ntr-un castel, doar că folosind geam clar, ca să poată pătrunde lumina.

Toate acele bucăţi de sticlă trebuie să fi costat îngrozitor de mult. Majoritatea nobililor preferau extravaganţa evidentă dată de aur şi bijuterii, dar Meriel îşi dădea seama că nimic nu era atât de evident

când venea vorba despre Lord Adrian. Privi din nou fereastra, fascinată de lumina care se revărsa şi de priveliştea uimitoare.

— În cazul unui atac, nu ar pătrunde săgeţi şi pietre?

— Geamul se poate acoperi cu obloane. Iar lăţimea râului reprezintă o altă modalitate bună de apărare.

Meriel întoarse privirea de la geam către conte şi fu din nou uimită de simplitatea hainelor lui Lord Adrian, care se îmbrăca extrem de simplu pentru un om de rangul lui. Tunica lui de un albastru-închis era confecţionată dintr-un material fin, dar era foarte simplă, având doar o broderie argintie pe margine.

Poate că nu credea în ostentaţie sau poate ştia că nu avea nevoie de aur sau de bijuterii ca să atragă atenţia.

Meriel traversă camera şi se opri în faţa biroului, privind în jos.

— Aţi vrut să mă vedeţi?

Amabilitatea pe care o arătase atunci când discutaseră despre fereastră dispăru, şi Lord Adrian se transformă într-un judecător care căuta să culeagă informaţii.

— Mai ai vreun alt nume în afară de Meriel?

Fu la un pas să răspundă „de Vere”, dar îşi dădu seama la timp că răspunsul i-ar fi dat în vileag sorgintea normandă.

— În Ţara Galilor nu folosim nume de familie, milord.

— Unde locuieşti?

Meriel ezită. Familia mamei ei locuia lângă Kidwelly, într-o regiune galeză controlată de normanzi, pe care o cunoştea destul de bine, dar bunătatea ei nu o lăsă să îndrepte atenţie nedorită către rudele ei.

Fiindcă tăcea, contele continuă:

— Nu ştii unde locuieşti?

— E un ţinut mic, milord, n-aveţi de unde să-i ştiţi numele. Regiunea se numeşte Gwynedd şi se află în partea de nord a Ţării Galilor, zise ea cu ezitare, spunând nume la nimereală. Poate aţi auzit de castelul Dolwyddelan, care nu e departe de ferma tatălui meu.

— Ce s-a întâmplat ieri de ai căzut şi te-ai rănit?

— Calul meu a fost speriat de un mistreţ şi m-a aruncat.

— Călăreai? întrebă Lord Adrian surprins.

Greşise, negândindu-se că ar fi fost puţin probabil ca o ţărăncuţă să călărească.

— Era un animal vai de capul lui, milord, prea bătrân să mai lucreze pământul, improviză Meriel. Tata m-a lăsat să-l iau pentru călătoria asta.

— Şi totuşi destul de sănătos ca să te aducă în Anglia din Ţara Galilor, murmură el. Unde te duceai?

— La Lincoln. Răspunsul nu părea să fie de-ajuns. De ce s-ar fi dus la Lincoln? După ce se gândi o clipă, Meriel continuă: Sora mea va naşte în curând, şi voia să fiu alături de ea.

— Şi transportai şoimul de la Gwynedd la Lincoln? întrebă el neîncrezător.

— Am luat-o cu mine ca să pot vâna pe drum. Ca urmare a faptului că sprâncenele contelui se ridicară, trădându-i neîncrederea, Meriel continuă: Şi pentru că m-am gândit că această călătorie ar fi o ocazie bună s-o instruiesc în continuare.

Bineînţeles că nu îl convinsese pe conte cu explicaţia, care până şi ei i se părea lipsită de sens.

— Şi călătoreşti singură?

— Da, milord.

— Ce fel de tată şi-ar lăsa frumoasa fiică să

călătorească singură prin toată Anglia?

— Adevărul e că tatăl meu a murit de curând, şi soţia fratelui meu n-a vrut să mai rămân la fermă, zise ea inspirându-se din propria-i poveste. Am luat calul, ştiind că sora mea mă va primi să stau cu ea în Lincoln.

— Cu siguranţă va avea nevoie de ajutor cu pruncul, remarcă el. Cum o cheamă pe sora ta?

Încropirea unei poveşti credibile se dovedea un lucru mult mai dificil decât crezuse Meriel. Nu mai fusese niciodată interogată astfel, şi constata că, sub privirea sceptică a contelui, chiar gândea mai încet. Făcu o pauză periculos de lungă până să-i vină în minte un nume galez potrivit:

— Bronwen, milord.

— Şi nu mai ai nici o altă rudă în Ţara Galilor? Ai fost atât de deznădăjduită, încât ţi-ai riscat viaţa într-o călătorie într-o ţară dezbinată de război civil şi de tâlhari? o întrebă el cu o sclipire sarcastică în ochi, care-i dădea de înţeles că nu prea îi credea povestea.

— Nu mi-am dat seama cât de mare e de fapt distanţa, milord, recunoscu Meriel, apoi adăugă: Cu toate astea, n-am întâmpinat nici un pericol până nu v-am întâlnit pe Domnia Voastră.

Contele zâmbi cu un amuzament trecător, încuviinţând, apoi continuă cu alt gen de întrebări:

— Sora ta s-a căsătorit cu un cavaler normand?

— Bineînţeles că nu, milord. Cu un cizmar englez, zise ea făcând ochii mari, ca şi când ar fi fost uimită de întrebare. Dar e o afacere destul de profitabilă.

— Având în vedere că în Ţara Galilor aveai dreptul să deţii un şoim călător, ce intenţionai să faci cu el aici, în Anglia? întrebă el. Cizmarilor le e interzis să aibă şoimi, oricât de bine le-ar merge afacerea.

— Până ieri nu am ştiut că în Anglia e ilegal să ai un şoim, zise Meriel încercând să ia o atitudine de căinţă. Aţi intuit corect, milord, nu am luat şoimul ca să vânez, ci pentru că nu voiam să mă despart de el. Dacă aş fi lăsat pasărea cu fratele meu Daffyd, nu aş mai fi văzut-o niciodată.

Contele se lăsă pe spate în scaun, cu coatele sprijinite pe mânerele de lemn şi cu degetele împreunate pe abdomen.

— Unde ai prins iepurii şi păsările?

— La est de pădurea regală, în pustietate, milord, zise ea cu mai multă încredere, sigură pe ceea ce spunea. Un şerb mi-a spus că nu e proprietatea nimănui şi că oricine poate vâna acolo.

— Susţii că veneai din vestul Ţării Galilor şi călătoreai spre estul Angliei. Cu toate acestea, pretinzi c-ai prins vânatul la est de pădure şi apoi te-ai întors atâta cale spre vest?

Folosindu-se încă o dată de adevăr, Meriel îi explică:

— Şoimul meu s-a năpustit în pădure, urmărind o coţofană, aşa că m-am dus după el. Apoi calul s-a speriat de un mistreţ şi m-a azvârlit. La scurt timp după aceea, am fost găsite de Domnia Voastră. Mă îndreptam spre est, sperând să-mi găsesc calul.

— Fiind un cal bătrân, nu putea ajunge prea departe, încuviinţă el. Chipul i se înăspri însă. S-ar putea să spui adevărul. Pe de altă parte, poate că ai minţit în legătură cu tot. Poţi să-mi dai vreun motiv serios să nu te închid în temniţă pentru furt şi braconaj?

— Furt! exclamă Meriel speriată. Dar n-am furat nimic şi nici n-am vânat ilegal.

Contele ridică din nou din sprâncenele-i aurii.

— Chiar tu ai recunoscut că ai furat calul fratelui tău. Trebuie să fi fost un cal bun dacă te-a adus din Gwynedd până la Shropshire, dacă vii într-adevăr de acolo, ceea ce mă îndoiesc. Ieri am observat că, în ciuda căzăturii, păreai extrem de curată şi de îngrijită pentru o femeie care susţine că e pe drum de câteva zile.

Să fie blestemat pentru privirea lui ageră. Văzuse prea multe. Meriel încercă să-i explice:

— Dar n-am dormit pe jos, ci am stat la mănăstiri în camerele de oaspeţi. Şi n-am furat calul!

— Nu, l-ai „luat”, ceea e ce cu totul altceva, zise el sarcastic. Cum se numesc mănăstirile la care ai stat?

Mintea i se goli instantaneu. Existau foarte puţine mănăstiri în nordul sălbatic al Ţării Galilor, şi nu putea numi nici una pe drumul de la Gwynedd, cu excepţia uneia, care era atât de aproape, încât contele îi putea verifica povestea cu uşurinţă. Dar până şi un astfel de răspuns era mai bun decât nimic.

— Acum două nopţi am stat la abaţia benedictină din Shrewsbury. Celelalte sunt foarte mici, şi din Ţara Galilor. Nu aveţi cum să le ştiţi.

— S-ar putea să le ştiu mai bine decât tine, zise el sec. Mă întreb dacă e cineva în Shrewsbury care şi-ar aminti de tine.

Meriel ridică din umeri şi zise:

— Abaţia este un loc foarte aglomerat, care primeşte mulţi călători. E posibil ca o persoană umilă ca mine să nu fi lăsat o impresie de durată.

— M-aş mira să-şi amintească cineva de tine, într-adevăr, murmură contele. Zise apoi, continuând să o atace: Deşi nu poţi fi acuzată de furtul unui cal pe care nu l-a văzut nimeni, rămâne totuşi problema şoimului. Cea mai probabilă explicaţie este că l-ai furat sau că ai

găsit unul care s-a pierdut, apoi l-ai eliberat ca să nu fii condamnată pentru acest delict. Ştii care e pedeapsa pentru găsirea unui şoim pierdut şi nereturnarea lui? Păsării i se va permite să mănânce şase uncii de carne de pe pieptul vinovatului.

Meriel nu crezuse niciodată cu adevărat că avea să se ajungă atât de departe. Se albi la faţă şi se simţi dintr-odată atât de slăbită, încât abia se mai ţinea pe picioare. Deja nu se mai temea atât de tare de pedeapsă, copleşită fiind de repulsie faţă de contele care trata acea mică neînţelegere ca pe un delict major. Ce fel de om era? „Un om capabil de orice.”

Văzând expresia de pe chipul fetei, contele zise:

— Nu-ţi face griji, n-aş impune o asemenea pedeapsă nici dacă aş avea şoimul. O măsură din priviri. Ar fi o mare pierdere. Începu apoi să-i vorbească în limba velşă, rar, dar corect: Îţi mai dau o şansă să-mi spui cine eşti şi de unde vii. Îmi spui adevărul?

Vorbi şi ea în aceeaşi limbă, cu demnitate:

— Aproape tot ce v-am spus e adevărat, iar ceea ce nu vreau să spun nu are legătură cu acuzaţiile. Jur pe Sfânta Fecioară că nu sunt vinovată de braconaj şi de furt, iar dacă sunteţi un om cinstit, mă veţi crede. Nu aveţi nici o dovadă că a fost comisă vreo infracţiune.

— Asta ar fi fost adevărat dacă te-aş fi găsit în afara pădurii şi fără şoim, zise el privind-o cu o intensitate tulburătoare. Dar, în situaţia de faţă, am destule dovezi pentru a te întemniţa pe termen nedefinit.

— Atunci duceţi-mă în faţa unui juriu format din oameni liberi. Am acest drept conform legii engleze, ceru ea. Nici o instanţă nu mă va găsi vinovată de

fărădelege. Dumnezeu mi-e martor că sunt nevinovată.

— Dacă ştii ceva despre lege, zise el calm, în limba engleză, probabil ştii şi că lorzii din Mercia au o autoritate mai mare decât baronii. Fiind conte de Shropshire, am puterea să fac dreptate şi la nivel înalt, şi la nivel mic. Dacă vreau, îţi pot tăia urechea sau mâna, ca pedeapsă pentru braconaj. Ţi-aş putea lua chiar şi viaţa, şi nimeni nu mi-ar contesta decizia.

— Poate că legile oamenilor vă dau acest drept, dar în ochii lui Dumnezeu asta nu e dreptate! strigă Meriel, mai degrabă furioasă decât temătoare.

Contele zise apoi gânditor, ignorându-i cuvintele:

— Deşi nu ştiu la perfecţie limba velşă, mi se pare că accentul tău e mai degrabă din sudul Ţării Galilor decât din nord. Şi ştii foarte bine engleza. Eşti englezoaică născută din părinţi galezi? Sau poate o sclavă care a fugit, după ce a furat un şoim şi-un cal de la stăpânul ei?

Meriel inspiră adânc, încercând să se liniştească, şi zise, privind fix în ochii lui cenuşii, de nepătruns:

— Nu, milord, vă înşelaţi amarnic! Sunt o femeie liberă, nu o sclavă engleză, şi n-am furat în viaţa mea nimic de la nimeni.

— Atunci cheamă martori care să-ţi poată confirma identitatea şi caracterul, o provocă el. Asta e o prevedere a legii engleze. N-am să cer zece, dar, dacă poţi aduce cinci persoane care să garanteze pentru tine, te voi elibera pe dată.

La mai puţin de o zi distanţă existau zeci de oameni care puteau garanta pentru ea, dar acel interogatoriu ciudat îi confirmase convingerea că, dacă şi-ar dezvălui identitatea, ar pune în pericol domeniul Avonleigh.

— Milord, ştiţi foarte bine că nu pot aduce martori.

Prietenii şi vecinii mei sunt departe, şi nu cunosc pe nimeni în comitatul ăsta, răspunse ea, ridicându-şi bărbia şi vorbind cu toată mândria calmă a unei lady normande. De ce vă purtaţi atât de aspru cu mine? Cu siguranţă nu trataţi la fel toţi infractorii minori. De ce mă persecutaţi?

Lord Adrian se ridică şi se duse să privească pe fereastră un moment, apoi se întoarse către ea.

— Nu te persecut, doar îţi demonstrez gravitatea faptei tale. Ai fost prinsă cu dovezile unei infracţiuni grave şi refuzi să spui cinstit cine eşti, zise el încet. Stând în lumină, ea nu-i putea vedea chipul, dar trupul lui suplu avea o încordare evidentă. Deşi am dovezile şi autoritatea necesare să te pedepsesc cu severitate, nu îmi doresc să fac asta.

— Atunci ce vă doriţi, milord? întrebă Meriel, extrem de uimită de acel nobil ciudat, care părea un om rezonabil, dar care spunea numai lucruri de neînţeles.

Se lăsă o tăcere lungă. Apoi el traversă camera şi merse către ea – doar o siluetă suplă în lumina strălucitoare. Se opri la distanţă de un braţ, inspiră adânc, apoi zise:

— Vreau să devii ibovnica mea.

capitolul 5

Meriel îl privea cu o uimire absolută vizibilă în ochii ei vii, albaştri.

— Sunteţi nebun, zise ea cu convingere.

— Deloc, răspunse Adrian. Îl neliniştea faptul că ştia că nu era înţelept să-i vorbească atât de direct, dar nu găsise un alt mod de a i-o spune. E cel mai natural lucru din lume ca bărbaţii şi femeile să fie

împreună.

— Dar de ce eu? întrebă ea cu o uimire neprefăcută. Nu sunt o femeie frumoasă, n-am inspirat niciodată bărbaţilor poftă trupească nestăvilită. Dacă vă doriţi o amantă, cu siguranţă pe terenurile dumneavoastră există sute de femei mai frumoase şi mai potrivite decât mine.

Adrian îi privi trupul subţire şi graţios şi părul strălucitor ca pana corbului care-i cădea senzual pe umeri. Era uimit că fata nu-şi dădea seama de cât de atrăgătoare era.

— Nu vreau altă femeie, te vreau pe tine.

— Dar eu nu vă vreau, Lord Adrian, zise ea cu o privire cercetătoare. Îmi vreau doar libertatea.

Situaţia dintre ei se schimbase. La început fuseseră un nobil şi un om de rând, dar în acel moment erau bărbat şi femeie.

— Ai un soţ? întrebă el.

Meriel clătină din cap.

— Ai un iubit?

Meriel repetă acelaşi gest.

Răspunsul ei veni ca o uşurare, însă onestitatea o făcuse vulnerabilă, iar Adrian simţi o tristeţe ciudată. Meriel demonstrase deja că nu ştia să mintă, şi nici nu-i trecea prin minte să încerce o altă minciună, care ar fi putut-o elibera.

— Ar fi fost mai înţelept să minţi, zise el. Mi-ar fi fost greu, dar ţi-aş fi acceptat refuzul dacă mâna sau inima ta aparţinea altui bărbat. De vreme ce nu e cazul, am de gând să… să te câştig pentru mine.

— Nu sunt un premiu care aşteaptă să fie „câştigat”, zise ea tăios. Dacă încercaţi să cuceriţi o femeie cu ameninţări, nici nu mă mir că aveţi nevoie de o amantă. Mai bine i-aţi spune intendentului să vă

găsească o fată dispusă la aşa ceva. Sunt sigură că se vor găsi multe care vor şi de-abia aşteaptă să se culce cu stăpânul lor. Strânse din ochi. Sau poate vă excită gândul unui viol? Pentru că doar aşa mă veţi avea.

— Nu mă interesează să te violez. Sper să te conving să-ţi doreşti şi tu.

Lăsându-se pradă dorinţei, Adrian înaintă şi-şi puse uşor mâinile pe umerii ei. Meriel se încordă şi-şi ridică privirea. Chipul ei era la o distanţă de câţiva centimetri. Genele ei lungi ca funinginea umbreau claritatea ochilor ei albaştri. Îl privea întrebătoare şi cu reproş.

Frumuseţea ei era discutabilă, dar lui Adrian nu-i păsa de părerea altcuiva. Tot ceea ce conta era faptul că lui această tânără zveltă i se părea irezistibilă. Se aplecă şi o sărută, dar nu cu pasiunea pe care o trezise în el din prima clipă în care o văzuse, ci cu blândeţe şi cu toată reţinerea de care era capabil.

Pentru un moment dulce, Meriel acceptă sărutul, buzele ei moi le primiră pe ale lui cu curiozitate şi cu o plăcere inocentă. Cuprins de un val de speranţă, Adrian crezu că avea să-i fie uşor să o cucerească, că şi ea îl dorea la fel de mult cum o dorea el. O cuprinse cu braţele şi o trase aproape de el, ca să-i poată simţi formele calde.

Fata se încordă imediat şi se îndepărtă atât de repede, încât părul ei negru strălucitor pluti pe lângă ea ca fumul. După ce ajunse la o distanţă sigură de el, zise cu voce tremurândă:

— Lord Adrian, sigur nu e nimic în legea engleză sau normandă care să vă dea dreptul să violaţi un potenţial infractor.

El se forţă să rămână pe loc, deşi era tentat să o urmeze.

— După cum am mai sus, nu vreau să te violez. Îţi ofer o poziţie care îţi va aduce cinste şi respect, alături de tot confortul pe care-l pot oferi banii şi puterea.

— Cinste? În a fi desfrânata Domniei Voastre? întrebă ea neîncrezătoare. Şi, după ce vă veţi căsători cu moştenitoarea dumneavoastră, să vă fiu tovarăşă adulterină? Poate că nu vă pasă de sufletul Domniei Voastre nemuritor, Lord Adrian, dar mie îmi pasă de al meu.

Nimerise punctul sensibil din centrul dorinţei lui: el jurase că nu avea să comită vreodată adulter. Şi avea de gând să respecte acel jurământ. Neliniştit, Adrian decise să înfrunte mai târziu acea problemă, suprimând vocea interioară care-i reproşa propria ipocrizie.

— Nu e nici un adulter dacă femeia şi bărbatul sunt amândoi liberi, aşa cum suntem noi. Iubirea trupească nu-i un păcat atât de mare. Unii nici nu consideră că ar fi păcat.

— Bărbaţii tind să fie de acord cu păcătuirea trupească, milord, pentru că nu prea le pasă de consecinţe. O femeie care nu are grijă e o nesăbuită, zise ea sec. Bărbaţii au folosit dintotdeauna argumente ca ale Domniei Voastre pentru a seduce şi a abandona fete tinere.

— N-am fost niciodată interesat să seduc şi nici acum nu sunt. Dacă ai încredere în mine, nu te voi trăda şi nici nu te voi abandona.

— Frumoase minciuni, milord, dar de ce le-aş crede?

— Nu mint, zise el ferm, ştiind că era foarte important să o convingă că vorbea sincer.

Ea ridică din sprâncenele negre.

— De ce v-aş crede, dacă Domnia Voastră nu m-aţi

crezut pe mine?

— Spre deosebire de tine, eu spun adevărul.

Meriel îşi feri privirea, confirmându-i faptul că era prea cinstită ca să-şi susţină minciunile. Era uşor de înţeles când minţea. Păcat că Adrian nu putea ghici la fel de uşor ce era atât de hotărâtă să ascundă. În realitate, trecutul ei nici nu mai conta. Lui tot nu i-ar fi păsat nici dacă ar fi comis o multitudine de infracţiuni.

— Am spus adevărul când am susţinut că sunt nevinovată, zise ea cu o scurtă ezitare, şi spun adevărul şi acum: chiar dacă nu mi-ar păsa de onoarea mea, tot nu m-aş culca de bunăvoie cu un bărbat care mă ţine prizonieră.

Când el păşi spre ea, Meriel se retrase până ajunse cu spatele lipit de bibliotecă. Rămase ţintuită locului şi se prinse cu mâinile de marginea unui raft din spatele ei.

— Dacă te-aş duce afară şi te-aş elibera, şi-apoi ţi-aş cere din nou să fii amanta mea, ai accepta? întrebă el calm.

Meriel îl fulgeră cu privirea.

— Eliberaţi-mă şi veţi afla.

— Crezi că ai supravieţui singură într-o călătorie până la Lincoln, dacă asta e într-adevăr destinaţia ta? Cu siguranţă îi admira curajul, deşi-i deplângea lipsa judecăţii. Mă consideri dur, dar să ştii că eu nu te-aş trata nici pe jumătate la fel de chinuitor ca o bandă de tâlhari sau de soldaţi beţi.

— Deci intenţionaţi să mă ţineţi prizonieră? întrebă ea, devenind din ce în ce mai palidă.

— Îmi poţi fi prizonieră sau amantă mult iubită, zise el implacabil. Alegerea e a ta.

Meriel îşi trase sufletul, înţelegând că vorbea foarte serios.

— Nu am ce să aleg, Lord Adrian, pentru că oricum tot prizonieră sunt.

— Viaţa e o închisoare, zise tăios, dar totuşi blând. Suntem cu toţii îngrădiţi de responsabilităţile pe care le avem, de rangul nostru, de alegerile pe care le facem sau pe care suntem obligaţi să le facem. Pe lumea asta sunt cu adevărat liberi doar cei cărora nu le pasă de nimeni şi de nimic, dar şi ei îşi vor petrece veşnicia în lanţuri.

Într-un alt loc şi într-un alt timp, probabil că Meriel ar fi recunoscut că avea dreptate în ceea ce spunea, dar nu atunci şi nu acolo.

— Argumentul ăsta e prea subtil pentru mine, replică ea. Sunt o fiinţă simplă. Tot ce ştiu e că ieri aveam libertatea să-mi aleg propriul drum, să-mi ofer sau nu trupul, să-mi risc viaţa în călătorie, dacă asta voiam. Şi-acum am de ales doar între temniţă şi patul Domniei Voastre. Şi, dintre cele două, prefer temniţa. Cel puţin aşa îmi voi păstra onoarea nepătată.

— Am auzit că femeile galeze se mândresc cu faptul că se trag din regii străvechi ai Britaniei. Că ele cred că nu-i nici un păcat să te dăruieşti din iubire şi că sunt recunoscute pentru curajul cu care-şi urmează inima. Ridică din sprâncene cu o uimire prefăcută. Sau nu-i aşa?

Meriel ezită o clipă, impresionată de cunoştinţele sale despre un popor atât de diferit de al lui.

Mama ei fusese o femeie galeză, exact aşa cum descrisese el, iar Meriel semăna mult cu mama ei.

— Femeile galeze venerează libertatea chiar mai mult decât dragostea. Şi n-aş putea iubi niciodată un bărbat care mi-a luat libertatea.

— Niciodată înseamnă foarte mult, să ştii.

Meriel închise ochii şi-şi frământă tâmplele, pe

moment învinsă de încăpăţânarea cu care contele îşi susţinea pasiunea lui absurdă pentru ea. Poate că-i stăteau în fire astfel de pasiuni, iar peste o săptămână avea să-i cadă privirea pe o altă femeie şi urma să uite de ea. Avea să se roage să se întâmple aşa. Şi spera că era adevărat că nu era genul care să se dedea la viol.

Parcă citindu-i gândurile, într-un mod cât se poate de straniu, Lord Adrian zise:

— Crezi că e doar un capriciu şi că în curând îmi va plăcea de o alta, dar aşa ceva nu se va întâmpla, pentru că nu sunt un om capricios. Sper ca această idee să ţi se pară mai atractivă după ce te vei gândi o vreme la ceea ce-ţi ofer.

— Timpul nu mă va face să mă răzgândesc, zise ea deschizând ochii şi înfruntându-l cu o hotărâre care o egala pe a lui.

— Mă găseşti respingător? întrebă el încet.

Meriel studie eleganţa cizelată a trăsăturilor lui, părul angelic luminos, forţa şi puterea controlată a corpului său suplu. Avea frumuseţea sălbatică a unui şoim. Şi, la fel ca un şoim, farmecul lui periculos pătrunsese adânc în sufletul ei.

— Sunteţi un om frumos, zise ea cu sinceritate, dar cu o oarecare reţinere. Dar cum aş putea accepta avansurile temnicerului meu?

— Poate câteva zile de izolare îţi vor răspunde la această întrebare, spuse el, din nou sec. Vino!

Îl însoţi în tăcere înapoi spre camera ei. Contele îi făcu loc să intre, apoi se aşeză în uşă, privind-o. Se întoarse precaută, să se uite la el. Nu încercă să o sărute din nou, ci doar îi atinse tâmplele dureroase şi-i dădu cu blândeţe părul pe spate.

Meriel tresări şi îşi trase imediat mâna. Fu uimită să-i citească dorinţa pe chip. Şi poate că i-ar fi fost milă

de el – dacă nu ar fi fost chiar ea ţinta dorinţei lui nepoftite.

— Odihnă plăcută, zise el cu voce neutră. Vom mai vorbi despre asta.

Închise apoi şi încuie uşa. Sunetul dur al cheii răsucite în broască suna ca o trompetă a pieirii.

Stoarsă de puteri în urma interogatoriului, Meriel se aşeză pe pat, dar nu putu să adoarmă. I-ar fi plăcut să creadă că merele verzi mâncate îi provocaseră un coşmar, dar castelul Warfield şi stăpânul lui ciudat erau mult prea vii pentru a se preface nepăsătoare. Lord Adrian era diferit de toţi bărbaţii pe care-i cunoscuse vreodată. Încercă pentru o vreme să desluşească ce-l făcea să fie atât de diferit, căci i se părea esenţial pentru viitorul ei să îl înţeleagă pe acest bărbat.

Deşi fusese fascinată de fereastra de sticlă, cea mai neobişnuită piesă din camera lui era biblioteca plină cu cărţi. Era incredibil că ştia să citească, dar şi mai incredibil i se părea faptul că avea o bibliotecă la fel de mare ca a unei mănăstiri. Expresia evlavioasă de cărturar pe care-o zărise pe chipul lui i se păruse autentică. Şi, în mod ciudat, chiar îl credea că ar fi eliberat-o dacă ar fi avut inteligenţa de-a afirma că era legată de un alt bărbat.

Totuşi, în aceeaşi fiinţă cu acel cărturar trăia şi un războinic nemilos, obişnuit să-şi impună voinţa asupra a tot ce se afla în jurul său. Meriel se cutremură, amintindu-şi de ardoarea terifiantă pe care o văzuse în ochii contelui, în pădure, când abia se cunoscuseră. Deşi în acea zi se purtase cu reţinere, simţea că dincolo de acel calm impus zăcea un diavol care abia aştepta ocazia să iasă la suprafaţă.

Biserica avertiza că exista o părticică de diavol în fiecare om, şi cu siguranţă trebuia să fie valabil şi în cazul ei, căci, pentru o clipă, îi plăcuse atingerea contelui şi se întrebase cum ar fi fost să-l lase să continue. Anii pe care-i petrecuse la mănăstire şi rudele ei protectoare de sex masculin o făcuseră să ajungă la vârsta de douăzeci şi unu de ani cu o singură lacună în experienţele ei. Şi fusese de-a dreptul educativ să afle cât de plăcut putea fi un sărut. Meriel nu prea se gândise până atunci la însemnătatea pasiunii trupeşti, dar brusc îi era mai uşor să înţeleagă de ce multe ţărăncuţe se căsătoreau devreme, având deja un prunc în pântece.

Îşi strânse buzele, dezgustată de propria-i slăbiciune. Toate acţiunile lui Lord Adrian din acea zi subliniaseră că era un om periculos şi imprevizibil. Poate că nu era decât o femeie slabă, dar, cu ajutorul Sfintei Fecioare, Meriel era suficient de puternică pentru a face tot ce era nevoie ca să protejeze conacul Avonleigh, indiferent de ceea ce îi rezervase acel frumos înger căzut.

Adrian o cunoscuse pe micuţa femeie galeză suficient de bine ca să înţeleagă că avea o voinţă incredibilă şi că era hotărâtă să nu-i cedeze. Se gândi astfel că plictiseala s-ar putea dovedi un aliat mai bun decât ameninţările violente, aşa că se hotărî să o lase singură pe prizoniera lui timp de o săptămână, înainte de a-i vorbi din nou. Avea tot confortul, dar era total lipsită de companie.

Fără mustrări de conştiinţă, ordonă ca servitoarea care îi ducea mâncarea să nu zăbovească deloc şi insistă ca nimeni altcineva să nu o viziteze. Ca să se asigure că nu va şovăi asupra hotărârii luate, se hotărî

să conducă personal o patrulă de-a lungul frontierei dintre terenurile sale şi cele ale lui Guy de Burgoigne. Rivalul său lansase o serie de raiduri, aşa că încerca să-şi concentreze toată atenţia asupra luptelor îndârjite, asupra ordinelor pe care le dădea şi asupra procesului de reconstrucţie.

Cu toate acestea, Meriel era mereu prezentă în gândurile lui cele mai ascunse. Noaptea stătea în pat, agitat, încercând să adoarmă, dar imaginea ei îi apărea mereu în minte, ca un amestec profan de dorinţă şi vinovăţie care îi aducea focul în vene.

Neliniştit, recunoscu că se purtase nedrept cu ea. Era o greşeală pe care n-o făcuse niciodată cu un şoim sau cu un cal, dar pe care nu o mai putea îndrepta. Dacă ar fi eliberat-o atunci ar fi pierdut-o definitiv – sau poate chiar ar fi condamnat-o la moarte. Chiar şi în cele mai bune cazuri, un om fără stăpân putea cădea pradă pericolelor. Tocmai de aceea fiecare sat avea nevoie de un lord care să-i protejeze locuitorii. În acel moment, conţii de Shropshire se aflau în pragul unui război, şi Guy de Burgoigne controla toate drumurile care duceau spre nord-est. Dacă ar fi mers într-adevăr spre Lincoln, Meriel ar fi putut ajunge într-o situaţie periculoasă.

Nu, trebuia să continue ceea ce începuse. Dacă o putea convinge să-i accepte avansurile, cu siguranţă Meriel avea să înceapă cu timpul să simtă pentru el afecţiunea caracteristică celor care împărţeau patul. Îl considera un bărbat frumos, şi Dumnezeu îi era martor că nu voia să-i facă nici un rău. Majoritatea femeilor se avântau într-o căsnicie rugându-se să fie atât de norocoase.

Dacă l-ar accepta, s-ar bucura de rangul şi de bogăţiile pe care doar foarte puţine femei de sorginte

umilă le putuseră avea. După o perioadă de gândire, acea perspectivă ar trebui să fie de-ajuns pentru a o face să consimtă. Şi, dacă nu... Refuză să îşi imagineze ce ar face în cazul în care asta nu ar fi de-ajuns.

Oamenii se îngrijorară când calul stăpânei lor se întoarse singur la grajdurile din Avonleigh, dar adevărata frică se instală odată cu căderea întunericului, când Meriel încă lipsea. Nu se putea face nimic în acea noaptea, dar, în zorii zilei următoare, Henric, intendentul conacului, pornise deja căutările.

Cercetările erau îngreunate de faptul că plouase peste noapte, şi nici cei mai abili câini de vânătoare nu putură lua urma femeii dispărute dincolo de câmpurile moşiei Avonleigh. Căutările disperate continuară zile în şir, prin pustietate, pe la toate conacele învecinate şi chiar la marginea pădurii regale, dar fără nici un rezultat: nimeni nu o văzuse pe Lady Meriel de Vere, vie sau moartă.

Când nu mai era nici o speranţă de a o găsi vie şi nevătămată, intendentul conacului trimise vorbă la castelul lui Lord Theobald. Soţia acestuia trimise imediat un mesager în Franţa, la soţul ei, cu un mesaj pentru Sir Alan de Vere prin care îl informa că sora lui dispăruse şi că se presupunea că murise.

Fiind în permanenţă asaltată de cererile constante ale unei gospodării pline de oameni, Meriel se gândise adesea cu nostalgie că ar trebui să fie plăcut să nu aibă nimic de făcut şi de multe ori îşi dorise să se bucure de intimitate deplină în acea sală mare a conacului. Înţelese însă cât de prosteşti fuseseră acele dorinţe după doar o zi de inactivitate.

Prima zi după ce Lord Adrian îi dăduse acel

ultimatum trecuse destul de repede. Dormise ore în şir şi se trezise odihnită, iar ultimele efecte resimţite după accident erau câteva junghiuri la gleznă. Se rugase apoi, cerându-i Sfintei Fecioare s-o apere şi să-i protejeze castitatea. A doua zi, deja o rodea neliniştea. Maică Sfântă, oare cum supravieţuiau oamenii ani de zile într-o temniţă? Meriel preferă să nu se mai gândească la acele lucruri, dar, din nefericire, erau şanse mari să fie nevoită să afle. Măsură camera – avea cinci paşi în lungime şi şase în lăţime. Numără cărămizile din perete. Se rugă ca Dumnezeu să-i dea răbdare, dar cu rezultate minime. Solicita în fiecare zi câte-o baie şi stătea în apă până i se încreţea pielea. Identifică numărul şi varietatea florilor uscate amestecate cu papura de pe podea. Se gândea cu nostalgie la comoara de cărţi pe care o avea Lord Adrian în cealaltă cameră, dar bineînţeles că nu putea cere nici una, căci Meriel, femeia galeză de sorginte umilă, n-ar fi ştiut să citească.

În a patra zi o lovi inspiraţia şi o convinse pe Margery să-i aducă lână, furcă şi fus. La început, slujnica nu prea ştiu ce să facă, dar Meriel o convinse, spunându-i că stăpânului ei nu-i plăceau oamenii care stăteau degeaba.

Din acel moment, îşi petrecu cea mai mare parte a zilelor torcând lângă una din ferestrele mici prin care putea vedea cerul.

Din când în când mai zărea câte-o pasăre zburând şi atunci încremenea. O durea sufletul de cât de mult îşi dorea să fi fost liberă. Nu putea rezista o viaţă întreagă închisă între patru pereţi – acela fusese şi principalul motiv pentru care plecase de la Lambourn, iar în acel moment se găsea într-o odaie cu mult mai mică decât cea de la mănăstire. Continua apoi să

toarcă, pentru că îi era de folos să-şi ţină mâinile ocupate.

Zilele erau suportabile, dar nopţile erau bântuite de nelinişte, şi se trezea de multe ori dintr-un somn agitat, gâfâind de teamă.

Chiar şi cu ajutorul Sfintei Fecioare, cât timp avea să-şi mai poată păstra cumpătul?

Cât timp mai avea până când sufletul şi mintea aveau să-i fie zdrobite? Nu avea ce altceva de făcut decât să se roage şi să spere că Lord Adrian urma să se plictisească de prizoniera lui înainte ca ea să cedeze.

Cecily de Chastain încremeni când auzi în hol paşi grei, familiari, şi privi în sus cu o expresie neutră.

Sperase ca soţul ei să mai rămână departe de castel câteva zile şi nu se bucura nicicum că se întorsese mai devreme.

Expresia furioasă cu care intrase Guy de Burgoigne îi confirmă presimţirile rele. Era un bărbat mare, atât de negru şi de masiv, încât Cecily, cu umorul ei sec care o ajuta să-şi păstreze minţile, se întreba în secret dacă nu cumva mama lui se culcase cu un urs.

În urma lui Burgoigne era locotenentul-şef Sir Vincent de Laon, un francez pe care Cecily îl ura aproape la fel de mult ca pe soţul ei. Încruntat, Guy făcu un semn nerăbdător din mână, şi imediat cele trei slujitoare ale ei îşi luară lucrul şi se îndreptară spre un loc mai confortabil.

Abia privind-o pe soţia lui, Burgoigne îi azvârli casca.

— Scoate-mi armura.

Guy îşi continuă nestingherit conversaţia cu Vincent, aplecându-se doar pentru ca ea să-i poată

scoate bluzonul şi apoi platoşa, pe deasupra capului. Probabil stătuse în armură câteva zile bune, pentru că puţea ca un ţap.

Legăturile de zale erau foarte grele chiar şi pentru o femeie masivă şi puternică. Când se întoarse, platoşa îi alunecă din mână şi căzu pe podea, zgomotos. Deranjat de neîndemânarea ei, Guy îi trase un pumn zdravăn neveste-sii. Cecily ar fi putut evita pumnul, dar învăţase de mult că era mai bine să accepte o lovitură fugitivă, pentru că, dacă n-ar fi reuşit s-o atingă prima dată, ar fi lovit-o din nou, mult mai tare.

Într-un colţ al camerei era un cadru de lemn pe care trebuia aşezată platoşa. Pe măsură ce aranja armura, Cecily asculta cu atenţie ce vorbeau cei doi bărbaţi, întrebându-se ce-l supărase atât de tare pe soţul ei încât să aibă un comportament mai groaznic decât de obicei.

— Blestemăţie! înjură Guy în timp ce îşi scoase haina matlasată şi o aruncă pe podea ca să o ia soţia lui. Ar fi trebuit să reuşim să jefuim şi să demolăm trei dintre satele lui Warfield. În schimb, ticălosul era acolo înainte să apucăm să-i dăm foc primului. Cum de ştie mereu unde să fie?

— Un pact cu diavolul? sugeră Sir Vincent, scoţându-şi casca. E din Paris, şi nu s-a obosit niciodată să-şi ascundă dispreţul faţă de brutele din nord printre care-a trăit.

— Nici nu i-ar trece prin minte acelui iubitor de Hristos, mârâi Burgoigne. Doar cu numele nu mai este călugăr.

— Se luptă destul de bine pentru un călugăr, murmură Vincent. Cavalerul francez era singurul om care chiar vorbea cu stăpânul său, nu doar îi urma ordinele orbeşte. Uneori avea chiar curajul să-l

contrazică.

Guy râse. Râsul lui semăna cu lătratul gros al unui câine.

— Da, aici ai dreptate, Warfield luptă bine, dar nu la fel de bine ca mine. Într-o zi vom lupta unu la unu, şi atunci îi voi scoate inima din piept şi-o voi da de mâncare la câini. Dar, în momentul de faţă, uciderea lui nu-i aşa importantă cum e capturarea pământurilor – ca să nu mai fie nici o îndoială cine e adevăratul conte de Shropshire. El colectează cea mai mare parte din impozitele de trei penny ale comitatului, iar asta-i dă un avantaj faţă de mine. Scutură nerăbdător din părul negru. Nu l-aş putea învinge decât angajând mercenari.

— Te gândeşti să aduci trupe din afară? întrebă Vincent surprins. Va fi foarte costisitor.

— Tocmai de-asta n-am făcut-o încă. Dar, cu cincizeci de mercenari buni, i-aş putea distruge terenurile lui Warfield şi l-aş face să se retragă în castel înainte de sfârşitul verii, zise Burgoigne. E mare păcat că n-avem nici o şansă să cucerim castelul Warfield, dar, dacă-l pot opri să se amestece măcar o lună sau două, întregul comitat Shropshire va fi al meu.

— Dar mai rămâne problema cu Richard FitzHugh şi cu castelul Montford, zise Vincent. Chiar dacă e marioneta fratelui său, nu trebuie desconsiderat aşa uşor.

— Nu trebuie decât să asediez castelul Warfield când e FitzHugh în vizită, şi gata, am scăpat de amândoi. Sau poate-l putem mitui pe bastard. Îl vom înfeuda cu o parte dintre terenurile fratelui său, ca să se întoarcă împotriva lui. Burgoigne medită asupra acelui fapt: Întrebarea e de unde fac rost de aur să

angajez mercenarii. Cei mai răi sunt un pericol mai mare pentru stăpânul lor decât pentru duşmanii lui, iar cei mai buni nu se vor mulţumi doar cu promisiunea jefuirii.

— Lady Chastain n-are bijuterii care să merite vândute? întrebă Vincent arătând, cu fals respect, spre Cecily.

— Am vândut cea mai mare parte a bijuteriilor ei anul trecut când am refăcut zidul. Dacă nu cumva şi-a mai păstrat din ele, ca o vită vicleană ce e. Nevastă, ocupă-te de mine! strigă Burgoigne.

Cecily nu îndrăzni să nu se supună. Chiar din noaptea nunţii o bătuse ca să-i înăbuşe din faşă orice tentativă de împotrivire. Când ajunse aproape de soţul ei, acesta o apucă de braţ şi i-l răsuci la spate, brutal.

— O soţie bună şi credincioasă ca tine n-ar ascunde lucruri de preţ de stăpânul ei prin lege, nu-i aşa?

Încercă să rămână impasibilă, ştiind cât de mult îi plăcea soţului ei să vadă pe cineva suferind.

— Nu, milord, zise ea, apoi icni de durere când îi suci mâna şi mai tare, provocându-i dureri şi la umăr. Ţi-am dat deja cea mai mare parte a tacâmurilor de aur şi a bijuteriilor mamei mele, cu excepţia câtorva mărunţişuri fără valoare.

— Adu-mi cutia ta de bijuterii, îi porunci el, împingând-o atât de tare, încât aproape căzu.

Îşi găsi cu greu echilibrul, apoi se duse către garderob şi luă cutiuţa în care ţinuse cândva bijuteriile mamei ei. Scoase cheia de la gât şi descuie caseta înainte să i-o ducă soţului ei. Acesta căută în interior fără nici o speranţă reală, strâmbând din nas la broşele simple emailate şi la mărgelele de sticlă.

— Am văzut destrăbălate din sat cu lucruri mai

frumoase.

— Foarte posibil, îl aprobă ea sec, apoi privi în jos când bărbatul se uită la ea.

— Sunt potrivite pentru o vită grasă ca tine, zise el scoţând o broşă rotundă drăguţă. O s-o iau pe asta.

— Da, milord, murmură Cecily, ducând cutiuţa înapoi la garderob.

Ştia că Guy avea de gând să dea broşa uneia dintre femeile uşuratice care beneficiau în acel moment de favorurile sale. O primise cadou de la tatăl ei când era mică şi ţinea foarte mult la ea, dar nu regreta pierderea ei, dacă asta îl ţinea pe Guy departe de patul ei o noapte sau două.

— Cine mai are aur, în afară de însuşi Adrian de Warfield? meditä Vincent, apoi îşi răspunse singur: Biserica şi evreii au.

— Şi cu ce mă ajută asta pe mine? îl repezi Burgoigne, aşezându-se pe scaunul lui înalt. Odată ce Biserica pune mâinile lacome pe bani, nu le mai dă drumul, iar evreii sunt toţi în Londra.

— Sunt de acord, ar fi o nebunie să riscăm excomunicarea prin jefuirea oricărei comori a Bisericii, zise Vincent stând în scaunul pe care stătea de obicei Cecily, dar cu evreii e o altă poveste acum.

— Ai un plan? întrebă Burgoigne cu interes.

Cecily nu se îndoia că francezul avea un plan; mintea lui malefică şi roditoare era şi motivul pentru care era atât de valoros în ochii stăpânului său. Le turnă în linişte vin în două pahare de argint, îi servi, apoi îşi luă broderia şi se retrase pe un scaun în celălalt capăt al încăperii. Ar fi preferat să se retragă de tot, dar ştia că soţul ei îi cerea să-l servească.

— Este adevărat că toţi evreii obişnuiau să trăiască în Londra, pentru că acolo îi invitase vechiul rege. Dar

am auzit ceva foarte interesant la curtea lui Ştefan. În ultimii ani, evreii s-au retras în oraşe mai mici. În clipa de faţă, există comunităţi evreieşti în Norwich, Lincoln, Oxford şi alte câteva oraşe. Cavalerul făcu o pauză pentru a-şi sorbi vinul: Poate că unii ar putea fi convinşi să vină în Shrewsbury, cu tot aurul lor.

— Şi cu ce m-ar ajuta asta pe mine? Shrewsbury este oraşul lui Warfield, nu al meu, mârâi Burgoigne.

Îl deranja faptul că rivalul său controla cel mai mare oraş din comitat – şi toate veniturile acestuia.

— Da, dar în drumul lor de la Londra la Shrewsbury trebuie să traverseze teritoriul tău, sublinie Vincent. Şi, când vor trece, îi vei putea deposeda de o parte din aurul pe care l-au furat de la creştini cinstiţi.

Un zâmbet lent şi dezagreabil apăru pe faţa lui Burgoigne.

— Crezi că poţi convinge unul sau doi evrei bogaţi să facă asta?

— Cred că e posibil, atâta timp cât li se asigură protecţia personală a contelui de Shropshire.

Vincent întinse paharul gol. Din cealaltă parte a camerei, Cecily văzu gestul făcut de acesta şi se grăbi să le umple paharele cu vin.

— Dacă îţi place ideea mea, o să mă duc la Londra să văd dacă găsesc un miel pe care să-l poţi jertfi, continuă francezul, zâmbind mai larg. Şi cred că ar fi destul de interesant să spun că vin din partea lui Adrian de Warfield. El va fi învinuit pentru jaf, şi asta cu siguranţă va dăuna reputaţiei lui imaculate.

Burgoigne izbucni în hohote de râs, şi dispoziţia proastă de mai devreme îi dispăru pe dată.

— Să ştii că-mi place. Regele n-ar fi prea încântat să audă că i-am jefuit nişte evrei, doar că aşa nu va afla. Şi, ca să se asigure că nu avea să rămână nici un

indiciu al implicării lui, Guy urma să le ia şi aurul, şi viaţa. Ia du-te tu la Londra şi foloseşte-ţi limba vicleană ca să convingi un cămătar să-şi aducă afacerea la Shrewsbury.

Cecily strânse din buze şi împunse acul prin material cu o răbufnire zadarnică. Nu conta că era vorba despre evrei. Îi părea rău pentru oricine era destul de nesăbuit să cadă în plasa soţului ei.

capitolul 6

Meriel ridică privirea, surprinsă să audă cheia răsucindu-se în broască. Margery îi adusese deja masa şi n-ar fi trebuit să se întoarcă până mai târziu, când îi aducea cina. În schimb, îl văzu intrând pe Lord Adrian şi fu cuprinsă de un amestec ciudat de emoţii – nu chiar frică, şi cu siguranţă nu bucurie. Poate că era... anticipare, căci ştia că urma altceva decât obişnuita plictiseală.

În timp ce contele intra şi închidea uşa în urma lui, ea văzu că, deşi purta sabia, în acea zi avea un aer erudit şi reţinut, fără pic de sălbăticie periculoasă în privire. Îi veni în minte că era periculos de frumos, dar suprimă în grabă gândul.

— Bună ziua, Meriel, zise el cu voce blândă şi moderată. Ai fost tratată bine în lipsa mea?

Fata chicoti cu amărăciune.

— De când îi pasă temnicerului de condiţiile în care stă prizonierul lui?

— Nu sunt temnicerul tău, zise el oarecum neliniştit.

— Atunci ce? întrebă ea ridicând din sprâncenele negre.

— Poate că sunt soarta ta.

— Vă linguşiţi singur, milord.

Rămase aşezată pe tot parcursul discuţiei, răsucind abil lâna pe fus cu degetele.

— Cine te-a pus la muncă? întrebă el cu dezaprobare, zărind furca şi fusul.

— Nimeni. M-am gândit să mă fac utilă. Din moment ce toată lumea ştie că nu credeţi în trândăvie, mi-a fost uşor să vă conving servitorii să mă lase să torc. Văzându-l cum se încruntă, continuă repede: E vina mea, milord. Să nu vă pedepsiţi slujitorii.

— N-o voi face, deşi e clar că ar fi trebuit să dau ordine mai precise.

Vorbind, contele o privea atât de intens, încât Meriel începu să nu se mai simtă în largul ei.

Fusese foarte calm când intrase. Ce anume din fiinţa ei îl făcea să se transforme? Se pregăti, aşteptându-se să o întrebe dacă se mai gândise la propunerea lui, însă contele o surprinse:

— Ai vrea să ieşim să călărim?

— Adică să mergem afară? întrebă ea, îndrăznind să spere.

— Desigur, zise el zâmbind. Am auzit că sunt cavaleri care călăresc şi-n interiorul cetăţii, dar îmi place să cred că aici suntem mai presus de un asemenea comportament.

Meriel râse. Gândul de a-şi părăsi închisoarea o bucura atât de mult, încât ar fi râs din orice. Lăsă fusul şi-l însoţi în jos pe scări, trecând prin sala mare. Ajunseră apoi la grajduri, unde se bucură de noile chipuri şi de privelişte. Observă cu interes că toţi oamenii, de la cavaleri şi până la băiatul de la grajduri, îşi tratau stăpânul cu respect, fără teamă, ba, mai mult de atât, foarte mulţi îi zâmbeau. Cam la fel se purtau oamenii de la Avonleigh cu Alan, ceea ce însemna că

poporul îl plăcea mai mult decât se aşteptase ea.

Ea însăşi era studiată cu o curiozitate făţişă şi chiar cu ostilitate de către una sau două tinere. Se simţea jenată, ştiind ce gândeau cu toţii, dar îşi ţinea capul sus. Nu se afla acolo de bunăvoie şi nu era vina ei dacă stăpânul conacului îşi neglijase amantele obişnuite.

La grajduri îi aşteptau doi cai înşeuaţi. Nu era de mirare că se gândise că avea să-i accepte propunerea. Sau poate intenţionase să o oblige să vină, indiferent dacă voia sau nu? Nu trebuia să uite că politeţea nu schimba cu nimic faptul că era cu totul la mâna lui.

Calul pe care i-l alesese Lord Adrian era o iapă maro-roşcată, la fel de frumoasă şi de blândă ca Rosalia ei.

Fu pe punctul să întrebe de ce iapa avea o şa normală, când îşi aminti că femeile de sorginte umilă călăreau normal, nu pe o parte. Nu avea nici o importanţă, căci ştia să călărească în ambele feluri şi ar fi călărit şi fără şa, numai să scape din castelul Warfield.

Preferând să nu-i mai dea contelui altă ocazie s-o atingă, sări în şa fără să aştepte ajutorul lui.

— Cum o cheamă pe iapă?

— Numeşte-o cum doreşti, zise el încălecând armăsarul lui negru.

— Rose, zise ea, hotărând că era versiunea umilă a numelui iepei ei.

Era o zi însorită, şi pe cer se zăreau câţiva norişori pufoşi aduşi de vânt. Meriel îşi lăsă capul pe spate şi râse cu încântare, în timp ce ieşeau la trap pe poarta cea mare. Nu apreciase niciodată atât de mult lumea asta verde şi dulce creată de Dumnezeu. Cerul părea mai albastru, florile mai luminoase şi chiar şi aerul era mai înmiresmat decât îl simţise vreodată.

Când ajunseră pe pajiştea întinsă de lângă râu, Lord Adrian remarcă:

— Cred că nu mai e nevoie să-ţi amintesc că ar fi zadarnic să încerci să scapi.

— Nu, milord, răspunse ea, privindu-i armăsarul, cu un aer înţelept. Nici cea mai rapidă iapă n-ar putea întrece acel frumos diavol negru al Domniei Voastre. Ochii îi străluceau de neastâmpăr. Dar asta nu înseamnă că voi renunţa la plăcerea de a simţi vântul prin păr.

Meriel slăbi hăţurile şi grăbi calul, lipindu-se de coama iepei în timp ce coborau pe pajişte. Rose era destul de rapidă, ceea ce o încânta, căci o făcea să se simtă aproape liberă. Vântul îi zburase pe spate cozile împletite, iar rochia îi flutura deasupra genunchilor. Contele se ţinea aproape de ea, rămânând la un pas sau doi în urmă. Meriel era vag conştientă de acel lucru, dar se simţea recunoscătoare pentru faptul că nu încerca s-o oprească din goana ei nebună.

Se apropiară de o turmă mică de oi, iar Meriel încetini, ca să nu le deranjeze. Cu ochii strălucind, se întoarse către tovarăşul ei de călărie.

— A fost minunat. Rose e o iapă superbă.

— Asta e doar o fărâmă din ceea ce ai putea avea dacă eşti de acord cu propunerea mea, zise contele strunindu-şi calul.

Bucuria i se stinse pe dată, şi Meriel se întoarse, ignorându-l, de parcă nu l-ar fi auzit vorbind. Spre surprinderea ei, contele se mulţumi să călărească în tăcere, fără a continua acea discuţie. Începură a se îndepărta de râu, şi, curând, călăreau printr-o pădure luminată. Un ţinut propice vulturilor, dar total nepotrivit şoimilor.

Chiar în vreme ce se bucura de acea plimbare, o

parte din mintea ei calcula şansele de evadare, însă adevărul era că iapa ei nu ar fi putut întrece armăsarul contelui. Dar dacă el ar descăleca, iar ea ar avea un avans serios înainte ca el să pornească după ea? Sau, chiar mai bine, dacă ar reuşi să-i îndepărteze armăsarul şi să-l lase pe jos? Atunci sigur nu ar prinde-o.

Se uită pieziş la însoţitorul ei, apoi oftă în sinea ei. În ciuda aerului său relaxat, era puţin probabil ca Lord Adrian să fie prins pe picior greşit. Totuşi, dacă prin vreo întâmplare s-ar fi ivit ocazia, ar fi fugit la fel de repede ca Chanson.

După câţiva kilometri, traseul intră într-o zonă pustie întinsă. Meriel se încruntă, gânditoare. Zonele pustii fuseseră cândva terenuri cultivate şi îngrijite, apoi abandonate. Cea mai mare parte fuseseră abandonate în anii tulburi în care normanzii cuceriseră Anglia. Totuşi, acele câmpuri păreau să fi fost cultivate mai recent; judecând după mărimea trunchiurilor de copaci rămase, poate cu zece sau doisprezece ani în urmă.

Văzu apoi, în faţa lor, forma conică aplatizată, inconfundabilă, a unei moviliţe ce adăpostise o fortăreaţă cândva. Deasupra movilei tronau ruinele înnegrite ale unui turn. La dreapta se afla zidul exterior al castelului, un şir de viţă-de-vie şi o iarbă înaltă care ascundea rămăşiţele grajdurilor, atelierelor de lucru şi spaţiilor de locuit. O tăcere nefirească pusese stăpânire peste locul unde fusese odată turnul unui castel normand, de parcă şi păsările, şi insectele ar fi preferat să păstreze distanţa.

Traseul năpădit de buruieni ducea la şanţul care înconjura movila şi zidul exterior. Meriel îşi opri calul la marginea şanţului şi studie ruinele.

— Aici a fost turnul originalului castel Warfield, zise contele oprindu-se în dreptul ei.

— Aţi distrus turnul după ce-aţi construit castelul ca să nu pună stăpânire pe el tâlharii? întrebă fata nedumerită.

— A fost incendiat de Guy de Burgoigne. Deşi vorbea încet, vocea lui era totuşi schimbată, ceea ce o făcu pe Meriel să-l privească. Întâlnindu-i privirea, zâmbi fără pic de umor. Celălalt conte de Shropshire. Ştiai că acest comitat are doi pretendenţi?

— Am auzit, răspunse ea cu prudenţă. Se spune că Domnia Voastră aţi fot numit de împărăteasă, iar Burgoigne de rege.

El încuviinţă.

— S-a mai întâmplat acelaşi lucru şi în alte comitate – Cornwall, Wiltshire, Hereford. Este o modalitate mai ieftină prin care Ştefan şi Matilda îi conving pe baroni să poarte lupta în locul lor, zise el cinic. Un comitat englez e un premiu frumuşel. În schimbul menţinerii ordinii, contele are dreptul la o treime din totalul taxelor regale.

— Deci Domnia Voastră şi Burgoigne vă veţi da cap în cap ca nişte berbeci, în timp ce oamenii din Shropshire vor îndura tulburări la nesfârşit, zise Meriel, neobosindu-se să-şi ascundă dispreţul din voce. Sfântă Marie, lumea ar fi un loc mai bun dacă ar fi condusă de femei. Fără îndoială, veţi lupta până când unul din voi va muri. Păcat că oamenii de rând nu au un cuvânt de spus când vine vorba despre persoana care să-i conducă.

El nu se înfurie, ci doar oftă şi se uită la ruinele înnegrite ale turnului.

— Mi s-a spus că cea mai mare parte a oamenilor din comitat speră să câştig eu, şi cât mai repede. Până

să înceapă războiul civil, Guy nu era nimic mai mult decât căpetenia unei bande de tâlhari, dar a fost suficient de isteţ să înţeleagă avantajul de a fi unul dintre puţinii cavaleri din vest loiali regelui. Bineînţeles, Ştefan l-a răsplătit din belşug pentru sprijinul său. După aceea, Guy s-a căsătorit cu forţa cu o moştenitoare, ceea ce i-a adus în stăpânire o mare parte a teritoriilor din Shropshire şi multe moşii în Normandia. În clipa de faţă, este unul dintre cei mai puternici baroni din Anglia – dar are tot inima ticăloasă şi neagră a unui bandit.

— Sunteţi un om cu mult mai bun decât Guy de Burgoigne? întrebă ea sarcastic.

— Eu păstrez ordinea în teritoriile mele, nu ard colibe şi nu-i măcelăresc pe cei care au scăpat din incendiu, zise el ridicând din umeri.

Meriel avu nevoie de o clipă ca să înţeleagă ceea ce nu spunea contele. Inspiră brusc, apoi îşi întoarse privirea de la ruine către profilul bărbatului care o însoţea.

— Asta a făcut Burgoigne aici?

După o tăcere considerabil de lungă, Lord Adrian răspunse:

— A atacat în ziua de Crăciun, înainte de răsărit. Toată familia mea era înăuntru, mai puţin fratele meu vitreg Richard. Vocea lui fermă nu-i ascundea durerea. Guy a avut grijă ca nimeni să nu scape – bărbat, femeie, copil, lord normand sau servitor englez.

Fata se pomeni suferind pentru o tragedie veche, dar al cărei ecou încă se simţea.

— Cum aţi supravieţuit?

— Eram la abaţia Fontevaile, mă pregăteam să-mi depun jurămintele finale.

— Domnia Voastră… călugăr? replică ea.

— Îmi dau seama că ţi se pare ciudat, zise el zâmbind, apoi îşi puse calul în mişcare şi se îndepărtă de turn.

Urmându-l, Meriel se gândea că, dimpotrivă, cuvintele lui Lord Adrian explicau multe: abilităţile lui de a citi, biblioteca, austeritatea portului său şi poate chiar dualitatea ciudată a personalităţii sale. În mod surprinzător, odată ce află că şi el încercase viaţa religioasă, Meriel se simţi oarecum mai apropiată de conte. Oare se simţise la fel de sufocat ca ea?

— Viaţa unui călugăr e plină de îngrădiri, zise ea în timp ce ruinele dispăreau în urma lor. Aţi fost bucuros să părăsiţi abaţia?

— Doar la suprafaţă pare îngrăditoare. Între hotarele rugăciunii şi ale cărţilor există o lume mult mai mare decât cea pe care o cunoaştem noi. Dacă am fost bucuros să plec? O parte din mine da, o alta nu. Întoarse mâna cu palma în sus, în semn de scuză. Nu pot să-ţi dau un răspuns mai bun de atât.

Lord Adrian părea să fi fost mai potrivit pentru viaţa monahală decât Meriel, care nu regreta că plecase.

— Care parte regretă şi care nu?

— Partea bună din mine regretă, zise el zâmbind strâmb. Fără îndoială, deja mi-am câştigat câteva decenii în purgatoriu. În lumea largă sunt mai multe tentaţii decât la mănăstire, iar eu nu am puterea sfântă de a le rezista tuturor. Îşi îndreptă privirea spre ea. Însăşi prezenţa ta aici e un semn că nu am putut rezista ispitei.

— Atunci, ar trebuie să mă eliberaţi, spre binele sufletului dumneavoastră, zise ea blând, dar tăios.

Autoironia lui dispăru pe dată, lăsându-i ochii cenuşii extrem de serioşi.

— Niciodată!

Sfântă Marie, de ce tocmai ea? Înfiorată de răspunsul contelui, Meriel îşi feri privirea. Îşi reluară drumul prin apele unui pârâu de mică adâncime, dar nu mai vorbiră deloc.

După câteva minute, ignorând ultimul schimb de replici, contele o întrebă:

— Ţi-e foame?

— Un pic, recunoscu ea. Nu prea am avut poftă de mâncare la prânz.

Lord Adrian scotoci într-un săculeţ agăţat de şa, apoi scoase ceva şi-i aruncă.

— Prinde! zise el.

Meriel fu atât de surprinsă, încât şovăi şi aproape scăpă mărul.

— Un măr! zise încântată înainte să muşte din el. După ce mestecă o îmbucătură, îi aruncă o privire întrebătoare. E proaspăt. Nu pare să fie din recolta de toamna trecută. Totuşi, nu-i cam devreme pentru mere?

— E din Franţa, zise muşcând şi el dintr-un măr.

Impresionată, Meriel încetă să mai mănânce şi-l studie cu admiraţie.

— Doamne, Dumnezeule, nici nu ştiu dacă să-l mănânc. Acest măr a călătorit mai mult decât mine.

Contele începu să râdă. Meriel nu-l mai văzuse niciodată râzând. Din frumos de sobru, umorul îi transforma chipul în irezistibil de atrăgător. Râse cu el până îşi dădu seama de ceea ce făcea de fapt şi se opri brusc. Din moment ce o invitaţie directă în patul lui eşuase, Lord Adrian încerca să o supună fermecând-o. Probabil credea că, după câteva ore de conversaţie şi un cadou sau două, avea să se arate dornică să-şi desfacă picioarele pentru el.

Meriel muşcă tare din măr şi rupse o bucată mare. Ce credea că era ea, vreo gâsculiţă fără judecată şi principii? Înţelese apoi că nu-l putea condamna pentru că gândise astfel, din moment ce ea făcea tot posibilul să pară o femeie simplă de la ţară.

Ronţăi cu tristeţe ultima bucată de măr, apoi aruncă cotorul în iarba înaltă. Pentru prima dată, se întreba dacă nu cumva fratele ei se referise la Guy de Burgoigne când vorbise despre cruzimea contelui de Shropshire.

După ce se gândi o clipă, ridică în sinea ei din umeri. Nu avea cum să ştie care dintre cei doi conţi era mai infam, şi ar fi fost o greşeală să se încreadă în vorbele cu care unul din cei doi conţi descria caracterul celuilalt. În plus, nici nu prea conta. Chiar dacă Adrian de Warfield era un om mai bun decât rivalul său, era totuşi nemilos şi, prin urmare, un pericol pentru ea.

Lingându-şi degetele mânjite de suc de măr, Meriel decise că farmecul contelui nu avea să-i aducă mai mult succes decât reuşiseră ameninţările. Dacă era într-adevăr cavalerul creştin onorabil care părea uneori, cu timpul poate avea să se căiască şi s-o elibereze, mai ales dacă apărea o altă femeie care să-i stârnească interesul. Nu putea decât să se roage ca asta să se întâmple cât mai repede.

O luaseră pe alt drum decât cel pe care veniseră, iar acesta îi ducea mai la deal, într-o zonă mai împădurită. La aproximativ un kilometru şi jumătate distanţă de ruinele turnului ars, intrară într-o poieniţă, unde două duzini de pietre stăteau aşezate în cerc. Fascinată, Meriel se apropie şi descălecă, să poată cerceta mai îndeaproape. Stânca era de două ori mai înaltă decât ea.

— Auzisem de aceste cercuri de piatră la care se

închinau strămoşii noştri, dar n-am văzut niciodată unul.

— Poate că strămoşii tăi britanici se închinau aici, dar ai mei erau nordici care navigau şi invadau popoarele cinstite. Contele descălecă şi el, îşi legă calul, apoi arătă spre mijlocul cercului, unde încă se putea zări cenuşa unui foc.

— Chiar dacă au fost construite în cele mai străvechi timpuri, sunt încă folosite. Se pare că ultima dată chiar acum câteva săptămâni.

— Chiar credeţi că o parte dintre strămoşii Domniei Voastre se închinau vechilor zei?

— Sunt sigur de asta, chiar dacă nu-i putea opri nimic. Se plimbă în interiorul cercului, încruntat, dar cu pasul uşor. Uciderea celor bănuiţi că urmează încă superstiţiile păgâne nu le-ar salva sufletele, aşa că mai bine îi las să muncească pământul.

— Acesta e un mod practic şi înţelept de-a vă purta cu ei. Meriel chicoti şi-şi lipi palma de suprafaţa aspră a pietrei. Putea simţi căldura solară acumulată în interiorul ei. Viaţa e foarte grea pentru şerbi. Totuşi, oamenii care vin aici sunt buni creştini, doar că nu vor să rişte să înfurie vreunul dintre vechii zei care încă dăinuie pe aici.

Brusc, fata observă ceva mult mai important decât formele vechi de cult. Armăsarul era legat la mică distanţă de ea, iar contele se îndepărtase. În acel moment, era de partea cealaltă a cercului, examinând pietrele, cu spatele la prizoniera sa.

Încercând să nu-şi trădeze entuziasmul, Meriel îşi revizui în minte acţiunile. Ţinea în mână hăţurile calului. N-ar fi trebuit decât să dezlege armăsarul, să o încalece pe Rose şi să dispară cu ambii cai. Lord Adrian nu avea cum să o ajungă pe jos.

Dezlegă rapid hăţurile armăsarului şi urcă pe cal. Întoarse apoi iapa în direcţia de unde veniseră şi îi dădu pinteni. Până atunci totul mersese bine. Dar lucrurile începură să meargă prost extrem de repede. Alertat de zgomotul hamurilor şi al copitelor, contele se întoarse, înţelese intenţia lui Meriel şi acţionă imediat. Un fluierat strident spintecă aerul. Armăsarul cabră, trăgând violent hăţurile din mâinile fetei, apoi se lăsă în jos chiar în faţa iepei. Lord Adrian se apropia cu o viteză înspăimântătoare.

Meriel abandonă gândul de-a lua şi armăsarul şi se strădui să preia controlul iepei, care se speriase de oprirea bruscă a armăsarului, care le bloca drumul. Meriel o întoarse pe Rose, încercând să scape în cealaltă direcţie. Dar, înainte ca iapa să-şi înceapă galopul, contele se repezi şi încercă să prindă căpăstrul. Meriel îşi eliberă cu disperare piciorul din şa şi-l lovi tare pe conte în încheietura mâinii drepte. El icni de durere şi dădu drumul căpăstrului. Pentru o clipă, fata crezu că mai avea o şansă să evadeze.

În schimb, el se răsuci ca o pisică şi se repezi la Meriel. Degetele de la mâna lui stângă, ca nişte gheare, nu o prinseră de umăr, dar apucară gulerul rochiei ei. În cădere, greutatea trupului său făcu materialul să se rupă înainte să apuce să o prindă de talie. Meriel fu trasă din şa şi se rostogoli neputincioasă în aer. Aterizâ pe spate, lovindu-se zdravăn.

Lord Adrian căzuse lângă ea. Cu o mişcare rapidă, o imobiliză pe Meriel pe iarba moale cu trupul lui ferm, zvâcnind de mânie. Capul şi umerii lui mari erau deasupra alor ei; îşi umfla cu greu pieptul care apăsa pe al ei, încercând să respire. Şi Meriel respira cu dificultate, nu doar din cauza greutăţii lui zdrobitoare.

Văzuse de la început în el o ardoare periculoasă, dar furia distrugătoare din acel moment o îngrozea. Era atât de aproape, încât putea vedea clar cenuşiul care-i încadra pupilele luminoase şi liniile aspre din jurul gurii.

Violenţa sfârâia în aer ca un fulger. Veşmintele ei se rupseseră aproape până la talie, dezgolindu-i sânul drept. Contele îşi ridică trunchiul. Privirea lui feroce îi cercetă atent goliciunea.

— N-ar fi trebuit să încerci să evadezi.

Meriel ştia că era periculos de aproape să o violeze. Îşi adună toată forţa pentru a respira şi răspunse:

— Aveţi dreptate, a fost o prostie din partea mea. Sinceră să fiu, nici nu-mi imaginam că vă mişcaţi aşa repede.

Expresia lui se domoli. Era încă furios, dar îi pierise sălbăticia din privire.

— Un cavaler lent sau prost nu supravieţuieşte prea mult.

— Nu prea am experienţă în a evada din mâinile cavalerilor, zise ea uşor, ca şi când coapsele lui nu ar fi presat pe ale ei, ca ale unui amant.

O scânteie de amuzament apăru în ochii lui.

— Nu că nu prea ai. Nu ai deloc.

Plecă uşor capul, iar ea se încordă, temându-se că avea să o sărute cu forţa. Simţindu-i tensiunea, el ezită. Apoi, în loc să-i captureze gura, îi dezmierdă cu buzele şi cu limba urechea, într-un mod senzual şi cu totul neaşteptat.

Meriel gâfâi, şocată de intensitatea senzaţiei şi de felul în care reacţionau părţi până atunci nedescoperite ale corpului ei.

Blând şi implacabil, buzele lui îi traversară gâtul, în

timp ce o mângâia cu cealaltă mână. Trupul ei dezgolit era înfrigurat, cu excepţia locurilor unde o atinsese – acolo simţea că o ardea pielea. Mâna lui iscoditoare luă mai întâi forma sânului ei; apoi îi găsi sfârcul şi-l răsuci delicat între degetul mare şi arătător. Simţea cum o căldură întunecată şi fascinantă lua naştere în interiorul ei. Confuză şi speriată de modul în care reacţiona corpul ei, Meriel strigă.

— Vă rog.... vă rog, opriţi-vă! îl imploră ea, îngrozită că i-ar fi putut convinge trupul să permită un act care era cu totul împotriva voinţei ei. Acel gând o înspăimânta mai mult decât gândul că el ar fi putut să o ia cu forţa. Violul era o profanare trupească, dar să-i transforme propriul trup într-un inamic era o încălcare a spiritului. Nu mă pedepsiţi aşa. Mai bine m-aţi bate.

Spre uimirea ei, el chiar se opri, după un moment încordat.

— Nu credeam că asta e o pedeapsă, zise el sec, dându-i de înţeles că pericolul trecuse.

Contele se trase la o parte şi se ridică. Când întinse din nou mâna, ea înlemni, dar el îi acoperi goliciunea cu veşmântul rupt, mâna lui zăbovind doar o clipă. Se ridică apoi cu mişcări foarte lente şi precise, de parcă s-ar fi simţit fragil sau ca şi când s-ar face pulbere dacă s-ar mişca prea repede. Întinse mâna să o ajute şi pe Meriel. Revenind în picioare, văzu că are încheietura mâinii bandajată şi că de sub faşă se prelingea sânge.

Uimită, Meriel îşi acoperi gura cu mâna.

— Eu am făcut asta când v-am lovit?

— M-am rănit într-o luptă săptămâna trecută, zise el privindu-şi încheietura. Ai nimerit foarte bine – ai reuşit să mă loveşti din plin, şi rana mi s-a deschis iar.

— Îmi pare rău. Am vrut doar să scap, nu am intenţionat să vă rănesc, zise ea muşcându-şi buza.

— Nu? întrebă el ridicând sceptic din sprâncenele aurii, în timp ce ea încerca să-i aranjeze bandajul ca să oprească sângerarea.

— Nu, interveni ea cu fermitate. Nu v-aş lovi intenţionat la rană.

Desfăcu bandajul ca să-i examineze rana, în timp ce el o privea cu un amuzament plin de ironie. Avea o rană urâtă, care cu siguranţă urma să-i lase o cicatrice, dar, din fericire, nu era foarte adâncă şi nici nu se infectase. Decise că lovitura ei nu îl rănise cu adevărat, deşi probabil îl durea extrem de tare.

Cum veşmântul ei era deja făcut franjuri, nu-i păru rău să mai rupă o bucată de material. Plie bandajul original într-un tampon, închise marginile rănii şi îl aplică deasupra, apoi îi înfăşură încheietura cu fâşia de material rupt din propria-i rochie.

— Asta ar trebui să încetinească sângerarea până ajungem la Warfield, dar rana va trebui bandajată din nou.

— Ai terminat? întrebă el cu blândeţe.

— Da, milord, zise ea cu un aer uşor poznaş. Dacă se mai iveşte ocazia, voi încerca să nu vă lovesc în zone sensibile.

— Sper. Există părţi mult mai sensibile decât o încheietură rănită.

Fluieră apoi tare cu două degete. Armăsarul, care păştea în apropiere, înălţă capul. Contele fluieră apoi altfel, şi calul galopă spre cealaltă parte a luminişului, unde păştea iapa, şi grăbi animalul înapoi la ei.

— Uimitor. Îl folosiţi şi-n luptă?

— Nu, Gideon e foarte rapid, dar nu e îndeajuns de mare să mă transporte în armură completă pe distanţe lungi. Dar a fost instruit pentru luptă şi mai cunoaşte şi alte trucuri. Nu poţi şti niciodată când o simplă

plimbare se poate transforma într-o luptă. Sau într-o tentativă de evadare.

Refuzând să răspundă provocării, Meriel se duse la Rose şi-i mângâie o clipă botul, murmurând cuvinte liniştitoare în limba velşă. În acel timp, Lord Adrian îşi scoase mantia şi i-o aruncă.

— Acoperă-te cu asta, altfel nu garantez pentru comportamentul meu.

Fata îşi privi rochia ruptă, roşind, apoi făcu întocmai cum ordonase, aproape dispărând sub faldurile materialului. Când Meriel se pregătea să încalece, contele spuse:

— Nu te mai obosi. O să mergi în faţa mea.

Consternată, fata se întoarse către el.

— Chiar trebuie?

— Nu cred că ai înţeles că e în zadar să încerci să evadezi, zise el încălecând.

— Dacă aţi fi ţinut prizonier, Domnia Voastră n-aţi profita de orice ocazie ca să scăpaţi?

— Ba da, aprobă el amuzat. De-asta n-am pic de încredere în tine.

Frustrată, Meriel îşi muşcă buza. Detesta ideea de-a călări în faţa lui, ca un copil.

— Dacă promit că nu mai încerc să fug, mă lăsaţi s-o călăresc pe Rose?

— Promiţi că nu mai încerci niciodată să evadezi?

— Nu mai încerc de-aici până la Warfield, răspunse ea, nedorind să îşi ia un asemenea angajament pentru viitor.

Îl vedea că întorcea pe toate părţile cererea ei, gândindu-se dacă avea să se ţină sau nu de cuvânt. În cele din urmă, spre uşurarea ei, zise zâmbind uşor:

— Foarte bine. Oricum nu cred că vei mai avea ocazia azi.

Exista un soi de amabilitate ciudată între ei. Vorbiră cu lejeritate tot restul drumului, dar, când ajunseră la castel, Meriel constată că nu era în stare să intre din nou. Zidurile se înălţau sufocante, iar inima îi era cuprinsă de fiori reci de panică. Îşi impuse să nu întoarcă iapa, să nu încerce din nou, zadarnic, să fugă. Când avea să mai iasă dincolo de zidurile acestui castel? Presupunând că urma să se întâmple vreodată. După acea tentativă eşuată de evadare, nu credea că el avea s-o mai ia vreodată la călărie.

Ar fi trebuit să se aştepte la următoarea lui mişcare, dar tot fu neplăcut surprinsă când, odată ajunşi în camera ei, îi luă furca şi fusul.

— Ce fel de gazdă aş fi dacă mi-aş pune oaspeţii la treabă? murmură el. Somn uşor, micul meu şoim galez.

Îşi luă apoi mantia şi se întoarse să plece. Meriel strânse din buze, dar se abţinu să comenteze. Îşi dădu seama că el înţelesese cât de mult o ajuta torsul să mai scape de plictiseală. Dacă l-ar fi rugat să-i dea uneltele înapoi, poate s-ar fi amuzat sau poate i-ar fi părut rău, dar cu siguranţă nu s-ar fi răzgândit.

Privi uşa închizându-se în urma siluetei lui suple, cu umeri laţi. Ştia că între ei pornise războiul – un război al voinţelor, la fel de nedecis ca un joc de şah. Ultimul gest fusese o mutare în plus într-un joc în care el deţinea toate armele, cu o singură excepţie: faptul că ea nu avea să se lase învinsă.

capitolul 7

Întors în camera lui, Adrian puse jos fusul, apoi merse până la fereastra impozantă, amintindu-şi cât de frumoasă fusese fata călărind iapa maro-roşcată pe păşune. Era într-adevăr o făptură splendidă. Deşi o

ţinea prizonieră, spiritul ei era la fel liber ca al unui şoim, imposibil de ţinut captiv, asemenea unei raze de soare.

Zâmbetul lui se stinse. Un şoim sălbatic putea fi domesticit, dar oare se putea face la fel şi cu Meriel? Sau poate că doar o creatură sălbatică putea fi domesticită. Prin urmare, fiind deja blândă, acest lucru devenea imposibil. Poate că avea să rămână mereu la fel de neînduplecată, respingându-l cu o hotărâre blândă.

Respinse cu înverşunare acel gând ciudat. Probabil era doar sfioasă, pentru că se purtase atât de stângaci cu ea la început. Şoimarii începeau domesticirea unei păsări sălbatice obişnuind-o cu prezenţa oamenilor.

Se comporta cu tânăra galeză exact la fel ca un şoimar cu o pasăre. Plimbarea din acea zi nu mersese prost, cu excepţia tentativei ei necugetate de a evada. Se relaxase în compania lui – râseseră împreună şi chiar îl tachinase. Avea o minte ageră şi iute. Odată ce avea să-şi dea seama că nu intenţiona să-i facă nici un rău, urma să vină la el de bunăvoie.

Adrian îşi frecă absent încheietura, încercând să nu se gândească la cât de mult îl excitaseră formele ei când căzuse deasupra ei şi la cât de frumos era trupul ei dezgolit de veşmântul sărăcăcios care se rupsese. Merita mai mult decât nişte zdrenţe, şi se gândi să-i facă nişte haine mai potrivite.

Chiar şi când fusese complet la mila lui, Meriel nu arătase pic de teamă. Ba, mai mult, când el fusese periculos de aproape de a-i dezonora pe amândoi, îl tachinase ca să-i domolească furia. Deşi îl chinuiau acele gânduri vinovate şi pline de dorinţă, se forţă să vadă cu detaşare cele întâmplate. Era sigur că mângâierile lui îi provocaseră plăcere, dar ştia că acea

plăcere fusese însoţită şi de suferinţă.

Acea combinaţie ciudată de simţăminte pe care o percepuse de la ea îi dădu de înţeles că, în ciuda vârstei, era încă fecioară, aşa că trebuia să fie şi mai atent la cum se comporta cu ea. Dar, Doamne, îi era atât de greu să se controleze! Îi fusese aproape imposibil mai devreme, când se aflase în braţele lui, şi nu-i era cu mult mai uşor nici acum, ştiind că ea se afla la doar câţiva paşi distanţă.

În exteriorul zidului exista o capelă mare şi mai era o parohie în sat, dar prefera intimitatea capelei sale când nu era liturghie. Sperând că-şi va putea linişti corpul şi mintea înfierbântate, merse în celălalt capăt al camerei şi intră pe o uşă îngustă care ducea la sanctuarul lui personal. Capela era cu faţa spre sud-vest, iar după-amiaza târziu soarele inunda vitraliile şi colora podeaua şi altarul.

În anii de când moştenise Warfield, Adrian nu şovăise niciodată în credinţa sau practica sa creştină. Ascultase de legile Bisericii, dăduse de pomană săracilor şi înzestrase în mod generos abaţia Fontevaile şi alte lăcaşuri de cult. O dată sau de două ori pe an se retrăgea câteva zile la Fontevaile – părăsea lumea exterioară ca să-şi readucă aminte de ceea ce era cu adevărat important.

Cu toate acestea, şi în ciuda tuturor eforturilor sale, ştia că se îndepărtase de Dumnezeu. Deşi se ruga şi medita în mod constant, trecuse mult timp – prea mult – de când nu mai simţise acel sentiment profund de pace, care stătuse odinioară în centrul existenţei lui. Îi era atât de dor de acea unitate supremă, încât se simţea aproape schilodit uneori.

De mic copil, Adrian îşi imaginase sufletul lui ca pe un potir de argint. În trecut, când acel potir se umpluse

cu harul Duhului Sfânt, fusese la fel de strălucitor ca argintul proaspăt lustruit, cu doar câteva mici pete de întuneric pe suprafaţa-i sclipitoare. Dar, odată cu trecerea anilor, se acumulaseră pete şi murdărie, care făceau ca argintul să pară întunecat şi fără viaţă. Oare i se înnegrea sufletul din cauza vieţii lumeşti pline de viclenie, compromisuri şi violenţă pe care era forţat s-o trăiască? Sau era oare ceva fundamental – un defect al sufletului său care devenea tot mai vizibil odată cu trecerea timpului?

Îngenunche şi încercă să se roage. Ceru putere şi înţelepciune ca s-o cucerească răbdător pe Meriel, dar era prea sfâşiat de dorinţă ca să se liniştească. După câteva clipe ostenitoare, deschise ochii să privească statuia mică a Sfintei Fecioare. Nici imaginea Ei plină de pace nu-l putu alina însă.

Începu să şoptească rugăciunea *Ave Maria*, doar că în acea zi cuvintele lui erau goale şi fără sens. Cu cât încerca mai mult să se concentreze pe statuia Fecioarei, cu atât mai mult îi apărea în minte chipul fetei. Meriel – la început dulce şi foarte sinceră, apoi disperată şi nefericită când începuse să facă dragoste cu ea.

Când închidea ochii, îi apărea mereu chipul ei, cu o expresie plină de reproş. Începu să respire greu şi încercă, fără succes, să scape de imaginea ei. Cunoscuse călugări bătrâni care le considerau pe femei fiinţe diavoleşti. Acei oameni ar fi spus probabil că Meriel fusese trimisă de Satana ca să-i fure sufletul. Totuşi, Adrian ştia că nu era aşa. Era vina lui, nu a ei.

Deşi rugăciunile lui îşi pierduseră limpezimea de-a lungul anilor, era prima dată când nu putea să se roage. Ridică disperat privirea, uitându-se dincolo de statuia Fecioarei şi dincolo de crucifixul de aur care era

agăţat pe perete. Deasupra lor era un vitraliu, strălucitor ca o bijuterie, în forma porumbelului care întruchipa Duhul Sfânt.

În timp ce privea porumbelul, o voce interioară îi porunci fără milă: „Elibereaz-o!”

Cuvintele erau însoţite de un fior ascuţit care i se răspândi prin corp şi i se înfipse în suflet. Mâinile lui reci se încleştară. Adrian se confrunta cu un adevăr devastator pe care încercase să-l ascundă de sine: lăsând la o parte drepturile lui legale, oricât de mult ţinea la Meriel şi oricât de tare se înverşuna să creadă că nu o elibera pentru a o şti în siguranţă, ceea ce făcea era complet greşit. Comitea unul dintre cele mai egoiste şi mai josnice păcate, faţă de un om nevinovat, din motive mârşave.

Nu era de mirare că-n ultima vreme fusese „prea ocupat” ca să se spovedească. Cum putea mărturisi o asemenea ticăloşie?

Să-l ajute Dumnezeu, căci nu doar că nu fusese în stare să-şi mărturisească păcatul, dar nici în acea clipă nu simţea cu adevărat remuşcări şi nici nu părea a vrea să-şi ispăşească greşeala.

Ştia că avea să se poată ruga din nou doar dacă urma s-o elibereze pe Meriel. Îi era la fel de clar de parcă ar fi auzit cuvintele spuse cu voce tare. Sufletul lui nu şi-ar fi recăpătat neprihănirea şi strălucirea din tinereţe dacă ar elibera-o, dar măcar ar putea contempla statuia Fecioarei fără să-i apară în faţa ochilor un chip chinuit. Ar fi absolvit de păcate şi s-ar putea împărtăşi din nou.

Răsuflând întretăiat, îşi înfipsese atât de tare unghiile în carne, încât mâinile îi sângerau. Să o elibereze. Un act atât de simplu. Era cel mai corect şi mai potrivit lucru pe care trebuia să-l facă. Dar nu

putea. Să-l ierte Dumnezeu, dar n-o putea elibera pe Meriel nici măcar ca să-şi salveze sufletul.

Sir Vincent de Laon nu mai fusese niciodată în casa unui evreu, aşa că păşea precaut, neştiind la ce să se aştepte. Dar în cele din urmă constată că reşedinţa lui Benjamin l'Eveske nu era cu mult diferită de căminul oricărui alt comerciant bogat, cu excepţia faptului că era construit din piatră, în loc de lemn. Poate pentru protecţie?

Benjamin l'Eveske se dovedi a fi un om în vârstă, cu un nas coroiat şi cu o barbă închisă la culoare, înţesată de şuviţe cărunte. Deşi împrumuta uneori bani, principala sa ocupaţie era negoţul, şi avea ochii negri iscusiţi ai unui om care ştia să se tocmească.

Deşi dorea să intre în graţiile evreului, Sir Vincent nu fu convins că ar trebui să facă o plecăciune în faţa lui – la urma urmei, era un cavaler creştin. Dar urma să facă tot ce-i stătea în putinţă să se arate amabil şi convingător, căci necredinciosul acesta l-ar putea ajuta pe Guy de Burgoigne să obţină mai multe bogăţii şi mai multă putere, ceea ce ar fi însemnat, implicit, că şi ale lui ar spori.

După ce terminară cu saluturile şi li se turnă vin, Benjamin zise:

— Am înţeles că aţi pus întrebări despre mine în comunitatea evreiască.

Sir Vincent încuviinţă.

— Da. Am auzit că vă gândeaţi să vă mutaţi afacerile şi familia într-un orăşel de provincie şi am vrut să aflu mai multe despre dumneata.

— Mă gândeam să mă mut, murmură Benjamin cu o expresie care dădea de înţeles că nu-şi luase încă nici un angajament.

— Stăpânul meu Adrian, contele de Shropshire, vrea ca oraşul său, Shrewsbury, să înflorească, zise Sir Vincent. Comercianţii şi bancherii ca dumneavoastră ar fi bine-veniţi.

— Şi care-ar fi avantajul meu dacă m-aş muta la Shrewsbury în loc de Lincoln sau York?

— Shrewsbury e un oraş în creştere, care profită de pe urma comerţului cu lână făcut de galezi. Francezul se opri să soarbă vinul excelent. În prezent, nu există o comunitatea evreiască, aşa că ar fi mai multe oportunităţi pentru dumneata. De asemenea, dumneata, familia şi tot personalul aţi fi sub protecţia personală a contelui. Dacă vă hotărâţi să veniţi, Lord Adrian va trimite oameni care să vă escorteze pe drumul de la Londra la Shrewsbury.

— În prezent, oamenii mei se află sub protecţia regelui, zise bărbatul, cu o privire ironică.

Sir Vincent ridică din umeri.

— În Londra sunt cele mai periculoase bande de tâlhari. Când o iau razna vagabonzii, beţivii şi ucenicii, nici măcar soldaţii regelui nu-i pot stăpâni mereu. Iar regele are probleme mai mari decât protejarea evreilor săi.

Deşi îi era din ce în ce mai greu să citească în ochii evreului, Sir Vincent ştia că îi stârnise interesul. Era mai bine să nu insiste, ci să-l lase pe om să se consulte cu familia sa. Îşi termină vinul şi se ridică.

— O să mai rămân câteva zile la Londra. Pot să vă mai vizitez, în caz că aveţi întrebări despre Shrewsbury sau Mercia?

Bătrânul se ridică şi el.

— Poate că e valoroasă sugestia stăpânului tău. Adevărul e că în vestul Angliei nu sunt la fel de mulţi comercianţi ca în comitatele centrale. Totuşi, astfel de

decizii nu trebuie luate în grabă.

Sir Vincent plecă foarte mulţumit de sine. Din informaţiile pe care le culesese mai devreme, înţelesese că Benjamin l'Eveske era mai mult decât interesat să se mute, doar că nu se hotărâse încă. Cu siguranţă perspectiva de a deveni negustor principal în Mercia avea să se dovedească mai mult decât suficientă ca să-l aducă la Shrewsbury.

Timp de alte câteva zile – îi era greu să ţină minte câte –, Meriel fusese lăsată singură în închisoarea ei, cu excepţia vizitelor mult prea scurte ale lui Margery. Meriel nu făcea greşeala să creadă că Lord Adrian uitase de ea. Nu, era încă un truc prin care încerca să o facă să se simtă atât de singură, încât să râvnească la tovărăşia lui şi poate chiar să fie dispusă să plătească preţul suprem pentru ea.

Nici nu voia să se gândească la ce s-ar putea întâmpla dacă el şi-ar pierde răbdarea înainte să-şi piardă interesul. În schimb, Meriel petrecea ore întregi meditând şi spunând rozarii. Se desfăta cu băi zilnice. Când nu mai rezista să stea locului, se deplasa prin încăpere, făcea câţiva paşi şi apoi se întorcea brusc. Vizualiza diverse peisaje din locurile unde stătuse de-a lungul vremii – Beaulaine, Lambourn, Moreton, Avonleigh –, apoi se prefăcea că se plimbă pe acolo, printre dealuri şi copaci.

Ca să-şi ocupe mâinile neliniştite, deşira fire din veşmântul ei rupt, încercând cu osteneală să-l repare. Aşa măcar ar arăta decent, în ciuda reputaţiei proaste. Lua apoi beţele cele mai mari de trestie de pe podea şi le împletea în covoraşe simpliste sau în coşuri. Când rămânea fără bucăţi de trestie adecvate, desfăcea ceea ce lucrase şi încerca noi modele şi forme.

Tocmai refăcea un covoraş, când Margery intră cu o tavă şi cu un coş acoperit.

— De data asta ai şi un pic de carne de pui la masă, zise servitoarea, cu o sclipire de amuzament în ochi.

Meriel se ridică şi se întinse.

— Mănânc-o tu. Zilele astea liniştite nu prea îmi dau poftă de mâncare.

Se auziră apoi zgomote ciudate din coşul slujnicei, care îi atraseră atenţia. În clipa imediat următoare, o pisică scoase capul revoltată din coş şi sări jos. Pisica începu imediat să exploreze şi, în scurt timp, ajunse sub masa pe care Margery pusese tava cu mâncare. Pisica privea în sus, plină de speranţă.

— E pisica ta? întrebă Meriel.

Slujnica o privi cu o expresie impasibilă.

— Care pisică?

Singurătatea o făcuse probabil să-şi piardă din agerimea minţii. Îi luă o clipă să înţeleagă. Apoi zâmbi sincer, prima dată după multe zile.

— Probabil imaginaţia mea e de vină. O clipă mi s-a părut că văd ceva ascuns în papură.

Meriel luă copanul de pui de pe platou, rupse o bucăţică de carne şi i-o dădu pisicuţei, care o acceptă bucuroasă.

— Sunt o groază de pisicuţe jos în bucătărie şi-n cămări, dar n-am văzut niciodată nici una aici sus, zise Margery luând urciorul rămas gol de la micul dejun.

— Probabil sus nu prea sunt şoareci, zise Meriel serioasă. Păcat, mi-au plăcut mereu pisicile.

— E timpul să plec, zise slujnica veselă.

Margery nici nu apucase să închidă bine uşa, că Meriel începuse deja să se împrietenească cu pisicuţa. Era un animal foarte caraghios: femelă şi încă pui, cu

mustăţi mici şi cu o blană gri cu pete de culoarea bronzului ici şi colo. Meriel îşi boteză noua prietenă Vânturel, în memoria lui Rouge.

Chiar şi un şoricel ar fi fost bine-venit să-i ţină companie, dar Vânturel se dovedi o adevărată încântare. Era cea mai prietenoasă felină pe care o întâlnise vreodată Meriel. Îi dormea în poală când se ruga sau când medita, şi nu trebuia decât să se întinde pe pat, şi Vânturel îi sărea bucuroasă pe piept, punea lăbuţele pe bărbia stăpânei ei şi torcea.

Vânturel adora să se joace cu câte o bucată de papură pe care o trecea Meriel prin faţa ei şi, neavând alte jocuri, îşi urmărea uneori propria coadă. Din păcate, se trezea mult prea devreme şi-i mirosea curioasă faţa, dar era un preţ mic pe care-l plătea pentru o companie atât de agreabilă.

Însufleţită de noua ei prietenă, Meriel începuse să se gândească şi la alte jocuri: flutura o crenguţă subţire de stuf, apoi o prindea sub una dintre ferestrele mici, astfel încât o parte din ea să ajungă afară. Rupea câte-o bucăţică din pâinea care îi rămânea şi o aşeza pe partea din exterior a băţului. După o singură zi, păsările deja veneau să mănânce pâinea. La început, fu nevoită să ţină pisica să nu le atace, dar curând aceasta înţelese că nu avea voie să vâneze păsărelele şi nu făcea altceva decât să le privească din când în când cu poftă.

Uneori mai intra câte-o pasăre şi zbura disperată prin odaie, încercând să găsească o ieşire. Meriel nu putea suporta ţipetele ascuţite şi loviturile puternice. Ba, mai mult, pasărea îşi făcea rău singură prin acele încercări de evadare, care oglindeau perfect propriile ei emoţii, abia ţinute în frâu. Prindea pasărea cât putea de repede şi o elibera.

Pe parcursul acelor zile lipsite de plictiseală, Meriel îşi spunea mereu că îşi putea păstra mintea şi corpul suficient de puternice cât să-l sfideze pe conte până avea să-şi piardă interesul. Totuşi, în nopţile lungi şi întunecate, o bântuia gândul că bariera care-i ţinea departe temerile era foarte fragilă. Şi, din umbra acelui gând, pândea disperarea.

După alte câteva zile, Margery îi făcu o vizită neaşteptată, cu braţele pline de rochii.

— Lord Adrian a pus să ţi se facă rochii, zise ea, aşezându-le la picioarele patului. Vrea să te schimbi într-o rochie nouă şi să o arunci pe cea veche. Va trimite pe cineva după tine în curând.

— Veşmintele mele sunt suficient de bune. Meriel privi rochiile cu acelaşi entuziasm cu care ar fi privit un cuib de viespi. I le poţi duce înapoi.

Margery păru şocată.

— O, dar n-aş putea face una ca asta. Este un om chibzuit pentru un normand, dar nu-i place să fie contrazis. Mângâie îndelung rochia de deasupra. Şi-n plus, sunt toate atât de frumoase.

— Cu toate astea, nu le vreau. Continuă apoi, văzând consternarea slujnicei: Nu-ţi face griji, nu trebuie să-i zici tu. Am să-i spun chiar eu când mă va chema.

Margery deschise gura de parcă ar fi vrut s-o dojenească, dar se răzgândi şi ieşi din odaie, clătinând din cap.

Meriel privea grămada de haine strângând din buze. Bănuise că avea să încerce s-o cucerească cu daruri şi vorbe blânde, dar oare chiar îşi imagina că putea s-o cumpere cu o rochie nouă? Era atât de revoltată, încât se gândi să le arunce pe geam, ba

chiar luă hainele şi le cără în partea cealaltă a camerei. Dar, după ce îşi dusese întreaga viaţă străduindu-se să fie chibzuită, pur şi simplu n-o lăsă sufletul să arunce haine bune. Ar fi fost păcat să le irosească aşa.

Şi, după cum spusese şi Margery, erau foarte frumoase. Două dintre rochii erau albe, făcute dintr-o pânză foarte moale, şi una avea gulerul şi mânecile brodate cu fir auriu. Erau şi trei tunici, două din lână, care puteau fi purtate zi de zi, şi una din catifea, pentru ocazii speciale. Şi ce culori frumoase! Albastru intens, verde luxuriant şi roşu aprins luminos. Era şi o mantie grea, purpurie, bordată cu blană albă, două voaluri străvezii pliate, prinse la mijloc cu un inel cu pietre preţioase, o cingătoare ţesută cu fir de aur şi chiar şi panglici de mătase în culorile rochiilor, cu care să-şi prindă părul. Chiar şi cea mai simplă dintre acele rochii era mult mai frumoasă decât orice ce avusese ea vreodată.

Era o garderobă potrivită unei prinţese. Sau unei desfrânate.

Gândind astfel, fu la un pas să le arunce pe toate pe fereastră, dar spiritul ei gospodar învinse în faţa furiei. În schimb, le duse înapoi în cealaltă parte a camerei, le împături una câte una şi le aşeză într-un teanc în dreptul uşii. Vânturel îi îmbunătăţi starea de spirit, intervenind cu fiecare ocazie. Sărea printre haine, şi fu la un pas să rupă un voal foarte delicat.

După ce termină de împăturit hainele, mângâie pisica sub bărbie până când aceasta începu să toarcă şi apoi îşi încurajă noua prietenă să se culce sub pat. Se gândea că, dacă bleguţa de ea rămânea pitită, nu avea să fie observată de cel care urma să vină să ia prizoniera. Meriel se aşeză apoi, cu ochii închişi şi cu mâinile încrucişate, încercând să mediteze. Calmul

părea cel mai bun mod prin care se putea pregăti pentru o întrevedere cu contele tulburător.

Doar că el nu o chemă. În schimb, puţin mai târziu, intră însuşi Lord Adrian. Meriel îl privi şi observă pe dată că era ceva schimbat la el. Nu fizic, căci frumuseţea lui argintată era la fel. Cu toate acestea, părea mai întunecat, mai încordat. Oare mersese prost vreo luptă cu duşmanul sau îl chinuia ceva cu mult mai personal?

Chipul i se înăspri când îşi văzu prizoniera în rochia ponosită.

— De ce nu porţi ce ţi-am dat?

Meriel se ridică încet şi zise:

— Prefer să nu accept aceste daruri generoase, milord. Veşmântul meu e mai mult decât potrivit pentru nevoile şi poziţia mea socială.

— Veşmântul tău era ponosit de la bun început, dar acum e făcut zdrenţe. De vreme ce sunt responsabil de stricăciuni, mi se pare corect să ţi-l înlocuiesc.

Adusese un argument iscusit, dar ea nu pierdu timpul admirându-l pentru asta.

— Nu s-ar fi distrus dacă eu n-aş fi încercat să scap. N-aveţi nici o obligaţie să-mi daţi haine, milord. Meriel făcu o pauză ca să sublinieze mai bine ideea, apoi adăugă: Cum nici eu nu vreau să am vreo obligaţie faţă de Domnia Voastră.

Vorbele ei îi aţâţară temperamentul imprevizibil, aşa că se duse spre ea. Înainte ca Meriel să aibă timp să se înspăimânte, îi apucă gulerul rochiei ei decolorate şi o rupse de tot. Materialul se despică de-a lungul rupturii iniţiale, reparate, aproape până la genunchi.

Forţa acţiunii contelui o trase pe Meriel în faţă, şi

probabil ar fi căzut dacă n-ar fi prins-o de umeri. Îl privea fix, ţinându-şi răsuflarea, aşteptându-i următoarea mişcare. Era pe deplin conştientă de faptul că rămăsese doar în cămăşuţă, şi aceea atât de uzată şi de peticită, încât ajunsese aproape transparentă.

Focul fierbinte şi periculos din ochii lui Lord Adrian trăda faptul că era la fel de conştient de acest lucru. Pentru o clipă, o strânse mai tare de umeri, înfigându-şi degetele adânc în carnea ei, apoi îi dădu brusc drumul.

— Dacă nu te schimbi într-una dintre rochiile pe care ţi le-am dat, o să-ţi rup şi cămăşuţa, şi nu pot pune rămăşag pentru ce se va întâmpla după aceea. Se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Am să revin curând şi mă aştept să fii îmbrăcată decent.

Meriel se întrebă dacă ar trebui să rămână fermă pe poziţii şi să refuze sau să se supună în linişte. Într-un final, decise să se supună, şi pentru că rochia ei nu mai putea fi purtată, dar şi pentru că înţelesese că darurile lui erau simbolice, lipsite de importanţă. La cât de furios era, ar fi fost nebună să-l enerveze şi mai tare dintr-o prostie.

După ce se hotărî asupra unei rochii, se schimbă repede, temându-se că s-ar fi putut întoarce în orice clipă. Îşi puse tunica simplă, neputând nega că-i plăcea nespus cum se simţea pe piele. Atât de mult, încât fu străfulgerată de un fior. Îşi puse apoi rochia cea mai simplă, cea albastră, care avea doar o broderie îngustă la gât şi la mâneci.

Croitoreasa nimerise bine; partea superioară a rochie îi venea perfect, de parcă ar fi făcut-o după corpul ei.

Probabil cingătoarea fusese menită pentru o femeie mai mare, căci fu nevoită să şi-o treacă în jurul

taliei subţiri de două ori, altfel şnurul ar fi atârnat pe jos. Refuză să-şi prindă panglicile în păr, dar, din instinct, îşi puse voalul şi-l trecu prin inel. Poate dacă semăna mai mult cu o doamnă n-avea să se mai simtă tentat s-o trateze ca pe o ţărăncuţă uşuratică.

Contele se întoarse tocmai când Meriel terminase de pus toate hainele – şi pe cele vechi, şi pe cele noi – în cufărul de la picioarele patului. Se opri din nou în uşă, doar că de data asta o privi cu atâta admiraţie, încât o făcu să roşească. Pe deplin conştientă de faptul că rochia i se potrivea perfect, plecă privirea, sfioasă.

— Aşa meriţi să arăţi mereu, zise Lord Adrian. Se apropie de ea şi îi ridică bărbia cu degetul, ca să-l privească. De ce mi te împotriveşti, *ma petite*[1]? o întrebă el. Vreau să mă port frumos cu tine, doar că de fiecare dată acţiunile tale scot diavolul din mine.

Meriel se uita la el, nevenindu-i să creadă ce auzea.

— Cum îndrăzniţi? explodă ea, îndepărtându-i mâna. M-aţi răpit, m-aţi închis, m-aţi bruscat şi m-aţi ameninţat, dar aveţi îndrăzneala să daţi vina pe mine pentru felul cum vă purtaţi?

Nu se putu ţine de hotărârea pe care o luase, de a nu-l mânia zadarnic. Lord Adrian se retrase uimit, iar Meriel se pregăti, aşteptându-se ca el să izbucnească. În schimb, afişă un zâmbet fermecător, care îndepărtă orice umbră de pe chipul său.

— Bineînţeles că dau vina pe tine. Aşa e mult mai comod decât să recunosc că m-am purtat ca un nesăbuit, căci asta ar fi singura alternativă.

Reacţia lui fusese atât de neaşteptată, încât Meriel izbucni în râs, atât din cauza tensiunii acumulate, cât şi

[1] „Micuţa mea“ (în franceză, în orig.) (n.tr.)

fiindcă se simţea cu adevărat amuzată.

— O, nimeni nu-i perfect.

— Foarte adevărat, zise el, din nou serios, dar cu ochii sclipind de amuzament.

Era pe punctul de a mai spune ceva, când Vânturel sări de sub pat, năpustindu-se în papură, asupra unui inamic invizibil, făcu o tumbă şi se opri chiar la picioarele lui.

Contele se uită în jos uimit, apoi se aplecă şi luă pisica în braţe. Temându-se dintr-odată pentru siguranţa pisicii, Meriel exclamă:

— Vă rog nu o răniţi pe Vânturel.

Lord Adrian examină micul prizonier şi fu răsplătit cu o limbuţă aspră, roz care-i linse încheietura. Meriel privea scena exasperată. Vânturel clar nu gândea deloc. Nu numai că fusese suficient de prostuţă cât să iasă de sub pat, dar acum mai şi încerca să se împrietenească fix cu contele.

O clipă mai târziu, Meriel se gândi că poate desconsiderase înţelepciunea pisicii, căci contele grăi cu umor sec:

— Am sentimentul înjositor că preţuieşti această bestie prostuţă mai mult decât pe mine sau orice aş face pentru tine. Nu-mi răspunde, adăugă el lăsând jos pisica. Aş prefera să nu ştiu ce gândeşti cu adevărat. E o zi minunată. Să mergem la o plimbare pe ziduri.

— Mă forţaţi să vin dacă nu vreau? întrebă Meriel, încercând din răsputeri să se liniştească.

— Nu, dacă nu vrei, n-am să insist, zise el privind-o gânditor.

— Prea bine. În cazul ăsta, accept invitaţia.

Trecu pe lângă el şi merse la uşă.

— Nici tu nu eşti un om pe deplin rezonabil, micuţule şoim, zise el zâmbind larg.

— Nici n-am pretins că sunt. De fapt, preotul de la parohia noastră chiar a spus odată că femeile nu sunt cu adevărat capabile să gândească raţional.

— Asta e problema clericilor celibatari, murmură Lord Adrian, deschizându-i uşa. Uită cum este cu adevărat lumea.

— Poate călugării uită, pentru că nu văd femei, dar preoţii nu, zise Meriel şi râse din nou. De exemplu, ţin mereu predici care învaţă femeile să fie ascultătoare, dar acelea nu-s decât iluziile lor optimiste.

— Sunt iluziile optimiste ale bărbaţilor în general, nu doar ale preoţilor. Cred că majoritatea bărbaţilor şi-ar dori uneori ca femeile să nu gândească pentru ele, zise el trist.

— Femeia a fost creată din coasta bărbatului ca să-i stea alături, nu din picioarele lui, ca să zacă sub ele, replică ea, enunţând o veche zicală a maicii Rohese.

Chicoti din nou, apoi urcă prietenoasă scările care duceau spre acoperiş. În astfel de momente, contele era o companie atât de plăcută, încât Meriel putea uita uşor de latura lui întunecată şi periculoasă. Urcând pe scara spiralată şi îngustă, îi aruncă rapid o privire în vreme ce în minte îi încolţea un nou gând, care o uimi şi pe ea.

Fiind fiica unui cavaler sărac, încă de timpuriu destinată vieţii monahale, Meriel nu privise niciodată bărbaţii ca potenţiali parteneri, ştiind că nu avea să se căsătorească vreodată. Chiar şi după ce părăsise mănăstirea Lambourn, căsătoria i se păruse tot o perspectivă îndepărtată, căci aveau să treacă ani buni până când Alan ar putea strânge o zestre pentru ea – dacă avea să se întâmple vreodată. În plus, nici nu era sigură că voia să aibă un soţ.

Şi acum se pomeni întrebându-se din senin ce

părere ar fi avut despre temnicerul ei în alte circumstanţe. Ce s-ar fi întâmplat dacă Adrian de Lancey ar fi fost un simplu cavaler, cu un simplu conac, care i-ar fi cerut mâna în loc să-i revendice corpul? Şi l-ar fi dorit oare ca soţ dacă nu i-ar fi cunoscut latura întunecată?

Spre surprinderea ei, răspunsul era „da”. În fond, Lord Adrian era cel mai fascinant bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. Lăsând la o parte obsesia lui pentru ea, era un bărbat inteligent şi chibzuit, cu neaşteptat de mult umor şi cu un farmec de necontestat. Fusese chiar amuzat de Vânturel. În ciuda faptului că se temea de patima lui şi ura faptul că o ţinea prizonieră, era, în secret, destul de mulţumită de interesul pe care-l manifesta pentru ea. Bărbaţii o trataseră mereu ca pe o soră care avea nevoie de protecţie sau ca pe o doamnă mult prea virtuoasă ca să o insulte cu pasiunea lor. Contele o făcea să se simtă o femeie dorită – şi era prima dată în viaţa ei când se întâmpla asta.

Oftă şi continuă să urce scările, gândind că era absolut în zadar să facă asemenea speculaţii. Era prizoniera contelui, nu invitata lui, iar el avea intenţia clară – şi periculoasă – de a o dezonora. Chiar şi dacă ar fi cunoscut-o ca Lady Meriel de Vere, tot ar fi fost separaţi, fără nici o speranţă, de circumstanţe, precum şi de politică. Familia ei se afla în partea de jos a scării sociale normande. În termeni lumeşti, familia de Vere era mai apropiată ca statut de ţăranii englezi decât de marii baroni normanzi. Lord Adrian îşi alesese deja mireasa, o femeie care provenea dintr-o familie care avea la fel de multă putere şi bogăţii ca el. Ieşind pe frontonul care înconjura marginea turnului, lăsă deoparte gândurile triste, dornică să profite de fiecare

moment în aer liber. Bătea un vânt vioi, care-i umflă voalul; mătasea i se înfăşură în jurul capului, orbind-o preţ de o clipă. Lord Adrian îi sări în ajutor, prinse cu grijă voalul, îl răsuci, apoi ascunse materialul rulat sub partea din spate a cingătoarei ei.

Meriel îi mulţumi, amuzată de faptul că mâna lui nu zăbovise pe spatele ei. Părea să se comporte foarte delicat în acea zi. Privi apoi cu încântare împrejurimile. Acoperişul turnului era cel mai înalt punct al castelului, fortăreaţa în sine fiind construită pe o stâncă înaltă. Ieşiseră pe partea de est a acoperişului, cu vedere la curtea castelului, la sat şi la dealurile din Shropshire. Oare cât de mare era distanţa până la Avonleigh? Îşi suprimă un oftat.

— Ce privelişte minunată e de-aici. N-am fost niciodată atât de sus deasupra pământului.

— E foarte frumos, încuviinţă el, dar şi foarte practic. O santinelă poate vedea până foarte departe.

Meriel privi în jur şi văzu că stătea într-adevăr cineva de gardă. Tânărul îşi plecase respectuos capul în faţa stăpânului său şi apoi se retrăsese în partea cealaltă a acoperişului. Se plimbară până ajunseră pe partea cu vedere la râu. Meriel se aplecă printre creneluri, ca să cerceteze marginea zidului, apoi observă cu uimire cât de mult era până jos.

— Dacă aş arunca o piatră, cred că ar cădea direct în râu.

— E foarte posibil, încuviinţă contele. Stânca de jos e aproape la fel de abruptă ca zidul.

Fata se încruntă uşor, calculând ceva, apoi zise:

— Cred că ne aflăm chiar deasupra camerei Domniei Voastre. De ce aţi construit castelul chiar pe marginea stâncii, nu în mijlocul peninsulei? Asta îmbunătăţeşte apărarea?

— Nu. Îşi încrucişă braţele şi se aplecă deasupra unuia dintre merloane, privind spre râu. Mi-a plăcut ideea unei asemenea privelişti care să nu fie umbrită de ziduri sau de soldaţi.

— Înţeleg la ce vă referiţi, zise Meriel desfătându-se cu imaginea liniştitoare a apei curgătoare.

În partea dreaptă, râul se bifurca, o parte intrând pe poarta din spate a castelului. În depărtare putea vedea doi pescari într-o barcă mică – în apropierea lor nu exista nici ţipenie de om şi nici urmă de activităţi întreprinse de oameni. Era o privelişte sălbatică, foarte diferită de agitaţia vizibilă când privea în cealaltă direcţie.

Meriel îşi ridică privirea înspre profilul neclintit al contelui. Avea din nou chipul liniştit al unui pustnic, gândurile îi erau orientate spre interior, pericolul era ţinut în frâu şi, sub razele soarelui, părul său părea la fel de strălucitor ca aurul alb lustruit. Cu ochii lui cenuşii şi cu tenul deschis la culoare, era întruparea idealului normand de frumuseţe, cu excepţia faptului că era de înălţime medie. Poate că într-o zi urma să aibă fiice, suficient de norocoase cât să-i moştenească frumuseţea.

După un răstimp de nepăsare liniştitoare, Meriel remarcă:

— Castelul Warfield n-ar putea fi atacat pe partea asta.

— Nu-i adevărat, zise Lord Adrian făcând semn spre stâncă. Am urcat o dată stânca, de jos de la râu, ca să le demonstrez oamenilor mei că nici un castel nu este de neînvins. Şi, dacă am reuşit eu, cu siguranţă ar putea şi alţii.

Privi speriată apa de acolo de jos, apoi se uită la el.

— Glumiţi.

— Dumnezeu mi-e martor, o asigură el. Am făcut-o într-o noapte, fără să avertizez pe nimeni să se aştepte la un atac. Totuşi, n-am încercat să urc până aici. Am ales un loc din curtină, pe unde era mult mai uşor de pătruns.

— Sfântă Fecioară! exclamă ea îngrozită. Dar puteaţi să muriţi. De ce aţi face aşa ceva?

— Probabil aş fi supravieţuit căderii în râu. Cât despre motiv – zâmbi uşor –, ei bine, când paznicul neglijent s-a trezit cu pumnalul meu la gât, a fost foarte impresionat. La fel şi toţi ceilalţi. Asta le-a lăsat o amprentă mult mai profundă decât ar fi făcut-o cuvintele.

— Dar nu l-aţi ucis, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu, altfel lecţia ar fi fost în zadar.

Meriel îl asculta atent, încercând să-şi dea seama dacă acele vorbele erau dovada sângelui său rece ca gheaţa sau a unui umor sec.

Poate că le avea pe amândouă.

— În ciuda asigurărilor Domniei Voastre, tot mă îndoiesc că ar putea cineva să urce până aici.

El ridică din umeri.

— Chiar şi cele mai abrupte stânci au fisuri şi ridicături. Ar fi trebuit să ştii asta dacă te-ai căţărat ca să iei pui de şoim din cuibul lor.

— N-am urcat niciodată o astfel de stâncă, zise ea clătinând din cap. De fiecare dată când am luat pui dintr-un cuib, fratele meu m-a coborât cu o frânghie. Se cutremură gândindu-se cât de mare era distanţa până jos. E mult mai uşor aşa.

Contele îşi arcui sprâncenele aurii.

— Fratele tău îţi dădea voie să-ţi rişti viaţa aşa?

— Eram în siguranţă. Şi, în plus era necesar, căci eu nu eram suficient de puternică să-l cobor cu

frânghia de pe stâncă.

— Atunci se pare că sunt adevărate poveştile cum că galezii sunt sălbatici.

— Într-adevăr, milord, pe cât de sălbatici, pe atât de liberi. Privea dincolo de râu, spre munţii îndepărtaţi din Ţara Galilor: Galezii nu se vor supune niciodată normanzilor.

— Aici te înşeli. Oricât de curajoşi ar fi oamenii din poporul tău – şi sunt într-adevăr incredibil de curajoşi –, vor pierde pe termen lung, pentru că sunt o naţiune divizată, mult prea independentă ca să accepte un rege suzeran. Clătină din cap. Tot felul de prinţişori mărunţi irosesc prea mult curaj galez, prea multe vieţi preţioase, luptându-se cu fraţii lor pentru o bucată mai mare din moştenire.

— Ar fi mai corect dacă toţi fiii unui om ar primi o parte egală din moştenire, zise Meriel tăios, gândindu-se chiar la fraţii ei. Împărţeala normandă nu-i deloc corectă. Fiul cel mai mare moşteneşte tot, iar fraţii lui mai mici abia au mai mult decât nişte cerşetori?

— Poate că o împărţire echitabilă ar fi mai corectă, recunoscu el, dar şi mai puţin înţeleaptă. Nu există nici un război mai amar decât cel care se dă între fraţi. Obiceiul normand oferă tuturor putere. Uite cum suferă Anglia în mâna unui conducător slab. Şi cine are cel mai mult de îndurat? Oamenii de rând, care nu se pot ascunde în spatele zidurilor de piatră. Cu toate astea, ei reprezintă bogăţia acestui ţinut. Întreaga societate ar sărăci fără oameni care să muncească pământul. Lord Adrian avea o expresie îndârjită, probabil din cauza a tot ceea ce văzuse în anii de război civil. Când Anglia va avea iar un conducător puternic, va cuceri şi nordul Ţării Galilor, exact cum a cucerit partea de sud. Doar sălbăticia munţilor a permis nordului să rămână

neînvins în tot acest timp. Şi, chiar dacă nu eşti de acord cu mine, galezilor le va fi mai bine cu un conducător normand.

— Nu, milord. Noi avem libertatea în sânge.

Cuvintele lui o înfuriaseră pe Meriel. Admirase întotdeauna spiritul liber al rudelor mamei ei şi, ascultându-l pe conte, aproape că uitase că şi ea era pe jumătate normandă – în acea clipă era de sorginte celtă. Un adevărat copil galez ar prefera să moară decât să trăiască în lanţuri.

— Am sentimentul că această conversaţie tocmai a căpătat o natură personală, mai degrabă decât una politică, zise el studiind-o solemn.

— O remarcă bună. Fusese o aroganţă din partea lui să afirme că poporului mamei ei i-ar fi fost mai bine dacă ar fi fost condus de normanzi. Era ca şi când ar fi spus că ei i-ar fi fost mai bine dacă s-ar fi lăsat sub stăpânirea lui. Şi, în acea clipă, se descătuşă toată furia pe care o acumulase de când fusese capturată. Cât timp aveţi de gând să mă ţineţi prizonieră, Lord Adrian? îl provocă Meriel. N-am fost acuzată de nici un delict şi n-am fost judecată de nici un tribunal. Aşa cum confraţii mei galezi nu vor permite să fie conduşi de normanzi şi nu se vor preda, vă jur că nici eu nu mă voi răzgândi şi nu vă voi deveni amantă.

Ochii lui cenuşii erau la fel de neînduplecaţi precum oţelul rece.

— Te voi ţine atât cât va fi nevoie ca să te conving să rămâi de bunăvoie.

— E scandalos! exclamă ea, apoi se stăpâni, gândindu-se că logica avea să dea mai bune roade decât furia. Lord Adrian, păreţi un om inteligent şi învăţat. Aţi fost aproape să deveniţi călugăr, şi, după cum aţi spus, aţi plecat doar pentru că aţi fost nevoit. Îl

privi acuzator. Unde vă e moralitatea? Sau, chiar mai mult, unde vă este mândria? Cum vă puteţi lăsa condus de desfrânare? Eu sunt o femeie neimportantă, fără avere, fără rang şi fără frumuseţe. Violându-mă, nu vă veţi creşte reputaţia de amant. Eu n-am abilităţi de curtezană ca să vă lăsaţi judecata înfrântă de pasiune.

Atmosfera dintre ei deveni tensionată.

— Ceea ce simt pentru tine nu-i atât de simplu precum dorinţa trupească, zise el încet. N-am să te las să pleci. Pentru mine eşti unică şi de neînlocuit. Am mai spus asta, dar se pare că nu m-ai crezut. Vocea i se înăspri. Cu cât accepţi mai repede că spun adevărul, cu atât mai repede te vei împăca şi cu viitorul tău.

— Dacă aş crede cu adevărat că aveţi de gând să mă ţineţi închisă pentru totdeauna, m-aş arunca de pe zid chiar acum, zise ea privindu-l îngrozită.

Contele se apropie rapid şi-o prinse de partea de sus a braţului.

— Am încredere că nu vorbeşti serios, dar n-am de gând să risc. E timpul să te întorci în odaia ta.

— Adică în temniţa mea, strigă ea peste umăr, în vreme ce contele o conducea în jos pe scara spiralată de piatră. Dacă m-aş conforma din cauza ameninţărilor, n-ar fi tot viol? Sau pentru asta trebuie să fii ameninţată cu arma?

El nu îi răspunse, şi nici unul dintre ei nu mai zise nimic până nu ajunseră în odaia ei. Odată intraţi, închise uşa în urma lor, apoi îi dădu drumul la mână. Ea se întoarse ca să-l privească.

— Chiar şi dacă aş fi suficient de proastă încât să accept să vă fiu amantă, ce fel de viitor aş avea? Oare soţia Domniei Voastre va fi într-atât de îngăduitoare încât să permită traiul amantei sub acelaşi acoperiş cu

ea? Sau m-aţi întemniţa într-o altă parte a castelului, ca să-i cruţaţi mândria? Ce-aţi face cu copiii bastarzi? Meriel gesticula exasperată. Sunteţi un om practic, domnul meu conte. Ce răspunsuri aveţi la aceste întrebări practice?

Îi putea citi ruşinea şi vinovăţia în privire şi ghici că sub toată aroganţa aceea mai avea un dram de onestitate, poate chiar şi o urmă de conştiinţă.

— Ai fi mereu respectată şi protejată, şi la fel şi copiii! zise el într-un final.

— Răsplată pentru o desfrânată, zise ea cu dispreţ. Nu mă voi da niciodată de bunăvoie, milord. Şi cu cât acceptaţi asta mai repede, cu atât vă veţi putea gândi mai limpede la viitorul Domniei Voastre şi la moştenitoarea normandă pe care o veţi lua de soţie.

El zâmbi cu o admiraţie stranie.

— Ai curajul nebun al unui uliu porumbar. Cele mai multe femei s-ar cutremura de teamă.

— La ce bun să-mi fie teamă? replică Meriel cu amărăciune. Sunteţi stăpânul castelului Domniei Voastre, dar nu mă veţi convinge de nimic violându-mă. Ba dimpotrivă.

— După cum am mai spus, nu vreau să te forţez. O privi cu aceeaşi intensitate cu care şi-ar fi privit un duşman în luptă. Eşti încăpăţânată, dar şi eu sunt, şi voi aştepta oricât va fi nevoie. Cu timpul, te vei răzgândi.

Meriel îl privi cu aceeaşi înflăcărare.

— Ascultaţi-mă cu atenţie, domnul meu conte. Puteţi să mă violaţi, să mă omorâţi sau să-mi frângeţi corpul într-o mie de feluri, dar nu voi mai valora nimic pentru Domnia Voastră. Vocea ei scăzu până la o şoaptă rece: Şi jur pe mormântul mamei mele că nu mă veţi face să mă supun niciodată.

capitolul 8

Din clipa în care o cunoscuse pe Meriel, o dorinţă de nestăvilit pusese stăpânire pe Adrian. O dorinţă mai puternică chiar şi decât autocontrolul lui atât de greu obţinut. Îl sfida. Stătea dreaptă şi mândră, şi îi părea incredibil de atrăgătoare. În acel moment, îşi pierdu şi ultimele fărâme fragile de control şi fu cuprins de demonii negri ai violenţei:

— La naiba cu tine, înjură el. Dacă nu mi te supui, te voi zdrobi!

Din acel moment, Meriel nu mai reprezenta o femeie care trebuia cucerită, ci un duşman care trebuia învins. Lăsând la o parte orice judecată şi orice urmă de conştiinţă, cuprins de o nevoie copleşitoare de a cuceri, Adrian se apropie de ea dintr-un singur pas mare, o luă în braţe şi o aruncă pe salteaua cu pene. Se aşeză deasupra ei, imobilizându-i trupul subţire. Nerăbdător, îi despică veşmântul de-a lungul unei cusături, apoi îi rupse cămăşuţa.

Meriel se luptă cu el în tăcere, fără a striga după ajutor. La urma urmei, erau în castelul lui. Se răsucea şi îl zgâria cu o putere nebănuită. Când se ridică să-şi desfacă pantalonii, ea dădu din picioare cu sălbăticie, aproape reuşind să-l lovească în vintre.

Adrian fu salvat de instinctul său ascuţit de luptă. În ultima clipă, se întoarse, astfel că genunchii fetei îl loviră în coapsă. Înainte ca ea să poată lovi din nou, o ţintui sub trupul său, apoi se chinui cu o singură mână să-i imobilizeze ambele încheieturi pe pat.

— Ţi-ar fi mai bine dacă nu mi te-ai împotrivi, zise el gâfâind.

— Niciodată! Deşi glasul îi era abia şoptit, ea era

de neînfrânt. Faţa lui era la doar câţiva centimetri distanţă de a ei. Atunci văzu în ochii ei albaştri un amestec profan de sfidare şi disperare.

Îşi întinse mâna şi prinse marginea tunicii şi o ridică odată cu rochia. Mâna i se îmblânzi când îi atinse coapsa, cu pielea netedă ca mătasea. Când îşi mută mâna mai sus, Meriel se cutremură. Doar plânse, nu cerşi milă şi nu-l imploră să se oprească.

— Sfântă Marie, Maica lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi păcătoşii, acum şi-n ceasul morţii noastre.

Pentru Adrian, cuvintele ei disperate veneau ca un cuţit în pântece. Vru să o sărute cu forţa, să o reducă la tăcere înainte ca vorbele ei să-i trezească onoarea, dar era prea târziu. Privind-o, în acel moment nu vedea doar trăsăturile ei, ci şi chipul suferind al Sfintei Fecioare, atotiubitoare, atotiertătoare, care se rugase la Dumnezeu în numele omenirii.

Trupul şi sufletul îi ardeau de dorinţă, şi doar Meriel putea stinge acel foc ce ameninţa să-l mistuie, dar nu se încumetă să continue. Cu o limpezime revoltătoare, înţelese că, dacă ar viola-o n-ar comite doar un păcat de neiertat împotriva ei, ci ar distruge pentru totdeauna acea parte din el care era capabilă de tandreţe. Un asemenea act l-ar condamna să trăiască un iad, fără nici o speranţă de dragoste sau de iertare.

Tremurând, o eliberă pe Meriel şi se ridică.

— Doamne sfinte, rosti el pe nerăsuflate, ca o rugă disperată. Doamne, ajută-mă!

Cuvintele nu-i alungară nici un pic nebunia. Se întoarse violent şi luă cufărul de la picioarele patului. Cu muşchii încordaţi la maximul, îl azvârli cu toată forţa în peretele de piatră, apoi scoase un urlet de durere mută. Se auzi zgomotul asurzitor al legăturilor

metalice care se rupseră. Cufărul sfărâmat căzu pe podeaua de papură, împrăştiind ţesăturile colorate.

Distrugerea cufărului îi alină puţin tumultul interior, dar nu îndeajuns, nici pe departe îndeajuns. Adrian se întoarse şi se uită la Meriel, care îl privea cu ochii ei albaştri marcaţi de şoc şi groază.

— Iartă-mă, şopti el. Iartă-mă, micule şoim.

Ieşi apoi furtunos din odaie, încuind uşa în urma lui din instinct. Mai devreme se gândise să petreacă după-amiaza pe terenul de antrenament, ca să testeze abilităţile scutierilor mai bătrâni, dar nu se mai putea pune problema. La cum se simţea în acele clipe, risca să ucidă pe careva.

Nu mai putea nici să se roage pentru pace. Doar acţiunea i-ar mai putea astâmpăra furia, aşa că se duse orbeşte către grajduri. Văzând furia de oţel topit pe chipul său, toţi slujitorii se retraseră din calea lui.

Contele puse şaua pe Gideon şi porni călare, abia reuşind să ţină calul la pas până ieşiră din curtea aglomerată. Odată ajunşi dincolo de castel şi de sat, îl lăsă liber pe Gideon şi se îndreptară spre nord. Calul răspundea nebuniei stăpânului său cu un galop sălbatic, nepăsător.

Adrian nu ştia cât de departe ajunseseră. Se bazase pe instinctul calului de a-i feri să nu-şi rupă gâturile. Încetini într-un final, când Gideon abia mai sufla şi avea cu coama neagră înspumată. Adrian se simţea însă ceva mai bine. Mintea lui era chinuită de groaza şi dezgustul stârnite de ceea ce făcuse, dar, chiar şi aşa, era încă stăpânit de dorinţă. Încă o dorea pe Meriel cu o ardoare dureroasă. De când se cunoscuseră, toate acţiunile sale nu făcuseră altceva decât să o îndepărteze, şi, după cele întâmplate în acea zi, nu credea că ar mai putea-o convinge să aibă

încredere în el. Dumnezeu îi era martor că şi el îşi pierduse încrederea în el.

Când furia sălbatică de mai devreme lăsă locul dezgustului faţă de propria persoană, Adrian opri calul şi se uită după repere, ca să-şi dea seama cât de departe ajunsese. După o clipă, înţelese că, în nebunia lui, avusese o fărâmă de judecată. Se afla la doar un kilometru şi puţin de casa lui Olwen, fosta lui amantă.

O putea vizita de câteva ori pe an, când ajungea prin zonă. Nu mai fuseseră amanţi de când se căsătorise cu morarul ei, Brun, dar rămăseseră prieteni. Olwen era o femeie înzestrată cu darul mulţumirii. Îi făcea mereu plăcere s-o viziteze. Avea o căsnicie fericită, ceea ce reprezenta o distragere liniştitoare de la viaţa lui obişnuită. Întrucât era o femeie de încredere, Adrian putea vorbi cu ea lucruri pe care nu le putea discuta cu un bărbat. Şi, în acea zi, mai mult ca oricând, râvnea la înţelepciunea şi la bunătatea ei.

Morarul era un om important în comunitate, motiv pentru care casa lui era mai mare decât altele şi se afla aproape de moară, la mică distanţă de sat şi fără alte construcţii în zonă. Când ajunse aproape de casă, fu bucuros să o vadă pe Olwen muncind singură, afară, fără nici unul dintre copiii ei vitregi în grijă. Făcea bere. Cozile împletite, într-o nuanţă întunecată, îi tot alunecau în faţă când se apleca deasupra cazanului mare. Auzind calul, ridică privirea şi zâmbi larg când îl recunoscu.

— Ziua bună, milord, zise ea veselă.

Adrian îşi propusese să se comporte cuviincios, dar uită de asta când ea îl întâmpină aşa afectuos. Descălecă tăcut, îl legă pe Gideon şi o luă în braţe pe Olwen. La început femeia se încordă, dar simţi imediat

că nu căuta sex, ci alinare, aşa că îl îmbrăţişă.

— E ceva în neregulă, nu-i aşa, băiete? zise încet, rezemându-şi capul de al lui.

Îi fu imposibil să răspundă. Avea nevoie de căldura şi de acceptarea ei, aşa că o ţinu pur şi simplu în braţe un timp.

Olwen era aproape la fel de înaltă ca el şi fusese întotdeauna durdulie şi frumoasă, dar, pe măsură ce-şi linişti emoţiile năvalnice, Adrian îşi dădu seama că era mai rotundă decât de obicei. O întrebă apoi, slăbind îmbrăţişarea:

— Ai un prunc în pântece?

— Da, răspunse ea fericită, mângâindu-şi burtica în creştere. Cine-ar fi crezut că o femeie în vârstă ca mine va ajunge în stare de aşa ceva?

Vestea veni ca un şoc. Pentru că nu rămăsese însărcinată în timpul primei căsătorii sau când fusese amanta lui Adrian, Olwen crezuse mereu că era stearpă, dar se părea că Brun reuşise acolo unde ceilalţi bărbaţi eşuaseră. Pentru prima dată în viaţa lui, Adrian se întreba dacă nu cumva nu putea avea copii. Acel gând dureros venea într-o zi care se dovedise deja dezastruoasă.

Totuşi, pentru Olwen, care era trecută de treizeci de ani şi-şi dorise mereu un copil al ei, acest fapt reprezenta o mare bucurie. El zâmbi şi o sărută uşor pe frunte.

— Felicitări. Sunt foarte fericit pentru tine.

— Să nu te gândeşti că din vina ta n-am avut copii, zise ea fără ocolişuri. E clar că sunt o iapă care nu se-nmulţeşte uşor.

— Sper să nu te schimbi niciodată, Olwen, zise el izbucnind în râs. Deşi trecuse mult timp, ea îl cunoştea mai bine ca oricine. Dacă vrei, mă ofer să fiu naşul

copilului.

Prima ei reacţie fu de bucurie, dar apoi se încruntă.

— Ar fi o adevărată onoare, dar s-ar putea ca oamenii să creadă altceva.

— Poate ar trebui să te consulţi şi cu Brun, încuviinţă el. Dar, chiar dacă nu îl voi năşi, să ştii că voi avea grijă să-i fie bine când creşte.

— Da, ştiu, zise ea zâmbind afectuos. Bran, băiatul cel mare pe care l-ai ajutat să intre la abaţia Shrewsbury, a devenit învăţăcel. Nu ai zice că a fost un simplu băietan din sat.

— E un băiat inteligent şi a meritat şansa de a studia. Poate că peste ceva timp se va întoarce în sat, ca preot.

— A, ar fi ceva, nu-i aşa? Dar e prea devreme să vorbim, abia e învăţăcel. Auzi ceva fierbând şi zise. Scuză-mă o clipă, milord. Fierbe apa, şi trebuia s-o pun peste malţ.

— Lasă-mă pe mine, se oferi el.

— Dar nu se cuvine, milord, ripostă ea, indignată. Nu-s vreo doamnă delicată care nu-i în stare să ridice o oală.

Adrian râse şi o ajută oricum. Duse apa fierbinte până la cazan şi apoi o turnă încet, după cum îl îndemna ea.

Olwen agită amestecul cu mătura ei de nuiele, explicând că acel mănunchi de nuiele era responsabil de faptul că făcea cea mai bună bere din satul Shepreth, că doar o folosea de ani de zile. Ca să dovedească adevărul spuselor sale, Olwen turnă două halbe de bere, şi se aşezară amândoi tovărăşeşte pe o bancă simplă de lemn, pe care o construise Brun la baza unui castan. Olwen mai arunca uneori câte un ochi la bere, în timp ce pălăvrăgeau despre lucruri

lipsite de importanţă.

Faptul că Adrian vorbea atât de bine englezeşte se datora fostei lui amante. În fond, un pat era la fel de bun pentru studiu ca o clasă. Mai mult decât atât, învăţase multe de la ea despre ceea ce gândeau şi simţeau oamenii de rând, iar acest lucru îl făcuse un stăpân mult mai bun decât dacă s-ar fi învârtit doar în cercurile nobilimii normande. Poate că avea cum să-l ajute să o înţeleagă pe Meriel.

Deşi se mai liniştise, Adrian nu aduse în discuţie motivul supărării lui până când nu o auzi pe Olwen zicând:

— Păreai groaznic de tulburat când ai venit. Are vreo legătură cu tânăra pe care o ţii la castel?

— De unde ştii de Meriel? întrebă el, aruncându-i o privire uimită.

— Toată lumea vrea să ştie ce face stăpânul, zise Olwen chicotind. O fată din sat e servitoare la castel, şi, când a venit să-şi viziteze familia, a povestit tuturor despre noua ta amantă. A tot sperat că te vei culca cu ea, iar acum este geloasă. E o fată frumoasă, dar vanitoasă.

Adrian sorbi gânditor din bere. Uita de fiecare dată cât de vizibile erau faptele sale. Sau poate prefera să nu se gândească la asta.

— Meriel nu e amanta mea.

— Şi asta-i problema?

Privirea lui tristă se întâlni cu ochii ei căprui.

— Ştii prea multe, zise el.

— Ba ştiu chiar puţine, milord. Am auzit nişte bârfe, dar se pare că-s neîntemeiate.

— Crezi c-ai putea să nu-mi mai spui aşa o vreme? întrebă el, gândindu-se că astfel ar recăpăta o parte din apropierea lor de altădată.

— Bine, Adrian, zise ea încet. Vrei să-mi povesteşti despre Meriel a ta?

— Nu e Meriel a mea, deşi am tot încercat. Privi în halbă, de parcă şi-ar fi ghicit viitorul în interiorul ei de chihlimbar: Ştiu foarte puţine despre ea. Are aspect galez şi vorbeşte limba velşă, dar vorbeşte şi engleză la fel de bine. Nu cred că e ţărancă – poate o fi fiica vreunui fermier galez sau a unui comerciant. Nu e de pe lângă Shropshire, căci am făcut cercetări în toată zona şi nimeni nu ştie de ea. Cu toate astea, nimeni nu-şi aminteşte de ea nici la mănăstirea unde susţine că a stat când venea încoace din Ţara Galilor. Mi-a spus foarte puţine lucruri, dar chiar şi acelea par minciuni.

— Cum e ea?

— Mică, zise el ridicând din umeri. Are un păr negru la fel de drept cum curge ploaia şi ochi albaştri în care te-ai putea îneca. Nu e frumoasă, dar e foarte… fermecătoare, continuă el după ce găsi cuvântul potrivit.

Olwen se foi pe bancă şi-şi frecă spatele, care o tot durea în acele zile.

— Nu te-am întrebat cum arată, ci cum e ea ca om.

Adrian oftă şi se lăsă pe spate, sprijinindu-se de castan.

— Asta e mai greu de spus. Inteligentă. Plină de viaţă. Dulce şi blândă, când n-o agresez eu.

— Ai agresat-o? întrebă uimită Olwen.

Ea cunoscuse doar blândeţea lui Adrian, aşa că îi venea greu să creadă. El înghiţi cu dificultate. Avea gâtul atât de încordat, încât i se vedeau tendoanele.

— Olwen, puţin mai devreme în această după-amiază, am fost pe punctul de a o viola. Atât de aproape, la limită. Şi, chiar dacă m-am oprit la timp,

am îngrozit-o, ceea ce e aproape la fel de rău. Închise ochii, cutremurându-se, apoi o luă cu începutul. Am găsit-o în pădure cu un şoim şi un sac de vânat, şi m-am folosit de asta ca pretext s-o duc la castel. A fost oripilată când i-am zis că vreau să fie amanta mea. Credeam că se va răzgândi cu timpul – a pretins că n-are un iubit sau rude apropiate, nimic care să necesite prezenţa ei în altă parte. Oftă, frământându-şi tâmplele cu mâna, apoi continuă: Am încercat s-o iau uşor, s-o las să mă cunoască mai bine, dar, cu cât o vedeam mai des, cu atât mă îngrozea gândul de a o pierde. Şi cu atât mai mult am început s-o bruschez. O simt ca pe... ca pe o nebunie în sângele meu. Totuşi, Meriel n-are nici o vină. Nebunia vine din mine.

Olwen îl privea cu compasiune. Ea era o femeie simplă, care nu înţelesese niciodată cu adevărat natura complicată şi profundă a lui Adrian. Ştia însă că era un om care avea pretenţii mari de la el – tot timpul îşi forţa mintea şi trupul până la limită, ca să facă întocmai ce trebuia făcut. Mai degrabă îi ierta pe alţii decât să-şi ierte propriile slăbiciuni omeneşti. Cu siguranţă atâţia ani de chin începeau să-şi spună cuvântul. Se părea că acea micuţă galeză reuşise să străpungă zidurile pe care le construise în jurul său şi-şi găsise loc în inima lui.

— Vrei doar să te culci cu ea? întrebă ea, testându-şi teoria. Vrei doar să o ai ca femeie?

— Dacă ar fi aşa... Îşi trecu degetele prin păr, cu un aer distras. Pot să-mi controlez uşor acele pofte. Nu, vreau mai mult de la ea.

— Cu alte cuvinte, eşti îndrăgostit de ea.

— Îndrăgostit? Ei bine, nu vreau să scriu balade despre cum tânjesc după privirea ei. El vorbea încet, încercând să definească acel sentiment nou şi străin.

Dar, de când am văzut-o prima dată, am simţit că… că e partea din mine care lipsea. Că nu voi mai fi niciodată împăcat fără ea. Râse cu amărăciune. Şi nici n-am mai avut pace de când am cunoscut-o.

— Mie mi se pare că e vorba despre dragoste, Adrian. Nu ţi-ai făcut niciodată prea mult timp pentru iubire în viaţă, şi tocmai de-asta doare aşa tare acum. Oftă, puţin invidioasă pe acea tânără care-l zguduise atât de tare. După ea nu tânjise niciodată în asemenea măsură. Există o soluţie simplă, dragul meu. Căsătoreşte-te cu ea.

— Să mă căsătoresc cu ea?

Răsuci capul uimit.

— Da. Să ştii că nu există nici o lege care interzice căsătoria cu o femeie de sorginte umilă, zise ea privindu-l provocator. Deja te bucuri de bogăţie şi putere. Chiar ai nevoie de o nevastă care să ţi le sporească?

Se aşternu între ei o tăcere lungă, cât Adrian cântări cuvintele femeii. Ochii lui cenuşii se întunecaseră şi erau imposibil de descifrat.

— Probabil mă crezi un prost că n-am văzut mai repede un răspuns atât de evident.

— Nu mai mult decât toţi ceilalţi bărbaţi, replică ea, apoi termină berea din halbă. Căsătoria e o afacere practică – chiar şi cei mai săraci ţărani ţin cont ce va aduce celălalt în urma unirii. Ai fost învăţat de mic să-ţi faci datoria faţă de numele tău şi faţă de familia ta, aşa că nici nu-i de mirare că ai uitat să-ţi faci datoria faţă de tine. Iar dacă fata asta îţi aduce linişte sufletească, atunci asta aş zice că e o zestre de nepreţuit.

Chipul lui se întunecă.

— Nu cred că mă va accepta nici dacă aş cere-o în

căsătorie. S-ar putea să nu mă vrea nici ca soţ, nici ca amant.

Olwen îl privi pe Adrian din cap până-n picioare – de la părul aurit până la picioarele musculoase – şi îşi aminti cum era când toată minunata lui forţă masculină era revărsată către ea şi în ea. Gândul îi provocă un fior de plăcere. Era aproape imposibil de crezut că o fată sărmană ar putea refuza un bărbat frumos, bogat, puternic şi, pe deasupra, nebun după ea.

— Întreab-o şi vei afla. Îţi garantez că va conta faptul că o ceri de soţie. O fată modestă, evlavioasă şi cu o judecată sănătoasă ar ezita să accepte să devină amantă, dar cu căsătoria e altă poveste. O cerere în căsătorie e o măgulire mult mai mare decât o invitaţie de a se culca cu tine.

— Meriel nu e o femeie obişnuită, zise el zâmbind strâmb. Cred că mă urăşte, şi pe bună dreptate.

— S-a comportat de fiecare dată ca şi când te-ar urî?

Adrian se gândi la toate clipe pe care le petrecuseră împreună.

— Nu, au existat şi momente de relaxare şi de amuzament între noi, în care părea să se bucure de compania mea.

— Vezi, deci există o bază ca să deveniţi amanţi şi prieteni, replică Olwen. Şi nu spunea chiar Sfântul Paul că mai bine te căsătoreşti decât să arzi?

Adrian izbucni în râs. Nu se mai simţise atât de liber şi uşor de ani de zile.

— Ba da, aşa zicea. Dumnezeu ştie cât m-am mistuit, dar perspectiva căsătoriei cu Meriel chiar pare de vis.

Olwen zâmbi larg, dar apoi adăugă serioasă:

— Pe de altă parte, ştii că ceilalţi lorzi normanzi vor crede c-ai înnebunit de te căsătoreşti cu o englezoaică de rând.

— Ştiu. Dar nimeni n-are dreptul să-mi cenzureze acţiunile. Mă rog, cu excepţia împărătesei, dar chiar şi ea are nevoie de susţinerea mea, mai mult decât am eu de a ei. Se aplecă şi-o sărută impulsiv. Eşti o minune, Olwen. Mulţumesc.

Îşi ridică privirea şi observă că morarul tocmai se întorcea de la muncă. Brun se opri când îl văzu pe conte, cu o expresie precaută şi ursuză. Un om sărac n-avea ce să facă dacă un conte venea după soţia lui. Deşi Adrian nu avea o reputaţie de cuceritor printre sătence, era altă situaţie cu Olwen – doar toată lumea ştia ce fusese între ei.

— Ziua bună, Brun. Tocmai o felicitam pe Olwen pentru sarcină. Se pare că eşti un bărbat mai bun decât mine.

Morarul era un om mult prea prudent ca să riposteze, dar se mai relaxă când auzi remarca prin care contele se desconsidera.

— Da, ne bucurăm cu toţii, mai ales fiica mea cea mai mică. De-abia aşteaptă să fie cineva mai mic decât ea, zise privindu-şi afectuos soţia. Doreaţi să-mi vorbiţi, milord?

— Nu, m-am oprit doar s-o salut pe Olwen. Să ai grijă de ea, Brun, zise Adrian încălecând. Vă urez o zi bună, adăugă şi se îndepărtă, întrebându-se care era cea mai bună modalitate de a cere în căsătorie o femeie pe care o nedreptăţise.

*

După ce Lord Adrian ieşise din odaie, Meriel se

ghemuise pe pat, cu trupul rece tremurând. Gâfâia şi respira greu. Crezuse mereu, în secret, că fecioarele martire care aleseseră moartea în favoarea dezonorării erau de neînţeles, mai ales Sfânta Ecaterina, despre care se spunea că-l refuzase pe împăratului Maxenţiu când acesta îi propusese o căsătorie onorabilă. Ce s-ar fi întâmplat cu omenirea dacă toate femeile ar fi ales fecioria?

Abia în acel moment Meriel înţelegea că adevărata oroare nu era, în sine, pierderea virginităţii, ci frângerea sufletului, care se asocia violului trupesc. Şi o îngrozea într-un mod ciudat faptul că ştia că, în adâncul lui, contele nu era un om cu totul rău. Avea o latură duioasă, luminoasă, care o fascina. Din păcate, latura lui întunecată era cu mult mai puternică. Lord Adrian era nebun. Posedat de diavol. Şi nebunia lui creştea cu fiecare zi care trecea. Într-o frântură a sufletului ei, încă îi mai era milă de el. Trebuia să fi fost îngrozitor să-şi simtă voinţa şi onoarea copleşite şi sfărâmate de propriile impulsuri. Văzuse acea durere chinuitoare pe chipul contelui înainte să plece şi presupunea că viaţa lui avea să fie iadul pe pământ.

Numai că frica era mult mai puternică decât compasiunea. Zidul mental pe care şi-l construise ca să nu se lase copleşită de panică se sfărâmase. În acea zi, contele fusese la un pas de a-şi pierde controlul. Era doar o chestiune de timp până avea să cedeze şi, prin urmare, să o frângă şi pe ea. Dacă era norocoasă, poate urma să moară în timpul atacului, dar cel mai probabil avea să supravieţuiască pentru a fi agresată iar şi iar.

Contele îi spusese că n-avea s-o lase niciodată să plece, şi în sfârşit îl credea. Dintr-un motiv nebunesc, avea să o ţină prizonieră, ca pe o pasăre cântătoare

într-o colivie, şi în scurt timp avea să o vadă învinsă, iar el urma să fie liber să facă tot ce voia cu ea. Avea să rămână prizonieră până când murea în închisoarea ei, iar această perspectivă i se părea mult mai sumbră decât moartea.

Vânturel sări pe pat, mieunând curioasă, apoi veni la stăpâna ei şi-i înghionti nasul. Meriel luă pisicuţa în braţe şi-i lipi de ea corpul cald. Vânturel adormi aproape imediat, sforăind încet. În schimb, Meriel nu se putea odihni. Se tot frământa amintindu-şi ce se întâmplase cu câteva clipe mai devreme şi temându-se de ce-ar fi putut urma.

Se întreba care urma fi cel mai rău aspect al sorţii ei? Oare faptul că avea să-şi piardă demnitatea? Durerea fizică? Sau poate gândul că ar putea fi nevoită să poarte copilul unui nebun? De departe, cea mai rea era însăşi captivitatea. Nu s-ar mai bucura niciodată de libertatea cerului deschis sau de posibilitatea de a merge unde voia şi de-a vorbi cu cine dorea. De fapt, de simpla exercitare a voinţei.

Meriel deschise ochii şi privi cu ură zidurile de piatră. Apoi se cutremură, căci trăia aceeaşi iluzie ca la Lambourn: aceea că zidurile se apropiau, gata să o sufoce şi să o zdrobească. Doar că de data asta nu mai putea fi eliberată de o decizie a ei, ci ajunsese la mila altuia, iar asta o îngrozea cel mai tare.

Inima-i bătea nebuneşte şi respira cu dificultate. Meriel se lupta să nu cadă în spirala nebuniei. „Mai bine aş fi moartă.” Dacă ar mai avea cuţitul, s-ar sinucide, însă i-l luaseră când o capturaseră.

Se trase îndărăt, îngrozită de acele gânduri. Sinuciderea era un păcat capital. Sinuciderea ar condamna-o la osândă veşnică, şi şi-ar petrece eternitatea în flăcări şi-n chin. Era de neconceput.

Şi totuşi, Sfânta Ursula se înjunghiase în inimă ca să scape de viol şi fusese sanctificată. Poate că sinuciderea era permisă când era folosită pentru apărarea fecioriei? Ostenită, Meriel încercă să descifreze misterul, dar nu-şi amintea ca vreun preot să fi abordat acea problemă.

Oscilă ore întregi între temerea că sinuciderea ar putea-o costa sufletul şi încercarea de a-şi da seama prin ce mijloace putea atinge acel scop. Poate s-ar putea spânzura cu cingătoarea pe care i-o dăduse cadou. Dar n-avea de ce să o lege.

Din când în când încerca să se convingă că situaţia ei trebuia să devină mai bună, că Lord Adrian avea să se sature curând de prizoniera lui neinteresantă şi să o elibereze. Dar nu credea cu adevărat asta; simţea până-n măduva oaselor că între ei exista o legătură misterioasă.

Libertatea... era la fel de aproape precum cerul liber din afara ferestrei şi la fel de îndepărtată ca durata vieţii ei. În timp ce trupul îi era cutremurat de suspine, Meriel se întreba disperată dacă avea să mai fie vreodată liberă.

Când Margery sosi cu cina, o privi uimită pe prizonieră şi-i puse câteva întrebări. Meriel o ignoră, şi la scurt timp slujnica părăsi încăperea. Într-un final, fata se ridică şi puse jos tava, ca să mănânce Vânturel. Cu degetele amorţite, îşi scoase rochia frumoasă şi îmbrăcă din nou rochia şi mantaua vechi. Se aşeză apoi pe pat, plictisită, dorindu-şi să poată adormi.

Era încă lumină când se auzi cheia în broască. Sunetul o trezi din amorţeală pe Meriel, care se temea că se întorsese contele. În schimb, era un soldat pe care nu-l mai văzuse.

— Vă rog veniţi cu mine, doamna mea!

Se ridică încet. Îşi netezi din reflex rochia, cu mâinile amorţite, apoi îl urmă pe hol, până la camera lui Lord Adrian. Soarele începuse să coboare, şi un potop de lumină aurie inunda încăperea, intrând pe fereastra uriaşă, dar nu reuşi să o încălzească.

Contele, care o aştepta la biroul său, la o distanţă sigură, începu să-i vorbească. Încercă din răsputeri să-l urmărească. Se scuza straşnic pentru comportamentul de mai devreme. Desigur. Mereu îi părea rău pentru ce făcea.

Lord Adrian veni în faţa biroului. Meriel se forţă să rămână pe loc, deşi ar fi vrut să se retragă. Ciudat cum un om atât de calm putea fi atât de periculos. El încă vorbea, dar cuvintele îi treceau fetei pe lângă urechi ca vântul.

Văzu apoi cuţitul pe care-l purta la centură şi-i stârni interesul. Oare ar fi în stare să i-l smulgă, dacă se apropia suficient? Ar trebui să se mişte foarte repede.

Conform legendei, Sfânta Ursula se înjunghiase în piept. Însă Meriel consideră că ar fi fost ciudat – i-ar fi stat în cale prea multe coaste. Şi, dacă nu lovea fix unde trebuia, era posibil să nu aibă timp pentru o a doua încercare. Mai bine să-şi taie gâtul. Probabil ar fi dureros, dar n-ar mai conta, căci n-ar mai simţi nimic în scurt timp. Sau poate, cu voia lui Dumnezeu, s-ar simţi liberă.

Adrian ridică puţin vocea:

— Meriel, ai auzit ceva din ce-am zis?

La început crezuse că privirea ei goală era o modalitate de a-l ignora, dar, pe măsură ce se apropiase de ea, observase că ochii ei albaştri erau la fel de pustii precum cerul. Se gândi că se retrăsese

într-un colţ al minţii sale unde nu o mai putea răni nimic.

Sentimentul de vinovăţie îl rodea. Vru s-o atingă, dar nu îndrăzni, de teamă să nu-i facă şi mai mult rău. „Elibereaz-o.” Avea s-o ceară în căsătorie, iar dacă îl refuza, nu avea de ales decât să asculte vocea interioară care-i poruncea s-o lase să plece, chiar dacă i-ar lua sufletul cu ea.

Se opri la distanţă de un braţ. Meriel nu mişcă şi nu clipi, ci privea drept înainte către pieptul lui. Îmbrăcată cu hainele ei vechi, părea o cerşetoare, dar lui Adrian nu-i păsa. Pentru el era întruchiparea graţiei feminine.

Îi era greu să vorbească singur, ştiind că nu avea să primească nici un răspuns, dar o luă de la început cu încăpăţânare:

— Meriel, te-am nedreptăţit din clipa în care te-am cunoscut. N-am avut nici un motiv temeinic să te iau prizonieră, cu atât mai puţin să te ţin aici, cu excepţia faptului că eu m-am… simţit foarte atras de tine. Îi era imposibil să spună „îndrăgostit” când ea stătea precum o stană de piatră. Am încercat să mă conving că…

Înainte să-şi poată termina propoziţia, Meriel se repezi să-i ia pumnalul şi să i-l smulgă din teacă, mişcându-se cu o viteză de care nu o crezuse niciodată capabilă. Făcu un pas în spate şi ridică arma. Urmă un moment critic. Crezând că voia să-l înjunghie, Adrian adoptă o poziţie defensivă şi se pregăti să-şi ia înapoi pumnalul fără a o răni.

În schimb, sub privirea lui îngrozită, fata dădu să îşi taie gâtul. Adrian sări şi-i prinse încheietura mâinii înainte să apuce să facă gestul fatal. Disperarea îi dădea putere nebănuită, dar el reuşi totuşi să-i abată braţul, astfel încât vârful cuţitului îi agăţă rochia.

— Dacă nu mă lăsaţi să plec, pentru numele lui Dumnezeu, lăsaţi-mă să mor! îl imploră Meriel.

Ochii ei prinseseră din nou viaţă, doar că erau sălbăticiţi de disperare, iar ea lupta din răsputeri ca să scape din strânsoarea lui.

— Meriel, nu trebuie să te răneşti, zise Adrian disperat. Îţi jur că nu te voi mai ţine prizonieră.

Ura situaţia în care se găsea, dar fu forţat să-i răsucească încheietura până când dădu drumul pumnalului, care căzu în spatele ei şi alunecă departe de ea.

La fel de serios precum bunele sale intenţii, el îi dădu drumul la mână, apoi trânti cuvintele la care voise să ajungă treptat:

— Vreau să fii soţia mea.

— Vreţi să vă căsătoriţi cu mine? întrebă ea peste poate de uimită.

— Da, vreau, pentru că ţin la tine, dar vreau şi să-mi repar greşeala. Văzând cum se schimbă expresia de pe chipul ei, simţi un val de uşurare. Olwen avusese dreptate, chiar conta că o ceruse în căsătorie. Ai fi contesă de Shropshire, ai avea toată cinstea şi respectul care i se cuvin soţiei mele.

Fata făcu un pas în spate, apoi încă unul. Brusc, Adrian îşi dădu seama că pe chipul ei nu se citea bucurie, ci o isterie crescândă.

— Sfântă Maică a lui Dumnezeu, vreţi să vă căsătoriţi cu mine! izbucni ea. Ca să nu mai scap niciodată de Domnia Voastră, nu-i aşa? Doamne, Dumnezeule, mai bine vă lăsam să mă violaţi! Aşa măcar puteam spera că v-aţi fi plictisit de mine. Iar dacă m-aţi fi dat soldaţilor să se distreze cu mine, şi din mâna lor aş fi scăpat într-o bună zi. *Nu vă apropiaţi de mine!* strigă ea în timp ce Adrian făcu un pas

involuntar spre ea.

Adrian rămase locului, nevrând s-o mai alarmeze.

— Meriel, calmează-te, te rog! zise el încet. Jur în faţa lui Dumnezeu că n-o să-ţi mai fac nici un rău şi nici n-o să te constrâng.

— V-aţi mai cerut scuze pentru cum v-aţi purtat, şi apoi, cu următoarea ocazie, v-aţi purtat mult mai rău, pufni ea, retrăgându-se şi mai tare.

Într-o clipă avea din nou pumnalul la îndemână. Temându-se că ar putea încerca din nou să-l ia, Adrian plonjă şi îndepărtă arma.

Gândindu-se că voia s-o atace, Meriel se trase din calea lui. Adrian căzu la pământ şi se rostogoli, apoi îşi ridică ochii spre ea şi văzu că privea înnebunită prin încăpere, disperată să găsească o cale de scăpare.

— Nu voi mai fi niciodată prizonieră! Niciodată!

Retragerea ei o făcuse să ajungă în lumina orbitoare ce pătrundea pe fereastră. Se întoarse, ca o floare către soare. Chipul ei era impregnat cu o tristeţe de nesuportat. Apoi expresia ei se schimbă şi zâmbi, de parcă i s-ar fi oferit cheile de la poarta raiului.

Deschise braţele, parcă pregătindu-se să-şi îmbrăţişeze iubitul, şi porni în fugă către uriaşa fereastră de sticlă. Timpul părea să încetinească, clipele se dilatau fără vlagă, în timp ce Adrian o urmărea sărind pe scaunul de la geam. Era graţioasă precum o căprioară. Mişcările ei erau minunate, şi părea că ar fi executat vreun dans exotic.

Fără să încetinească nici o clipă, Meriel îşi acoperi faţa cu braţul drept şi se aruncă prin fereastră, cu capul înainte.

capitolul 9

Scena care se derula în faţa ochilor lui Adrian părea ruptă din iad. Afară, cerul ardea în focul auriu-portocaliu al unui apus.

În centrul ferestrei se vedea silueta subţire a fetei, suspendată în timp şi spaţiu. Avea senzaţia că putea întinde mâna şi că o putea smulge de pe cer cu un gest tacticos.

— Meriel, nu! strigă el, încercând s-o oprească, împleticindu-se înspre fereastră.

Dar fusese prea lent. Cu o viaţă prea lent.

În acelaşi moment în care auzi zgomotul sticlei sparte, corpul ei se arcui şi se înclină. Apoi dispăru. Erau peste tot o mulţime de cioburi şi bucăţi răsucite de plumb, şi o adiere uşoară sufla prin geamul spart.

Pentru o clipă nesfârşită, Adrian rămase paralizat, nevenindu-i să creadă ce se întâmplase chiar sub ochii lui. Apoi, cu un urlet mut de durere, se repezi la fereastră ca să se uite în jos, iţindu-şi capul prin gaura făcută de Meriel.

Apa de la baza castelului era foarte adâncă. În învolburarea ei văzu că fata căzuse în apă, la câţiva metri de stâncă. Meriel nu ieşise încă la suprafaţă, şi poate nici nu o putea face, din cauza veşmântului ei gros de lână. Dacă mai era în viaţă, cu siguranţă îşi pierduse cunoştinţa din cauza plonjării prin sticlă şi a impactului cu apa. Avea să moară în câteva minute, dacă nu cumva era deja moartă.

Ar dura prea mult – mult prea mult – să coboare până la râu şi să găsească o barcă. Până reuşea acest lucru, avea să fie prea târziu pentru a o ajuta şi pentru a spera.

Totuşi, Adrian era un înotător bun, şi-ar mai avea o şansă dacă s-ar duce imediat după ea. Fără a lua vreo decizie conştientă, îşi scoase grăbit hainele, îşi înfăşură

tunica în jurul braţului, ca să nu fie ciopârţit de sticla spartă, şi mări gaura din fereastră.

Făcu o pauză înainte să sară, marcând mental locul un căzuse Meriel. Înălţimea era foarte mare, dar, dacă făcea un salt impecabil, reuşea probabil să nu-şi piardă cunoştinţa, chiar şi după contactul cu apa. Iar dacă nu reuşea şi avea să se înece şi el, tot era mai bine decât să trăiască de acum cu conştiinţa încărcată de faptele sale.

Adrian petrecu ultima clipă înainte de-a sări rugându-se. O imploră scurt şi foarte intens pe Sfânta Fecioară s-o cruţe pe Meriel. Se aruncă apoi şi el cu capul înainte. Vântul de seară răspândea fiori reci în corpul lui gol, care cobora ca o săgeată, într-o cădere fără sfârşit. Auzi un strigăt şocat de pe zidurile castelului, în clipa în care unul dintre paznici îl văzu.

Adrian lovi apa cu o forţă care-i goli pe dată plămânii de aer şi îl propulsă aproape până la fundul râului. Se întoarse, deschise ochii şi înotă spre suprafaţă, căutând-o pe Meriel. Odată ajuns deasupra apei, nu zăbovi, ci îşi umplu plămânii cu aer şi se cufundă din nou, cercetând zona dintre locul unde căzuse şi stâncă, urmând curentul care o purtase, probabil, în josul râului. Slavă Domnului că în acea perioadă apa era destul de limpede.

Cu plămânii arzându-i, fu nevoit să se mai cufunde de două ori înainte s-o găsească. Greutatea veşmântului ei o împiedica să se ridice, aşa că plutea la vreo trei metri sub apă, ca o păpuşă fermecată. Avea ochii deschişi, dar nu vedea nimic, căci părul şi rochia pluteau în jurul ei. Chipul ei afişa expresia unei linişti de vis.

Adrian o prinse în jurul pieptului cu braţul şi înotă spre suprafaţă. Odată ajunşi la aer, îi ridică fetei capul

deasupra apei şi se uită să vadă cât de departe îi dusese curentul. Erau destul de departe de castel, dar putea auzi oameni strigând de pe mal şi zări în susul râului pe cineva care lansa o barcă la apă.

Obosit, începu să înoate către malul râului, unde apa era mai mică. În timp ce se apropia de mal, doi oameni săriră în râu ca să-l ajute. Adrian îi recunoscu ca fiind pescari de la Warfield.

— Lăsaţi-mă pe mine, faceţi tot ce puteţi s-o ajutaţi pe ea, zise el gâfâind.

Unul din pescari o aşeză pe Meriel cu faţa în jos pe iarbă şi o apăsă ritmic pe spate, până când începu să-i ţâşnească apă pe gură.

— Nu cred că respiră, milord, zise el încruntat.

Preocupat de demnitatea contelui, celălalt pescar îşi scoase tunica şi i-o trase peste cap. Omul era voinic, iar haina îi atârna destul de larg, făcând multe falduri. Totuşi căldura oferită de haină era bine-venită în acel amurg răcoros. Adrian îngenunche lângă Meriel, apoi îşi duse o mână la gâtul ei. Încă avea puls, doar că foarte slab şi neregulat.

Tot ce urmă fu mânat doar de instinct. Meriel trebuia să respire, aşa că avea de gând să-şi împartă respiraţia cu ea. Adrian inspiră profund, apoi se aplecă şi-i suflă aer în gură. Buzele ei erau reci ca moartea. Contele îşi înălţă apoi capul şi o apăsă pe piept, făcând să îi mai ţâşnească din gură un şiroi subţire de apă. Îi mai suflă o dată aer în gură, iar Meriel tuşi convulsiv, apoi începu să respire singură.

Epuizat, dar uşurat, Adrian închise ochii, plecând capul şi mulţumindu-i lui Dumnezeu că Meriel era încă în viaţă. Sângele îi mânjise părul şi i se îmbibase în haine, ceea ce însemna că era rănită, probabil chiar grav.

Dar, slavă Domnului, pentru moment era vie.

După o călătorie lungă, Richard FitzHugh ajunse pe înserat la Warfield. Castelul era cufundat într-o tăcere tainică şi răbdătoare. Îşi trimise oamenii să mănânce şi să se odihnească şi-l căută imediat pe Sir Walter Evesham, cu al cărui mesaj urgent venise.

Richard se duse în camera privată, unde îl găsi pe Sir Walter. Chipul obosit i se lumină.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că ai venit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Richard, scoţându-şi mănuşile. Ai pus că Adrian e în stare gravă. E bolnav?

— Nu chiar. Îi făcu semn unui servitor să le toarne vin, apoi îl trimise după ceva de mâncare. O mai ştii pe fata pe care-am găsit-o în pădurea regală? Cea cu şoimul?

Richard încuviinţă de cap.

— Desigur. O micuţă drăguţă, pe nume Meriel parcă, nu? Bău vinul pe nerăsuflate. Pe moment, am fost surprins că Adrian a luat-o în arest, dar am presupus că are motivele lui.

— Da, i s-au aprins călcâiele după ea, zise bătrânul cavaler, dezgustat. A ţinut-o prizonieră de atunci, încercând s-o convingă să-i devină amantă. L-a respins, Dumnezeu ştie de ce. Şi acum patru zile a cerut-o în căsătorie – Doamne sfinte, voia să se-nsoare cu o ţărăncuţă! –, iar ea i-a răspuns aruncându-se prin fereastra aia blestemată a lui. Se uită în pahar cu amărăciune. Am ştiut mereu că e ceva nepotrivit. Ferestrele de sticlă sunt destinate bisericilor.

— Doamne, apără-ne! zise Richard, încercând să şi-l închipuie pe fratele lui rece şi detaşat în chinurile pasiunii incontrolabile. Deci fata a murit?

— Nu, dar e o chestiune de timp. Prostul de Adrian

şi-a riscat propria viaţă aruncându-se în râu după ea. A reuşit s-o aducă la mal înainte să se înece, dar s-a rănit la cap şi de atunci nu şi-a mai recăpătat cunoştinţa.

Servitorul reveni cu o tavă cu mâncare, iar Richard făcu o pauză să-şi taie o bucată mare de carne de vită. Mestecă puţin, apoi întrebă:

— Este într-adevăr o poveste ciudată, dar de ce m-ai chemat?

— Pentru că mi se pare că Adrian a înnebunit, răspunse Sir Walter răspicat. Îşi petrece tot timpul lângă patul ei sau în capelă rugându-se. Nu cred c-a dormit deloc de la accident. A dat afară un doctor pentru că voia să-i ia sânge, susţinând că fata n-are nici o boală şi că a pierdut şi-aşa destul sânge. Apoi a trimis după infirmierul stareţului William de la Fontevaile. Nu-i în stare de nimic, Richard, şi totul din cauza unui ţărăncuţe. Ar găsi o duzină de femei mai frumoase în sat, ce Doamne, iartă-mă! Bătrânul cavaler medită înclinat deasupra paharului de vin. Dacă atacă Burgoigne? Mi-aş dori de la Dumnezeu să moară odată fata şi să se termine toată povestea asta.

— Dacă atacă Burgoigne, noi doi o să-l învingem şi fără Adrian, răspunse Richard răspicat.

Era mai preocupat de starea de spirit a fratelui său decât de situaţia militară, pe care era mai mult decât capabil să o gestioneze.

În privinţa lui Adrian situaţia nu era la fel de uşoară. Ce s-ar întâmplat cu complicatul şi încăpăţânatul Adrian, cu foc în vene şi care nu se relaxa niciodată, dacă fata ar muri? Richard ar prefera să nu afle.

— Unde-l pot găsi?

— Încearcă întâi în capela lui. Şi, dacă nu-i acolo, sigur e în camera de oaspeţi de alături, cea pe care o

foloseşti tu de obicei. Acolo e fata.

Tonul său trăda faptul că nu era de acord cu nici una din acele locaţii.

Richard îşi termină vinul, lăsă jos cupa şi plecă să-şi caute fratele. Camera lui Adrian era luminată de multe lumânări aprinse, şi văzu gaura din geam acoperită cu pergament. Tresări şi încercă să-şi imagineze care ar trebui să fie starea de spirit a unui om ca să se arunce prin fereastra de sticlă în râul de dedesubt.

Traversă încăperea şi merse până-n uşa capelei. Privi înăuntru şi-l văzu pe Adrian îngenuncheat în faţa altarului, cu capul plecat.

Fratele său era cu spatele la uşă. Se puteau vedea urme de sânge pe tunica lui.

Maxilarul lui se încordă când el îşi dădu seama de faptul că Adrian se flagelase drept pedeapsă.

Richard nu avea nici o zecime din evlavia fratelui său. Din când în când îi părea rău că-i lipsea pietatea, gândindu-se că o asemenea credinţă în Dumnezeu trebuia să fie o mare alinare, dar în acel moment se bucura că lui îi lipseau credinţa fratelui său şi sentimentul de vinovăţie ce o însoţea.

— Bună seara, Adrian, zise el încet.

Fratele său tresări, apoi se întoarse către uşă. Era tras la faţă şi semăna mai degrabă cu un schelet decât cu un om viu.

— Presupun că te-a chemat Walter, nu?

Richard încuviinţă din cap, controlându-şi cu greu şocul provocat de faptul că-l vedea în asemenea hal. Nu era de mirare că Walter îl alertase.

Adrian se ridică uşor, cu mişcări şovăitoare.

— Nu-ţi face griji, indiferent ce ţi-a zis Walter, nu am înnebunit. Cel puţin nu încă.

— Cum se simte Meriel?

Chipul lui Adrian se mai îmblânzi puţin.

— Mă bucur că îţi aminteşti numele ei. Walter îi zice tot timpul „fata”. Are mai mult respect pentru caii lui.

Richard îşi puse braţul pe după umerii fratelui său.

— Vino dincolo şi vorbeşte-mi despre ea.

Adrian se conformă. Vorbea în propoziţii scurte şi fragmentate, arătând foarte puţină emoţie, cu excepţia ochilor săi hăituiţi.

Richard îl asculta, sorbind vin. Nu-i venea să creadă cât de mult ajunsese să însemne pentru el Meriel. I se părea ciudat că o simplă ţărăncuţă stârnise atâtea aspecte ascunse al firii lui. Oare să fi fost simplă poftă trupească? Totuşi, Richard, mult mai experimentat decât fratele său din acest punct de vedere, ştia că pofta trupească nu era întotdeauna un lucru simplu. Înţelese cu uşurinţă sentimentele fratelui său abia când îşi aminti cum arăta Meriel când eliberase şoimul.

La sfârşitul monologului său, Adrian se tolăni obosit în scaun, ascunzându-şi faţa între palme.

— Şi cel mai grav lucru e... Se opri brusc. Richard, sinuciderea e un păcat capital, care condamnă sufletul la osândă veşnică. M-am tot rugat să iau păcatul lui Meriel asupra sufletului meu, pentru că, dacă moare, nu va fi sinucidere, ci crimă. Sunt la fel de responsabil pentru moartea ei cum aş fi fost dacă aş fi înjunghiat-o chiar eu în inimă. Dumnezeu va înţelege şi n-o va pedepsi pentru crima mea, nu-i aşa?

— Cred că Sfânta Fecioară va înţelege şi va interveni pentru ea. În ciuda faptului că Richard avea îndoieli cu privire la existenţa raiului şi a iadului, dacă exista un Dumnezeu corect, cu siguranţă nu avea să

pedepsească oameni nevinovaţi în viaţa de apoi. Şi cu siguranţă ar conta şi remuşcările agonizante alte fratelui său. Şi va interveni şi pentru tine, Adrian, adăugă el. Să fii nechibzuit nu înseamnă să fii rău.

— Dar consecinţele pot fi rele în ambele cazuri, zise Adrian cu amărăciune.

— Nu sunt teolog, dar, din câte-mi amintesc, se spune că ce-i în sufletul omului contează mai mult decât acţiunile sale.

Adrian oftă şi lăsă mâna jos, zicând:

— Sper că ai dreptate. N-am ce altceva să fac decât să sper, zise el şi se ridică. Merg să stau cu Meriel. Vrei să o vezi?

Richard nu prea voia, dar era sigur că Adrian îşi dorea acel lucru. Încuviinţă din cap şi-şi urmă fratele către odaia bolnavei. Lângă pat stătea un călugăr cistercian – probabil infirmierul de la Fontevaile. Fata părea foarte mică şi fragilă, cu chipul la fel de alb precum bandajele strecurate prin părul ei negru. Doar respiraţia ei chinuită dovedea că era încă în viaţă.

La lumina slabă a unei singure lumânări, Richard nu recunoscu imediat mingea de blană ghemuită la picioarele patului.

— Acolo este o pisică? întrebă el surprins, cu voce joasă, deşi în acel caz trezirea suferindei ar fi fost o binecuvântare.

— E pisica lui Meriel. A botezat-o Vânturel. Ţinea… Adrian se corectă: Ţine foarte mult la ea.

De parcă ar fi simţit că se vorbea despre ea, pisicuţa ridică puţin capul, privindu-i cu ochii ei aurii pe nou-veniţi, apoi îşi băgă năsucul la loc sub coadă. Richard se gândi că era mai puţin neobişnuit să ai o pisică decât o raclă cu moaşte precum cea aşezată chiar la picioarele patului. Probabil erau moaştele unui

sfânt, aduse de infirmier de la mănăstire ca să ajute la vindecare.

Richard se gândi cu cinism că cei de la Fontevaile făceau tot posibilul să-şi mulţumească protectorul, care făcuse contribuţii generoase de-a lungul anilor. Era însă la fel de adevărat că William şi Adrian erau buni prieteni şi că stareţul era un om plin de compasiune. Chipul ei liniştit îi atrase din nou atenţia. Racla cu moaşte era un tratament la fel de bun ca oricare altul, căci doar un miracol îi mai putea salva viaţa.

Călugărul se ridică şi se apropie de Adrian.

— Lord Adrian, mă tem că nu va rezista până dimineaţă. Trebuie să chemaţi neapărat preotul ca să facă ultimele ritualuri.

Nici nu era nevoie ca Richard să se uite la fratele său ca să-i simtă durerea profundă. Cu toate astea, Adrian grăi cu o voce controlată:

— Bine, frate Peter.

În câteva minute, preotul de la Warfield veni şi, murmurând în latină, o unse cu mir pe Meriel; îi mirui ochii, urechile, nările, buzele, mâinile şi picioarele. Dacă avea vreo îndoială privind slujba unei femei despre care toată lumea din gospodărie ştia că încercase să se sinucidă, fu înţelept şi nu le rosti cu voce tare.

După aceea, nu le rămase de făcut nimic altceva decât să aştepte. Adrian observă într-un târziu că fratele său Richard era încă acolo, sprijinindu-se obosit de perete.

Se apropie de el şi-i zise încet:

— Nu e nevoie să mai rămâi. Trebuie să te fi epuizat drumul de la Montford. Du-te în patul meu, eu n-am să-l folosesc.

Richard ridică privirea, ameţit de oboseală, dar încă treaz.

— Eşti sigur?

— Da. După ce se îndreptă, Adrian îi strânse mâna. Mulţumesc că ai venit.

Richard i-o strânse şi el, susţinându-l atât cât îi stătea în putinţă, apoi se retrase. Plecase şi preotul, astfel că în odaie nu mai erau decât Adrian şi călugărul care moţăia într-un colţ. Trase un scaun lângă pat şi se aşeză. Deoarece fetei nu avea cum să-i mai pese de gesturile lui, îşi permise să-i mângâie uşor faţa. Pielea ei rozalie ca petala unui trandafir ascundea o osatură delicată. Nu putea suporta gândul că în curând avea să se stingă, că blândeţea ei luminoasă urma să fie îngropată.

Adrian credea că existaseră momente de simpatie reală între ei, doar că acţiunile sale de neiertat distruseseră orice posibilitate de a avea un viitor împreună. Îi cerceta chipul, încercând să memoreze fiecare linie şi curbură. Un gând sumbru i se insinuă apoi în minte. Tânjise adesea după viaţa pe care o putuse avea la mănăstire, dar nu se întrebase niciodată cum ar fi fost să fie un om liber, cu o avere modestă. Dacă s-ar fi născut de acelaşi rang ca Meriel, ar fi întâlnit-o şi ar fi luat-o de nevastă, ar fi cunoscut mai multă fericire decât urma să aibă vreodată în calitate de conte.

Orele se scurgeau, castelul se cufundase în linişte şi fiecare răsuflare era mai grea decât cea de dinainte. Şi totuşi, Meriel încă trăia.

Adrian devenea tot mai tensionat şi se simţea neajutorat, iar pentru el era o tortură la fel de îngrozitoare ca dacă ar fi fost tras pe roată. Clipa morţii ei ar fi lovitura supremă pentru el, o ultimă răsucire a

roţii, care i-ar sfărâma oasele şi trupul în multe bucăţi urlătoare. Sau poate chiar avea să-şi piardă minţile, după cum se temea Walter.

Cercetă mobilierul frumos al camerei şi zidurile solide de piatră. Mulţi dintre oaspeţii săi o consideraseră cea mai luxoasă încăpere în care stătuseră vreodată, dar oare cum i se păruse lui Meriel? Ce gânduri îi umpluseră mintea în toate acele ore de singurătate?

Îşi muşcă buzele când îşi aminti cum o privase în mod deliberat de orice companie şi activitate, încercând s-o atragă în braţele lui, folosind plictiseala drept armă. În schimb, ea crescuse o pisică, hrănise păsările şi-şi găsise constant felurite mici activităţi ca să-şi păstreze mintea şi mâinile ocupate.

Era o femeie care nu se dădea uşor bătută, formidabilă în felul ei liniştit. Îşi aminti cum se aşezase sub fereastră şi privise cerul.

Privise cerul… Un gând îi traversă mintea ca un fulger şi se transformă într-o convingere absolută. Ştia dintr-odată ce avea de făcut. Se ridică şi trase păturile care o acopereau pe Meriel. Trupul ei mic şi subţire era nemişcat ca un mormânt şi părea de-a dreptul fantomatic.

O înveli cu grijă într-o pătură. Alertat de zgomote, călugărul cistercian se trezi.

— Milord? întrebă el, clipind confuz şi somnoros.

— Nu-i de mirare că nu poate nici să moară, prinsă între aceşti pereţi, zise Adrian cu asprime, ridicând-o în braţe: Ultimul lucru – singurul – pe care îl pot face acum pentru Meriel e s-o las să moară sub cerul liber. Aşa şi-ar fi dorit.

— Dar aerul rece al nopţii i-ar putea fi fatal, îl avertiză fratele Peter.

Adrian zâmbi cu amărăciune.

— Cum i-ar putea înrăutăţi starea?

După o clipă de gândire, călugărul încuviinţă din cap.

— Prea bine.

Luă lumânarea de la marginea patului şi-i lumină contelui drumul în jos pe scări, printre toţi oamenii care dormeau în sala mare, şi apoi afară pe uşa mare de fier.

Pe cer domnea o semilună ceruită, suficient de strălucitoare cât să-i ghideze prin curte, către poarta din spate. Explicaţiile liniştite ale călugărului îl salvară pe Adrian de la a fi nevoit să vorbească, fapt pentru care se simţea recunoscător. Gardianul de la poarta din spate vru să trimită o escortă să-l protejeze pe conte, dar acesta îi înăbuşi intenţia cu câteva cuvinte dure. Îl trimise apoi şi pe călugăr înapoi să se odihnească.

Într-un final rămăseseră doar ei doi. Adrian se gândi că, dacă ar fi fost suficient de statornic în convingerea lui, ar fi găsit un loc liniştit unde s-o aşeze pe Meriel şi ar fi lăsat-o acolo, dar nu putea suporta gândul de a o lăsa să moară singură şi nici de-a se priva pe sine de ultimele clipe pe care le mai avea ea de trăit.

Urmând o cărare, o purtă în amonte, până când chiar şi greutatea ei uşoară i se păru de nesuportat. Găsi apoi un locşor abrupt şi înalt pe mal, cu vedere la apă. Se aşeză şi se sprijini de un copac, apoi o aranjă pe Meriel în braţele lui, cu capul sprijinit de umărul său.

Era un loc foarte liniştit. Lumina lunii lustruia suprafaţa apei curgătoare. Mai jos de faleză se auzeau stufuł foşnind uşor în vânt şi câte o vieţuitoare acvatică

stropind. Dincolo de râu, zări siluetele albe şi pufoase ale unor oi care dormeau. Din când în când, câte una mai agitată scotea câte un behăit plângăcios.

Fără îndoială era numai în imaginaţia lui, dar Meriel părea să respire din ce în ce mai puternic. Îi atinse obrazul şi i se păru mai cald, însă asta putea să fie şi din cauza mâinilor lui reci. În lumina lunii, chipul ei liniştit părea al unui copil care dormea. Tensiunea explozivă pe care o simţise în castel dispăruse, lăsând în urma ei calmul resemnării.

Soarele răsărea foarte devreme în acea perioadă. Odată cu apariţia primelor raze de lumină pe cer, Adrian începu să-i vorbească. De vreme ce Meriel nu-l mai putea auzi, vorbi în normandă, limba lui materna – limba inimii lui.

— Stareţul William spunea că iubirea divină e cea mai pură şi mai profundă formă de iubire, pentru că, atunci când muritorii iubesc lucruri muritoare, de cele mai multe ori ajung să ucidă ce iubesc cel mai mult. Şi asta am făcut şi eu, zise privindu-i chipul palid, cuprins de o tristeţe nemărginită. Te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut, dar am fost prea prost şi prea orb să înţeleg ce-i în inima mea. Oftă şi îşi lăsă capul pe spate, rezemându-l de trunchiul copacului. Şi, ca un muritor păcătos, am vrut să te am, să-ţi tai aripile şi să te închid într-o colivie ca să cânţi doar pentru mine. Dar până la urmă m-ai învins, ai găsit o cale de-a zbura. Inspiră, cutremurându-se. Fie ca îngerii să te poarte către odihna veşnică, *ma petite*.

Îi plăcea să creadă că îngerii erau prin apropiere, aşteptând ca sufletul ei să-i părăsească trupul. Apoi aveau s-o ia de mână şi să zboare departe, lăsându-l pe Adrian singur pentru totdeauna.

— Of, Doamne! Dacă aş putea da timpul înapoi!

strigă el, copleşit de durere. Dacă aş putea s-o iau de la capăt, aş face totul diferit. Aş încerca să-ţi câştig dragostea cu bunătate, nu să te oblig prin forţă. Şi, dacă n-aş reuşi, ţi-aş accepta dorinţele şi ţi-aş ura să fii fericită pe drumul tău.

Meriel stătuse nemişcată în braţele lui, dar acum se mişcă pentru întâia oară, mutându-şi delicat greutatea, ca şi când s-ar fi cuibărit mai bine la el în braţe. Adrian privi în jos, ştiind că nu fusese doar imaginaţia lui. Respira într-adevăr mai bine şi mai lesne în acel moment, nu se chinuia la fel de mult ca înainte. Era oare posibil ca starea ei să fi început să se îmbunătăţească? Îi puse două degete la gât şi îi simţi imediat pulsul.

Un val de speranţă se răspândi prin venele lui. Adrian închise ochii şi se rugă cu voce tare – avea glasul gâtuit şi vorbea sacadat.

— Sfântă Fecioară, ştiu că probabil Îţi doreşti blândeţea şi bucuria lui Meriel în rai, dar, cu voia lui Dumnezeu, cruţ-o. *Cruţ-o.* Acordă-mi şansa de a-mi ispăşi păcatele şi jur că voi face tot ce-mi stă în putere ca să-mi repar greşelile. Îi voi îndeplini orice dorinţă, chiar şi dacă-mi cere să-mi scot inima din piept. Pentru că o iubesc, Maică Precistă, o iubesc. Şi, dintre toţi sfinţii din rai, Tu cunoşti cel mai bine iubirea omenească.

Şi apoi se întâmplă minunea. După ani dureroşi de goliciune interioară, Adrian putu simţi din nou bucuria harului spiritual. Se îndepărtase de Dumnezeu, dar în acea clipă se putea ruga din nou şi fu iarăşi învelit de mantia iubirii divine. Şi se bucura la fel de mult să ştie, fără nici o urmă de îndoială, că sufletul lui Meriel fusese salvat. Îl alina să ştie că, după ce avea să moară, sufletul ei urma să-şi găsească pacea în rai.

Simţi o atingere diafană pe cap, precum aripa unui înger sau sărutul mamei pentru copilul ei adormit, şi înţelese imediat de ce Meriel însemna atât de mult pentru el. De-a lungul anilor, Adrian pierduse legătura cu partea lui blândă şi iubitoare – acea parte care-şi găsise împlinirea la Fontevaile. Şi Meriel nu era doar femeia iubită, ci simbolul propriului lui suflet pierdut. Nu era de mirare că o iubea cu atâta disperare. Chiar dacă i se stingea în braţe, avea să-i rămână tămăduirea pe care o găsise prin ea. Şi putea spera să o regăsească, vreodată, în rai.

— Mulţumesc, Maică Precistă, şopti el. Mulţumesc.

O lungă perioadă de timp nu se mişcă şi nu gândi nimic, ci pur şi simplu stătu acolo, învăluit în cea mai adâncă linişte pe care-o simţise vreodată. Deschise ochii când Meriel începu să se agite. Soarele răsărise şi era suficientă lumină ca să-i vadă chipul delicat şi frumos ca al unui copil divin. Se mişcă din nou, apoi deschise ochii şi privi în sus către el.

Lui Adrian i se tăie răsuflarea de încântare, nevenindu-i să creadă că avusese loc o a doua minune.

— Meriel? şopti el.

Nu zicea nimic, doar îl privea solemn, ca un pui de bufniţă cu ochii albaştri. Nu părea să-l recunoască, dar ochii ei sclipeau de inteligenţă – la fel ca înţelepciunea care se regăsea uneori în ochii nou-născuţilor, când întreaga lume le părea nouă şi ciudată. Avea culoare în obraji şi părea la fel de sănătoasă şi de frumoasă ca atunci când o văzuse pentru prima dată.

— Ştii cine sunt, Meriel?

Sprâncenele i se apropiară, în timp ce clipi gânditoare. Dându-şi seama că vorbise în normandă, Adrian repetă întrebările în engleză, dar ea tot nu-i răspunse. Se întreba temător dacă nu cumva îi fusese

afectată mintea.

Se lovise foarte tare la tâmplă, şi fratele Peter susţinuse cu convingere că îi fusese afectat creierul, dar nu putea şti în ce măsură.

— M-am rugat pentru viaţa ta, şi am să te iubesc în continuare, chiar dacă vei rămâne pentru totdeauna într-o stare de simplitate nevinovată. Şi poate că ar fi un dar de la Dumnezeu să nu-ţi aminteşti cum m-am purtat cu tine. Zâmbi şi o sărută uşor pe frunte. Jur că voi avea mereu grijă de tine, *ma petite*, şi, cât voi trăi eu, nimeni nu-ţi va face vreun rău.

Şi ca o ultimă minune a nopţii, Meriel îi zâmbi şi ea.

Alan de Vere se opri la o tarabă din Evreux ca să cumpere o plăcintă cu mere, dar primi şi un zâmbet cochet. Zâmbi şi el, că doar fata brutarului era o femeie frumoasă. Poate avea să mai treacă pe aici când va putea întârzia mai mult. Dar acum era timpul să-l servească pe Lord Theobald la castel.

Alan merse vioi, ronţăind plăcinta şi simţindu-se împăcat. Lord Theobald venise în Normandia ca să ajungă la un acord cu Geoffrey de Anjou şi reuşise. Geoffrey era soţul împărătesei şi, de vreme ce erau în relaţii bune, se folosise fericit de faptul că soţia sa revendicase pământurile tatălui ei ca să devină stăpânul Normandiei. Încurajat de Geoffrey, Theobald luase castelul unui baron care stătuse ca un ghimpe în coasta acestuia.

În timpul asediului, Alan fusese suficient de norocos să captureze un cavaler prosper şi primise ca răscumpărare o sumă frumuşică. Majoritatea banilor trebuiau investiţi la Avonleigh, dar în ziua aceea venise în oraş ca să caute un cadou pentru Meriel. Muncise întotdeauna mult, cu bucurie, nu se plânsese niciodată,

şi tocmai de aceea voia să-i cumpere ceva scump.

Îi fusese greu să se hotărască, deoarece comercianţii locali aveau o gamă uimitoare de produse, dar până la urmă alesese o oglindă strălucitoare de argint. Spre deosebire de mătase sau catifea, aceasta nu avea să se tocească, şi Meriel urma să-şi tot vadă chipul frumos în ea. Chicoti, gândindu-se cum crezuse ea că doar surorile ei blonde şi înalte moşteniseră frumuseţea familiei. Nici una dintre ele nu era la fel de atrăgătoare ca ea, nici măcar soţia lui William.

Într-un an sau doi, urma să strângă zestre cât să o poată căsători cu un cavaler ca el, deşi avea să-i simtă, cu siguranţă, lipsa. Dar n-ar fi ales pe oricine; soţul lui Meriel va trebui să fie un om respectuos şi bun, care să se poarte frumos cu ea. Da, şi bineînţeles că Alan avea s-o lase să-l cunoască şi avea să-i permită să-şi dea acceptul înainte de a se face vreun demers.

Abia apoi urma să se poată gândi să-şi caute şi lui o soţie. Îşi linse sosul îndulcit cu miere de pe degete. Lord Theobald îi dăduse de înţeles că urma să-i pună o vorbă bună pe lângă rege. Nu toate moştenitoarele erau fiice de baroni şi inaccesibile lui.

Unele dintre ele erau moştenitoarele unor conace modeste, ca al lui, şi şi-ar putea găsi perechea printre ele.

O jumătate de oră mai târziu, spălat şi pieptănat, merse în biroul lui Theobald să vadă dacă stăpânul său avea nevoie de el şi îl găsi stând la masă îngândurat. Bărbatul în vârstă îl văzu când intră şi îi făcu semn să ia loc pe un scaun.

— În această dimineaţă a sosit un mesaj de la Lady Amicia. Mă tem că sunt veşti proaste.

Alan se aşează pe scaunul pe care i se indicase.

— E vreo maladie? Cu siguranţă castelul nu e ameninţat.

— Nu, vestea rea nu e pentru mine. Theobald era un bărbat scund, puternic şi neînfricat în luptă, însă în acel moment se juca agitat cu pumnalul său, curăţându-şi unghiile şi evitându-i privirea. Soţia mea a primit un mesaj pentru tine de la Avonleigh. Se pare că Lady Meriel a plecat într-o zi la călărie şi nu s-a mai întors. Calul ei a revenit singur. Oamenii tăi au căutat-o, dar nici urmă de ea. Se presupune că a murit. Făcu o scurtă pauză. Amicia îţi transmite condoleanţe. Ştii că ţinea mult la sora ta – mi-a zis odată că o iubeşte cel mai multe dintre toate slujnicele. Toţi ţineam mult la ea. Era ca o zi de primăvară. Îmi pare rău, băiete.

Nu era posibil. Amorţit, Alan încercă să înţeleagă cuvintele baronului. Nu putea să fi dispărut; nu Meriel – atât de veselă şi de plină de viaţă. Cine-ar putea vrea să-i facă vreun rău?

— N-a murit, zise el răguşit. Ai zis că nu au… că nu au găsit cadavrul. N-au căutat suficient. Poate a avut un accident şi e îngrijită de vreun sătean. Poate e deja acasă, cerându-şi iertare pentru îngrijorarea pricinuită.

— Alan, ştii foarte bine că nu înseamnă nimic faptul că n-au găsit-o, zise baronul milos, dar nedorind să-l încurajeze să-şi facă iluzii. Putea să fi fost ucisă şi îngropată de tâlhari. Sau se poate să fi căzut de pe cal şi să-şi fi rupt gâtul; lupii n-ar mai lăsa nici o urmă.

— Nu! insistă Alan, incapabil să accepte că vorbele baronului ar putea fi adevărate. Nu pot crede că a murit până n-o caut eu însumi. Era un gând care-i dădea putere. Nimeni n-ar fi căutat-o pe Meriel la fel de mult ca el. Ştia cum gândea şi cu siguranţă ar vedea ceva ce le scăpase celorlalţi. Îl privi pe baron, implorându-l. Ţi-ai atins obiectivele pentru perioada

asta şi n-ai plănuit nici o altă campanie. Te rog, milord, permite-mi să mă întorc în Anglia.

— Dacă trebuie, cred că mă voi descurca şi fără tine, admise Theobald şi oftă, cu o privire tristă. Dar nu te amăgi, Alan. Cum e posibil ca Meriel să fie în viaţă şi oamenii tăi să nu fi auzit despre asta?

— Nu ştiu, zise Alan, cu voce sumbră. Dar am de gând s-o găsesc.

După ce se retrase, Alan îşi strânse repede bagajul, ca să fie gata de plecare în zori. Aproape că îşi pierdu stăpânirea de sine la vederea oglinzii de argint. Chiar în acea după-amiază o alesese bucuros pentru Meriel? Degetele lui lungi mângâiară modelul imprimat pe spate. Avea să poarte acea oglindă cu el, ca semn al determinării sale, până în clipa în care avea să dea de urma surorii sale.

Şi, dacă era cu adevărat moartă şi pierise de mâna unui om, Alan nu avea să-şi afle odihna până n-o răzbuna.

capitolul 10

La început fusese lumina, un potop de bucurie pură, care o învăluise în interior şi la exterior. Lumina fusese plină de fiinţe falnice, splendide şi diafane, care o mângâiaseră şi-o vindecaseră. Fusese pe punctul de a pleca cu ele, dar vocea o atrăsese înapoi. Deşi nu înţelesese sensul exact al cuvintelor, emoţia lor puternică îi năpădise inima.

Se întorsese curioasă şi tulburată din lumină, urmând acel glas, şi descoperise cea mai frumoasă creatură pe care o văzuse vreodată. El era prima fiinţă pe care-şi amintea s-o fi văzut clar. Răsăritul soarelui îi tivea părul cu argintiu-aurit, şi o privea cu atât de

multă tandreţe, încât ea crezuse că e un înger. Devenise apoi confuză, încercând să-şi amintească ce erau îngerii şi cine-i spusese despre ei.

Dar nu mai conta. O sărutase pe frunte şi o făcuse să se simtă atât de protejată, încât adormise la loc.

Când se trezi a doua oară, el era tot acolo, dar prea departe – nu o mai ţinea la fel ca prima dată. Se apropiase însă imediat, după ce-l privise cu reproş. Îi vorbise din nou, şi de data aceea sensul cuvintelor îi părea mai apropiat, mai la îndemână, şi ştia că în curând va putea înţelege.

Îi privea cu atenţie pe toţi care intrau şi ieşeau din camera ei. Era un bărbat îmbrăcat într-o robă deschisă la culoare, cu mâinile blânde şi fără pic de păr în vârful capului. I se spunea Fratele Petru. Era şi o tânără care-i aducea de mâncare, îi pieptăna părul şi-i vorbea prietenos. Se numea Margery. Mai era o creatură mică şi blănoasă, cu un chip caraghios. Dormea pe cufărul ei şi o trezea dimineaţa. Fu foarte mulţumită de sine când îşi aminti că se numea pisică. Mai erau una sau două persoane care veneau din când în când şi-o priveau cu multă curiozitate, ca şi când ar fi fost ceva ciudat cu ea. Şi poate chiar era.

Dar unul singur era cel mai important, îngerul ei, care se numea Lord Adrian. El avea mereu ochii blânzi, dar trişti. Nu o atingea niciodată. Iar ei nu-i plăcea asta. Se simţise fericită şi în siguranţă în braţele lui, iar în clipa aceea nu era la fel de bine.

Când se trezi din nou, el era lângă patul ei. Când deschise uşor ochii, el îi zise:

— Bună dimineaţa, Meriel.

De data aceasta îi înţelese cuvintele şi fu foarte mulţumită. Era la fel de încântată că mâna lui se afla pe marginea patului. Întinse mâna şi-l prinse strâns.

— Mă numesc Meriel? întrebă ea.

Vocea-i suna ciudat, nefolosită. Trebuia să o folosească atunci.

Chipul lui Lord Adrian se lumină de parcă înghiţise soarele. Avea ochi frumoşi, de un cenuşiu transparent, iar ea putea simţi cum i se schimbau emoţiile în adâncul sufletului. Într-adevăr, putea închide ochii şi tot ştia ce simţea el. În acel moment era fericit.

— Da, tu eşti Meriel. Îţi aminteşti ce s-a-ntâmplat?

Ea meditä puţin. Meriel. Îi plăcea numele ei.

— Eram sub un copac. Tu… Căută un cuvânt, apoi îl găsi. M-ai sărutat. Am adormit. Apoi m-am trezit aici.

— Asta e tot ce-ţi aminteşti?

Înţelese că sentimentele lui erau un amestec de dezamăgire şi uşurare. Nu înţelegea de ce. Avea să întrebe mai târziu ce însemnătate aveau sentimentele acelea, căci în acea clipă oricum n-ar fi înţeles răspunsul. Îi venea greu chiar şi să-şi găsească cuvintele să-i răspundă lui Lord Adrian.

— Ar trebui să-mi amintesc mai mult?

— A fost un accident. Mi-a fost… ne-a fost teamă că s-ar putea să mori. Nu-ţi aminteşti de accident, sau ceva din viaţa ta de dinainte?

— Îngeri, zise ea după un moment scurt de gândire. Dacă îmi pot aminti un singur lucru, mă bucur că îmi amintesc de îngeri.

Îi zâmbea foarte blând, iar ea speră s-o sărute din nou. Îi veni o idee strălucită. Poate era rândul ei. Poate n-o va săruta până nu îl săruta ea.

Ea – trebuia să înceapă să se gândească la ea ca la Meriel – se ridică în şezut. Se încruntă pentru că nu putea ajunge la fruntea lui, dar cu siguranţă putea face compromisuri. Se aplecă şi îl sărută. Când buzele îi atinseră obrazul, îi simţi întreg corpul inundat de un val

de tensiune. Se retrase şi-l întrebă neliniştită:

— Am greşit cu ceva?

Simţi că el făcu un efort să se relaxeze şi să spună pe un ton liniştitor:

— Nu, doar că m-ai surprins. Văd că te simţi mult mai bine. Te doare ceva?

Meriel se gândi, apoi îşi atinse ceafa. Părul îi fusese ras pe o mică porţiune şi-i fusese aplicat un bandaj. O durea, dar doar puţin. Se ridică în pat şi trase de gulerul rochiei, dezgolindu-şi umărul. Când îşi atinse umărul, acesta începu să pulseze. Îşi dădu seama că simţise o pulsaţie asemănătoare în piciorul stâng, aşa că dădu la o parte păturile şi-şi ridică rochia ca să cerceteze. Avea încă un bandaj, de la jumătatea coapsei şi până la gambă, dar nu o durea prea tare.

— Nu mă doare prea tare, hotărî ea, flexându-şi piciorul în aer.

Se uită apoi la Lord Adrian şi văzu că îi privea fascinat picioarele, de parcă n-ar mai fi văzut aşa ceva. Meriel se uită în jos şi-şi plimbă curioasă mâna de-a lungul formelor, de la călcâi până la coapsă, dar erau doar nişte picioare obişnuite. Îl privi nesigură pe Lord Adrian:

— S-a-ntâmplat ceva?

Bărbatul ridică privirea să o întâlnească pe a ei, apoi îi zâmbi din nou, deşi ea putea simţi că îi venea greu.

— Nimic, doar că te refaci foarte repede. Ieri ai stat toată ziua în pat, nemişcată, şi n-ai vorbit deloc, încât ne-am gândit că poate nu poţi. Dar acum pari aproape gata să te dai jos din pat.

Ce idee minunată. Îşi aruncă picioarele peste marginea patului înalt şi se desprinse. Doar că picioarele nu voiau să funcţioneze. Poate de-asta se

holbase Lord Adrian la ele.

O prinse imediat când dădu să cadă. Atingerea o aduse mai aproape de corpul său. Meriel zâmbi. Era exact ce-şi dorise. Îşi petrecu braţele în jurul taliei lui şi se ghemui lângă el, savurând căldura şi puterea braţelor lui care o înconjurau. Mirosea frumos. L-ar fi recunoscut oriunde.

— Nu e rândul tău să mă săruţi? întrebă ea, lipindu-şi trupul de al lui.

— Poftim? întrebă el uimit.

Îl simţi încordându-se din nou. Se apropie şi mai mult, fascinată de modul în care o parte a corpului lui se întărise, schimbându-şi forma.

— Tu m-ai sărutat primul, aşa că te-am sărutat eu acum, explică ea pe un ton puţin întrebător. Întoarse faţa în sus ca să-l privească, încercând să înţeleagă. Credeam că e rândul tău să mă săruţi. Sau nu aşa funcţionează lucrurile?

Buzele lui erau la câţiva centimetri distanţă de ale ei. Oare un sărut era şi mai savuros dacă ambele persoane îşi atingeau buzele? Îi plăcea forma gurii lui. Oare ce gust avea?

Spre exasperarea ei, nu avu timp să afle, pentru că Lord Adrian o ridică în braţe şi o aşeză la loc pe pat. Înainte să aibă ocazia să se îndepărteze îi prinse mâna, aşa că se aşeză pe marginea patului.

— Sărutările sunt foarte speciale. Uneori au loc între oameni care ţin foarte mult unul la celălalt. Dar nu se dau tot timpul sau oricui, îi explică el cu o mină serioasă.

Se încruntă, căci nu îi plăcea explicaţia.

— Nu ţii la mine şi de-aia nu vrei să mă săruţi din nou?

Îi păru neajutorat, aşa că începu să se întrebe dacă

şi el avea probleme în a o înţelege, cum i se întâmpla ei. Îi zâmbi apoi blând – acela fusese primul lucru pe care şi-l putuse aminti clar – şi-i mângâie obrazul.

— Ţin foarte, foarte mult la tine. Doar că nu ţi-a fost bine şi nu cred că-i cel mai bun moment pentru sărutări. Trebuie să-ţi recapeţi puterile, şi apoi vom mai putea vorbi despre asta.

Poate că avea dreptate... chiar se simţea foarte obosită. Probabil că Lord Adrian ştia acest lucru, pentru că se ridică, îi lăsă mâna şi o acoperi cu păturile.

— Odihneşte-te, Meriel! Mă întorc mâine.

Ea se întinse şi-i atinse părul strălucitor. Se simţea la fel de frumos precum arăta – era moale şi viu, semănând cu fire de mătase filate.

— Poate... poate doar un sărut? Pentru noroc?

— Unul pentru noroc, încuviinţă el şi se aplecă să-i sărute fruntea.

Atingerea buzelor lui calde o făcea să-şi dorească să toarcă precum o pisică. Era o senzaţie atât de plăcută, liniştitoare, dar şi care... îi dădea fiori. Îi spusese că vor mai discuta despre sărutări după ce îşi va recăpăta forţele. I se părea un motiv excelent să se însănătoşească cât mai repede cu putinţă.

*

Meriel adormi aproape imediat, cu zâmbetul pe buze. Adrian nu putea face altceva decât să o privească tulburat. Nu se întrebase niciodată ce se întâmpla după ce avea loc o minune, dar, în acele condiţii, părea să fi aflat. Cu o zi înainte se temuseră că avea leziuni cerebrale şi că nu va mai putea decât să privească lumea cu ochi nevinovaţi.

În acea zi era o cu totul altă persoană. Nu, nu chiar

alta, era tot Meriel, însă fără amintirile care îi defineau viaţa. Oare în curând îşi va aminti mai multe despre trecutul ei? Era imperativ să-l găsească pe fratele Petru şi să-i spună cât de mult se îmbunătăţise starea ei. Poate călugărul va şti ce urma să i se întâmple. Zâmbi cu tristeţe şi părăsi camera. Orice copil suficient de mare să meargă şi să vorbească ştia ce se cuvenea şi ce nu. Meriel părea să-şi fi pierdut şi bunăcuviinţa odată cu amintirile. Naturaleţea cu care expunea părţi mari din trupul ei superb îi punea la încercare autocontrolul. Fusese şi mai rău când căzuse, şi-apoi se cuibărise în braţele lui. Doamne, dar cât de firesc îi păruse!

Ar fi trebuit să ştie că nu era suficient să se căiască pentru comportamentul său, ci să-şi dea seama că va urma şi-o pedeapsă. Se părea că Dumnezeu avea un simţ al umorului total neaşteptat, fiindcă Adrian îşi dorise ca Meriel să se apropie de el de bunăvoie, şi în acel moment exact asta făcea. Cu toate acestea, nu putea accepta în mod onorabil, pentru că, în acţiunile ei, era la fel de neştiutoare ca un copil. Era cea mai subtilă şi mai frustrantă pedeapsă pe care şi-ar fi putut-o imagina – un iad cu totul şi cu totul special. Faptul că-i refuzase invitaţia dovedea că era mult mai aproape de sfinţenie decât crezuse.

Într-o singură zi, Meriel îşi revenise foarte mult. După încă o zi, era posibil să se refacă în întregime şi poate chiar să-şi recapete memoria şi ura faţă de Adrian. Ar fi fost ticălos şi nebun să profite de starea ei inocentă din acel moment. Trebuia să fie preocupat doar de ea şi de bunăstarea ei. Şi totuşi, în timp, după ce îşi va reveni complet, dacă tot va mai dori sărutări şi apropiere… Jurase să-i îndeplinească orice dorinţă, şi nu avea nici cea mai mică intenţie de a încălca acel

jurământ. Adrian îl găsi pe fratele Petru în grădina de ierburi aromatice a castelului, de unde lua butaşi. Îi povesti despre îmbunătăţirea miraculoasă a stării lui Meriel. Fratele Petru îl ascultă cu interes.

— După o lovitură la cap, pot avea într-adevăr loc pierderi de memorie, dar, de obicei, sunt uitate evenimentele care au avut loc în preajma accidentului. Am auzit de cazuri de pierdere completă a memoriei, dar n-am văzut niciodată unul. Cred că e posibil ca la un moment dat să-şi amintească trecutul ei, dar, bineînţeles, asta este în mâinile Domnului, zise şi îşi făcu cruce. Faptul că tânăra a supravieţuit e un miracol, şi numai Dumnezeu ştie ce se va-ntâmpla în continuare. O mai examinez când se trezeşte. După aceea am să mă întorc la Fontevaile, pentru că nu mai am ce să fac aici.

Adrian încuviinţă din cap, apoi se întoarse în camera lui şi-l chemă pe intendent. După ce termină cu treburile obişnuite, contele ordonă ca nimeni din gospodărie să nu-i spună lui Meriel cum ajunsese la Warfield, sau ce se întâmplase după aceea.

Apoi, întrucât Meriel avea nevoie de îndrumarea unei femei, o chemă pe slujnica Margery. Ştia că tinerele aveau de obicei tendinţa de a pălăvrăgi, aşa că probabil se împrieteniseră. Adrian i-ar fi putut ordona femeii să stea departe de Meriel, dar ştia din experienţă că acel gen de interdicţii ar fi fost uşor de ocolit, mai ales dacă femeia considera că avea datoria să-i spună prietenei ei ce se întâmplase. Era mai bine să o câştige de partea lui.

După cum era de aşteptat, când îi ordonă să nu-i spună lui Meriel despre trecutul ei, Margery plecă uşor capul în semn de supunere, însă în ochii ei se zărea totuşi o sclipire de nesupunere. Adrian se lăsă pe spate

în scaun.

— Am impresia că nu eşti de acord cu ordinul pe care ţi l-am dat. Ai ceva de spus? Vorbeşte liber, nu te voi pedepsi.

Slujnica îl privi cu suspiciune, dar hotărî să-l creadă pe cuvânt.

— V-aţi purtat rău cu ea, milord. Ar trebui să ştie acest lucru.

— Ai dreptate în tot ce-ai spus, aprobă contele. Merită să ştie adevărul, şi am de gând să-i răspund la toate întrebările. Cu toate astea, prefer s-o fac când consider de cuviinţă, după ce îşi va reveni complet.

Margery se gândi o clipă la ce spusese contele, apoi continuă:

— Încă o mai ţineţi prizonieră?

Adrian clătină din cap.

— Uşa ei nu e încuiată şi nici nu va mai fi vreodată. Deşi îmi doresc ca Meriel să rămână, e liberă să plece oricând vrea.

Margery îl privi fără ocoliş pe conte.

— De ce îmi spuneţi lucrurile astea, milord? Eu sunt o simplă servitoare.

— Ai văzut-o pe Meriel astăzi? Când Margery încuviinţă din cap, el continuă: Atunci, probabil ai văzut că în acest moment nu are nevoie de o servitoare, ci de o femeie care s-o înveţe lucrurile pe care majoritatea femeilor de vârsta ei le ştiu deja. Tu eşti cea mai în măsură să faci asta, şi aş vrea să te am de partea mea, nu împotriva mea.

— Bine, milord, n-am să-i spun nimic despre trecutul ei dacă spuneţi că o veţi face Domnia Voastră. Margery făcu o reverenţă şi se pregăti să plece. Totuşi, nu se putu abţine să nu mai pună o întrebare: Este adevărat că aţi cerut-o în căsătorie?

— Da, şi după ce-şi va reveni, o s-o mai întreb o dată.

Margery plecă cu un zâmbet larg întipărit pe faţă. Era fără îndoială încântată de gândul romantic că stăpânul ei voia să se căsătorească cu o fată de origine umilă. Una peste alta, Adrian preferă răspunsul slujnicei faţă de cel al lui Sir Walter, care era pe jumătate convins că stăpânul îşi pierduse minţile.

Adrian petrecu restul zilei antrenându-se cu noii soldaţi – era un antrenament bun pentru ei şi un exerciţiu bine-venit pentru el. Li se alătură şi Richard, care mai era încă la Warfield, iar după-amiaza se încheie apoteotic cu cei doi înfruntându-se în duel. Erau la fel de buni în mânuirea sabiei, iar demonstraţia lor îi lăsase pe noii recruţi cu gura căscată de uimire şi admiraţie.

În afara faptului că aveau parte de un antrenament pe cinste, era întotdeauna un lucru bun ca soldaţii să aibă respectul cuvenit pentru liderii lor. Chiar şi Sir Walter recunoscu că, deşi se îndoia de judecata contelui, nu era nimic în neregulă cu felul în care mânuia spada.

După un sejur plăcut şi profitabil la Londra, Sir Vincent de Laon se întoarse la castelul Chastain. Guy de Burgoigne îl întâmpină nerăbdător.

— Ai stat destul de mult. Ai găsit vreun evreu bogat interesat să se mute la Shropshire?

Sir Vincent nu-i răspunse imediat, sorbindu-şi vinul înainte de a rosti:

— Da, am găsit, pe unul numit Benjamin l’Eveske.

Contele încuviinţă, mulţumit.

— Cu ce fel de negoţ se ocupă?

— Cu o varietate de lucruri – lână, condimente, vin,

lemn. Şi bineînţeles, şi cu cămătăria. Avem o raţă bogată de jumulit.

— Când va sosi?

Sir Vincent ridică mâna.

— Răbdare! Omul nu şi-a câştigat averea fiind prost. Vrea să vină în vizită la Shrewsbury, să discute cu ceilalţi negustori şi să-şi caute o casă. După o scurtă pauză, adăugă răutăcios: Şi, bineînţeles, vrea să-şi cunoască chezaşul şi protectorul – pe Lord Adrian.

— Doamne sfinte, Vincent, ce joc faci? exclamă Guy. Nu-i putem permite să-l cunoască pe Warfield, şi să fiu al naibii dacă joc rolul nemernicului ăluia cu faţă palidă.

— Nici nu-i nevoie. Sir Vincent zâmbi agale, mulţumit de sine. Benjamin s-a interesat şi a primit asigurări că Warfield e un om de onoare şi că Shrewsbury e un oraş bine apărat, aşa că e dispus să accepte invitaţia. Mă voi întâlni cu evreul şi-i voi spune că, din păcate, contele e ocupat să-şi apere arendaşii de vecinii ticăloşi. Poate că ar fi momentul potrivit să atacăm micul donjon al lui Warfield... Am uitat cum îi zice, dar asta l-ar atrage cu siguranţă departe de Shrewsbury. În orice caz, după ce-i voi prezenta lui Benjamin regretele tale profunde că nu poţi ajunge la întâlnirea cu el, îi voi arăta casa goală pe care o deţii în apropierea castelului. Este destul de frumoasă ca să satisfacă dorinţele unui negustor bogat. Am să-i spun că poate sta fără chirie, dacă îşi aduce familia şi afacerile la Shrewsbury. Cred că aşa îl voi convinge. Evreii sunt nişte diavoli foarte lacomi.

Guy se gândi. Uneori îl enerva mintea foarte ageră a locotenentului său, dar de data aceea părea că avea un plan bun. Nu trebuia decât să-l atragă pe evreu în Shropshire. De îndată ce omul şi aurul său ar fi intrat

pe teritoriul lui Guy, ar fi putut fi jefuit cu uşurinţa cu care era cules un fruct copt.

— Eşti sigur că o să vină?

— Da, am făcut cercetări şi mi s-a spus că Benjamin este nerăbdător să părăsească oraşul, imediat ce găseşte un loc potrivit. Se teme de nestatornicia gloatei londoneze. Se gândeşte că s-ar putea întoarce împotriva comunităţii evreieşti, aşa cum s-a întâmplat acum câţiva ani în Norwich. Sir Vincent ridică din umeri. Chiar dacă evreii se află sub protecţia personală a regelui, Ştefan nu şi-a putut stăpâni niciodată în totalitate regatul. Plus că l-au cam obosit atâţia ani de război civil. Benjamin este de părere că, într-un oraş mic, unde oamenii se cunosc între ei, există şanse mai mici să izbucnească violenţe, pentru că e mai uşor să ucizi un străin, decât un vecin pe care îl cunoşti.

Contele pufni, fără să fie impresionat câtuşi de puţin. Dacă viaţa era atât de preţioasă pentru Benjamin l'Eveske, cu siguranţă avea să plătească generos orice sumă pentru privilegiul de a şi-o păstra. Poate Guy îl va lăsa să trăiască dacă va plăti destul, deşi cel mai probabil n-avea s-o facă. Pe Guy Burgoigne nu-l interesau deloc vieţile evreilor.

*

A doua zi dimineaţă, înainte să plece înapoi la Montford, Richard se mai întâlni o dată cu fratele său. Petrecură ceva timp discutând despre cum să-şi coordoneze patrulele obişnuite. Richard trecu apoi la un alt subiect care-l interesa:

— Ştiu că ai avut alte lucruri pe cap, dar ai observat cât de ciudat a fost comportamentul lui

Burgoigne din ultima vreme?

Adrian îşi privi fratele întrebător.

— La ce te referi? A fost doar surprinzător de liniştit. Medită o clipă asupra cuvintelor pe care tocmai le rostise, apoi încuviinţă din cap. Da, înţeleg ce vrei să spui. Guy a fost mult prea liniştit, nu-i aşa?

— Exact.

Richard se ridică şi se îndreptă spre fereastra cea mare. Bucăţi noi de plumb dădeau în vileag panourile de sticlă recent înlocuite. Adrian evita să privească fereastra, dar nu era nimic surprinzător în asta. Richard se întoarse la scaunul său.

— Guy a atacat în mod constant şi ne-a produs oarece pagube, dar până acum n-a existat nici un asediu important. Imediat ce ripostăm, se retrage rapid. Mă întreb ce plănuieşte.

Adrian se lăsă pe spate în scaun, încruntat. Îşi concentrase atenţia doar asupra lui Meriel, aşa că, fără să-şi dea seama, se simţise recunoscător pentru cât de liniştite fuseseră lucrurile în acea perioadă. Dar, ţinând cont că se dădea o luptă pentru deţinerea controlului în Shropshire, nu era deloc o situaţie firească.

— Bănuiesc că n-a devenit dintr-odată chibzuit, înţelegând că nu ne poate învinge.

— Guy? Chibzuit? N-are mai multă minte decât un mistreţ nebun, pufni Richard. Cel mai probabil crede că vom fi atât de mulţumiţi de noi, încât vom lăsa garda jos. De vreme ce n-are suficienţi oameni ca să ameninţe serios Warfield sau Montford, probabil pune la cale vreo trădare.

— Poate că asta e, zise Adrian încet. La începutul anului, când am fost în Normandia, am auzit că un lord englez se interesa de trupe de mercenari. Însă, cum nu-i ceva neobişnuit, n-am dat prea multă atenţie

acestui fapt. Dar dacă Burgoigne vrea să-şi întărească forţele într-atât, încât să poate cuceri Shrewsbury?

— Dacă există măcar vreo posibilitate să se întâmple asta, ar trebui să atacăm noi primii. Un joc al aşteptării e potrivit atunci când doi duşmani au forţe egale. Dacă Guy încearcă să schimbe datele problemei, ar trebui să ducem lupta la el.

— Poate că ai dreptate, zise Adrian şovăielnic. Până în acel moment evitase astfel de tactici, ştiind că mercenarii ar fi produs pagube prea mari, dar probabil că nu-şi mai permitea să aibă astfel de scrupule. Nu vreau să atac în pripă, dar am să trimit vorbă în Normandia să întreb dacă vreunul dintre prietenii noştri are vreo veste care-ar putea indica faptul că Burgoigne angajează mercenari.

Înainte ca Richard să apuce să mai spună ceva, uşa de deschise larg şi Meriel aruncă o privire înăuntru, prudentă. Când îl văzu pe Adrian, pe chip îi înflori un zâmbet care-ţi oprea inima-n loc, după care intră. Purta veşmântul albastru pe care i-l dăruise el, pe care cineva îl reparase atât de bine, încât era imposibil să-ţi dai seama că fusese sfâşiat. În afară de o oarecare rigiditate în mers, nu mai era altceva care să indice să fusese atât de aproape de moarte.

— Pot să stau cu tine o vreme? întrebă ea. Promit să nu te încurc.

— Desigur, zise Adrian, incapabil de a rezista farmecului ei de spiriduş. I-l prezentă apoi pe însoţitorul său: Acesta este fratele meu, Sir Richard FitzHugh. El o să plece în câteva minute. După aceea putem ieşi la o plimbare dacă vrei.

— O, da, te rog, zise Meriel făcând o reverenţă în faţa lui Richard. Sunt onorată să vă cunosc, milord.

Richard făcu o plecăciune, cu aceeaşi curtoazie pe

care i-ar fi acordat-o împărătesei, în timp ce Adrian urmărea amuzat schimbul de politeţuri. Oare îşi amintise Meriel cum se făcea o reverenţă, sau Margery începuse deja s-o înveţe bunele maniere? Avea să se intereseze mai târziu. Cei doi bărbaţi reveniră la discuţia lor, iar Meriel începu să se mişte prin încăpere, atingând şi ridicând curioasă obiecte şi studiind diverse texturi cu vârful degetelor. Adrian spera din tot sufletul ca ea să nu-şi amintească niciodată ce se întâmplase ultima dată când fusese în acea cameră.

Richard se ridică să plece, iar Meriel se apropie de ei, timidă.

— Îmi cer scuze, am auzit fără să vreau. Luptaţi într-un război?

— Nu e chiar un război, explică Adrian, mai degrabă o ceartă cu un vecin irascibil. Cu toate astea, Warfield va fi în siguranţă. E unul dintre cele mai puternice castele din Anglia.

Ar fi zis mai mult, dar îşi dădu seama de un amănunt care-l lăsă fără cuvinte. Ei discutaseră în normandă. Nu doar că Meriel le înţelesese cuvintele, dar în acea clipă vorbea la fel de fluent ca ei doi. Meriel îl privi uimită, simţind că era ceva în neregulă. Adrian zise, silindu-se să pară calm:

— Nu ştiam că vorbeşti limba normandă.

— Limba normandă? întrebă Meriel curioasă, apoi faţa i se lumină. A, înţeleg, e o altă limbă. Până acum am vorbit în engleză, nu-i aşa?

— Da. Adrian începu să-i vorbească apoi într-o a treia limbă: Ştiai şi limba velşă. Îţi mai aminteşti?

— Da! îi răspunse ea în aceeaşi limbă. Şi ştiu şi latina.

Meriel se grăbi să ia o carte din biblioteca lui Adrian, răsfoi până la o anumită pagină, citi câteva

rânduri în limba latină, apoi îl privi ca un căţeluş care tocmai executase un truc nou. De vreme ce Adrian rămăsese fără cuvinte, Richard o întrebă:

— Ştii ce înseamnă rândurile pe care tocmai le-ai citit?

— Desigur, sunt din Evanghelii. Meriel citi din nou şi traduse: „La început a fost Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Cuvântul a fost Dumnezeu”. Se scuză apoi: Nu ştiu ce înseamnă *exact* cuvintele astea, dar aşa se traduce. E foarte frumos, nu-i aşa?

— Da, foarte frumos. Şi ai citit foarte bine. Adrian înghiţi în sec. Meriel, pot să te rog să mă aştepţi în camera ta? Vin în câteva minute.

— Desigur, zise ea binedispusă.

Făcu o reverenţă serioasă în faţa lui Richard, apoi una cochetă în faţa lui Adrian, şi părăsi camera. Ambii bărbaţi o priveau uimiţi.

— Pare a fi galeză, zise Adrian încet.

— Dar vorbeşte ca o nobilă normandă. Ai zis că vorbeşte cu un accent din sudul Ţării Galilor, aşa că poate acolo a învăţat normanda, aflându-se în slujba unei nobile normande. Richard chicoti răutăcios, în timp ce se îndrepta spre uşă. Cu siguranţă ai prins o pradă foarte neobişnuită, în acea zi la vânătoare. Poate ar trebui să afli dacă nu cumva ştie şi limba greacă.

— Ai un simţ al umorului deplorabil, zise Adrian deloc amuzat.

— Desigur, încuviinţă cordial fratele său. Rămas-bun… îţi urez să descifrezi cu bucurie enigma domniţei tale misterioase.

Adrian rămase neînduplecat, privindu-şi fratele plecând. Cine naiba era Meriel şi câte alte lucruri reuşise să-i mai ascundă? Gândindu-se, îşi dădu seama că Meriel nu negase niciodată că vorbea normanda,

dar cu siguranţă îi încurajase convingerea că nu cunoştea limba.

Totuşi, abilitatea ei de a vorbi limba normandă nu se putea compara cu şocul pe care Adrian îl resimţise descoperind că putea să citească la fel de bine ca şi el. Oricare i-ar fi fost trecutul, cu siguranţă includea şi o educaţie excelentă. Totuşi, era încă posibil să fi fost, aşa cum pretinsese, o fată galeză de origine umilă – educaţia era foarte importantă pentru galezi –, dar la fel de bine putea fi oricine altcineva. Meriel putea fi chiar şi normandă, în ciuda aspectului galez, sau pe jumătate normandă, dar posibilitatea aceea îi părea improbabilă. Nu s-ar fi cuvenit ca o doamnă normandă să umble singură prin pădure, şi cu siguranţă nu fusese îmbrăcată ca o doamnă.

Oftă şi se îndreptă spre camera fetei. În acel moment, amândoi ştiau la fel de puţine lucruri despre trecutul ei. Totuşi, observând atent lucrurile pe care şi le amintea, ar fi putut deduce mai multe despre trecutul ei. Cel puţin acum nu mai încerca în mod deliberat să-i ascundă lucruri.

Fata îi aruncă un zâmbet luminos când intră în camera ei, de parcă soarele ar fi răsărit şi ar fi apus odată cu el. Felul în care îl privea îl făcea să se simtă umil. Nici un bărbat n-ar fi putut fi demn de o asemenea adoraţie, şi poate că faptul că trebuia să trăiască asta, când Adrian se ştia nevrednic, era o altă pedeapsă subtilă.

— Te simţi suficient de puternică să facem o plimbare în grădină?

— O, da, mă simt foarte puternică azi.

Meriel avea o expresie plină de speranţă. Îşi aminti imediat că-i spusese că vor mai discuta despre sărutări când se va simţi mai puternică. Avea să fie interesant

de văzut ce va fi mai tare: onoarea lui sau senzualitatea ei inocentă. În timp ce o însoţea în jos pe scări, mâna ei subţire o strânse încrezătoare pe a lui. În acel moment n-ar fi pariat că onoarea lui va ieşi câştigătoare.

Ajunşi în grădină, Lord Adrian rosti pe un ton de scuză:

— Mă tem că grădina e una simplă. Castelul e destul de nou, şi n-am găsit încă suficient timp ca să ne ocupăm de ea cu atenţie.

În ciuda asigurărilor sale că-şi revenise complet, Meriel obosise destul de repede. Găsiră un loc umbrit, pe o bancă de piatră, sub copacii care fuseseră lăsaţi neatinşi într-un colţ al grădinii mari, împrejmuite de ziduri. Un gard de spini împărţea zona în două. De cealaltă parte se afla grădina necesară bucătăriei, unde erau plantate ierburi aromatice, viţă-de-vie şi pomi fructiferi tineri. Iar dincoace de gard fuseseră plantate câteva flori şi tufişuri, dar peste tot se întindea un covor de iarbă.

— S-ar putea face multe, zise Meriel, poate o fântână acolo… indică ea un loc, apoi continuă: Crezi că s-ar putea aduce apă ca să fie construită o fântână?

— Dacă aşa ţi-ai dori, s-ar putea, da.

— Şi-n jurul ei am putea planta straturi de flori. Trandafiri desigur, la fel de frumoşi ca aceştia. Luă în mână un boboc înflorit perfect şi inhală parfumul cu plăcere. Avea un miros şi mai dulce pentru că îl culesese şi i-l dăduse el. Dar ar trebui să mai fie şi alte soiuri, cum ar fi violetele, crinii, panseluţele – suficiente soiuri ca să fie flori de la începutul primăverii şi până la îngheţ. Unele ar putea fi puse chiar în albii, ca să poată fi mutate în seră peste iarnă. Văzându-i

expresia amuzată, Meriel se opri, ruşinată: Îmi cer scuze, Lord Adrian, n-am vrut să vorbesc atât, ca şi când n-ai fi capabil să-ţi proiectezi propria grădină.

— Nu-ţi cere scuze, *ma petite.* Timpul meu a fost împărţit în general între lupte şi supravegherea pământurilor. N-am avut prea multă vreme la dispoziţie să mă gândesc ce-ar trebui făcut aici. Arătă spre spaţiul deschis. De grădina unui castel se ocupă de obicei doamna casei. Din moment ce se pare că ştii foarte multe despre grădini, dacă vrei, te poţi ocupa tu să o îngrijeşti şi să o proiectezi. Şi nu-mi mai spune Lord Adrian. Aş prefera să-mi spui Adrian.

— A, deci de obicei se foloseşte porecla Adrian, nu Lord?

— „Lord” e un titlu de onoare, nu o poreclă, îi explică el serios, dar cu o sclipire în privire. Numele meu este de fapt Adrian de Lancey.

— Aaa! exclamă ea, căci acum putea plasa informaţia într-un context mai larg. La fel şi cu Fratele Petru. „Frate” este un alt titlu de onoare, iar Petru e numele lui real, nu-i aşa?

— Exact, dar a fi frate este un altfel de onoare faţă de a fi lord. Adrian o privi gânditor. Îţi aminteşti lucrurile aproape imediat când cineva îţi vorbeşte despre ele. Poate că îţi vei aminti şi dacă îţi pun întrebări despre trecutul tău.

— Ce idee bună.

Meriel înclină uşor capul şi aşteptă să înceapă cu întrebările.

— Îţi aminteşti de unde eşti?

Se gândi intens, dar nu-şi putu aminti. Văzând-o că se încruntă, el continuă:

— Îţi aminteşti cum îl cheamă pe tatăl tău?

Oricât ar fi încercat, nu-şi putea aminti nimic.

Îngrijorată, Meriel începu să-şi muşte buza de jos.

— Vorbeşti bine trei limbi, dar care e limba ta maternă? Eşti normandă? Pentru că nu primi un răspuns, Adrian încercă să o ajute: Galeză?

— Îmi pare rău, zise ea supărată. Sprâncenele îi trădau neliniştea. Nu pot. Îmi amintesc limba latină şi grădini, dar nimic despre mine.

— Nu-ţi face griji, *ma petite,* zise repede Adrian, petrecându-şi un braţ protector în jurul ei. Poate îţi vei aminti în timp. Şi dacă nu, nu-i nici o problemă.

Meriel se sprijini de el, simţindu-se ca întotdeauna la căldură şi în siguranţă în apropierea sa. În acelaşi timp, simţi că Adrian era oarecum uşurat aflând că nu-şi putea aminti mai multe. Oare de ce? Pentru prima dată, se gândi că situaţia ei, faptul că se afla la Warfield, era puţin ciudată. Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea mai ciudat.

— Pot să te întreb şi eu ceva, Adrian?

— Desigur, zise el retrăgându-şi braţul. Orice doreşti. Am să-ţi răspund dacă pot.

— Cum se face că nu se ştie nimic despre mine sau familia mea? Doar am o familie, nu?

Îşi alese cu grijă cuvintele şi îi răspunse:

— Te-am găsit singură în pădurea regală din apropiere. Căzuseşi de pe un cal şi te răniseşi puţin. Ai refuzat să spui prea multe despre tine, dar susţineai că vii din Gwynedd, din Ţara Galilor. Ai spus că fratele tău avea o fermă mică acolo şi că aveai o soră în Lincoln.

— Dar nu m-ai crezut? întrebă ea, interpretând bine tonul vocii lui.

El clătină din cap.

— Te contraziceai singură, spuneai lucruri fără nici un sens. Se poate să fi fost ceva adevăr în povestea ta, dar habar n-am cât de mult.

— Dar de ce-aş fi minţit? întrebă ea, nedumerită. Nu cred că aş fi făcut-o fără să am un motiv.

— Sigur ai avut un motiv, Meriel, dar nu ştiu care a fost. Adrian zâmbi pieziş. Dacă aş fi ştiut, răspunsul ar fi venit de la sine.

Meriel se încruntă, inhalând încă o dată parfumul trandafirului ei alb. Devenea tot mai confuză, pe măsură ce Adrian îi povestea, dar cea mai importantă întrebare abia atunci urma:

— Nu înţeleg care e statutul meu aici, zise ea, şovăind. Arătă spre turnul care se înălţa falnic deasupra lor. Acesta e castelul tău. Tu eşti cel mai important om din Warfield, în timp ce eu sunt doar o persoană fără importanţă pe care-ai găsit-o în pădure, şi care a mai şi minţit pe deasupra. De ce mi-ai acordat atât de mult din timpul şi atenţia ta? Ce reprezint eu pentru tine?

Urmă o pauză lungă, înainte ca el să-i dea un răspuns:

— Eşti femeia pe care voiam s-o fac soţia mea.

Îl privi şocată, să vadă dacă nu cumva glumea, dar ochii lui limpezi de cuarţ erau complet serioşi. Văzându-i reacţia, o întrebă:

— Îţi aminteşti de căsătorie, sau trebuie să-ţi explic?

Meriel înghiţi în sec, apoi privi în jos, răsucind tulpina trandafirului între degete. Simpla idee de-a se căsători cu acest bărbat bun, frumos şi puternic o făcea să se înfioare de plăcere.

— Îmi… îmi aduc aminte ce înseamnă căsătoria. Dar de ce-ai vrea să te căsătoreşti cu mine? Din câte ştiu, se obişnuieşte ca oamenii să se căsătorească cu alţii de acelaşi rang. Cu siguranţă un lord ar trebuie să se însoare cu o femeie cu titlu nobiliar şi avere, iar eu

nu am nici una, nici alta. Se pare că nu sunt nici măcar o lady.

Adrian puse mâna pe ale ei, calmându-i degetele neliniştite.

— Nu mai conta trecutul tău, Meriel, fiindcă te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut, zise el încet. Erai atât de frumoasă şi de luminoasă şi de liberă, încât am ştiut că viaţa mea nu ar fi completă fără tine.

Abia îndrăznind să creadă ce auzea, Meriel îl privi şi văzu atâta ardoare pe chipul său, încât se ruşină. Amintindu-şi cum se făceau asemenea lucruri, întrebă:

— Atunci, am fost logodiţi?

— Nu, nu a existat nici o logodnă.

Înţelese imediat şi bucuria îi dispăru.

— Ai zis că sperai să ne căsătorim. Înseamnă că nu-ţi mai doreşti asta acum, nu? Te-ai răzgândit. Meriel îşi mută privirea, încercând să fie tare. Înţeleg. Nu mai sunt cum eram. Ai nevoie de o femeie suficient de puternică şi de înţeleaptă să poată fi doamna castelului. Lasă ochii în pământ. Poate n-aş fi ştiut cum să fac asta nici înainte de accident.

— Nu m-am răzgândit, zise el rapid. Nu ne-am logodit pentru că tu n-ai vrut să te căsătoreşti cu mine.

Prinsă pe picior greşit, Meriel ridică privirea.

— Glumeşti, şopti ea. Nu aveam cum să te refuz.

— Nu glumesc deloc. Gura superbă a lui Adrian se schimonosi de tristeţe. M-ai refuzat în... în cel mai dur mod posibil.

Începu să mai zică ceva, dar se opri, clătinând din cap. Meriel îl simţi îndurerat.

— Dacă am spus că nu te plac, a fost o altă minciună, zise ea absolut convinsă. Poate că nu-mi amintesc nimic, dar nu se poate să mă fi schimbat atât de mult.

— Mi-ar plăcea să cred asta, zise el încet, privind-o cu dorinţă arzătoare.

Dorind să facă ceva, orice, ca să-i aline suferinţa, Meriel ridică mâinile, îi cuprinse capul cu palmele şi-l trase în jos către ea. Lui Adrian i se tăie respiraţia, apoi răspunse cu o foame primară, dureroasă. O îmbrăţişă atât de tare, încât abia mai putu respira.

Meriel descoperi că presupunerea ei fusese corectă: sărutul pe buze era mult mai frumos decât cel pe obraz sau pe frunte. Ba chiar incredibil de frumos, era o experienţă absolut delicioasă şi cu totul nouă.

Cunoscându-se neştiutoare, urmă exemplul lui Adrian. Deschise gura cum o făcuse el şi îşi folosi limba, să o mângâie pe a lui, cum o mângâia şi el pe-a ei. Rezultatul era absolut încântător: un amestec de pasiune, împlinire şi dorinţă de mai mult, deşi Meriel nu ştia ce era acel „mai mult” pe care şi-l dorea. Se întrebă dacă se mai sărutaseră vreodată în acel fel, dar ştiu imediat că era prima dată. Cu siguranţă şi-ar fi amintit aşa ceva, chiar şi dacă ar fi murit.

Adrian se opri, brusc, ridicând capul, lăsând-o pe Meriel confuză şi fără suflare.

— Ce e...? întrebă ea uluită, întrebându-se dacă nu cumva iar greşise cu ceva.

Adrian o trase aproape din nou, doar o luă la pieptul lui, în loc să o sărute. Fata îi putea simţi inima bătându-i în piept şi îşi dădu imediat seama că era la fel de emoţionat ca şi ea.

— Îmi pare rău, Meriel, dar ai un efect tulburător asupra mea.

— De ce îţi pare rău? întrebă ea supărată, fără să înţeleagă. Mie mi s-a părut foarte frumos.

El scoase un râs răguşit.

— Da, a fost. Chiar foarte frumos. În câteva minute

nu m-aş fi mai putut opri.

Meriel oftă.

— Probabil iar o să mă consideri proastă, dar nu-mi amintesc de ce trebuia să ne oprim.

— Pentru că... Pentru că am fi făcut ceva care de obicei e rezervat celor care sunt soţ şi soţie.

— Adică doar oamenii căsătoriţi fac lucrul acela? întrebă ea, curioasă. Probabil că oamenii au o mare putere de a se stăpâni.

— De fapt, nu e ceva neobişnuit ca bărbaţii şi femeile să se culce unul cu celălalt şi dacă nu sunt căsătoriţi, recunoscu el. Dar, în ochii Bisericii, căsătoria şi uniunea fizică dintre un bărbat şi soţia lui sunt lucruri sacre, care nu se compară cu nici o altă uniune.

— Vrei să spui că ar fi şi mai bine dacă ne-am căsători? întrebă ea cu ochii mari.

Adrian izbucni într-un hohot de râs care-i făcu tot corpul să vibreze.

— Cred că râzi de mine, *ma petite.* Îi puse mâinile pe umeri şi o îndepărtă puţin. N-am fost niciodată căsătorit, ca să-ţi pot spune cu siguranţă ce s-ar schimba, dar căsătoria este un jurământ solemn, o promisiune a iubirii şi a încrederii. Cred că asta dă o anumită profunzime iubirii, care e mai presus de orice dorinţă fizică.

Într-adevăr, îl tachinase puţin, mai devreme, dar îi zise, timidă:

— Dacă mai vrei să te căsătoreşti cu mine, Adrian, de data asta aş accepta fericită. Mai mult decât fericită. Mult, mult mai mult decât fericită, continuă ea după ce se gândi o clipă.

El zâmbi trist şi-i dădu drumul la umeri.

— E prea curând, Meriel. Ce se va întâmpla dacă îţi aminteşti brusc tot trecutul tău, inclusiv cât de mult

mă detestai?

— Nu te-am detestat niciodată, zise ea cu fermitate.

Ignorând întreruperea ei, el continuă:

— Eu... eu nu m-am purtat mereu onorabil cu tine, şi de data asta vreau s-o fac. După alte câteva clipe de tăcere, îi ridică uşor capul, o sărută foarte tandru, apoi îşi lipi obrazul de fruntea ei. Dar sper că, după ce va mai trece un timp şi îţi vei reveni complet, dacă încă o să mai vrei, o să-mi faci onoarea de a deveni soţia mea.

— O să vreau mereu, Adrian, zise ea încet. Ţi-o jur.

Îi privea chipul, care era foarte frumos şi îi era cu mult mai drag, şi în acea clipă părea imposibil ca sentimentele să i se poată schimba vreodată.

capitolul 11

Era trecut de miezul nopţii, când mesagerul rănit ajunse la Adrian ca să-l informeze că Guy de Burgoigne pusese stăpânire pe micul donjon de la Cheston. Trezit brutal din somn, Adrian primi supărat vestea, gândindu-se că poate fusese de rău augur să spună că rivalul său fusese liniştit în ultima vreme.

Contele dădu ordine clare legate de oamenii care trebuiau să se ridice din pat şi să se înarmeze. Cheston era un loc micuţ, doar o moviliţă şi un zid, aşadar ar fi trebuit să poată recuceri uşor turnul dacă atacau repede, înainte ca Guy să apuce să-şi reorganizeze apărarea. În timp ce scutierul îi punea armura, Adrian discuta cu Sir Walter despre care ar fi cel mai bun mod să se apropie de Cheston.

Întregul castel era animat, astfel că nu era de mirare că se trezise şi Meriel şi venise în camera lui

Adrian, desculţă şi cu părul negru, prins cu o singură panglică, atârnându-i peste cămaşa de noapte subţire.

Adrian nu ştia cât timp stătuse tăcută într-un colţ, înainte ca el s-o observe, dar imediat ce o văzu, îşi dădu seama că ochii ei albaştri erau plini de amărăciune.

În câteva minute termină treaba pe care o avusese cu oamenii lui şi îi lăsă să plece, ca să se poată ocupa de propriile nevoi. După ce ieşiră toţi oamenii, se duse la Meriel. De la miraculoasa ei recuperare trecuse o săptămână, în care petrecuseră mult timp împreună, vorbind şi explorând castelul şi împrejurimile. Adrian îşi impusese cu severitate să se comporte cuviincios, ceea ce era destul de dificil de vreme ce Meriel era atât de deschisă cu el. Însă nu doar onoarea îl făcea să se stăpânească, ci şi faptul că nu putea scăpa de teama că ea se va trezi într-o zi amintindu-şi tot, şi nu-i va ierta nimic.

Când se apropie, ea îl întrebă:

— O să te întorci?

— Desigur, spuse el surprins. Şi să ştii că n-aş fi dispărut în noapte, te-aş fi trezit înainte să plec.

Se relaxă puţin auzindu-i vorbele. Adrian îşi puse braţul în jurul umerilor fetei şi o ghidă înapoi spre camera ei, unde o lumânare arsese toată noaptea lângă pat.

— Şi e periculoasă această ceartă cu vecinul tău cel rău?

Adrian dădu să nege, dar apoi se opri. Meriel avea o naivitate aparte, dar asta nu însemna că era un copil, aşadar nu trebuia s-o trateze ca atare.

— Când mergi la război, în mod inevitabil există şi pericole. Dar un cavaler echipat cu armură din cap până-n picioare nu e uşor de ucis. Continuă apoi, după

alt moment de ezitare: De cele mai multe ori, cavalerii sunt destul de în siguranţă în luptă, pentru că valorează mai mult vii decât morţi. Doar că, în cazul ăsta e altceva: există o duşmănie ancestrală între mine şi Guy de Burgoigne. Într-o zi, o să-l ucid.

Cu ochii goi, Meriel îşi aruncă braţele în jurul lui şi îşi ascunse faţa în umărul său.

— Sau te va ucide el?

— Este posibil şi asta, recunoscu Adrian, primind cu bucurie senzaţia corpului ei moale lipit de al lui, dar nu e foarte probabil, pentru că dreptatea e de partea mea. N-ar trebui să fiu plecat mult, doar câteva zile. Nu cred că ne va fi greu să recucerim Cheston dacă ne mişcăm repede.

Cu vocea înăbuşită de bluzonul său, ea zise:

— Nu e prea plăcut să-ţi îmbrăţişez tunica din zale.

— Foarte adevărat. Adrian se desprinse din braţele ei, râzând, şi o duse înapoi în pat. O înveli, apoi se aplecă şi-i cuprinse capul în palme. Am să mă întorc la tine, Meriel, şi curând. Nu-ţi face griji. Sir Walter e responsabil de Warfield până mă întorc eu şi te va păzi bine.

Ea îl trase spre ea şi îl sărută dureros de dulce, atât de intens, încât i-ar fi fost uşor să uite că e chemat la datorie şi să i se alăture în pat. Conştiinţa interveni însă, prin intermediul lui Vânturel, care-i împunse obrazul cu mustăţile înţepătoare. Adrian râse şi se îndreptă de spate.

— Iată pe cineva căruia nu-i va fi dor de mine. Cred că pisoiul tău e puţin gelos.

— Este o ea. Şi în curând se va îndrăgosti şi ea de tine, zise Meriel, care-l privi îngrijorată cum părăsea încăperea.

Fusese o declaraţie de dragoste indirectă, iar

Adrian decise că era un mod plăcut de a pleca la război. Şi din moment ce era un război local, el avea să se întoarcă în curând acasă, să culeagă roadele şi beneficiile iubirii.

Adrian şi oamenii săi recuceriră repede donjonul, în doar două zile, dar mai avură apoi nevoie de alte două zile ca să evalueze pagubele şi să îngroape morţii.

Spre dezamăgirea lui Adrian, Guy condusese atacul asupra turnului, dar plecase imediat după cucerire, iar confruntarea le fusese din nou refuzată. Li se întâlniseră de mai multe ori săbiile în timpul unor altercaţii, dar valurile bătăliei îi despărţiseră mereu, înainte ca ura lor reciprocă să poată avea un deznodământ. Ba chiar se întâlniseră o dată faţă în faţă, în casa lui Ranulf de Chester, şi fuseseră nevoiţi să se poarte politicos unul cu celălalt, acea întâlnire amuzând copios gazda. De ani întregi, Adrian aşteptase să vină vremea lui, fiind mulţumit să aştepte pur şi simplu sfârşitul inevitabil. În acea clipă, constată însă că îi cam dispăruse răbdarea. Voia să îndeplinească în cel mai scurt timp jurământul de răzbunare, iar apoi să fie liber să-şi construiască o nouă viaţă… o nouă viaţă cu Meriel.

Era foarte târziu şi ploua când ajunse înapoi la Warfield, însoţit doar de vreo şase oameni, căci ceilalţi rămăseseră să păzească Cheston, până avea să se refacă apărarea turnului. După ce scutierii îi scoaseră armura, Adrian merse să arunce o privire în camera lui Meriel, desfătându-şi ochii cu dulceaţa chipului ei adormit. Îşi impuse însă să nu o trezească. Avea să fie suficient timp pentru salutări dimineaţa. Când ajunse în patul său, era epuizat şi adormi aproape imediat.

Meriel se trezi icnind de spaimă, fiindcă ghearele coşmarurilor se înfipseseră adânc în mintea ei. Avusese coşmaruri în fiecare noapte de când plecase Adrian, însă deveniră din ce în ce mai îngrozitoare, până în punctul în care îi era teamă să adoarmă. În acea seară, o adiere de vânt stinsese lumânarea şi se trezise cufundată într-un întuneric deprimant şi apăsător.

În vreme ce încerca să se liniştească, scoase un geamăt de uşurare. Se întorsese.

Se strecură din pat, ca să nu o trezească pe Vânturel, care dormea la capătul celălalt. Pe tăcute, îşi croi drum spre odaia lui.

Nu o înşelase instinctul: Adrian chiar era acolo. Nu trăsese cuverturile care acopereau patul, ci doar zăcea întins cu faţa în jos pe pat, cu braţele aruncate în lături, iar lumina lunii îi mângâia profilul. Deşi tremura de frig şi de teamă, Meriel nu se putu abţine să nu-l admire. Se gândi încă o dată că era un înger coborât pe pământ, care-şi masca puterea, pentru ca nu cumva muritorii din jur să fie mistuiţi de flacăra sa.

Merse tiptil şi se căţără în pat, cu grijă ca nu cumva să-l trezească sau să-l atingă. Simplul fapt că se afla în prezenţa lui îi alunga coşmarurile.

Însă Meriel ar fi trebuit să-şi dea seama că un războinic avea somnul uşor. Imediat ce se aşeză, el se trezi. Apoi, ca într-un vârtej de mişcări agile, Adrian o prinse de umeri, o răsuci şi o imobiliză pe pat. O prinsese destul de puternic ca să-i lase vânătăi – avea muşchii încordaţi, iar în lumina lunii, braţele lui goale şi umerii păreau a fi din zăpadă sculptată.

Meriel icni, uimită, dar nu speriată. Îi putea vedea clar faţa deasupra ei. Imediat ce deschise complet ochii o recunoscu şi-i dădu drumul imediat.

— Te-am rănit? întrebă el, pipăindu-i îngrijorat umărul şi braţul.

Ea clătină din cap.

— Nu, zise după ce îşi recăpătă suflul. Îmi pare rău. N-am vrut să te sperii.

— Nici eu pe tine, zise el, zâmbind crispat. Se rostogoli pe partea lui de pat, apoi îi mângâie cu tandreţe faţa. Degetele lui îi conturară fruntea şi trasară curba obrazului, cu o căldură bine-venită. Eşti foarte rece, *ma petite.* S-a întâmplat ceva?

— Doar… doar aveam un coşmar.

Spre groaza ei, Meriel începu să plângă. Adrian o strânse în braţe, învăluind-o cu căldura corpului şi a cuvintelor lui.

— Nu-ţi face griji, draga mea, îi şopti el încet, aici nimic nu-ţi poate face rău. După ce i se opriră lacrimile, continuă: Îţi aminteşti coşmarul? Uneori, dacă rosteşti cu voce tare visele urâte, demonii nopţii îşi pierd puterea.

— Eram… eram prizonieră într-o celulă de piatră care semăna mult cu camera mea de aici, doar că zidurile se mişcau spre interior, strivindu-mă. Îmi simţeam oasele cum se rup. Şi oricât aş fi încercat, nu aveam aer nici să ţip. Amintirea o făcu să se cutremure, dar reuşi să-şi stăpânească lacrimile. Şi chiar la uşa celulei mele era un demon care-şi bătea joc de mine, spunând că ar trebui să am încredere, că, dacă aş avea, m-ar elibera, dar eu ştiam că minţea. Şi partea cea mai rea, absolut îngrozitoare, zise ea, începând să tremure incontrolabil şi frângându-şi convulsiv mâinile, e că demonul purta chipul tău.

Adrian rămăsese împietrit. Se aşeză înapoi pe pernă şi o trase la pieptul lui, ca să o poată mângâia cu gesturi lungi şi blânde.

— A fost doar un coşmar, draga mea. Ştii bine că nu ţi-aş face nici un rău.

— Sigur că nu, zise Meriel, surprinsă de faptul că el gândea că ar fi putut crede altceva. Puse capul pe umărul lui şi începu să se relaxeze. De-asta mi s-a părut atât de groaznic visul, pentru că masca răul cu ceva adevărat şi bun.

El îi atinse fruntea cu buzele, într-un sărut tandru.

— A fost doar un vis. Trebuie să-l dai uitării.

Coşmarul era deja pe jumătate uitat, căci îi era imposibil să-şi amintească demonul, când Adrian era atât de aproape, atât de bun şi blând. Pe măsură ce tensiunea se scurse din trupul ei, Meriel se lipi de trupul lui, sperând că n-o va goni.

Împăcată cu lumea, îşi plimbă uşor mâna pe pieptul lui, bucurându-se de texturi contrastante – carnea lui netedă şi uşoara asprime a părului. Când descoperi crestătura noduroasă a unor cicatrici de-a lungul coastelor lui, făcu o grimasă. Ura toate lucrurile care-i aminteau cu ce se confruntau războinicii în timpul luptelor. Ce s-ar fi întâmplat dacă lama care-i produsese acele cicatrici ar fi tăiat mai adânc? Nici nu voia să se gândească.

Degetele ei curioase îi atinseră sfârcul. Uimită, se jucă puţin cu vârful moale şi simţi apoi cum se întăreşte sub atingerea ei. Cu capul în scobitura umărului lui Adrian, Meriel era intim conştientă de modificările subtile ale corpului său – respiraţia neregulată şi inima care-i bubuia în piept. Dar încă şi mai interesante erau reacţiile trupului ei, care le oglindeau pe ale lui – şi ei i se acceleraseră respiraţia şi bătăile inimii. Fascinată, se atinse de el şi simţi că i se întăresc sfârcurile.

— Poate, zise el cu sufletul la gură, ar fi mai bine

dacă n-ai face asta. Nu e deloc… odihnitor.

Ea închise ochii ascultătoare, dar, fără să vrea, mâna ei continuă să se mişte. Adrian era în întregime gol sub aşternut, iar ea era complet captivată de modelul format de părul de pe trupul lui: o bucată întinsă şi mătăsoasă pe piept, care mai jos se transforma într-o linie mai îngustă, care se întindea pe abdomenul plat. Ajungând la buric, Meriel îl înconjură jucăuş cu degetul mijlociu, apoi continuă căutarea mai jos. Se simţea caldă, dintr-odată, dar şi mai cald îl simţea pe el. Îi atinse carnea încinsă cu dosul palmei şi, brusc, Adrian îşi încordă toţi muşchii. Gemu şi-i prinse mâna. Îşi împreună degetele cu ale ei şi ridică mâinile să se odihnească pe pieptul său.

— Îmi pare rău, zise ea plină de remuşcări. Ai vrea să dormi, şi eu te deranjez.

El eliberă un râs aspru.

— Ba din contră, tocmai pentru că mă deranjezi, aş prefera să nu dorm. Aş prefera… – îi ridică mâna şi-i depuse un sărut mistuitor în palmă, cu buzele şi cu limba – să fac asta.

Meriel gâfâi, iar degetele i se încolăciră de plăcere. Adrian o cuprinse cu braţele şi se răsuci cu tot cu ea, până ajunse deasupra ei.

— Sau poate asta, şopti el, sărutând-o.

Buzele lui fură blânde la început, explorând, până când ea deschise gura, dorind mai mult. Apoi sărutul deveni tot mai adânc, respiraţiile lor amestecându-se şi, pe măsură ce el îi sorbea esenţa, Meriel simţi ca o fluturare în pântece. Mâna lui se mută şi-i cuprinse sânul drept, modelând şi conturându-i formele moi prin ţesătura subţire a cămăşii de noapte. Când îi găsi sfârcul, îl mângâie uşor, aplicând delicat presiunea potrivită ca să o facă să se cutremure. Un val de

plăcere pură îi invadă tot corpul, culminând cu o senzaţie de topire în vintre.

Meriel începu să toarcă de plăcere ca o pisică. Coapsa lui se afla între ale ei, iar ea se arcui într-o căutare primară a apropierii. Trupul lui se împinse o dată în al ei, apoi se opri. Meriel simţi că fusese traversat de un fior, şi de aceea se oprise. Adrian făcu un efort atât de intens, încât aerul părea că vibrează, şi se dădu la o parte.

— O să mă înnebuneşti pentru păcatele mele, *ma petite,* zise el cu glas răguşit.

— N-am vrut să te supăr, şopti ea, tulburată. Încă nu ştiu tot timpul ce e bine şi ce e greşit.

— Nu m-ai supărat, zise el, cu o urmă de amuzament în voce. Doar că m-ai făcut să-mi încalc bunele intenţii uimitor de uşor. N-am făcut nimic greşit, ci doar… înainte de vreme.

Fata se ridică şi-şi atârnă picioarele peste marginea patului.

— Mă duc înapoi în camera mea, ca să te las să dormi.

— Nu! Adrian o prinse şi o trase înapoi în pat. Culcat pe-o parte, o aduse cu spatele în braţe lui şi-şi puse braţul în jurul taliei ei. Poţi sta aici ca să ne contemplăm împreună păcatele.

Fata chicoti şi se relaxă. Adora apropierea şi senzaţia pe care o avea când îi simţea corpul tare. Nu avea de ce să-şi facă griji câtă vreme Adrian era aproape.

De îndată ce zorii îşi făcură apariţia, Adrian se trezi şi constată că, pe parcursul nopţii, mâna lui se mutase, prinzând în căuş forma frumoasă a sânului ei. Meriel încă dormea, cu zâmbetul pe buze. Se încruntă

gândindu-se la coşmarul ei, căci se temea că ura pe care o simţise faţă de el zăcea chiar sub suprafaţa minţii ei. Avea atâta încredere în el în acel moment – prea multă încredere, fără motiv. Când – dacă – avea să-şi amintească, el va vedea nădejdea de pe chipul ei transformându-se în dezgust. Iar acea lovitură urma să fie pentru el ca un pumnal înfipt în inimă.

Dar poate că nu se va întâmpla aşa. Cu excepţia acelui unic coşmar, Meriel nu dăduse semne că i-ar fi revenit memoria. Şi de vreme ce fizic îşi revenise complet, poate că şi ura îi dispăruse de tot.

— Îmi voi ispăşi toate greşelile săvârşite faţă de tine, *ma petite,* şopti el.

Dimineaţa devreme era un moment în care toate pasiunile atingeau cote maxime, mai ales că Adrian nu mai era epuizat, cum fusese în mijlocul nopţii, când ea i se alăturase în pat. Ca urmare, alese calea înţeleaptă, căci avea o suspiciune clară în legătură cu ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi trezit-o, aşa că, în loc de asta, o duse pe Meriel înapoi în patul ei.

În prima parte a zilei se informă în legătură cu ce se întâmplase la castel în absenţa lui. Cum fusese plecat doar pentru câteva zile, scăpă uşor de obligaţii, fiind liber să-şi petreacă după-amiaza cu Meriel. Hotărî să o ducă la crescătorie. De la prima lor întâlnire aflase că iubea şoimii, aşa că era curios cum avea să reacţioneze. Fără vreun temei clar, era încredinţat că, dacă nu i-ar fi revenit memoria nici după ce îi se făcea cunoştinţă cu aptitudini şi evenimente din trecut, el ar fi fost în siguranţă.

Meriel încerca, fericită, orice sugera Adrian. Nu fu deloc surprins să vadă cu câtă uşurinţă şi familiaritate îşi puse mănuşa din piele folosită la şoimărit. În interiorul crescătoriei, ea se uită în jur şi păru că

recunoaşte împrejurimile, oftând mulţumită. Se duse apoi la cea mai apropiată prăjină. Nu atinse falnica pasăre, dar întrebă încet:

— Ea e şoim de tundră, nu-i aşa? Am auzit multe poveşti despre aceste păsări, dar n-am văzut niciodată una.

Dezvăluirea ei însemna că domniţa lui misterioasă probabil nu fusese niciodată în crescătoria de şoimi a unui rege, sau a unui mare baron, iar Adrian primi acea informaţie cu uşurare. Probabil că până la urmă nu era normandă.

— Şoimul a fost un cadou de la împărăteasa Matilda, răspunse el. E foarte temperamentală, dar în zbor este cea mai rapidă pasăre pe care-am văzut-o vreodată.

Parcă pentru a-i întări vorbele, femela începu brusc să se zbată – se zvârcoli ţipând pe prăjină şi încercă să-şi ia zborul, dar fu oprită de legăturile de piele pe care le avea la picioare. Rămase suspendată cu capul în jos, bătând tare din aripi şi scoţând ţipete stridente. Meriel se îndepărtă repede, lăsând loc şoimarului care venise să calmeze pasărea pentru care era responsabil.

La celălalt capăt al crescătoriei, Meriel se opri în faţa unui uliu porumbar. Fără să se gândească, dezlegă legăturile păsării şi o luă pe încheietura mâinii ei înmănuşate.

— Uliul porumbar are ceva aparte, care-l face absolut magnific, cugetă ea cu voce tare, în timp ce ghearele păsării se înfigeau adânc în mănuşa de piele. Adesea au un temperament groaznic şi nu le pasă prea mult de stăpânii lor, dar au un curaj sălbatic. Am văzut o dată un uliu care călărea pe spatele unui cerb – probabil doar pentru distracţie. Altă dată, am văzut unul luptându-se pe pământ cu un iepure, care era de

două ori cât el.

— Îţi aminteşti unde ai văzut lucrurile-astea? întrebă Adrian încet.

Meriel încremeni. Tensiunea pe care o simţi se răsfrânse şi asupra uliului, care începu să se agite. Fata puse uliul la loc pe stinghie, cu foarte multă grijă, apoi zise:

— Nu. Îmi amintesc clar că am văzut aceste scene, dar când încerc să văd şi altceva, nu mai e nimic.

Adrian îi atinse umărul cu un gest menit s-o aline, apoi continuară turul crescătoriei. Şoimarul-şef îi urmase la o distanţă respectuoasă, iar la final se apropie de conte:

— Au fost zvonuri că un şoim zbura deasupra pădurii regale, zise el privind-o pe Meriel. Se spunea că ar putea fi un şoim dresat care a evadat, aşa că m-am dus să vad dacă îl pot captura. L-am găsit, însă a zburat înainte să-l pot prinde.

— Serios?

Avu loc un schimb de priviri între şoimar şi Adrian, cel din urmă ştiind ce gândea omul. Se ştia că şoimii se întorceau la stăpânii lor mult timp după ce scăpau. Dacă pasărea era cea pe care o eliberase Meriel, era posibil să se întoarcă mai degrabă la ea, decât la un străin. Se întoarse către însoţitoarea lui şi o întrebă:

— Ai vrea să încerci să capturezi un şoim?

Surprinsă, dar curajoasă, Meriel răspunse:

— Desigur.

După ce primi indicaţii precise despre locul unde fusese văzut şoimul, Adrian luă într-un săculeţ echipamentul necesar şi o escortă pe Meriel la grajduri. Mai fuseseră în vizită acolo, dar ea nu încercase niciodată să călărească, aşa că se uită cu îndoială spre iapa înşeuată.

— Eşti sigur că ştiu să călăresc?

— Eşti o călăreaţă excelentă, o asigură Adrian şi o ajută să urce pe cal.

Meriel se legănă o clipă în şa, nesigură, apoi pe chipul ei se instală fericirea pură.

— Ah, răsuflă ea fericită, apoi se aplecă să mângâie coama roşcată a iepei. Mi-a fost dor de asta.

Adrian încălecă şi el râzând, apoi părăsiră castelul la galop. După ce trecură de sat, Meriel întrebă:

— Cum o cheamă?

— Poţi să-i spui cum vrei tu.

Meriel înclină capul, gânditoare.

— Am să-i spun Rosalia.

La auzirea numelui, Adrian simţi furnicături în ceafă. Semăna incredibil de mult cu numele pe care i-l dăduse înainte, Rose.

Cu siguranţă cândva în trecutul ei existase o iapă numită Rose – sau Rosalia –, dar unde? Se îndoia cumva că ar fi putut fi calul pe care pretindea că l-a luat de la fratele ei. Călărind spre est, spre pădurea regală, Adrian se întreba despre trecutul fetei, deşi bănuia că ar fi fost mai bine să nu afle niciodată. Cu siguranţă o femeie care vorbea latina şi ştia să şoimărească şi să călărească avea şi protectori. Dar unde se aflau aceia în ziua în care o găsise el?

Meriel însă nu avea nici o grijă. Fericită, se bucura de timpul pe care-l petrecea în compania lui Adrian şi de abilitatea ei nou descoperită – călăria. El îi invidia conştiinţa curată.

După o plimbare de o oră, ajunseră la o zonă cu pajişti întinse, din apropierea pădurii. Începură să meargă încet, la trap, paralel cu pădurea, uitându-se după şoim. Plimbarea era foarte plăcută, dar din păcate după-amiaza trecu şi nu avură succes în

misiune. Adrian tocmai se pregătea să-i sugereze să se întoarcă, când Meriel zise dintr-o dată, arătând cu degetul spre cer:

— Acolo! Acela e şoimul pe care-l căutăm.

Adrian se arătă dispus să creadă că acea pată mică de pe cer era o pasăre, deşi era atât de sus în ceruri, încât era aproape invizibilă.

Însă Meriel nu avea nici o îndoială. Descălecă.

— Dă-mi gluga, nada şi legăturile, apoi îndepărtează-te, zise ea repede, cu ochii aţintiţi spre cer.

Se întâmplase foarte rar până atunci să-i dea cineva o poruncă contelui de Shropshire, dar Adrian se conformă, amuzat de ordinul ei inconştient. Îi dădu fetei tot ce avea nevoie din săculeţ, după care se îndepărtă destul de mult. Apoi, fata începu să balanseze nada deasupra capului, cu priceperea unei practici îndelungate.

La început părea să fie vorba despre o pasăre sălbatică, una care nu avea să răspundă. În timp ce Meriel continuă, răbdătoare, să balanseze nada, Adrian privi spre cer, îndoindu-se că va avea succes.

Pasărea îşi schimbă cursul zborului, de parcă s-ar fi gândit dacă să se apropie sau nu. Începu apoi să coboare spre Meriel, cu o viteză şi o precizie care-i trădau specia. Nici măcar maiestosul uliu porumbar nu putea egala coborârea puternică a unui şoim peregrin, iar acea scenă era imposibil de privit fără a fi cuprins de evlavie faţă de creaţia lui Dumnezeu.

Câteva secunde mai târziu, şoimul prinse nada cu o forţă ucigătoare şi-o prăbuşi la pământ. Chiar şi de la distanţa la care se afla, Adrian o putuse auzi pe Meriel cum izbucni în râs, încântată. În timp ce pasărea ciugulea lacomă carnea, Meriel se apropie şi-i prinse cu

dibăcie legăturile de picioare. Pasărea nu se zbătu deloc, şi, câteva clipe mai târziu, era în siguranţă.

Când contele veni şi descălecă, Meriel îl privi, iar chipul ei radia de bucurie.

— S-a întors la mine, Adrian, s-a întors! Nu există bucurie mai mare ca aceea pe care-o simţi când o sălbăticiune se întoarce la tine de bunăvoie.

Cu o nepăsare bine disimulată, el întrebă:

— Cum o cheamă?

— Chanson, desigur. După acel răspuns instinctiv, Meriel şovăi, privind nedumerită când şoimul, când pe Adrian. Dar cum… cum am ştiut asta?

— Am uitat să-ţi spus că atunci când te-am găsit în pădure aveai un şoim, dar l-ai eliberat? întrebă Adrian zâmbind, încercând să-şi ascundă sentimentul de teamă şi vinovăţie. De la prima întâlnire n-ai avut încredere în mine. Nu pot să jur că e aceeaşi pasăre, dar mă îndoiesc că alta ar fi venit la tine la fel de repede.

Meriel se încruntă, iar Adrian simţi cum i se strânge inima.

— Nu-mi amintesc aşa ceva, zise ea clătinând din cap.

După ce pasărea termină de mâncat, Meriel o luă pe mână şi-o scărpină pe gât. Chanson scoase un sunet de bucurie, apoi îşi înfoie penele.

— Uită-te la ea, Meriel, ştie că s-a întors acasă.

Fata puse gluga şoimului, apoi îl privi pe Adrian cu o expresie netulburată.

— N-ar fi timpul să facem şi noi acelaşi lucru?

La auzul cuvintelor ei, Adrian simţi că i se luase o piatră de pe inimă. Dacă tot nu-i revenise memoria nici după ce-şi găsise şoimul şi i se amintise de prima lor întâlnire, probabil nu avea să-i revină niciodată. Se

simţi în siguranţă pentru prima dată de când îşi revenise după accident. Aproape simţea că era timpul să facă planuri de viitor.

— Ba da, *ma petite,* hai să mergem acasă.

Plecară înapoi spre castel, iar Meriel începu să cânte în şoaptă, ţinând şoimul pe încheietură. În acest timp, starea de bine a lui Adrian se spulberă. Căci îşi dădu seama că ea intona un imn dintr-o slujbă benedictină de preaslăvire, partitura unui călugăr sau a unei călugăriţe.

capitolul 12

Meriel devenise din ce în ce mai nerăbdătoare să exerseze după ce redescoperise călăria, aşa că în după-amiaza următoare, Adrian o duse din nou la plimbare. Porniră spre nord, de-a lungul râului, până ajunseră la un afluent, iar de acolo se îndreptară spre est. Era o zi călduroasă, aşa că era foarte plăcut să meargă pe cărarea umbrită, de-a lungul pârâului. Adrian luase cu el mâncare şi vin, şi se opriră să mănânce lângă un iaz ascuns. Râdeau şi vorbeau despre lucruri mărunte, pe care ei le făceau să pară amuzante.

Adrian stătea întins la umbra unui copac, cu Meriel la distanţă de un braţ, şi nici nu-şi mai amintea când se simţise ultima dată atât de mulţumit. Ba mai mult decât mulţumit, fericit. Deşi nu voia să se încheie acea zi, la un moment dat oftă şi zise:

— E timpul să ne întoarcem.

Era mijlocul după-amiezii în cea mai călduroasă zi din vara care abia începuse. Adrian privi apa cu jind, gândindu-se că, dacă ar fi fost singur, sau cu Richard, ar fi mers să înoate.

Dar Meriel nu cunoştea astfel de inhibiţii.

— Să mai întârziem câteva minute, zise ea, apoi se ridică, îşi desfăcu cingătoarea şi-o lăsă să cadă la pământ.

— Ce faci? o întrebă Adrian, uimit.

Fata îşi scoase veşmântul, apoi pantofii şi ciorapii, şi zise:

— Mă duc în apă, desigur. Este o zi aşa de călduroasă. Văzându-i expresia şocată, se opri. Ăsta e unul dintre acele lucruri care nu se cuvin? întrebă ea nesigură.

— Ba se cuvin, uneori, recunoscu el, zăpăcit de felul în care materialul subţire al cămăşuţei se lipise de formele ei uşor transpirate.

Înainte să se poată concentra suficient cât să-i enumere situaţiile în care cineva putea intra în apă, ea zise:

— Foarte bine!

Îşi prinse tivul cămăşuţei şi o scoase printr-o mişcare unduitoare. Nu era nici obraznică, nici timidă, ci doar se simţea confortabil în propriul corp, la fel ca Eva înainte să cadă din Paradis.

Fascinat de vederea siluetei ei subţiri, perfect proporţionate, Adrian rămase fără cuvinte, dar văzând-o cum se îndrepta către apă, reuşi totuşi să exclame:

— Doamne, Meriel, dar ştii să înoţi?!

Ea îl privi peste umăr, cu ghiduşie.

— Nu mai ţin minte, dar o să aflu acum.

Îşi strânse cozile împletite în jurul capului, ca o coroniţă, apoi ţopăi prin iarbă şi sări în apă.

Neştiind dacă să fie amuzat sau îngrijorat, Adrian îşi scoase tunica, gândindu-se că s-o protejeze pe Meriel de un posibil pericol era o scuză bună să facă ceea ce oricum îşi dorise mai devreme. În câteva

minute, era la fel de gol ca şi ea. Se îndreptă iute spre apă, dar o surprinse privindu-l.

Era cufundată până la umeri şi-l privea fix cu ochii ei mari şi albaştri, de parcă ar fi fost prima dată când vedea un bărbat gol. Sau poate chiar era prima dată când vedea un bărbat gol.

Jenat de privirea ei serioasă, Adrian nu ştiu dacă să înainteze în apă sau să se retragă. Înainte să apuce să facă oricare din cele două lucruri, Meriel zise încet:

— N-am ştiut niciodată cât de frumos poate fi un bărbat.

Nu era nici o îndoială că-i vorbise sincer. Adrian se simţi foarte mândru, însă în acelaşi timp admiraţia ei îl făcu să se simtă şi mai stingherit şi începu să se îmbujoreze. Avea la îndemână cel mai bun remediu, aşa că intră şi el în apă, apoi se scufundă şi începu să înoate spre Meriel pe sub apă. Reuşi s-o prindă cu mâna de gleznă, dar ea se răsuci şi scăpă, ţipând de încântare.

Grija pentru siguranţa ei dispăru imediat, căci Meriel înota ca o vidră. Existau oameni care considerau baia în aer liber nesănătoasă şi o ocazie de a te molipsi cu diverse boli, dar copiii ignorau de cele mai multe ori spusele bătrânilor în zile aşa frumoase ca aceea. Iar ei se jucau exact ca doi copii – scufundu-se, ţâşnind brusc din apă şi stropindu-se cu veselie. Râsetele spălară amintirile dureroase ale lui Adrian despre cum se aruncase ea în Severn, iar ea o căutase disperat.

Când Meriel încercă să-l scufunde pe Adrian sub apă, el o prinse de umeri şi o imobiliză.

— Te-am prins, nimfă a apelor, zise el chicotind. Şi eu cred că va trebui să plăteşti pentru asta.

— Dar n-am cu ce să plătesc, domnule cavaler, se lamentă ea fluturând din genele lungi şi negre. Ce să

facă o tânără domniţă în cazul ăsta?

Hohotele de râs i se opriră în gât când Adrian îşi privi prizoniera. Formele corpului minunat al lui Meriel abia se zăreau sub apă. Avea o siluetă delicată. Nu era voluptuoasă, dar era perfectă, şi incredibil de feminină. Şi fiindcă era ea, asta o făcea să fie cea mai dezirabilă femeie pe care o cunoscuse vreodată Adrian.

— O, Meriel, şopti el, te iubesc atât de mult. Nu trebuie să plăteşti pentru nimic, pentru că tu însăţi eşti cel mai mare premiu la care ar putea spera cineva.

Meriel îi răspunse la fel de serioasă:

— Şi eu te iubesc, acum şi pentru totdeauna.

Ridică mâinile şi-i trase capul mai aproape ca să-l sărute. Deşi ştia că n-ar fi trebuit să cedeze tentaţiei, Adrian se desfătă cu gustul gurii ei, explorând, întâmpinând şi primind acel sărut. Şi odată ce începu, nu se mai putu opri. Începu să o sărute de-a lungul oaselor fine ale pometţilor şi până la ureche, unde începu să facă cerculeţe cu limba. Ea scoase un sunet adânc şi moale din gât, iar el, simţind vibraţia plăcerii pe buze, căută sursa acelui sunet.

Pielea ei perfectă era plină de picături de apă, iar călătoria către sânii ei fu scurtă, dar infinit de plăcută. Îi gustă sfârcul cu limba. Ca un răspuns, întregul ei corp se înmuie până ajunse să fie susţinut în întregime de braţul lui Adrian. Îi sărută un sân, apoi pe celălalt, în timp ce mâna lui liberă se bucura de curbele discrete ale spatelui şi ale şoldurilor ei. Sub apă, pielea ei era alunecoasă şi moale ca mătasea. Când se opri să-şi tragă sufletul, îmbătat de dorinţă, Meriel se lăsă pe braţul lui, privindu-l cu încredere absolută.

— Te iubesc, şopti ea încet.

Nu se mai putea opri. Îşi puse braţul stâng sub umerii ei, ca s-o susţină, iar trupul ei plutea liber lângă

al lui, aşa că se aplecă să o sărute din nou. Îi mângâie în jos trupul cu mâna dreaptă, bucurându-se de fiecare schimbare a texturii şi consistenţei pielii ei, de la sân până la genunchi – era când moale, când ferm, când curbat spre exterior, când adâncit spre interior.

Nu se clinti şi nu se îndepărtă, nici când mâna lui îi atinse uşor interiorul coapsei. Nu avea nici o urmă de îndoială, timiditate sau sfială feciorelnică. Acceptarea ei necondiţionată avea mai mult erotism decât orice alt truc practicat vreodată de femei.

Cu tandreţe infinită, îşi trecu degetele prin triunghiul ei mătăsos de păr, către pliurile delicate de mai jos.

La prima atingere intimă a lui Adrian, i se tăie respiraţia. Nu de teamă, ci de plăcere. Încheie sărutul astfel încât să poată respira amândoi, apoi o strânse la pieptul lui şi o pătrunse adânc, descoperindu-i adâncimile secrete. Îi urmări chipul ca un şoim, fiind atent la fiecare reacţie fizică sau emoţională, anticipând când să-şi mişte mâna mai rapid, când mai încet.

Meriel începu să tremure, apoi ţipă de plăcere când trupul i se cutremură incontrolabil, împingându-se spre mâna lui. Braţele ei se strânseră tare în jurul lui, apoi se relaxară. Nu deschise ochii nici când o purtă prin apă spre marginea apei şi o aşeză astfel încât partea de sus a corpurilor lor să se odihnească pe malul ierbos. Erau pe jumătate ieşiţi din apă, în vreme ce picioarele le rămăseseră încolăcite leneş sub oglinda apei.

Meriel se odihni la pieptul lui, ca o nimfă păgână a apelor, până când respiraţia îi reveni la normal. Deschise ochii şi privi într-ai lui.

— Nici nu visam că poate exista o asemenea

plăcere, şopti ea. Dar tu?

— Nu cunosc desfătare mai mare decât să-ţi ofer ţie plăcere, zise el sincer.

— Există un adevăr al iubirii, dar şi un adevăr trupesc. Te rog, Adrian, fă dragoste cu mine. Se ridică şi-şi puse braţele în jurul gâtului său. Nu-mi refuza şansa să-ţi ofer plăcere.

Adrian ardea de dorinţă, şi ea tocmai îi oferise dreptul de a face ceea ce râvnise cu atâta disperare. Dar nu voia – nu putea – să accepte. Trase aer în piept şi îşi struni voinţa – lucru foarte greu de făcut, când Meriel îl privea cu atâta căldură şi dorinţă, cu trupul încolăcit pe al lui.

— Nu există plăcere mai mare decât să fac dragoste cu tine, *ma petite,* zise el nesigur. Dar mai mult decât îmi doresc plăcere, îmi doresc să fac ceea ce se cuvine în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor. Vreau să aşteptăm patul nupţial pentru această uniune supremă.

Ochii ei se luminară de bucurie.

— Deci nu mai crezi că e prea devreme să vorbim de căsătorie.

— Poate că e, iubire, zise el ironic, dar nu mai pot îndura aşteptarea.

Prin acţiunile sale din acea zi, Adrian atentase într-un fel la virginitatea lui Meriel, şi cu cât ar fi aşteptat mai mult, cu atât ar fi crescut riscul de a i-o răpi cu totul, fără binecuvântarea Bisericii. Jurase să se comporte cu ea în mod onorabil, iar s-o răvăşească în apa unui iaz nu era cel mai bun mod de a-şi păstra jurământul. Dar promisese şi că va face orice îşi va dori ea, iar în acea clipă îşi dorea ca el să facă dragoste cu ea.

Înăbuşi cu fermitate acel gând, ştiind că i-ar fi

servit mai mult lui. Căsătoria era calea onorabilă, şi se gândi că premiul va merita chinurile aşteptării.

— Să stabilim o dată pentru nuntă?

— Da, iubitul meu, să ne cunună cât mai curând posibil, şopti ea, cu faţa la fel de strălucitoare ca zorii.

Se aplecă să-l sărute, iar mângâierea îi dădu lui Adrian fiori. Trupurile lor erau atât de bine lipite în acel moment, încât Adrian ştiu că trebuia să întrerupă sărutul înainte ca trupul său să pună stăpânire pe minte. Ar fi fost atât de uşor să-şi consume iubirea în acel moment. Doar conştiinţa nu-l lăsa s-o facă.

Înainte ca Adrian să-şi poată finaliza bunele intenţii, mâna lui Meriel alunecă în jos pe trupul său, până ajunse în apă şi găsi ce căuta. Era deja pe deplin excitat, dar întregul lui corp se întări când îl atinse. I se tăie respiraţia.

— Meriel…

Vru să-i spună că nu era necesar să-l atingă şi ea, că nu voia să facă ceva ce ar nelinişti-o. Dar nu exista nici un fel de nelinişte pe chipul ei hotărât, doar satisfacţia că-l putea stârni în acel mod. N-ar mai fi putut rosti altceva, nici ca să-şi salveze viaţa.

Strângerea ei fu şovăitoare la început, apoi din în ce mai sigură pe măsură ce-i studia şi-i învăţa reacţiile pasionale, necontrolate. Nu dură mult şi-l aduse până în punctul culminant. Mai târziu, Adrian se întrebă dacă ea putuse respira, când o strânsese atât de tare lângă trupul său, dar în acel moment el nu fusese conştient decât de extaz.

Era rândul ei să fie mulţumită de ceea ce făcuse. Stătură unul în braţele celuilalt, pe jumătate plutind în apă, până când Adrian zise:

— Cu cât ne căsătorim mai repede, cu atât mai bine, *ma petite.* Dacă s-ar întâmpla asta din nou, ne-

am putea îneca amândoi.

Ea râse, bucuroasă, apoi se ridică şi-şi stoarse apa dintr-una din cozile împletite.

— Nu-mi pot imagina un mod mai frumos de-a muri.

— Vorbeşte în numele tău, zise încercând să pară serios, în timp ce se căţăra pe dig. Nu cred că aş vrea să ajung în faţa Sfântului Petru cu acel zâmbet pe chip. Ar fi jenant să explic pricina.

Meriel râse din nou şi-şi petrecu braţele în jurul taliei lui, într-un gest de pură afecţiune. Adrian o strânse aproape, căci nu mai voia să-i mai dea drumul vreodată. Cu toate acestea, sub plăcerea lui zăceau numeroase întrebări întunecate. El o crezuse fecioară, dar poate că nu era. Sau poate că în timpul unei îmbrăţişări îşi amintise şi de lucrurile acelea, aşa cum îşi amintise de călărie şi de şoimărit. Deşi detesta ideea, ar fi putut accepta ca ea să nu fi fost fecioară – la urma urmei, nici el nu era virgin... Dar dacă Meriel avea un soţ în viaţă? Faptul că nu avea nici un inel nu însemna că era şi liberă.

Alungându-şi gândurile, Adrian o sărută cu patimă. Meriel era a lui, şi amândoi ştiau asta. Nu mai conta ce se întâmplase în trecutul ei, nimic nu avea să-l oprească să o facă soţia lui.

Fusese pură întâmplare că Sir Vincent de Laon se aflase în Shrewsbury în acelaşi moment în care Adrian de Warfield şi logodnica lui erau şi ei acolo. Warfield era foarte popular în oraşul său, iar locuitorii erau într-o continuă agitaţie, comentând bucuroşi că nobilul conte ieşea călare pe străzi, cu viitoarea lui mireasă alături, amândoi zâmbind şi făcându-le cu mâna.

Sir Vincent păstră distanţa, deşi era îmbrăcat în

straie în care era puţin probabil să fie recunoscut. Şi chiar dacă ar fi fost recunoscut, probabil Warfield n-ar fi făcut nimic. Spre deosebire de Guy de Burgoigne, contele împărătesei era un om moale, nu suficient de aprig să-şi apere interesele. Totuşi, marii lorzi erau oameni imprevizibili, aşa că francezul crezu de cuviinţă să rămână în spatele mulţimii.

Ca întotdeauna, oamenii erau bine informaţi. Până la sfârşitul amiezii, Sir Vincent aflase că nunta contelui urma să aibă loc scandalos de repede, şi că îşi adusese viitoarea soţie la Shrewsbury ca să-şi aleagă ţesături şi bijuterii de la cei mai buni comercianţi din oraş, cât el încheia nişte afaceri cu reprezentantul Coroanei în oraş.

Când apucă să o vadă pe femeia pe care şi-o alese Warfield de soţie, Sir Vincent clătină din cap. Era mică de statură, avea părul negru ca smoala şi se spunea că e galeză.

Deoarece chiar şi cele mai importante moştenitoare galeze aveau o zestre prea mică după standardele normande, era de la sine înţeles că Warfield şi-ar fi putut găsi o pereche mult mai bună. Era incredibil că o preferase în locul lui Isabelle de Rouen. Cu toate astea, orice slăbiciune a lui Warfield era de bun augur pentru Guy de Burgoigne şi fidelii săi susţinători. Pe drumul înapoi spre castelul Chastain, Sir Vincent îşi dăduse seama că acela era un moment perfect să vadă dacă Richard FitzHugh putea fi convins să schimbe taberele. Guy fu de acord şi-i ordonă locotenentului său să meargă la Montford ca să vadă ce se putea face în acel sens.

Sir Richard FitzHugh îl primi prompt pe francez, foarte deschis şi amabil. Se întâlniseră în săbii demult într-o luptă, dar nu se cunoscuseră niciodată în

societate. După un scurt schimb de amabilităţi, Sir Vincent ajunse la concluzia derizorie că era un bun luptător, dar nu şi un om înţelept. FitzHugh avea o constituţie robustă, tipic normandă, era foarte priceput în luptă, dar nu se putea măsura cu un om cu o minte extrem de ageră, cum era el însuşi. Francezul adora acel proces de seducţie, indiferent dacă era vorba să păcălească o femeie nesigură să-i cadă în aşternut, sau să convingă un bărbat să întreprindă ceva condamnabil. Avea să fie o plăcere să-l convingă pe acel normand simplu să-şi vândă fratele.

După ce avură parte de o cină excelentă, Sir Vincent solicită o întâlnire între patru ochi cu gazda sa. Cum era de aşteptat, îi fu acordată imediat. Chiar dacă FitzHugh nu era un om foarte inteligent, ghicise probabil că nu fusese vorba despre o vizită de curtoazie.

Cei doi bărbaţi se retraseră într-o încăpere privată, unde discutară pe îndelete despre politică, sorbind un vin bun. Sir Vincent înţelese că gazda nu era foarte convinsă de cauza împărătesei. Cel mai probabil, aderase la ea pentru că o făcuse seniorul său.

După ce se băuse suficient vin încât să se destindă atmosfera, Sir Vincent îi aruncă o vorbă:

— Am înţeles că fratele tău urmează să se căsătorească.

FitzHugh scărpină urechile unui ogar care tocmai îşi pusese capul pe genunchiul său.

— Nu mă surprinde deloc. Îşi căuta de mult o soţie. Singura întrebare era pe cine va alege.

— L-am văzut pe Warfield cu femeia sa la Shrewsbury, şi nu pot spune că înţeleg ce l-a atras la ea.

Intuiţia îi spunea că trebuia să existe o poveste

interesantă în spatele acelei căsătorii, iar Sir Vincent spera să-l provoace pe cavaler să vorbească şi astfel să afle vreo bârfă delicioasă. Însă FitzHugh rămase impasibil. Poate nici el nu ştia adevărata poveste. Oaspetele continuă apoi, uşor dezamăgit:

— Îmi imaginez că e o perioadă dificilă pentru tine. L-ai slujit ani întregi cu credinţă pe Warfield. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva, tu ai fi fost îndreptăţit să-i ceri titlul, mai ales că nu există nici un moştenitor legitim. Ridică subtil din umeri. Într-un an, sau cam aşa ceva, s-ar putea să nu mai fie cazul.

O licărire amuzată apăru în ochii albaştri ai lui FitzHugh.

— Legitimitatea nu e suficientă ca să păstrezi o moştenire – e nevoie şi de putere. Vor trece ani întregi înainte ca un fiu al lui Adrian să fie suficient de puternic încât să poată păstra pământul, sau până când o fiică de-a lui va fi suficient de mare încât să se căsătorească cu un bărbat care s-o poată face pentru ea. Mulţi ani… şi viaţa e foarte nesigură.

Uimit, Sir Vincent îşi dădu seama că poate FitzHugh nu era chiar ţărănoiul prost pe care îl crezuse el. Aruncă momeala:

— Dar nu e nevoie să aştepţi ani întregi ca să-ţi înmulţeşti terenurile.

Când fu dat în vileag adevăratul motiv al acelei întâlniri, se schimbă atmosfera. Ochii lui FitzHugh se îngustară.

— Ai vreo sugestie în legătură cu modalitatea în care mi-aş putea îmbunătăţi situaţia?

Sir Vincent se încruntă puţin, reacţionând dezaprobator la francheţea bărbatului. Ar fi fost mai elegant doar să dea târcoale subiectului mai întâi. Desigur, se ştia că normanzii nu erau cunoscuţi pentru

subtilitatea lor, aşa că trecu şi el la subiect:

— Guy de Burgoigne e un stăpân foarte generos; care ar recompensa în mod corespunzător un om dispus să-şi regândească… loialitatea faţă de Adrian de Warfield.

După o tăcere tensionată, FitzHugh spuse:

— Mi-ai stârnit curiozitatea. Totuşi, înainte să fac ceva atât de drastic, ar fi nevoie de ceva mai mult decât nişte promisiuni vagi. Ce s-ar aştepta Guy să fac, şi ce mi-ar oferi în schimb?

— Lord Guy s-ar aştepta să-i aduci castelul Montford şi toate terenurile pe care le deţii în acest moment. În schimb, le vei administra în continuare pentru el.

— Cu ce s-ar schimba în bine situaţia mea? întrebă FitzHugh, mângâind absent ogarul norocos.

— Spre deosebire de fratele tău, în primul rând îţi va acorda feuda – ca să ai drept asupra castelului. În al doilea rând, dacă i te vei alătura lui Guy, te vei afla în tăbăra regelui. Sir Vincent flutură din mână, dispreţuitor. Se ştie că soţul împărătesei s-a autoproclamat stăpânul Normandiei, dar ea a pierdut Anglia, iar fiul ei Henric va fi cel mult duce al Normandiei. Următorul rege al Angliei va fi Eustaţiu, fiul lui Ştefan. Din moment ce nu deţii proprietăţi în Normandia, sub protecţia cărui conducător crezi că ar fi mai bine să te afli?

Francezul făcu o pauză ca să-i permită interlocutorului său să înţeleagă gravitatea cuvintelor sale, apoi trecu la ultimul şi cel mai important punct:

— De asemenea, Lord Guy ar fi fericit să-şi folosească influenţa pe lângă regele Ştefan, ca să-ţi asigure o căsătorie adecvată cu o moştenitoare. În ciuda loialităţii tale, n-am auzit ca fratele tău să se fi

preocupat de acest lucru. Sorbi leneş din vin, pregătind următorul moment, precum şarpele care oferea ispita în Eden: Dacă Warfield nu e în stare să-ţi răsplătească loialitatea şi curajul, atunci pune-le în slujba unui om care poate.

FitzHugh se lăsă pe spate în scaunul său şi-şi împreună degetele.

— Ce te face să crezi că vreau să mă însor?

— Pentru că ştii la fel de bine ca mine că adevărata putere stă în mâinile bărbaţilor căsătoriţi. Câtă vreme rămâi necăsătorit, indiferent de vârsta pe care o ai, o să fii mereu un „tânăr cavaler”, un om prea puţin important şi cu puţină influenţă. Sir Vincent se aplecă în faţă, încercând să-l convingă: Dacă i te alături lui Lord Guy, vei putea începe să-ţi construieşti propria putere, şi nu-ţi vei mai petrece tot restul vieţii la cheremul lui Warfield.

Chipul lui FitzHugh era impenetrabil.

— Frumoase cuvinte, dar adevărul e că, dintre cei doi conţi, Adrian e cel mai puternic – controlează o parte mai mare din Shropshire şi veniturile aferente. Este stăpânul unui castel de necucerit. Tot nu sunt convins că, dacă aş trece de partea lui Guy, mi s-ar îmbunătăţi situaţia.

Sir Vincent se simţi absolut încântat că era nevoit să-şi folosească abilităţile de convingere. Medită o clipă. Cu siguranţă FitzHugh avea unele resentimente faţă de fratele său, iar acele seminţe puteau fi făcute să încolţească fără probleme. Îi vorbi apoi cu o voce joasă, confidenţială:

— Noi doi ne aflăm cam în aceeaşi situaţie, să ştii. Amândoi suntem cavaleri fără pământ, suntem forţaţi să ne folosim inteligenţa ca să supravieţuim, spre deosebire de Adrian, care a avut norocul să se nască

bogat. Te înţeleg foarte bine, aşa că am să-ţi spun un secret. Balanţa puterii se va schimba, înainte de sfârşitul verii. Lord Guy a angajat una dintre cele mai bune trupe de mercenari din Europa. Vor ajunge în Shropshire şi-l vor distruge pe Warfield. Poate că nu-i va putea lua castelul, dar Guy îi va lua toate celelalte lucruri.

Sir Vincent se lăsă înapoi, pe spate în scaun, absolut sigur că-l va convinge cu argumentele lui:

— Guy va avea motive să-ţi fie recunoscător, dacă vii acum de partea lui. Dar, dacă vei aştepta să vezi încotro bate vântul, va fi prea târziu, n-o să mai ai nimic cu care să poţi negocia. Făcu un gest graţios către zidurile care-i înconjurau. Montford e un castel puternic, dar nu la fel de puternic ca Warfield, şi poţi fi sigur că acesta va fi prima ţintă a lui Guy.

FitzHugh privea în gol, cântărind cuvintele francezului. Într-un final, zise:

— Eşti foarte convingător, Sir Vincent. Dar aş putea avea vreo garanţie a bunei credinţe a lui Guy? Continuă pe un ton ironic: Iartă-mă că trebuie s-o spun, dar au existat situaţii în care buna lui credinţă a fost pusă sub semnul întrebării.

Era foarte adevărat. Cu toate acelea, Sir Vincent reuşi să pară indignat când spuse:

— Contele îşi dă cuvântul, bineînţeles. Şi ca semn al bunăvoinţei sale, ţi-a trimis un mic cadou.

Francezul vârî mâna în sacul său şi scoase un pocal înalt de aur. Era o capodoperă: piciorul era înconjurat de un lujer de viţă-de-vie măiestrit lucrat, iar baza şi gura paharului erau din filigran. Aurul fusese bătut cu pietre preţioase în culorile curcubeului. Pocalul, potrivit pentru un rege, era unul dintre cele mai scumpe obiecte din moştenirea Cecily de Chastain, iar Guy îl

păstrase pentru ceva special.

Când FitzHugh întinse mâna să ia pocalul greu, francezul observă că îi tremurau degetele. Foarte bine, lăcomia câştiga teren. Normandul se ridică din scaunul său şi se duse cu pocalul la geam. Îl examină gânditor, admirând minuţia cu care fusese lucrat. Pietrele preţioase aveau sclipiri de safir şi rubin, iar aurul bogat strălucea în lumina soarelui.

— Un fleac destul de frumos, zise el în cele din urmă. Cu siguranţă valorează mai mult de treizeci de arginţi. Înainte ca francezul să poate evalua acea remarcă destul de tulburătoare, FitzHugh îşi privi oaspetele şi-l întrebă: Spune-mi, Sir Vincent, de cât timp lucrezi pentru Guy? Cinci, şase ani?

Francezul încuviinţă, iar FitzHugh continuă:

— Atunci poate că nu ştii de unde vine ura dintre Burgoigne şi Warfield. Ştii că nu sunt doar rivali care luptă pentru titlul de conte, nu-i aşa?

Sir Vincent recunoscu, nedumerit:

— Am auzit că vrăjmăşia dintre el datează de ani buni. Se încruntă apoi, încercând să-şi amintească ce i se spusese. Am auzit că, pe când era încă tâlhar, Lord Guy a dat foc vechiului turn Warfield. Parcă îmi amintesc să fi auzit că Lord Adrian era novice la abaţia Fontevaile, înainte să moştenească averea tatălui său. Francezul râse, răutăcios. Poate-ar fi fost mai bine să rămână călugăr. Nu pare să suporte prea bine luptele, şi i-a luat destul timp să găsească curajul să se căsătorească. Poate că, asemenea altor călugări, nu-i plac femeile. Mai bine ţi-ar fi lăsat ţie moştenirea Warfield.

Păstrându-şi calmul, FitzHugh continuă:

— Poate nu ţi-a spus nimeni că, atunci când a asediat Warfield, Guy a ucis toţi locuitorii castelului,

inclusiv pe baronul bătrân şi toţi descendenţii săi, cu excepţia lui Adrian. Şi a mea, desigur. Puse jos pocalul lângă oaspetele său, pe o masă de stejar.

Apoi, FitzHugh scoase sabia din teacă, cu o mişcare impetuoasă. Soarele cădea cu o strălucire răutăcioasă pe tăişul sabiei. Conştient de faptul că comisese o eroare de judecată dezastruoasă, Sir Vincent icni. Îl îngrozea ideea că avea să fie sacrificat de sabia gazdei sale, ca un purcel de lapte.

Înainte ca francezul să poată sări în picioare şi să-şi apuce arma, celălalt bărbat izbi cu putere mânerul sabiei de pocalul de aur, distrugând lucrătura delicată cu un zgomot metalic asurzitor. FitzHugh lovi paharul iar şi iar, pietrele preţioase desprinzându-se de la locul lor şi împrăştiindu-se pe podea.

După ce-şi puse sabia înapoi în teacă, într-un gest sălbatic, FitzHugh luă rămăşiţele distruse ale paharului. Le răsuci cu mâinile goale până când forma iniţială a pocalului deveni de nerecunoscut.

— Guy a uitat cumva că familia pe care-a măcelărit-o nu era doar a lui Adrian, ci şi a mea? urlă el înfuriat. Tatăl meu, fraţii mei, prietenii mei şi toate rudele mele au murit în acea zi. Iar eu am fost acolo, scoţându-le trupurile neînsufleţite dintre ruinele care ardeau înăbuşit. Aruncă apoi, cu sălbăticie, paharul în burta lui Sir Vincent. *Ăsta*-i răspunsul meu pentru stăpânul tău. Mai degrabă l-aş vedea arzând în iad, decât să-l ajut cu ceva. L-aş fi ucis chiar eu, dacă Adrian n-ar ţine morţiş să aibă el această onoare. Poate, dacă am noroc, încă mai pot s-o fac eu.

Sir Vincent se chinuia să respire, întrebându-se dacă nu cumva pocalul aruncat îi rupsese vreo coastă. Din moment ce FitzHugh nu avea de gând să-l omoare, francezul se gândi să se răzbune. Era furios că-l

judecase atât de greşit pe omul din faţa lui.

— Dacă-l aştepţi pe Warfield să-ţi răzbune morţii, atunci aştepţi degeaba, mârâi el. Fratele tău e un laş, dar tu nu eşti nici laş, nici prost ca să aştepţi să te răzbune el.

Se ridică şi-şi luă mantia, apoi îndesă pocalul distrus înapoi în sac. Prefera să nu mai rămână şi pentru alte remarci glumeţe.

Spre uimirea lui Sir Vincent, batjocura sa nu-i mânie şi mai tare gazda. În schimb, FitzHugh începu să râdă.

— Dacă asta credeţi tu şi Guy despre Adrian, nu sunteţi doar proşti – sunteţi oameni morţi. Hai, ieşi de-aici, până nu uit de legile ospitalităţii şi te trimit înainte de vreme la diavol.

Sir Vincent se supuse în linişte. Richard îl urmări plin de dezgust cum fugea. Singurul amănunt care-i salvase viaţa francezului era acela că nu fusese cu Burgoigne când avusese loc masacrul de la Warfield. Poate ar fi fost mai înţelept să fi pretins că primea mita lui Burgoigne, şi apoi să-i fi retras orice sprijin în momentul critic. Dar Richard ştia că nu avea temperamentul de care era nevoie ca să facă un joc dublu. Probabil că Adrian ar fi putut, dar Richard reuşise să-şi ţină gura suficient de mult ca să afle despre mercenari. Erau totuşi informaţii foarte preţioase, căci paza bună trece primejdia rea.

La două luni după dispariţia surorii sale, Alan de Vere se întoarse supărat la Avonleigh, ca să reia căutările. Îşi începu misiunea interesându-se exact în care zone fusese căutată Meriel. Constată apoi că oamenii lui merseseră spre vest până la pădurea regală şi chiar mai departe şi în celelalte trei direcţii.

Nu exista nici urmă de sora lui, după ce părăsise Avonleigh. Dacă ar fi călărit în oricare altă direcţie, cel mai probabil ar fi fost văzută de şerbii de pe moşiile din jur, fapt care îl făcu pe Alan să se întrebe dacă nu cumva intrase în pădure.

Lăţimea pădurii întunecate împărţea largul Shropshire la fel de bine ca un râu. În mod normal, Meriel nu s-ar fi aventurat atât de departe spre vest, n-ar fi intrat în pădure, şi cu siguranţă n-ar fi traversat un teritoriu controlat de oamenii împărătesei. Dar s-ar fi putut întâmpla ceva ieşit din comun: ar fi putut fi urmărită de tâlhari, sau ar fi putut întâlni pe cineva care avea nevoie de ajutor... se puteau întâmpla multe lucruri care s-o fi trimis în pădurea regală, şi s-o fi scos de partea cealaltă. Dacă s-ar fi întâmplat asta, era posibil ca veştile să nu ajungă niciodată în Avonleigh. Cei treizeci şi ceva de kilometri reprezentau o barieră aproape la fel de mare precum Canalul Britanic.

Alan decise că locul cel mai bun pentru a începe căutările era piaţa din Shrewsbury, aşa că se duse într-acolo şi rămase peste noapte, urmând să înceapă căutările a doua zi.

Dimineaţa, găsi ceea ce căuta chiar de la primele ore. Farmacistul ursuz negă că ar fi ştiut ceva despre domniţa normandă pierdută, însă soţia lui cea foarte vorbăreaţă zise:

— E o coincidenţă tare ciudată. Spui că pe sora ta o cheamă Meriel? Când Alan încuviinţă, femeia continuă: contele de Shropshire, contele nostru, Adrian de Warfield, nu celălalt conte rău, urmează să se căsătorească cu o fată pe nume Meriel. Dar ea e de origine galeză, nu normandă. Am văzut-o chiar acum o săptămână, când au venit în oraş.

Curios, Alan o întrebă:

— Şi cum arăta această logodnică a contelui?

Soţia farmacistului ridică din umeri:

— Ştii tu, ca o galeză. Avea părul negru, ochii albaştri, zise ea căutând să vadă dacă o aprobă, aşa cam ca tine, doar că era foarte mică. E o fată foarte blândă. S-a uitat la mine şi mi-a zâmbit.

Calmându-şi entuziasmul, Alan continuă să o chestioneze pe femeie:

— Ce se ştie despre familia ei?

— Se spune că e o moştenitoare din Gwynedd. Fireşte că ar trebui să fie moştenitoare, doar oamenii de origine nobilă precum contele nu se căsătoresc aşa cu oricine. Şi totuşi... Femeia se aplecă în faţă, parcă împărtăşindu-i un secret. Se spune că nobilul Adrian a găsit-o în pădure, ca pe o zână, şi că s-a îndrăgostit de ea atât de tare, încât a dus-o înapoi la castelul său şi a închis-o într-un turn, până când ea a fost de acord să se căsătorească cu el, dar eu nu cred o vorbă din povestea asta. Contele n-a fost niciodată genul care să răpească femei frumoase. Femeia chicoti. Şi nici n-are nevoie, căci e un bărbat al naibii de chipeş. Mai degrabă ar trebui să se păzească el să nu fie răpit de femei.

Pe Alan îl trecură fiorii. Era convins că acea Meriel despre care se vorbea era chiar sora lui, mai ales că povestea se potrivea cu ce i s-ar fi putut întâmpla. Lăsând la o parte romantismul descris de femeie, cu siguranţă era un caz de răpire şi viol. În fond, Meriel nu şi-ar fi părăsit niciodată prietenii şi îndatoririle de bunăvoie. Era uşor de crezut că un nobil ar fi violat o fată pe care o întâlnise din întâmplare. Cel mai greu de înţeles era faptul că un astfel de om s-ar fi căsătorit cu victima sa. Oare un om atât de ticălos s-ar fi putut simţi vinovat că distrusese viaţa unei fete de origine

modestă?

— Spuneai că urmează să se căsătorească, zise Alan cu gura uscată. Ştii cumva dacă a avut deja loc căsătoria?

— Nu ştiu, băiete, eu n-am fost invitată. Râse singură de gluma pe care o făcuse. Dar am auzit că ceremonia urma să se facă în grabă, aşa că poate aşteaptă un copil. Chiar şi lorzii sunt oameni, deşi nu toată lumea ar fi de acord cu mine.

Alan îi lăsă orbeşte femeii o mână de arginţi şi plecă negru de furie. Contele avea reputaţia unui om cinstit, dar poate că era una falsă, de vreme ce oamenii cinstiţi nu compromiteau tinere nevinovate.

Alan se grăbi spre han, unde-şi lăsase calul. Avea de gând să ajungă cât mai repede la Warfield, ca să-şi găsească sora. Poate era un simplu cavaler, faţă de Lord Adrian care era conte, dar dacă acesta nu-i putea oferi răspunsuri satisfăcătoare, Alan de Vere avea să-i dărâme întregul castel cu mâinile goale.

capitolul 13

— Ţine-ţi mâinile deasupra capului, Lady Meriel, îi porunci Margery.

Meriel se conformă supusă, în timp ce slujnica îi punea rochia albastră de mătase peste cămăşuţa subţire. Ştiind că aceea era ziua în care se căsătorea cu Adrian, era într-o continuă stare de visare. Îi era mult prea greu să se preocupe de îmbrăcăminte într-un moment ca acela. Din fericire, Margery şi cealaltă femeie erau mai mult decât dispuse să preia ele acea sarcină.

Din moment ce hotărâse să se căsătorească, Adrian petrecuse mult timp prezentând-o pe viitoarea

lui mireasă oamenilor de pe domeniul Warfield. Unii dintre oameni fusese distanţi la început, dar, cu timpul, toţi se apropiaseră de ea. Şi asta pentru că Meriel învăţa repede şi nu încerca niciodată să-i intimideze pe servitori, după cum spunea Adrian.

— E prea strâns, milady? întrebă una dintre servitoare, în timp ce-i strângea corsajul rochiei ca să se potrivească la fel de bine precum coaja unui măr.

— Ţineţi cont că va trebui să respir toată ziua. Şi poate şi să mănânc ceva, mai pe seară, sublinie Meriel.

Servitoarea chicoti şi mai slăbi puţin şireturile, în timp ce Meriel se întoarse înapoi la reveria ei. Îi plăcea că învăţase să se poarte ca o contesă. Şi în ciuda faptului că fusese mereu lângă ea, îndrumând-o, Adrian păstrase o distanţă cuviincioasă şi nu o mai sărutase nici măcar de noapte bună. Din fericire, venise data nunţii, căci altfel s-ar fi putut trezi strecurându-se noaptea în camera lui, ca să încerce să-l convingă să se răzgândească.

Meriel oftă. Ştia cât de important era pentru Adrian să se comporte aşa cum credea el că era onorabil. Poate, dacă şi-ar fi amintit mai multe, ar fi avut şi ea nişte principii mai puternice. Dar aşa nu prea-i putea înţelege dorinţa de a aştepta până în noaptea nunţii. Totuşi, ştia că nu i-ar fi putut demonstra lui Adrian că îl iubea dacă l-ar fi convins să facă ceva ce ar fi regretat apoi.

Buzele ei se transformară într-un zâmbet când îşi aminti de noaptea în care împărţiseră acelaşi pat. În noaptea aceea avea să fie la fel, ba chiar mai mult, căci barierele onoarei nu îi vor mai ţine departe unul de celălalt.

Realitatea îi întrerupse încă o dată reveria prin intermediul lui Vânturel, care veni în fugă şi începu să

se joace cu una dintre mânecile lungi cu broderie aurie, care ajungea aproape până la podea. Meriel ar fi vrut să ia pisica şi să o strângă repede în braţe, dar ştia că Margery n-ar fi fost de acord, din pricina ghearelor care ar fi putut sfâşia mătasea fragilă. Soarta pisicii fu pecetluită după ce se năpusti asupra uneia dintre panglicile cingătorii ei noi – era ţesută cu fir de aur şi avea pietre preţioase cusute în ea, pentru noroc. Slujnica mai tânără luă repede pisica.

— O s-o duc undeva unde să nu provoace pagube şi unde să n-o calce nimeni în picioare, milady.

Meriel zâmbi strâmb, privind cum pisica era dusă în altă parte. Şi ea, şi Vânturel vor fi foarte bucuroase după ce se va termina nunta! Obligaţia ei ca mireasă semăna destul de mult cu cea a pisicii: să stea nemişcată şi să se poarte frumos.

Margery îi ridică părul, îi puse stăpânei ei mantia purpurie pe umeri şi i-o fixă pe piept cu un lanţ de aur. Meriel era despletită, aşa că slujnica începu să-i pieptene părul des, negru şi ondulat, care-i ajungea aproape până la şoldurile subţiri.

Meriel rămase neclintită, în ciuda faptului că slujnica trebuia să tragă destul de tare să o poată pieptăna şi să-i aranjeze părul des. Mângâia absentă faldurile frumoase ale mantiei de catifea şi blăniţa albă, gândindu-se la lucruri care i-ar fi şocat pe toţi cei prezenţi. Sau poate nu. Erau oameni cu toţii, şi existaseră deja o serie de comentarii sincere şi entuziasmate despre lucrurile la care-ar fi trebuit să se aştepte noua contesă, odată ajunsă în braţele lui Lord Adrian.

După ce termină cu pieptănatul, Margery ridică voalul delicat, atât de străveziu încât părea aproape transparent. Slujnica îl aşeză peste părul despletit al lui

Meriel, îl ajustă să încadreze perfect chipul miresei, apoi îl fixă cu o cunună de flori albe şi albastre. Cununa aceea fusese singurul element asupra căruia insistase Meriel, căci prefera flori adevărate în locul unei coroane reci din metal.

Margery o mai privi o dată pe stăpâna ei, pentru inspecţia finală – ajustă un fald, netezi o cută, apoi în cele din urmă zâmbi.

— Gata, milady. Arăţi la fel de bine ca un răsărit.

Meriel nu putu rezista, şi-i zise:

— De îndată ce voi pune piciorul afară, unde e vânt, toată această perfecţiune va dispărea.

Margery râse, ştergându-şi o mică lacrimă de pe obraz.

— Dar eu îmi voi fi făcut treaba bine, milady!

— Toate v-aţi făcut treaba bine. Meriel se apropie şi o sărută pe obraz pe Margery, apoi făcu la fel şi cu celelalte trei slujnice. Vă mulţumesc că sunteţi familia mea azi.

Cuvintele ei le emoţionară foarte tare pe cele patru slujnice, astfel încât Meriel părăsi camera însoţită de un val de bocete. Ştia că femeile plângeau de obicei la nunţi, dar nu înţelegea de ce... ea, una, plutea de fericire.

Sala mare de jos era plină de oameni, dar ea nu avea ochi decât pentru Adrian, care o aştepta la baza scărilor. În acea zi lăsase deoparte preferinţa pentru lucruri simple, purtând haine splendide din mătase şi catifea, potrivite rangului său. Tunica şi mantia lui erau în nuanţe de albastru-închis şi aveau broderii generoase argintii, dar care păleau în faţa chipului său tivit cu auriu. Strălucea ca un arhanghel şi era atât de frumos încât i se tăie respiraţia.

Meriel se opri pe penultima scară. Se ruşină brusc,

nevenindu-i să creadă că această fiinţă superioară voia să se căsătorească cu ea. Probabil că Adrian îi citi gândurile, pentru că veni şi-o prinse de mâini. Îi vorbi apoi foarte încet, pentru ca nimeni altcineva să nu-l poată auzi:

— Se spune că toate miresele sunt frumoase, dar n-a existat şi nici nu va exista vreodată o mireasă atât de frumoasă ca tine, *ma petite.*

Îi sărută apoi, pe rând, mâinile.

O trecu un fior şi-l strânse tare de mâini.

— Şi n-a existat niciodată o femeie mai fericită decât mine, şopti ea, pentru că m-ai ales să fiu soţia ta.

Părăsiră sala împreună, îndreptându-se spre cai. Acolo îi aştepta Richard, fratele lui Adrian, îmbrăcat la fel de frumos precum contele.

Deoarece Meriel nu avea familie, o ajută Richard să încalece, preluând rolul pe care-l juca de obicei tatăl miresei. Cu Adrian alături, Meriel părăsi castelul şi se îndreptă spre biserica din sat. În fruntea alaiului se afla trupa de muzicanţi, iapa ei era condusă de Richard, iar în urma lor toţi oaspeţii de seamă. Străzile erau pline de oameni. În general, nunta unui lord avea loc acasă la mireasă, aşa că toţi oamenii din Warfield ieşiseră din case, considerându-se deosebit de norocoşi că puteau asista la un astfel de eveniment.

Richard o ajută pe Meriel să descalece. Îi zâmbi cald şi-i spuse:

— Curaj, surioară, în curând se va termina.

Dacă ar fi fost să aibă un frate, i-ar fi plăcut să semene cu Richard. Pentru o clipă, Meriel îşi aminti că era posibil să fi avut unul, poate chiar mai mulţi, dar lăsă deoparte acel gând. Era mai bine să se gândească la ceea ce va câştiga decât la ceea ce poate nu va

cunoaşte niciodată.

Se găsi apoi în pridvorul bisericii. Mâna lui dreaptă o ţinea strâns pe-a ei. Întrucât Adrian sperase ca în timp să nu se mai facă diferenţa între normanzi şi englezi, aleseseră să-şi depună jurămintele în engleză, la fel ca orice alţi săteni.

Meriel îl privea pe Adrian cum spunea jurămintele şi se simţea ca într-un vis.

— Te iau pe tine, să-mi fii soţie legitimă... să te am şi să te păstrez... să te iubesc şi să te preţuiesc... la bine şi la rău... în sărăcie sau bogăţie... în boală şi în sănătate... de-acum încolo... până când moartea ne va despărţi... dacă Sfânta Biserica va orândui... îţi promit să-ţi fiu fidel până la moarte.

Totuşi cuvintele însemnau puţin, pe lângă ceea ce exprimau ochii lui cenuşii limpezi, căci îi promiteau chiar sufletul său.

Urmă apoi rândul ei. Meriel repetă şi ea jurămintele, vorbind tare, pentru ca nimeni să nu se îndoiască de dorinţa ei de-a se căsători cu el. Cuvintele erau asemănătoare cu ale lui Adrian, doar că mai includeau şi promisiunea de a fi:

— ...Veselă şi ascultătoare în pat şi-n afara lui.

Rostind acele cuvinte, Meriel se îmbujoră. Chipul lui Adrian exprima solemnitate, dar îi strânse mâna şi putu vedea în ochii lui scânteia unei promisiuni.

Preotul ţinu o predică scurtă despre virtuţile armoniei conjugale, apoi binecuvântă verighetele. Adrian îi luă mâna stângă şi-i strecură pe rând inelul de aur pe vârfurile a trei degete, zicând în acelaşi timp:

— În numele Tatălui... al Fiului... şi al Sfântului Duh. Îi puse apoi verigheta pe degetul inelar şi rosti vorbele în şoaptă: Cu acest inel te iau în căsătorie.

Adrian o privea fix pe Meriel. Deşi erau calmi la

exterior, amândoi erau foarte conştienţi că-şi uneau sufletele, inimile şi trupurile. Abia în acel moment, Meriel înţelese cu adevărat de ce Adrian îşi dorise să aştepte să se căsătorească înainte de a face dragoste cu ea, iar acea înţelegere îi aduse în ochi lacrimi de bucurie.

Probabil ar fi rămas aşa pentru multă vreme, dacă Richard n-ar fi început să dea de pomană, după cum era obiceiul. Amintindu-şi de ce se aflau acolo, contele şi noua lui contesă intrară apoi în biserică pentru slujba nupţială. Întreaga biserică era plină de oameni, iar Adrian şi Meriel aveau locuri de onoare în cor. Ea nu luă în seamă cuvintele latine sonore. Tot ceea ce conta era că, sub grilajul frumos sculptat, Adrian o ţinea strâns de mână, de parcă n-ar fi vrut să-i mai dea niciodată drumul.

După slujbă, preotul îi dădu lui Adrian sărutul păcii, pe care el i-l transmise apoi lui Meriel. Sărutul noului ei soţ nu fu voluptuos, însă buzele lui întârziară deasupra gurii ei, pline de o dulceaţă dureroasă. Iar când, în cele din urmă se desprinse, Adrian îi şopti:

— De-acum şi pentru totdeauna, micuţa mea soţie.

Meriel nu se putu abţine şi se îndepărtă de orânduielile obişnuite, aruncându-se în braţele noului ei soţ. Adrian o prinse în braţe cu atâta forţă, că-i ridică de la podea pantofiorii eleganţi din piele. În ciuda expresiei serioase a preotului, privitorii izbucniră în râs şi în urale.

Mai există totuşi şi o altă abatere de la obiceiurile tradiţionale. Plecând de la biserică, trecură pe sub turnul din care atârnau frânghiile clopotelor. Adrian se opri şi, cu o sclipire năzdrăvană în ochi, prinse o frânghie şi rosti plin de voioşie:

— Vreau să ştie toată lumea din Shropshire că ne-

am căsătorit.

Deasupra capetelor lor se afla clopotul poreclit Marele Tom, care sună puternic într-un registru atât de jos, încât făcu întreg turnul să vibreze. Meriel i se alătură şi ea. Adorând ziua însorită, mulţimea fericită şi întreaga lume minunată, dar cel mai mult pe Adrian, Meriel prinse altă frânghie şi trase de ea cu toată puterea. În câteva clipe, se auzi clinchetul clopotului poreclit Micuţa Nell, într-un registru înalt, precum vocea unei soprane, bătând la unison cu celălalt.

Pentru câteva minute zgomotoase, Meriel şi Adrian traseră clopotele râzând şi întreaga parohie răsună de bucuria lor. Sosiră apoi, abia trăgându-şi sufletul, oamenii care trăgeau de obicei clopotele pentru parohie, scuzându-se că-şi neglijaseră datoria, dar fuseseră prinşi în mulţime. Aceştia îşi reluară apoi îndatoririle şi clopotele începură să bată în ritm normal.

Adrian şi Meriel ieşiră mână în mână în piaţa din sat, unde oamenii începură să arunce cu seminţe. Drumul înapoi spre castel fu unul foarte lent, deoarece toată lumea din Warfield ţinea să ureze fericire noului cuplu. Ajunşi în faţa castelului, Adrian o ajută pe Meriel să descalece şi şopti încet, doar pentru ea:

— Mai sunt doar câteva ore de ospăţ şi dans, *ma petite...* şi-apoi vom putea fi singuri.

— Şi-atunci mă vei putea învăţa să fiu veselă şi ascultătoare în pat, iubitul meu lord, îi răspunse Meriel cu inima plină de iubire, dorindu-şi ca timpul să zboare în următoarele ore.

În după-amiaza târzie, când Alan ajunse la castelul Warfield, porţile exterioare erau păzite doar de doi oameni, iar străzile păreau pustii în spatele zidurilor.

Când un paznic binedispus îl întrebă cu ce treburi venise, el răspunse:

— Sunt fratele lui Lady Meriel.

Paznicul îl inspectă atent. Deşi îmbrăcămintea lui era murdară de la călătoria sa lungă, era fără nici o îndoială cavaler normand, iar chipul îi confirma spusele.

— Da, semeni cu noua micuţă contesă, zise paznicul vesel. Ai fost reţinut? Apoi continuă, fără a aştepta un răspuns: Ai ratat nunta, dar ospăţul are loc sus în turn. Mergi şi felicit-o pe mireasă din partea noastră, a celor care lipsim de la festivităţi.

Alan călări pe străzi, cu dinţii încleştaţi. Deci, ajunsese prea târziu. Sau poate că nu, de vreme ce ospăţul era în desfăşurare. În curtea exterioară fusese montat un cort imens, în care sărbătoreau oamenii de rând. Se frigeau viţei şi oi întregi, şi pe măsură ce se făcea carnea, bucătarii tăiau felii mari din ea. Peste tot erau butoaie cu bere şi atmosfera era plină de cântecul voios al harpelor, al cimpoaielor şi al violelor.

Alan îşi lăsă calul la grajduri şi intră în turn. Sala cea mare era decorată mult mai frumos decât curtea exterioară, şi chiar şi muzica era mai bună. Jongleri, acrobaţi şi cântăreţi întreţineau atmosfera. Oaspeţii mâncau, beau şi dansau, servitorii se învârteau peste tot cu platouri de mâncare şi carafe cu băutură, iar câinii şi pisicile căutau resturi pe podelele pline de trandafiri. Totul era exact cum era de aşteptat la nunta unui nobil.

Alan rămase în uşă, fără să atragă atenţia asupra sa, încercând să-şi obişnuiască ochii cu lumina slabă. La celălalt capăt al sălii era o masă aşezată mai sus decât celelalte şi i se strânse inima când văzu silueta micuţă a miresei cu păr de abanos. Nu putea fi sigur,

dar semăna dureros de mult cu sora lui.

Îşi croi repede drum pe lângă perete, cu chipul împietrit. Avea o expresie aspră, care nu era întâlnită de obicei la nunţi. De la marginea tribunei, îi putea vedea puţin pe miri.

Era înnebunit de frustrare că nu putea fi încă sigur dacă fata aceea era sora lui – avea capul întors într-o parte şi un nor format din păr şi voal îi ascundea profilul.

Toată atenţia miresei era îndreptată spre bărbatul de lângă ea, aşa că Alan îl privi şi el. Deci acela era contele de Shropshire. Era întors către mireasa lui şi îi putea vedea clar faţa. Era surprinzător de tânăr şi uimitor de reţinut în acel cadru zgomotos. Alan îi studie trăsăturile reci, dar frumoase, gândindu-se dacă acel om ar fi fost capabil să oblige o tânără să se căsătorească cu el, şi conchise că da.

Mireasa începu apoi să râdă şi făcu un gest din mână, pe care-l văzuse de o mie de ori la sora lui. Veni în spatele perechii de miri şi o strigă cu glas ascuţit, ca să-l poată auzi în ciuda zgomotului:

— Meriel!

Mireasa se întoarse când îşi auzi numele şi-l privi pe Alan. Inima aproape-i sări din piept când îşi văzu sora vie şi nevătămată, cu ochii mari albaştri strălucind de fericire. Nu fusese niciodată atât de frumoasă, dar cum naiba ajunsese acolo?

Meriel îi zâmbi cu expresia politicoasă a unei mirese care primea cele mai bune urări de la un străin. Se putea citi pe faţa ei că nu-l recunoştea.

— Bine aţi venit, spuse ea cu căldură. Sunteţi un prieten de-al soţului meu care-a sosit cu întârziere?

Fără să înţeleagă, Alan o întrebă:

— Ce s-a întâmplat, Meriel?

— Nimic, răspunse ea, nedumerită de ce un străin ar întreba-o aşa ceva. Sunt mai fericită ca oricând.

Brusc, de parcă ar fi primit o lovitură de buzdugan, Alan îşi dădu seama că nu-l recunoscuse. Era incredibil, şi totuşi acesta era adevărul scris pe chipul ei nedumerit.

— Doamne, Meriel, strigă el îndurerat. Nu mă recunoşti?

Zâmbetul fetei dispăru.

— Îmi pare rău… şovăi ea, cu ochii deodată întunecaţi de suferinţă. Dar nu.

Scena atrase atenţia oamenilor din apropiere, inclusiv a contelui. Warfield întrebă cu o voce tăioasă:

— O cunoşti pe soţia mea?

Alan se răsuci şi privi în ochii cenuşii, de gheaţă, ai contelui. Mai târziu, avea să-şi dea seama că Warfield arătase un amestec ciudat de emoţii – surpriză, furie şi un fel de teamă, deşi nu una fizică –, dar în acel moment era mult prea nervos să-i pese.

— Ticălosule, mârâi el. Ce i-ai făcut lui Meriel?

Degetele i se strânseseră în pumn şi se pregătise deja să-l lovească, când o mână fermă îl prinse de braţ, mai sus de cot. Alan se întoarse şi văzu că lovitura îi fusese oprită de un bărbat cu părul bălai, cu o privire calmă şi de aceeaşi înălţime cu el.

Bărbatul zise, cu o voce plăcută, dar ţinându-l strâns:

— Vom asculta bucuroşi ce ai de zis despre trecutul lui Meriel, dar să căutăm un loc mai potrivit să vorbim.

Contele se ridică, apoi îşi ajută şi mireasa.

— E o idee excelentă, Richard.

Cei patru plecară, abia observaţi de petrecăreţi. La etaj, într-o încăpere privată, era îmbucurător de multă

linişte. Imediat ce se închise uşa, Alan se întoarse, smulgându-se din prinsoare. Ignorându-i pe cei doi bărbaţi, îi vorbi direct surorii lui:

— Meriel, pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a-ntâmplat? Dacă eşti aici de bunăvoie de ce n-ai spus nimănui din Avonleigh? se întrerupse brusc. Mi-au zis că ai murit.

Palidă, Meriel se aşeză pe un scaun, clătinând din cap:

— Îmi pare rău, dar... Am avut un accident. Nu-mi amintesc nimic cu excepţia ultimelor săptămâni.

Adrian veni lângă Meriel şi-i puse o mână protectoare pe umăr.

— Eşti sigur că este femeia care crezi tu că e? Sigur nu te înşeli?

Străinul îl privi furios şi cu dezgust. Cu un deget, contele îi dădu lui Meriel părul la o parte, dezvelindu-i tâmpla dreaptă – avea o mică cicatrice.

— Asta e de la o piatră, de când s-a împiedicat şi a căzut. Iar aici... Îi trase apoi mâneca de mătase şi-i dezveli o cicatrice subţire, aproape invizibilă, de pe antebraţul stâng. De aici i s-a luat sânge când a avut febră.

Meriel nu se trase înapoi, ca şi când ar fi fost obişnuită cu atingerea acelui bărbat. Stătea şi îl privea încruntată pe Alan, încercând să-şi amintească cât de apropiaţi fuseseră.

Mâna lui Adrian se strânse pe umărul lui Meriel. Se simţea de parcă ar fi primit o lovitură mortală, şi că tot sângele şi viaţa din vene i s-ar fi scurs pe podea. Întrebă apoi cu asprime:

— Ce eşti tu pentru Meriel? Prieten? Iubit? Soţ?

— Sigur că nu, se enervă străinul. N-ai ochi? Sunt fratele ei.

Adrian simţi cu atâta intensitate că i se luă o piatră de pe inimă, încât i se înmuiară genunchii. Îl studie pe vizitator: înălţimea şi constituţia lui puternică erau foarte diferite de ale fetei, dar ajunse la trăsăturile fine ale feţei.

— Ai dreptate, mi-aş fi putut da seama. Dar e foarte ciudat, deşi tu pari normand, iar ea galeză, asemănările sunt de necontestat.

Meriel vorbi apoi, încet:

— Puteţi să nu mai vorbiţi de parcă n-aş fi aici? Se întoarse apoi către străinul oacheş: Spui că eşti fratele meu. Cum te cheamă? Dar *pe mine?*

Străinul îngenunche în faţa ei, vocea înmuindu-i-se în faţa suferinţei ei:

— Eşti Lady Meriel de Vere, şi eu sunt fratele tău Alan. Tatăl nostru William a avut un conac numit Beaulaine, în Wiltshire. Mama noastră a fost galeză, iar tu semeni leit cu ea. A murit acum câţiva ani. Noi doi suntem cei mai mici din cinci copii. În ultimii doi ani, ai locuit cu mine la conacul meu din Avonleigh. Tu conduceai moşia în lipsa mea, când eram plecat, slujindu-mi lordul. Nu-ţi aminteşti nimic din toate astea?

Clătină din cap şi-l privi cu ochii ei mari şi albaştri întunecaţi.

— Îmi pare rău, şopti ea, dar nu-mi amintesc.

Alan crezuse că va fi incredibil de fericit dacă va afla că Meriel era în viaţă; nu-şi imaginase niciodată o astfel de scenă şi nici nu visase cât de mult îl va durea ca ea să nu-l recunoască. Amintindu-şi de oglinda din argint pe care o adusese, o scoase din săculeţul de la centură, unde o purtase ca pe un talisman de când aflase de dispariţia ei.

Contele făcu câţiva paşi în spate, în linişte, când

Alan îşi puse braţul în jurul umerilor ei, apoi ridică oglinda, astfel încât feţele lor alăturate să se reflecte în argintul lustruit. Sora lui studie cu atenţie imaginea – ochii albaştri, părul negru, pometii şi forma maxilarului îi confirmau povestea.

— Înţeleg, zise Meriel încet şi îl privi pe Adrian cu o expresie de uimire şi bucurie pe chip.

Se aplecă apoi, şi, cu un gest simplu, îl îmbrăţişă. Alan o îmbrăţişă şi el, simţindu-se profund uşurat. Deşi Meriel nu-şi amintea de el, îl acceptase, şi era foarte recunoscător pentru asta. Ea slăbi strânsoarea şi-l privi cu acel zâmbet dulce, care îi era caracteristic.

— Azi, mai devreme, chiar îmi doream să am un frate care să mă vadă căsătorindu-mă. Expresia ei deveni brusc tristă. Îmi pare rău că ai crezut că am murit. Trebuie să-ţi fost îngrozitor de greu. Îmi cer iertare din tot sufletul dacă vreo greşeală de-a mea te-a făcut să crezi asta.

Alan clătină din cap.

— Sunt sigur că n-a fost vina ta. Ai fost mereu cea mai drăguţă şi mai grijulie soră. De-asta toţi cei de la Avonleigh au crezut că ai murit. Era de neconceput să fi plecat fără să spui ceva.

Alan se întoarse apoi şi continuă cu o voce joasă şi ameninţătoare:

— Dar tu, milord conte, va trebui să dai socoteală pentru asta. Oamenii din Shrewsbury spun că ai găsit-o pe Meriel în pădure şi ai ţinut-o prizonieră până când a promis că se va căsători cu tine. Cum îndrăzneşti să faci aşa ceva unei fete de origine modestă? Vocea i se înăspri: Şi ce naiba i-ai făcut de nu-şi mai aminteşte nimic despre trecutul şi familia ei?

Adrian îşi privea cumnatul puţin crispat, dar cu respect. Deşi era singur în castel, înconjurat de

oamenii lui Adrian, Alan de Vere îi aruncase acea provocare fără frică. Chiar şi dacă n-ar fi semănat fizic, curajul lui de şoim sălbatic putea confirma că era fratele ei.

Inspiră adânc, întrebându-se dacă nu cumva venise ziua în care să dea socoteală pentru nedreptăţile comise împotriva lui Meriel.

— Povestea pe care ai auzit-o la Shrewsbury e în mare parte adevărată; deşi mult mai complicată decât faptele în sine. Am descoperit-o într-adevăr pe sora ta în pădure, pe când vânam. Meriel se rănise uşor, într-un accident. Era pe jos şi avea cu ea un şoim şi un sac cu vânat care sugera că vânase ilegal. A pretins că este galeză şi că se îndreaptă spre Lincoln. N-am crezut că spunea adevărul. Afişă un zâmbet slab. Sora ta nu ştie deloc să mintă. Pentru că nu ştia cine e şi fiindcă eram îngrijorat pentru siguranţa ei, am fost reticent în a-i da drumul.

Nedumerit, Alan îşi privi sora:

— De ce-ai fi spus aşa ceva?

— Nu-mi amintesc, zise Meriel foarte încet.

Îşi freca tâmplele şi părea atât de deznădăjduită, încât Adrian o luă din nou de mână. Mâna ei rece o strânse convulsiv pe-a lui.

Richard stătuse sprijinit de marginea mesei, cu braţele încrucişate, dar atunci zise:

— Ai spus ceva de Avonleigh. Aceea e o zonă care se află sub stăpânirea lui Theobald de Moreton, nu-i aşa? După ce de Vere încuviinţă din cap, Richard continuă: Lord Theobald e un susţinător al regelui, iar Adrian al împărătesei. E posibil ca Meriel să fi crezut că, dacă s-ar fi identificat, asta ar fi avut repercusiuni asupra domeniului Avonleigh? Mai ales că tu erai plecat?

Sir Alan se încruntă.

— Pare ceva ce-ar face Meriel, zise el încet. Mai ales dacă avea motive reale de îngrijorare.

Cu adevărat uimit, Adrian întrebă:

— De unde i-ar fi venit ideea că aş ataca un conac fără nici un motiv?

— Cu tot respectul, Adrian, atitudinea ta nu inspiră întotdeauna încredere, zise Richard cu o uşoară ironie. Oricum, s-ar putea nici să nu fie ăsta răspunsul. E doar o posibilitate.

— Dar e una plauzibilă. De Vere îşi miji ochii. Dar aş vrea să aud mai multe despre „accidentul" pe care l-a avut Meriel. Cum a ajuns să se rănească atât de tare, încât să nu-şi mai amintească nimic?

— A căzut, zise Adrian concis. Continuă apoi, înainte ca de Vere să apuce să mai întrebe ceva: Îmi pare rău de suferinţa pe care v-a cauzat-o dispariţia ei, ţie şi oamenilor tăi. Jur că, dacă i-aş fi ştiut numele adevărat şi unde locuieşte, aş fi adus-o în siguranţă acasă şi apoi aş fi cerut-o în căsătorie, în mod corespunzător. Mâna lui o strânse pe a lui Meriel. Au fost într-adevăr circumstanţe nefericite, dar au rămas în trecut. Sora ta a acceptat de bunăvoie să se căsătorească cu mine. În sens lumesc e o potrivire foarte bună şi-ţi garantez că nu vei avea nici un motiv să te plângi de felul cum mă port cu ea. Făcu o scurtă pauză ca să-l lase să-i înţeleagă cuvintele, apoi sublinie calm: De vreme ce căsătoria e un fapt împlinit, sper că o vei accepta cu dragă inimă.

Ochii lui Alan de Vere, albaştri ca ai lui Meriel, străluceau de furie.

— Ai vrea să accept din complezenţă că mi-ai sedus şi mi-ai necinstit sora? Niciodată! Iar legea e de partea mea. Biserica nu recunoaşte o cununie

înfăptuită ca urmare a unei răpiri, chiar şi dacă bărbatul eliberează ulterior femeia.

Spiritele se încinseseră. Adrian simţea cum i se strânge stomacul, ştiind că temeiul legal şi moral era destul de fragil. Dar era doar legea. Iar el ar fi sfidat pe oricine ca s-o păstreze pe Meriel lângă el – pe papă, pe rege şi chiar şi pe împărătească.

— N-am necinstit-o şi nici n-am sedus-o pe sora ta, zise el, hotărând că e momentul să-şi folosească cea mai puternică armă. Meriel, vrei să pleci cu fratele tău?

Fata îl privi consternată. Expresia lui Adrian o linişti, aşa că merse la fratele ei şi-i luă mâinile într-ale sale.

— Te rog, dacă îţi pasă de mine, nu încerca să schimbi ce-a fost făcut. Adrian e soţul meu – a fost incredibil de bun cu mine, şi-l iubesc foarte mult. Poţi accepta asta de dragul meu?

Ar fi trebuit să aibă o inimă de piatră ca să nu fie mişcat de rugămintea ei. Furia lui de Vere dispăru, lăsându-i chipul trist şi pustiit.

— Foarte bine, Meriel, dacă asta îţi doreşti cu adevărat. Dar ţine minte că o să ai mereu un cămin la Avonleigh. Dacă te răzgândeşti vreodată, dacă se întâmplă ceva, orice, să ştii că eşti bine-venită acolo. Vocea îi tremură. Şi… poate… poate o să vii să ne vizitezi.

— Bineînţeles, zise ea zâmbindu-i cu căldură. E ciudat. Deşi nu-mi amintesc nimic din trecut, simt că am fost foarte apropiaţi, şi sper că vom fi din nou. Cu timpul, poate o să-mi amintesc mai multe.

— Alan, eşti bine-venit aici, s-o vizitezi pe Meriel ori de câte ori doreşti, adăugă Adrian.

Oricât de inconfortabile ar fi fost pentru el astfel de vizite, îi datora celuilalt bărbat toată stima. Expresia

veninoasă de pe chipul lui de Vere când îl privi nu păru de bun augur pentru vizitele viitoare, dar nu spuse nimic care s-o supere pe Meriel.

— Poartă-te frumos cu ea, zise el scurt, apoi se întoarse către sora lui. Cu bine, Meriel. Dumnezeu să te aibă-n pază.

— Nu rămâi la ospăţ? întrebă ea timid.

Fratele ei făcu un efort şi îi zâmbi.

— Nu prea am dispoziţia potrivită pentru o petrecere de nuntă. Amintindu-şi de oglinda de argint, i-o întinse. Poftim, un cadou de nuntă. Am cumpărat-o pentru tine din Franţa, înainte să aflu că ai dispărut.

Meriel se ridică pe vârfuri şi-l sărută:

— Mulţumesc că îţi pasă de mine suficient cât să mă găseşti şi să mă înţelegi.

Dorind să primească mai multe răspunsuri, înainte să fi plecat fratele ei, Adrian zise:

— Presupun că ai fi zis ceva dacă sora ta ar fi fost deja logodită sau măritată.

De Vere încuviinţă.

— M-am gândit la câţiva potenţiali soţi, dar nu se stabilise nimic.

Probabil asta însemna că fratele ei nu-şi putuse permite încă să-i dea zestre, ceea ce cu siguranţă îi rănise orgoliul. Adrian înţelegea foarte bine mândria. Fără să arate ce gândea, Adrian continuă:

— Mă întrebam, de asemenea, dacă nu cumva Meriel a fost şcolită la o mănăstire?

Fratele ei se opri, cu mâna pe mâner.

— Mai mult decât şcolită. A petrecut mai mulţi ani la mănăstirea Lambourn şi a fost la două zile distanţă de-a se călugări.

Tânărul părăsi apoi încăperea, închizând uşa în urma lui, un pic mai tare decât ar fi fost necesar.

Nu era de mirare că Meriel ştia să citească şi să cânte imnuri benedictine. Şi, Doamne, tocmai mănăstirea Lambourn! Adrian îşi privi mireasa. Meriel îşi văzuse fratele plecând, şi în acea clipă se întorsese să se uite la el, cu o expresie încordată şi vulnerabilă pe chip.

Richard aruncă o privire plină de intuiţie, apoi se ridică de pe masa de care se sprijinise.

— Bănuiesc că nici unul din voi nu mai are dispoziţia necesară să petreacă sau să-şi ia la revedere în mod oficial. Din fericire, nimeni de jos n-ar îndrăzni să convingă un conte să facă altfel decât îi e voia. Să preiau sarcina de a mă asigura că vinul curge în continuare, că oamenii dansează şi că nici un tânăr temperamental nu porneşte vreo încăierare?

— Ţi-aş fi veşnic recunoscător, zise Adrian, cu un zâmbet obosit. Simt tare mult nevoia să fiu singur cu soţia mea.

O luă de mână pe Meriel şi porniră împreună pe coridor, spre încăperile sale.

capitolul 14

După ce ajunseră în siguranţa camerei lui Adrian, şi acesta încuie uşa în urma lor, Meriel se aruncă tăcută în braţele soţului ei. El o ţinea strâns, părând la fel de tulburat ca şi ea de vizita furioasă a lui Alan de Vere.

Meriel fusese cu adevărat bucuroasă să-şi cunoască fratele. Părea un om bun. Nu se îndoise nici o clipă de identitatea lui sau de faptul că o iubea. Cu toate acestea, întâlnirea fusese un interludiu tulburător, într-o zi care începuse ca o plăcere simplă şi pură. Pentru Meriel, lumea ei începuse cu o lumină

puternică, şi cu Adrian, iar viaţa pe care i-o descrisese Alan de Vere îi părea complet străină.

Adrian îi dădu brusc drumul şi începu să se plimbe prin cameră, către fereastra uriaşă, cu întreg corpul încordat.

— Vrei să mă întrebi ceva? Există vreo nelămurire creată de venirea fratelui tău pe care ai vrea s-o clarific?

Deci, acela era motivul pentru care vizita lui Alan de Vere îl neliniştise. Meriel se gândi puţin, apoi clătină din cap.

— Ştiu că te temi de ce te-aş putea întreba şi de ce ar trebui să-mi răspunzi, zise ea serioasă. Dar nu vreau să ştiu nimic altceva decât că mă iubeşti.

Adrian se întoarse rapid către ea, cu ochii însufleţiţi.

— Eşti un miracol, zise el, cu vocea şovăitoare, şi nu ştiu ce-am făcut să te merit.

Îi zâmbi, în timp ce el se apropia de ea.

— Dragostea e ceva ce trebuie dobândit?

— Poate că în rai nu, dar pe pământ foarte puţine lucruri vin fără plată.

Adrian îi îndepărtă cununa de flori, care-i părea total nepotrivită de purtat în acel moment, şi-o aşeză pe masă. Meriel coborî privirea în pământ, frecându-şi tâmpla, apoi întrebă:

— E totuşi ceva ce-aş vrea să ştiu. Sunt atât de diferită de cum eram înainte de-a mă răni?

Adrian rămase neclintit o clipă. Apoi îi puse mâinile calde pe umeri.

— Nu. În esenţă ai rămas aceeaşi – blândă, iubitoare şi liberă. Poate că pierderea memoriei a făcut ca esenţa ta să iasă mai mult la iveală, eliberându-te de poverile vieţii, dar cu siguranţă nu te-a schimbat.

— Atunci… chiar dacă îmi voi recăpăta memoria şi voi redeveni cea care-am fost, tu vei continua să mă iubeşti? întrebă ea, nesigură.

— Doamne, Meriel, bineînţeles. Degetele lui se strânseră pe umerii ei. Când fratele tău a spus că ai fost la mănăstirea Lambourn, mi-am amintit că te-am întâlnit odată acolo, acum cinci ani. Deşi am schimbat doar câteva cuvinte, ai alergat mereu prin visele mele de-atunci. Probabil că erai novice, dar eu am crezut că eşti călugăriţă şi mi-a fost îngrozitor de ruşine cu mine pentru că doream o femeie sfântă.

— Serios? întrebă ea surprinsă, dar şi mulţumită.

El încuviinţă din cap.

— Nu ne-am întâlnit din întâmplare, *ma petite.* Soarta ne-a adus împreună. Dacă aş fi ştiut că nu-ţi depuseseşi încă jurămintele, te-aş fi cerut chiar atunci de soţie. De vreme ce n-am ştiut, soarta ne-a mai dat o şansă, zise el zâmbind. Sau poate două.

Îi plăcu acea idee, pentru că, încă de când se trezise după accidentul ei misterios, simţise că ceva îi unea. Poate că ar fi trebuit să profite de acea ocazie ca să-l întrebe ce fel de accident suferise, dar se feri de întrebare, simţind că poate ar fi fost mai bine să nu ştie.

Adrian îi scoase vălul şi-l aruncă spre un scaun. Mătasea străvezie pluti însă în aer, căzând uşor la podea.

În depărtare, Meriel încă putea auzi muzica şi vocile petrecăreţilor, care aveau să continue până târziu în noapte. Dar, în ciuda faptului că-şi dorise atât de mult să fie singură cu soţul ei, sfâşiată între timiditate şi oboseală, parcă nu se simţea încă în stare să desluşească misterele patului conjugal. Adrian o privi şi-i înţelese imediat starea, aşa că sugeră:

— Hai să ne întindem şi să ne liniştim unul în braţele celuilalt. M-am gândit de multe ori că e o greşeală să se facă nunta şi să se consume căsătoria în aceeaşi zi. E cel puţin dificil să înceapă o viaţă împreună, când amândoi soţii sunt obosiţi şi neliniştiţi. Şi trebuie să recunoaştem că ziua de azi a fost mult mai obositoare decât ne-am fi aşteptat.

Meriel încuviinţă uşurată şi se îndreptă spre pat. Era atât de obosită, încât era gata să se culce îmbrăcată.

Adrian o prinse de talie şi-i dezlegă abil cingătoarea, apoi o învârti şi începu să-i desfacă şireturile rochiei strânse de mătase.

— O să te poţi destinde mai bine fără asta.

Avusese dreptate; imediat ce Adrian îi scosese rochia şi-o aşezase pe un scaun, începuse să se simtă mai bine. Amuzată, Meriel se întreba dacă nu cumva îi va sugera că se va simţi şi mai confortabil fără cămăşuţă.

În schimb, o luă în braţe. Meriel nu apucă să mai zică nimic. Scoase doar un chiţăit surprins, şi se trezi aşezată în mijlocul patului. El îi scoase apoi pantofiorii şi ciorapii şi îi masă câteva minute picioarele goale.

— Ce senzaţie minunată, zise ea şi începu, surprinsă, să dea din degetele de la picioare. Nici n-am ştiut că picioarele mele se pot simţi atât de bine.

Adrian chicoti.

— Nu-i deloc uşor să fii picior. Gândeşte-te că trebuie să ne susţină greutatea, zi după zi, în fiecare zi. Merită să fie tratate frumos din când în când.

Meriel se întinse pe spate, pe salteaua de pene, oftând de plăcere, amuzată de vorbele lui. Apoi, în timp ce Adrian îşi scotea şi el pantofii şi tunica, aruncă o privire spre fereastră. Apusul de soare inunda

camera cu o lumină portocalie, strălucitoare. Găsi ceva foarte tulburător la acea imagine, şi-n ciuda căldurii din cameră, o trecură fiorii.

Înainte să găsească motivul neliniştii sale, Adrian se întinse pe pat şi o trase în braţele lui, aşezându-i capul pe umărul său. Ea suspină şi se relaxă în braţele lui, cu braţele întinse pe pieptul lui şi ascultându-i inima bătând. Adrian îi masă uşor capul, potolindu-i durerea. Până nu se întinsese în pat, nu-şi dăduse seama cât de obosită era, aşa că adormi în câteva clipe.

Era întuneric beznă când Meriel deschise ochii din nou. Încă se mai puteau auzi în depărtare sunetele petrecerii, dar erau lipsite de importanţă. Tot ceea ce conta era că soţul ei era aproape. În întunericul de catifea, îi putea simţi trupul întins lângă al ei, căldura, parfumul masculin subtil şi sunetul slab al respiraţiei.

Se mişcă puţin, iar Adrian ridică imediat mâna şi-i dădu părul des şi negru la o parte de pe faţă.

— Te simţi mai bine, *ma petite?*

Deşi aerul se mai răcise, ea se simţea în siguranţă şi la căldură în braţele lui, aşa că se ridică şovăind.

— Mult mai bine, dar tu probabil că ai cam înţepenit, ţinându-mă.

— Nici dacă te-aş ţine-n braţe o mie de ani, tot n-ar fi prea mult. Adrian se aplecă şi aprinse lumânarea înaltă de la marginea patului. Ridică apoi o pernă de tăblia patului şi se lăsă pe spate leneş. Flacăra lumânării îi încadra perfect trăsăturile şi-i făcea părul auriu să strălucească. Ţi-e foame? Sau vrei nişte vin? Am dat ordin mai devreme să se aducă aici mâncare şi băutură, ca să nu fim nevoiţi să ieşim.

— Ce înţelept.

Ea zâmbi, amuzată şi impresionată de grija lui.

Totuşi, ea nu se putea concentra pe această calitate a lui. Chiar şi relaxat, şi în umbră, Adrian atrăgea atenţia, iar ea nu-şi putea lua ochii de la el. Brusc, Meriel îşi aminti ziua în care fuseseră să înoate, şi imaginea trupului său suplu îi reveni atât de vie în minte, de parcă ar fi fost gol în acel moment. Ştia exact cât de laţi sunt umerii săi, sub tunică, cât de supli şi fermi, muşchii lui, şi cât de înguste îi erau talia şi şoldurile.

În timp ce-l privea pe Adrian, ceva cald şi năvalnic luă naştere în adâncuri, în interiorul ei, şi o cuprinse din nou starea de anticipare de peste zi. Zâmbi uşor şi zise:

— Nu am nevoie nici de mâncare, nici de băutură.

Un vers din *Cântarea Cântărilor* se revărsă apoi, din misterioasa fântână a memorie lui Meriel. Se aplecă puţin, îi luă faţa în mâini şi-l sărută şoptind:

— „Sărută-mă cu sărutările gurii tale, pentru că dragostea ta e mai bună decât vinul.”

Comportamentul complet relaxat al lui Adrian dispăru instantaneu, când îi simţi buzele, aşa că o trase în jos, astfel încât să fie complet întinsă deasupra lui.

— „De dormit dormeam, dar inima-mi veghea”, zise el încet, continuând să recite din *Cântarea Cântărilor.* „E glasul celui drag, care strigă: «Deschide-mi, iubita mea, porumbiţa mea, soţia mea».”

Sărutul lui era plin de dorinţă, cerea şi oferea în acelaşi timp, de parcă nu s-ar fi putut sătura niciodată de ea. Meriel nu putea să nu se întrebe cât de mult se abţinuse, de dragul ei. Mâinile lui mângâiară fiecare parte a corpului ei la care puteau ajunge, şi oriunde o atingea, începea să simtă furnicături.

Îi mai separau doar câteva straturi de material, dar

şi acelea erau prea mult. Când ajunse cu mâna la tivul cămăşuţei, i-l ridică până în talie, ca să-i poată frământa posteriorul rotund. Când Meriel se trase şi mai aproape de el, scoase un geamăt uşor de plăcere, apoi îi ridică pânza până pe trunchi. Buzele li se desprinseră abia când îi trase veşmântul peste cap.

— „O, cât de frumoasă eşti, iubito, şopti el, cât de frumoasă."

— La fel ca tine. Meriel îi oferi un zâmbet care-l făcu să se topească, pe jumătate inocentă, pe jumătate ispititoare. Şi-apoi îi trase de tunică. „Gura lui e negrăit de dulce şi totul este în el fermecător."

Adrian se ridică în şezut, pentru ca ea să-i poată scoate tunica – gest pe care-l făcu simţind o deosebită plăcere, explorând fiecare zonă pe care-o atingeau mâinile ei. Chiar şi atingerea delicată a degetelor ei lăsa în urmă dâre de foc.

Erau din nou împreună, goi, la fel ca în acea zi, lângă iaz. Deşi dragostea lui Adrian pentru Meriel era cu mult mai puternică decât dorinţa trupească, pasiunea era cel mai bun mod prin care-i putea arăta că ea îi ţinea inima în palme. Văzând imaginea trupului ei subţire gol, începu să tânjească după ea şi sufleteşte, nu doar trupeşte. Îi dădu în spate părul de abanos, ca pe o mantie, ca să o poată vedea în toată splendoarea ei, apoi îi zise încet:

— Te-am dorit atât de mult timp, atât de intens, încât abia îmi vine să cred că eşti cu adevărat aici, că nu este doar un vis, mai real decât altele.

— Sunt cât se poate de reală, zise Meriel, cu ochii ei de un albastru intens, strălucind uşor amuzaţi, şi cu carnea fragedă arzând de dorinţă. Zâmbi şi mai larg şi cită: „Mâna lui stângă ar trebui să stea sub capul meu, şi cu mâna dreaptă ar trebui să mă îmbrăţişeze".

El râse şi se conformă, venerându-şi soţia cu mâinile şi buzele.

— „Cât de frumoasă şi încântătoare eşti, iubito, eşti deliciul perfect!” şopti el, înainte ca gura să-i găsească sânul.

Adrian era foarte bucuros că nu era prima dată când îşi explorau trupurile, căci în acel moment putea savura plăcerea recunoaşterii. Era pură încântare să-şi poată plimba din nou mâna pe curba blajină a abdomenului ei, să-i poată mângâia din nou carnea delicată a coapselor, să-i poată cerceta adâncimile umede.

Respirând din ce mai greu, Meriel nu aşteptă supusă, trupul ei începând să vibreze ca un fir întins. Îi mângâie cu mâini pofticioase gâtul şi umerii, apoi îşi răsuci degetele prin părul lui, stârnindu-l până aproape de nebunie.

Folosindu-şi fiecare fărâmă de voinţă, Adrian se opri, îşi încetini respiraţia şi-şi aşeză capul pe sânii ei moi, ca să-şi mai domolească focul din vine. Se ridică apoi, zicând:

— Meriel, uită-te la mine. Continuă abia după ce ea deschise ochii şi-l privi. Pentru o femeie, prima dată poate fi cam inconfortabil. S-ar putea să te doară puţin. Îmi pare rău, ţi-aş lua eu durerea dacă aş putea.

Chipul ei fu traversat de o umbră.

— Şi dacă pentru mine nu e prima dată? Nu-mi amintesc nimic, aşa că nu pot promite că e. Te-ar deranja?

Adrian ştia deja că era posibil ca ea să nu fi fost virgină. De fapt, lipsa ei de timiditate şi răspunsurile ei pasionale chiar încurajau ideea că ar putea fi o femeie experimentată. Îl chinuia gândul că ar fi putut fi a altui bărbat. Dar orice s-ar fi întâmplat, fusese în trecut – un

trecut pe care nu şi-l amintea. O privi pieziş, şi-i spuse:

— O femeie înţeleaptă mi-a spus odată că eşti mereu virgin când faci prima dată dragoste cu persoana iubită. În modul cel mai important, e prima dată pentru amândoi. Nu mai contează ce-a făcut corpul tău înainte, ceea ce contează e ceea ce simţi acum.

— Simt că te iubesc. Îi prinse mâna şi-i sărută vârful degetelor: „Eu a iubitului meu sunt, şi el e iubitul meu”.

— Atunci, hai să facem dragoste.

Cu o mână o ţinu aproape de el, iar cu cealaltă o mângâie intim, până când tot corpul îi vibra de dorinţă şi începu să geamă încet. Se mută apoi între picioarele ei. Găsi intrarea secretă, o pătrunse uşor, doar puţin, apoi se opri ca să o lase să se obişnuiască cu senzaţia.

Adrian se gândise că în acel moment avea cu siguranţă îndoieli, dar ea deschise ochii şi-l privi cu încredere deplină. Cu un zâmbet uşor neastâmpărat, îl sărută. Fu invadat de un val intens de pasiune, i se tăie respiraţia şi i se înceţoşă privirea. Se controlă totuşi, obligându-se să respire mai rar, căci ştia cât de uşor i-ar fi fost să se lase pradă propriilor dorinţe. În ciuda sentimentului de posesivitate animalică pe care-l nutrea faţă de soţia lui, Adrian se trezi sperând că nu era prima dată pentru ea, căci nu putea suporta gândul că i-ar putea provoca vreo durere. Cu infinită blândeţe, o pătrunse mai adânc, până când drumul îi fu oprit de bariera inocenţei sale. Pentru o clipă, se simţi inundat de o bucurie fără margini, care păli însă rapid, în faţa îngrijorării.

— Uşor, iubito, o să te doară doar pentru o clipă, şopti el, sperând să fie adevărat, căci atunci când venea vorba de virgine, era la fel de lipsit de

experienţă ca şi ea.

Continuă lent şi cu blândeţe, în vreme ce ochii ei mari îl priveau fără teamă. Membrana fragilă se rupse brusc şi pătrunse în interiorul ei. Meriel tresări şi i se tăie respiraţia – întreg corpul ei resimţise şocul. Ţinându-şi în frâu instinctele, Adrian se opri imediat.

— Iartă-mă, iubito! şopti el, cuprinzându-i faţa în palme.

— Nu am de ce. Nu a durut foarte tare. Îi zâmbi, iar în lumina lumânărilor, el putea vedea lucirea lacrimilor în ochii ei. Dar dacă m-a durut înseamnă că eşti primul din viaţa mea, nu? Mă bucur că tu eşti prima şi singura mea iubire.

Nu existau cuvinte care să exprime emoţia adâncă pe care-o simţi, aşa că se aplecă şi o sărută, cu suflarea vieţii. Apoi începu să se mişte uşor, încet la început, apoi cu mişcări mai lungi.

Întregul ei corp începu să pulseze, învăţând ce însemna să fii una cu persoana iubită. Durerea dispăru în câteva clipe, dar senzaţia ciudată a contopirii mai rămase puţin. Fiecare descoperire era una plăcută, într-o lume de senzaţii noi şi bogate ca viaţa însăşi.

Se mişcau împreună, simţind flăcările, profunzimile şi plăcerea incredibilă. Să fie atât de adânc în ea era o senzaţie de nedescris – primitoare, înduioşătoare şi solicitantă, imediat ce trupul ei îşi găsi un ritm involuntar.

Braţele ei se încleştară pe trupul lui şi începu să tremure, fiind pe punctul de a face o nouă descoperire extraordinară.

Adrian îşi strecură apoi mâna între ei şi o atinse în locul fierbinte pe care-l descoperise prima dată când îşi exploraseră trupurile. Meriel deveni din nou flacără lichidă, sub mângâierile lui experte. Începu să geamă,

pierzând controlul asupra corpului ei, şi simţi că şi el se lăsa pradă pasiunii, gemând în timp ce-o strivea sub el. Iar lumea se sparse-n bucăţi şi se născu din nou, făcându-i pentru totdeauna o parte din celălalt.

Când bătăile inimii i se domoliră, Meriel îşi dădu seama că era atât de slăbită încât nu ar fi putut ajunge în partea cealaltă a camerei nici ca să-şi salveze viaţa. Adrian se dădu la o parte, iar ea rămase nemişcată, tulburată de fericire. El luă o pânză subţire de pe masa de lângă pat şi curăţă cu grijă cantitatea mică de sânge. Acea durere mică şi nesemnificativă îi părea atunci la un miliard de ani distanţă.

Adrian o înveli şi apoi se aşeză alături, cu braţul sub capul ei.

— Deci de-asta se căsătoresc oamenii, şopti Meriel.

— Sau unul dintre motive, râse el.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Cum Adrian o încurajă să continue, făcu întocmai. Am schimbat câte ceva din *Cântarea Cântărilor.*

— Ştiu, şi eu.

Ea zâmbi.

— Învăţătura e un lucru minunat. Îi mângâie apoi, visătoare, coastele, adorând căldura lui robustă. Poate am conceput un copil în seara asta.

Simţi o uşoară retragere din partea soţului ei.

— Poate. Se instală o tăcere lungă, apoi Adrian continuă: Ar fi trebuit să-ţi spun mai demult. Nu am fost celibatar toată viaţa, dar n-am fost niciodată tată. S-ar putea să nu pot avea copii.

Dar starea ei de bine era prea profundă ca să se simtă deranjată de vorbele lui.

— Şi totuşi, nu cred că eşti genul de bărbat care se culca în fiecare seară cu altă femeie. Poate doar n-ai încercat destul de des.

Adrian izbucni în râs.

— Ce remarcă inteligentă şi minunată şi de bun-simţ. Este adevărat, am avut mult timp doar o singură amantă, şi nu m-am culcat cu prea multe femei. Probabil contează.

Era deja pe jumătate adormită, dar destul de trează ca să-i spună:

— O să fie bine, o să vezi.

*

A doua zi dimineaţă, Meriel se trezi cu senzaţia că era ceva în neregulă, şi, după o clipă, descoperi problema: Adrian nu era în pat lângă ea. Se ridică nedumerită şi privi în jur. Nu-l vedea, dar cu siguranţă ar fi auzit dacă ar fi descuiat uşa aceea grea, ca să plece. Îi veni o idee, aşa că se ridică din pat şi-şi puse cămaşa de noapte şifonată, care ajunsese pe jos.

Păşi încet prin cameră, către uşa îngustă care ducea spre capela lui personală. Adrian era înăuntru, îngenuncheat în faţa altarului – era desculţ şi purta doar o tunică, cu care se îmbrăcase la întâmplare. În lumina delicată a zorilor, văzu că avea o postură relaxată şi liniştită.

Înţelegând ce făcea, se duse şi îngenunche lângă el. Fără să-şi ridice privirea, Adrian o luă de mână şi-i mulţumiră împreună lui Dumnezeu pentru că fuseseră binecuvântaţi să trăiască o dragostea atât de puternică. Dacă i s-ar fi cerut, Meriel ar fi putut reproduce rugăciunile care se spuneau în biserică, imnuri şi pasaje din Sfânta Scriptură, dar preferă să-şi deschidă mintea şi să se lase învăluită în lumina şi pacea care îi înconjura.

Într-un final se auziră şi clopotele bisericii, care

chemau oamenii la slujba de dimineaţă. Adrian îşi desprinse uşor mâna şi se ridică. Meriel făcu acelaşi lucru, apoi începu să cerceteze împrejurimile. Pereţii erau văruiţi în alb, iar mobilierul era încântător – de la lemnul frumos sculptat, până la vitraliul colorat, care strălucea ca o bijuterie.

— E minunat aici, şi simt o senzaţie de împăcare.

Adrian o privi, gânditor.

— Asta pentru că şi eu mă simt împăcat acum. N-a fost mereu aşa. Când aveam sufletul tulburat, nici cele mai frumoase obiecte sfinte nu mă puteau ajuta să mă rog.

Meriel se încruntă imediat, îngrijorată.

— De ce-ai fost tulburat?

— Pentru că pierdeam lupta cu propriii demoni. În anii după ce am plecat de la abaţia Fontevaile, am prosperat în sens lumesc – am acumulat pământuri, avere şi am câştigat protecţia regală. Ca rezultat al acelei vieţi, probabil că partea întunecată a firii mele a devenit mai puternică. Zâmbi ironic. La ce bun ca un om să câştige întreaga lume dacă-şi pierde sufletul?

Meriel clătină din cap.

— Nu cred că ai o parte atât de întunecată.

— Toată lumea are. Şi-n cazul meu e neagră ca noaptea. Adrian o cuprinse cu braţele şi o trase aproape, căutând seninătatea ei. Tatăl mamei mele, nobilul de Courcy, a fost unul dintre cei mai răi oameni din Franţa, comiţând crime grave împotriva oamenilor şi a lui Dumnezeu. A jefuit Biserica, a înşelat încrederea seniorului său, a torturat pe oricine a fost suficient de ghinionist să-i stârnească nemulţumirea şi, într-un final, a murit excomunicat. Ţăranii din Courcy încă fac semn de deochi când îi aud numele. Sau când mă văd pe mine, după cum am descoperit când am

fost în vizită la vărul meu, care e acum stăpânul ţinutului.

— De ce-ar face asta? întrebă ea. Semeni cu el?

— Foarte mult. Şi nu doar fizic. Tresări puţin amintindu-şi feţele îngrozite ale ţăranilor din Courcy. Ei erau dovada vie a răutăţii bunicului său. Mama mea a fost o femeie evlavioasă şi iubitoare, dar chiar şi ea s-a speriat când a văzut că încep să semăn cu tatăl ei. M-a învăţat de mic să fiu conştient de răul pe care-l pot face şi m-a îndemnat să lupt împotriva lui. A fost suficient de înţeleaptă să-mi sugereze să mă călugăresc, şi adevărul e că la Fontevaile îmi era mai uşor să-mi controlez slăbiciunile. Dar după ce-am plecat să-mi preiau moştenirea, partea mea întunecată a început să devină mai puternică.

Meriel clătină din nou din cap.

— Tot nu-mi vine să cred eşti atât de groaznic pe cât spui.

Adrian oftă, profund întristat.

— Ba să crezi, iubito, pentru că m-am purtat foarte urât şi cu tine. Şi nu m-ai văzut niciodată în luptă – un fel de nebunie pune stăpânire pe mine şi sunt în stare de orice. Ăsta e un alt motiv pentru care nu vreau să lupt decât dacă e absolut necesar – ca să reduc riscul de a face ceva de neiertat.

Ea îi cuprinse talia cu braţele şi-şi sprijini capul de umărul lui.

— Dar nu-i mai multă virtute în a lupta împotriva răului şi a birui decât în a nu fi ispitit niciodată să faci rău?

— Ba da, recunoscu el, dar asta presupune să învingi răul, ceea ce n-am putut face mereu.

— Ei, dar dacă ai fi fost deja perfect, n-ai fi mai avut nevoie să vii pe pământ, să înveţi milostenia şi

smerenia, nu-i aşa? Sublinie apoi: Chiar şi Domnul nostru Iisus a făcut o greşeală sau două cât a fost aici pe pământ. Tocmai de-asta nu cred că tocmai ţie nu ţi se vor ierta greşelile.

El meditã puţin, apoi se trezi zâmbind.

— Nu m-am gândit niciodată aşa. Să ştii că ai fi un logician foarte bun, *ma petite.* Şi mai mult de-atât, tu eşti antidotul perfect împotriva întunericului. De când ai început să mă iubeşti, am descoperit un echilibru şi o pace pe care nu le-am mai simţit niciodată. Mai este un drum lung până la perfecţiune, dar nu mă mai simt pe marginea abisului, la un pas distanţă să fac rău.

Meriel îşi muşcă buza.

— Nu ştiu dacă ar trebui să fiu bucuroasă că pot fi de ajutor, sau îngrijorată că port o responsabilitate atât de mare pentru sufletul tău. Dacă mi se întâmplă ceva?

— Aş prefera să nu te gândeşti la asta. O strânse şi mai tare în braţe. Dar în ciuda a ceea ce-am zis, ştiu că eu sunt singurul responsabil pentru sufletul meu. Doar că mi-e mai uşor să-l ţin curat când tu eşti lângă mine. Adrian privi altarul, gânditor. Când continuă apoi să vorbească, se legă indirect de ceea ce spusese mai devreme: Biserica e cea mai mare forţă a civilizaţiei. Fără ea, oamenii ar fi puţin mai buni decât animalele şi probabil mult mai răi decât fiarele. Unul dintre cele mai mari avantaje ale creştinismului este că ne oferă diverse aspecte ale divinităţii, întâmpinând toate nevoile noastre. Există Dumnezeu-Tatăl, atotştiutor şi judecător atotputernic. De Dumnezeu-Tatăl mi-e cel mai teamă când ştiu că am greşit cu ceva.

Adrian îi făcu semn să privească spre crucifixul frumos sculptat, unde chipul lui Iisus ilustra suferinţă, credinţă, dar şi bucurie sublimă.

— Acolo e Dumnezeu-Fiul, care a trăit pe pământ şi cunoaşte toate slăbiciunile şi ispitele omenirii, toate temerile şi îndoielile care nu ne dau pace noaptea. Arătă apoi spre vitraliul rotund care înfăţişa un porumbel alb, zburând: Şi acolo este Sfântul Duh, întruchiparea pură a bunătăţii şi a înţelepciunii sufletului.

Meriel zâmbi şi-i făcu semn cu capul spre statuia Sfintei Fecioare, cu chipul milostiv îndurerat.

— Nu uita de Maica Domnului.

— Cred că asta ar putea fi erezie, zise Adrian puţin speriat, apoi râse. Dar poate că ai dreptate. Avem nevoie de Ea, pentru că Ea întruchipează iubirea atoateiertătoare. Îşi conduse apoi soţia spre dormitor. Cred că Biserica are un singur defect. Teologii sunt întotdeauna bărbaţi – călugări şi preoţi care trăiesc rupţi de viaţa reală. Şi ca urmare a acestui fapt, Biserica ajunge să condamne pasiunea, negând dorinţele trupeşti şi învinuind femeile că distrag atenţia bărbaţilor de la lucruri mai importante, când de fapt iubirea umană e singura cale prin care un muritor se poate apropia de divinitate.

— Dar femeia muritoare? întrebă Meriel tachinându-l, în timp ce-l îmbrăţişă şi se lipi de el.

El icni, apoi o strânse în braţe.

— Poate ar trebui să începi să dezvolţi o nouă teologie pentru femeile muritoare, şopti el, ridicând-o în braţe şi ducând-o înapoi în pat.

— O să încep mai târziu, promise ea, scoţându-i tunica. Mult, mult mai târziu.

capitolul 15

Benjamin l’Eveske închise cartea şi se lăsă pe

spate în scaun, frecându-şi ochii obosiţi. Îmbătrânea. Spera să moară înainte să ajungă prea bătrân ca să mai poată citi Legea. N-ar fi fost la fel dacă i-ar fi citit cineva cu voce tare, nici măcar dacă acel cineva ar fi fost fiul său.

Uşa se deschise, şi ştiu, fără să se uite, că era soţia lui Sara, care venea cu două căni de vin fiert. Îi întinse una în liniştite, apoi se aşează şi sorbi din cealaltă. Faptul că vinul fiert era bun şi vara era un alt semn că îmbătrânise. Stăteau într-o tăcere tovărăşească, căci nu aveau nevoie să vorbească.

După ce-şi termină vinul, Benjamin zise:

— Am ajuns la concluzia că ar trebui să ne mutăm la Shrewsbury. Cred că este cea mai bună variantă dintre toate.

Sara îl privi. Era un subiect pe care-l discutaseră destul de mult în ultimele săptămâni.

— Foarte bine, zise ea. Nu prea-mi pasă unde mergem, câtă vreme plecăm din Londra. Oraşul ăsta mă nelinişteşte. M-aş simţi mai în siguranţă altundeva.

— Lumea nu e un loc sigur, mai ales pentru evrei. Dar cred că la Shrewsbury va fi mai bine decât aici, consimţi Benjamin. Chiar dacă n-a fost un rege puternic, Ştefan ne-a fost un prieten bun. Cu toate astea, n-am încredere în fiul său, Eustaţiu. Ştefan nu mai e tânăr. Ar putea muri oricând. Şi ce s-ar alege de noi atunci? Toţi regii storc evreii de aur, dar s-ar putea ca Eustaţiu să vrea mai mult decât bani. S-ar putea să fie mai bine să locuim într-un oraş controlat de unul dintre oamenii împărătesei. Se spune că fiul Matildei e un tânăr pragmatic, şi este puţin probabil să-i omoare pe cei care l-ar putea ajuta. Cu puţin noroc, s-ar putea să fie următorul rege. Comerciantul îşi privi mâinile bătrâne şi oftă. Nu mi-aş face atât de multe griji dacă

am fi doar noi doi, dar Aron e tânăr.

— Da, şi mai e şi temperamental pe deasupra, nu prea ştie când să se supună. Sara zâmbea delicat, ca întotdeauna când vorbea despre fiul ei. Fusese un prunc născut târziu, când deja nu mai sperau că vor avea copii, şi asta îl făcea să fie mai preţios decât un depozit de aur. Redevenind pragmatică, întrebă repede:

— Când plecăm?

— Poţi organiza slujitorii casei să împacheteze toate cele necesare în trei săptămâni? După ce femeia încuviinţă, Benjamin continuă: Sir Vincent mi-a indicat vechiul drum roman ca fiind calea cea mai rapidă. S-a oferit de asemenea să ne dea o escortă, formată din soldaţii contelui.

Cunoscându-l bine pe soţul ei, femeia întrebă:

— Ai prefera alt drum?

— Cu cât ştiu mai mulţi oameni când şi pe unde plecăm, cu atât creşte riscul să fim întâmpinaţi de hoţi. Aş prefera mai degrabă să fiu păzit de oameni pe care-i plătesc eu.

— Foarte înţelept, aprobă Sara.

— Dacă plecăm prin Oxford şi Worcester, vom putea cere găzduire la prieteni pe care nu i-am văzut de mult. Benjamin îşi mângâie barba încărunţită. Drumul prin sud ne-ar aduce şi-n apropierea castelului Warfield. Am fost dezamăgit că nu l-am cunoscut personal pe contele Adrian, când am fost în Shrewsbury, iar asta ar fi o ocazie perfectă. Are o reputaţie bună, dar nimic nu se compară cu a privi omul în ochi.

Sara încuviinţă încă o dată, liniştită. Soţul ei nu-şi construise averea prin prostie.

— Şi dacă nu-ţi place ce vezi la el, ne putem

întoarce aici să căutăm altă destinaţie, zise ea, sperând din tot sufletul să nu fi fost cazul. N-ar fi deranjat-o să nu se mai întoarcă niciodată la Londra.

Viaţa de femeie măritată i se potrivea mănuşă lui Meriel. Sarcinile pe care le avea de îndeplinit în gospodărie nu erau prea grele, de vreme ce slujitorii lui Adrian erau foarte bine instruiţi, şi în plus avea experienţa căpătată la conacului fratelui ei – deşi nu-şi amintea prea multe despre asta.

Din păcate, îndatoririle îi separau pe ea şi Adrian o bună parte din zi, dar le rămânea tot restul timpului să fie împreună – doar împărţeau aceeaşi farfurie şi acelaşi pahar, aceleaşi gânduri atunci când vorbeau şi aceeaşi pernă noaptea, când mergeau la culcare.

În viaţa lor de zi cu zi nu exista vreo mare dramă, şi nici n-ar fi vrut să existe. Vorbeau, se plimbau, şoimăreau şi râdeau – ca atunci când Meriel descoperise că Adrian pusese să se facă o gaură în colţul uşii de la dormitor, pentru ca Vânturel să poată veni când voia. Gaura era acoperită cu o bucată de piele şi, din când în când, în toiul nopţii, Meriel putea auzi pisicuţa intrând, în căutare de distracţie. Cel mai adesea, Vânturel stătea în pat, la picioarele lor, dar învăţase repede când era bine-venită, şi când nu.

De-a lungul zilelor însorite şi al nopţilor încinse, Meriel purta cu ea convingerea că rămăsese însărcinată în noaptea nunţii. Avea de gând să mai aştepte până să-i spună lui Adrian – ar fi fost profund dezamăgit dacă ea s-ar fi înşelat –, dar se ruga să aibă dreptate. Un prunc ar fi fost cel mai frumos cadou pe care i-l putea oferi, ca să-i răsplătească bunătatea.

În tot acest timp, Adrian plecase la luptă de două ori – şi o dată stătuse plecat aproape o săptămână.

Meriel ura să-şi amintească de violenţa care exista în afara cercului fermecat al castelului Warfield. Soţul ei era un bărbat realist, dar ea nu se putea abţine să nu-şi facă griji pentru el, mai ales din moment ce exista acea datorie de sânge între el şi Guy de Burgoigne.

În ciuda temerilor ei, Adrian se întorsese de fiecare dată viu şi nevătămat, iar ea îl primise mereu cât se poate de călduros. Spunea în fiecare zi rugăciuni prin care-i mulţumea lui Dumnezeu pentru viaţa ei minunată. Îi trecuse de câteva ori prin minte că acea fericire nu putea dura la infinit, iar ea alunga mereu gândul, de teamă că ar fi putut aduce ghinion. Însă soarta nu putea fi oprită prin alungarea gândurilor.

Era o după-amiază târzie, când Adrian fu înştiinţat că Benjamin l'Eveske dorea o întrevedere cu contele de Shropshire. El şi Meriel erau în grădină, unde ea îi explica entuziasmată planurile pe care le făcuse pentru amenajare, dând din mâini şi schiţând idei în aer.

Deşi exista obligaţia de-a fi ospitalieri cu vizitatorii, nu era necesar ca stăpânul castelului să-şi întâmpine personal oaspeţii. Lui Adrian nu-i plăcea să fie deranjat, aşa că întrebă nerăbdător slujitorul:

— Numele îmi pare oarecum cunoscut, dar nu-mi dau seama de unde. Cine e Benjamin l'Eveske?

— Un evreu, stăpâne. A spus că îl veţi recunoaşte.

— Foarte bine, adu-l aici, rosti Adrian, curios.

După ce plecă slujitorul, Meriel întrebă:

— E un cămătar cu care ai făcut afaceri?

Adrian clătină din cap.

— Am împrumutat într-adevăr bani când reconstruiam castelul, dar de la un alt cămătar pe nume Gervase de Cornhill. În plus, acea datorie a fost plătită, şi de-atunci n-am mai avut de-a face cu alţii.

Nu-mi dau seama de ce crede acest Benjamin că ar trebui să-l cunosc.

Câteva minute mai târziu, slujitorul se întoarse, urmat de un bărbat bătrân, oacheş, şi de un tânăr, care în mod cert era fiul său. Amândoi se înclinară respectuos, apoi bărbatul zise:

— Am fost dezamăgit că n-am reuşit să vă cunosc la Shrewsbury, Lord Adrian. Vă mulţumesc că m-aţi primit azi. Aş vrea să vă mulţumesc pentru invitaţia generoasă.

Nedumerit, Adrian încercă să înţeleagă vorbele bătrânului.

— Iertaţi-mă, jupâne Benjamin, dar nu-mi amintesc să fi trimis vreo invitaţie. Aţi făcut afaceri cu administratorul meu?

— N-am ştiut că Sir Vincent e intendentul Domniei Voastre.

Adrian ridică din sprâncene.

— Vă referiţi la Sir Vincent de Laon?

— Desigur, zise Benjamin, surprins.

— Dar el nu face parte dintre oamenii mei, ci dintre ai lui Guy de Burgoigne. Burgoigne a fost numit de rege conte de Shropshire, zise Adrian încruntat. Spuneţi-mi, vă rog, ce-aţi vorbit.

Bătrânul îi povesti pe scurt despre oferta primitoare care promitea protecţie pe care i-o făcuse Sir Vincent, incluzând o descriere a casei din Shrewsbury pe care i-o arătase acesta şi faptul că familia, oamenii şi toate bunurile sale erau în căruţe în curtea exterioară.

Adrian murmură blesteme urâte în barbă. Văzând că nu doar oaspeţii săi, dar şi Meriel, îl priveau alarmaţi, făcu un efort să-şi controleze vocea înainte să vorbească:

— Jupâne Benjamin, mă tem că aţi fost victima unei farse. Casa pe care mi-aţi descris-o e proprietatea lui Guy de Burgoigne şi invitaţia a venit tot de la el. Cunoscându-l pe Guy, nu cred că a avut intenţii bune. Căzu pe gânduri o clipă. I-aţi spus lui Sir Vincent când şi pe unde călătoriţi?

Benjamin clătină din cap:

— În astfel de vremuri tulburi, e mai bine să nu afle nimeni.

— Fiţi recunoscător că aţi fost prudent, căci e posibil ca asta să vă fi salvat viaţa. Văzându-l neliniştit, Adrian îl îndrumă pe bătrân către o bancă din apropiere: Mai bine v-aţi aşeza. Am auzit că Guy are nevoie urgentă de aur – probabil s-a gândit că ar fi mai uşor să-l fure decât să se împrumute. Ar fi mai bine să plecaţi cât mai urgent din Shropshire, şi pe o altă cale.

Tânărul se aplecă spre tatăl său, care era foarte palid, gândindu-se că fuseseră la un pas de dezastru. Pe banca alăturată se aflau două pahare pline cu vin. Meriel luă paharul care-i fusese iniţial destinat ei şi i-l puse în mâna lui Benjamin, zicând încet:

— Beţi nişte vin, o să vă simţiţi mai bine.

Bătrânul bău vinul şi-i reveni culoarea în obraji. După câteva minute, zise şovăind:

— Lord Adrian, ne permiteţi să ne instalăm în Shrewsbury? Chiar dacă Guy de Burgoigne a fost rău intenţionat, argumentele pe care ni le-a dat Sir Vincent au fost foarte bune. Shrewsbury e un oraş foarte bine poziţionat, care în plus ar avea de câştigat de pe urma negoţului meu.

Cererea îl luă prin surprindere pe Adrian. Se încruntă, se întoarse şi începu să se plimbe prin iarbă, cu mâinile împreunate la spate, gândindu-se la rugămintea omului. Era adevărat că Shrewsbury ar fi

beneficiat de pe urma unui comerţ înfloritor. În plus, îşi aminti brusc să auzise vorbindu-se despre vizitatorul său: se spunea că era un negustor foarte respectat, cu afaceri în Anglia, Normandia şi Franţa.

Doar că era şi evreu. Adrian nu era adeptul credinţelor care-i condamnau pe evrei pentru uciderea lui Hristos. După cum spusese odată egumenul William, trebuia să fi fost cineva instrumentul prin care se înfăptuia moartea Fiului lui Dumnezeu – altfel cum ar fi putut avea loc Învierea binecuvântată? Totuşi, evreii erau necredincioşi, singura comunitate mare de necredincioşi din creştinism.

Ei respinseseră adevărul, chiar dacă le fusese făcut cunoscut, punându-şi astfel sufletele în pericol. Riscul era prea mare, indiferent de avantajele economice pe care le-ar fi dobândit oraşul. Se întoarse către vizitatori.

— Vă puteţi stabili în Shrewsbury doar dacă dumneavoastră şi întreaga familie veţi accepta să primiţi instrucţiuni de la adevărata Biserică a lui Hristos.

Benjamin oftă, părând că îmbătrâneşte înainte de vreme.

— Chiar credeţi că pot accepta o asemenea condiţie?

Adrian clătină din cap.

— Nu, dar dacă n-aş încerca, ar însemna că aş fi neglijent. Vă trageţi dintr-un popor foarte încăpăţânat, jupâne Benjamin.

— Dacă n-am fi fost încăpăţânaţi, acum n-am mai fi fost un popor.

Bătrânul negustor se ridică de pe bancă, ajutându-se de braţul fiului său. Tânărul îl privi provocator pe conte.

— Creştinismul e o credinţă atât de slabă, încât întreaga comunitate din Shrewsbury ar fi ameninţată de o singură casă de evrei?

— Aron, exclamă bătrânul alarmat, prinzându-şi fiul de braţ. Adăugă apoi, cu groaza întipărită în ochii negri: Iertaţi-l, milord, e tânăr şi nesăbuit.

Chipul lui Adrian se înăspri, dar vocea îi rămase în continuare calmă:

— Creştinismul nu e o credinţă slabă, dar în rândul ţăranilor se practică multe superstiţii păgâne. N-aş mai vrea alte surse de sacrilegiu.

Bătrânul făcu o plecăciune.

— Vom pleca imediat din Shropshire.

Meriel se ridică pe vârfuri şi-i şopti ceva soţului ei, la ureche. Adrian încuviinţă, apoi se întoarse către vizitatori:

— Soţia mea tocmai mi-a reamintit că am neglijat legile ospitalităţii. Împreună cu familia, sunteţi bine-venit să rămâneţi o noapte, sau mai multe, dacă aveţi nevoie de timp să vă regândiţi planurile. Şi când veţi pleca, permiteţi-mi să vă dau câţiva soldaţi care să vă escorteze până părăsiţi Shropshire.

Tânărul Aron păru pe punctul de-a mai face o remarcă, fără îndoială una tăioasă, dar privirea mustrătoare a tatălui său îl făcu să tacă. Benjamin răspunse:

— E târziu. Vă mulţumim şi acceptăm ospitalitatea Domniei Voastre în seara asta. Dar am şi eu gărzile mele şi nu voi avea nevoie de escortă.

— Sunteţi sigur? Dacă Guy de Burgoigne a aflat că sunteţi aici, s-ar putea să încerce să vă urmărească.

— Fiţi fără grijă, nu vom sta mult în zonă, zise Benjamin, cu o voce în care se citea amărăciunea.

Se ridică apoi şi părăsi grădina, sprijinindu-se de

fiul său. După ce vizitatorii dispărură în turn, Adrian se întoarse şi îşi văzu soţia privindu-l cu ochi mari, serioşi.

— Chiar crezi că prezenţa lor ar naşte disensiuni? întrebă ea.

— Nu ştiu, recunoscu el, dar prefer să nu risc.

Meriel se întoarse şi culese un trandafir. Îşi coborî apoi privirea, mirosindu-l.

— Şi Iisus a fost evreu. N-ar trebui să-i primim pe cei din poporul său?

— Meriel, zise el aspru, nu vreau să discutăm despre asta.

Ea ridică ochii şi-l privi.

— Îmi pare rău, milord, zise ea încet. N-am vrut să-ţi pun la îndoială judecata. Doar că n-am înţeles de ce nu le-ai permis să rămână în Shrewsbury.

— Când vine vorba de suflete, nu e loc de compromisuri. Vizibil tulburat de acea primă tensiune care se crease între el şi soţia sa, Adrian continuă, pe un ton defensiv: Nu e ca şi când i-aş fi dat afară în viscol, să moară de foame. Există comunităţi evreieşti în multe alte oraşe. Cu siguranţă Benjamin şi averea sa vor fi bine-veniţi în oricare dintre ele dacă nu vrea să se întoarcă la Londra.

— Desigur, răspunse Meriel cu un zâmbet strălucitor. Ştiu că tu n-ai face nimic nedrept.

Încrederea ei absolută reînvie sentimentul latent de vinovăţie, care zăcea încă adânc în sufletul lui Adrian. Doamne, dacă ar fi ajuns vreodată să înţeleagă de ce era în stare, nu l-ar fi iertat niciodată. Repede, înainte de-a se lăsa copleşit de nelinişte, întrebă:

— Ce fel de fântână ţi-ar plăcea? Ar dura ceva timp, dar am putea comanda una din Italia.

Şi totuşi, ştia că ar fi fost nevoie de mult mai mult decât o fântână de marmură ca să-şi ispăşească vina.

În noaptea aceea, Meriel se trezi ţipând. Se zbătea şi se lupta, încercând cu disperare să scape de îngerul întunecat care o capturase. Ajunsese în pragul isteriei, dar până la urmă, prin toată panica ei, auzi strigătele lui Adrian.

— Meriel, Meriel, *trezeşte-te!*

— Adrian? întrebă cu voce tremurândă.

În lumina lumânărilor de noapte, îl văzu pe soţul ei lângă ea, proptit într-un cot, cu părul auriu răvăşit şi cu trăsăturile frumoase ale feţei umbrite de nelinişte.

Meriel se simţi brusc foarte dezorientată, căci chipul periculos, implacabil, care-i chinuia visele era identic cu al lui Adrian. Închise strâns ochii, simţindu-se primejdios de aproape de a deschide o uşă care ar fi dus spre dezastru, şi care, odată deschisă, ar fi fost imposibil de închis.

— Doamne, Meriel, eşti bine? Adrian o luă în braţe, iar ea se agăţă de el, încă tremurând din cauza fricii acumulate în vis. Ai avut un coşmar, spuse el încet. Povesteşte-mi.

— Nu-mi amintesc chiar tot, dar eram... cred că eram o pasăre cântătoare într-o colivie. Un... un demon îşi dorea să cânt pentru el, dar eu nu voiam. Nu puteam. Meriel nu-i putu spune soţului ei că demonul purta chipul său. Într-un final am reuşit să evadez din cuşcă, dar nu aveam aripi. Am încercat să zbor, dar n-am putut. Şi-am căzut la nesfârşit, rostogolindu-mă, neajutorată. Ştiam că o să cad la infinit.

O strânse tare în braţe, mângâind-o pe ceafă.

— E în regulă, iubito, şopti el. Eşti în siguranţă. A fost doar un coşmar. N-o să mai las pe nimeni să-ţi facă vreun rău.

Cu capul lipit de pieptul lui, îi putea auzi inima

bătând frenetic.

— Mi-e atât de frig, şopti ea, disperată, pentru că nu înţelegea de ce îi era frig în braţele lui.

— Lasă-mă să te încălzesc.

Îi ridică bărbia şi-i întâlni buzele. La început o sărută tandru, dar apoi aprig şi pasional. Pentru o clipă, îi reveni panica, şi Meriel vru să se îndepărteze. Dorinţa îi încălzi însă trupul. Meriel îi acceptă buzele şi-l sărută şi ea, la fel de pasional. Mâinile şi gura ei îl cereau insistent, îl voia atât de adânc în ea, încât să nu mai existe loc pentru frică.

Pasiunea lui era ca un uragan, şi, cunoscându-i atât de bine corpul, ştiu exact ce să facă pentru a o stârni. În acel moment realitatea era formată din gust şi atingere, dorinţă şi revendicare, dăruire şi primire – totul era atât de intens, încât trecutul şi viitorul nici nu mai existau. În tumultul pasiunii, Meriel reuşi să uite teroarea care-o trezise din somn. După ce-şi consumară nebunia, zăcu caldă şi îndestulată în braţele lui Adrian – în acea clipă, coşmarul nu mai era mai mult decât o amintire îndepărtată, fragmentată. Învăluită în dragostea soţului ei, Meriel adormi.

Sir Vincent de Laon era foarte mândru de reţeaua de informatori pe care o crease, şi pe bună dreptate. Deşi îl supăra să ştie că şi Adrian de Warfield avea o reţea la fel de bună, simţea totuşi o plăcere aparte în a culege informaţii chiar de sub nasul contelui rival. Din păcate, veştile în sine nu erau bune. Francezul înjură cu poftă, apoi petrecu câteva clipe gândindu-se la ce era de făcut ca să salveze situaţia. Se înfăţişă în faţa lui Guy de Burgoigne.

Contele ascuţea lama sabiei. De obicei, aceea era sarcina unui scutier, dar lui Guy îi plăcea să lucreze şi

putea jura că va produce cea mai periculoasă sabie pe care-o cunoscuse vreodată creştinismul. Şi poate chiar aşa avea să se întâmple. Sir Vincent păstră distanţa, în caz că Guy şi-ar fi pierdut cumpătul la auzirea veştii proaste.

— Porumbelul nostru evreu e o pasăre vicleană, zise el încet. Aproape că ne-a scăpat.

Guy îşi trecu ultima dată piatra pe lamă şi ridică privirea cu o expresie ameninţătoare:

— Ce vrei să spui?

— Benjamin l'Eveske a venit în Shropshire, dar în alt moment şi pe alt drum decât vorbiserăm. Studiindu-l atent pe stăpânul său, Vincent adăugă: Şi acum e la castelul Warfield.

— Poftim?! Guy ridică ameninţător vârful sabiei. Deci, ştie că l-ai păcălit! Şi a aflat şi Warfield.

— Da, recunoscu Sir Vincent, dar n-are nici o importanţă. După ce-a descoperit că a fost indus în eroare, Benjamin a cerut permisiunea să se stabilească în Shrewsbury. Evlavios cum e, Warfield l-a refuzat. Aşa că Benjamin, oamenii săi şi cele trei căruţe pline cu aur, vor porni mâine spre est.

— Eşti sigur? întrebă contele sarcastic. Doar te-ai mai înşelat.

— De data asta sunt sigur. În loc să plece pe drumul de sud-vest, care l-a adus la Warfield, va merge spre nord-est, spre Lincoln. Va trebui să traverseze pădurea regală, şi pentru asta există un singur drum.

Guy se gândi, în timp ce ascuţi din nou lama, cu un sunet tăios, care-i întinse la maximum nervii lui Sir Vincent.

— Va trebui să intrăm pe teritoriul lui Warfield ca să-l prindem, dar n-ar trebui să fie prea dificil. Câte

gărzi are?

— Cincisprezece. Foarte bine înarmate şi instruite ca să îndepărteze orice bandă de hoţi, dar nu suficient cât să ţină piept atacului unor cavaleri înarmaţi. Mă îndoiesc că-şi vor risca vieţile ca să protejeze aurul obţinut în mod necinstit de negustor. Sir Vincent zâmbi cu dezgust. Warfield i-a oferit o escortă în plus, dar evreul l-a refuzat.

— Prostul, zise Guy sec. Ştii când şi unde putem ataca?

— Benjamin va părăsi castelul Warfield mâine în zori. Căruţele se mişcă încet. Îi putem ataca oriunde de-a lungul drumului prin pădure. Cred că ar fi de dorit să atacăm spre marginea de est, cât mai departe de Warfield.

— Ai dreptate. Guy îşi plimbă uşor degetul pe lamă. La suprafaţa pielii lui tocite, apăru o linie subţire de sânge. Toată lumea mai greşeşte din când în când, Vincent. Ţine minte doar că nu admit două greşeli la rând.

— O să reţin.

Încordat, Sir Vincent făcu o plecăciune şi se retrase. Era obişnuit cu izbucnirile stăpânului său, dar când Burgoigne devenea calm şi rezonabil, pericolul era iminent.

De sus, dintr-un turn, Meriel îi urmărea pe Benjamin şi pe oamenii săi cum părăseau grăbiţi curtea exterioară şi traversau podul mobil. Cu o zi înainte trimisese un servitor să vadă dacă aveau nevoie de ceva, dar primise un refuz politicos. Soldaţii lor mâncaseră în castel, dar negustorul şi oamenii lui apropiaţi preferaseră să-şi prepare singuri masa. Era oare un mod subtil de-ai respinge pe cei care-i

respinseseră? Sau mâncau altceva decât creştinii? Ultimii călăreţi trecură podul, iar Meriel se trezi întrebându-se unde îşi vor găsi o nouă casă. Adrian avea dreptate, erau oameni bogaţi, care aveau multe opţiuni, dar tot îi părea rău că nu-i lăsase pe Benjamin şi familia lui să rămână.

Fără îndoială, problema venea din lovitura pe care-o primise la cap, pentru că pur şi simplu nu putea înţelege de ce conta că evreii se închinau lui Dumnezeu aşa cum o făcuse Iisus, şi nu în modul răspândit de discipolii Lui. Soţul ei avusese dreptate, chiar începuse să aibă gânduri eretice. Sau poate hulitoare – nu prea-şi putea aminti diferenţa dintre acele două.

Meriel studie cerul, înainte de-a coborî. Părea să plutească un sentiment de nesiguranţă în aer, iar norii sugerau că se apropia o mare furtună. Dar nu chiar atunci, ci poate mai târziu în zi. Gândindu-se la Benjamin şi la căruţele lui încărcate, spera să se înşele.

Meriel îşi petrecu dimineaţa în bucătărie, ajutând la prepararea conservelor. După prânz, Adrian îi sugeră să meargă într-o plimbare călare, iar ea acceptă fericită, ştiind că bucătarul ar putea, şi probabil va fi recunoscător, să termine conservele fără ea.

Porniră la galop, iar mişcarea îi mai risipi din încordare lui Meriel. În cele din urmă, îşi puse calul să meargă la trap. Privi apoi norii negri de pe cer şi zise:

— Oare când se va porni furtuna?

— Curând, cred. Adrian îşi struni şi el calul şi merse la pas cu ea. Poate n-ar fi trebuit să te conving să plecăm din castel.

Ea râse.

— Dar nu sunt o bomboană de zahăr care se topeşte în ploaie. Deveni brusc serioasă. Mă simţeam

neliniştită, aşa că am preferat să ies.

— Simt ceva de rău augur în aer, zise el încet.

Meriel îl privi surprinsă.

— Aşa simt şi eu, dar am crezut că e din cauza furtunii.

Ochii lui se întunecară, deşi vocea-i rămase binedispusă:

— În dimineaţa asta am evitat o altfel de furtună. Îţi aminteşti că Richard aflase că Guy de Burgoigne a angajat o trupă de mercenari? Meriel încuviinţă. L-am rugat pe unul dintre verii mei din Franţa să afle pe cine-a angajat şi dacă poate, să-i mituiască. Râse, mulţumit. Vărul meu a reuşit. Aşa sunt mercenarii, lucrează pentru cel care le dă cel mai mult, iar eu le-am oferit mai mult să stea departe decât le-a oferit Guy ca să vină.

— Asta-i minunat! zise Meriel. Deci, e puţin probabil să fie lupte grele în perioada asta?

— Cu siguranţa nu aşa cum spera Guy. Contele făcu o grimasă. Din păcate va afla în curând ce-am făcut, şi-atunci va înnebuni ca un mistreţ turbat. În ultimele luni a tot aşteptat momentul, adică pe mercenari. Când o să afle că nu mai vin, o să-şi verse furia pe oamenii din satele mele. S-ar putea chiar să atace Shrewsbury. Din fericire, zidurile oraşului vor rezistă până voi apuca să trimit întăriri.

— Îl vei putea opri? întrebă ea cu îngrijorare.

— Cred că da. Am pus santinele la hotare, care se uită după orice semn de pericol. Dacă văd ceva, vor semnala celui mai apropiat castel sau turn, ca să trimită ajutoare.

Meriel întrebă, curioasă:

— Cum vor face asta?

— În mai multe feluri, în funcţie de situaţie şi de

momentul din zi, explică el. De obicei prin drapele colorate şi semnale de fum. Iar noaptea, folosesc ceva despre care-am citit într-un vechi text grecesc. Folosind lămpi aşezate în faţa unor bucăţi lustruite de metal, grecii puteau trimite semnale la mare depărtare, ca să avertizeze corăbiile că se apropiau de maluri stâncoase. Noi folosim ceva asemănător.

— Deci aşa îţi ţii oamenii teferi şi prosperi, zise ea, impresionată.

— De obicei, funcţionează. Oftă. Din păcate nu întotdeauna. Dacă atacatorii se mişcă prea repede, sau trec neobservaţi, cavalerii nu ajung mereu în timp util.

— Dar poate Guy nu va ataca aşa cum crezi.

— Ba eu sper să da, zise Adrian, invadat brusc de un val de violenţă. Vreau să vină la luptă în câmp deschis, ca să-l pot ucide o dată pentru totdeauna.

Înfricoşată de expresia sa, Meriel întrebă încet:

— Dar există riscul să te ucidă el, iubitule, iar eu n-aş putea suporta asta.

— Nu va reuşi. Adrian încercă să-i zâmbească liniştitor, dar cercetându-i chipul observă că nu reuşise. Schimbă apoi subiectul: Îţi aminteşti că am mai călărit o dată pe-aici?

Ea clătină din cap. Traversară drumul care urca prin pădurea regală şi câteva clipe mai târziu ajunseră în luminişul în care se afla cercul de piatră. Când mai fuseseră acolo, Meriel încercase să evadeze, aşa că Adrian o privea cu coada ochiului, curios dacă-şi va aminti evenimentele din acea zi. Meriel nu-şi aminti, dar se arătă la fel de fascinată ca prima dată.

— Aici aveau loc ritualuri păgâne.

Îşi struni calul şi studie cercul de piatră. Păscuseră oi în luminiş şi iarba din jurul pietrelor semăna cu o catifea verde şi scumpă.

Descălecară amândoi şi-şi priponiră caii de o ramură joasă de copac. Vântul din ce în ce mai puternic şuiera în jur, făcând frunzele să foşnească. Cerul fu acoperit de nori negri.

— Şi ziua e potrivită ritualurilor păgâne, nu-i aşa? Râzând, Meriel intră în mijlocul cercului şi-şi ridică mâinile în vânt. Poate că zeii antici sunt deranjaţi de prezenţa noastră.

Cu braţele ridicate şi cu părul care forma un nimb întunecat în jurul feţei sale, Meriel părea sălbatică, una cu elementele. Nici nu mai semăna cu o creatură pământească, ci mai degrabă cu una a cerului bântuit de furtună.

Adrian îşi aminti de şoimul Chanson, şi de felul în care ea se aruncase prin fereastră ca să scape de el, iar amintirile îi îngheţară sângele în vine. Controlându-şi expresia, i se alătură în cerc.

— Este doar o furtună englezească, zise el încet, aşteptând să-i dispară acea nelinişte profundă. Am fost de multe ori aici şi nu s-a plâns niciodată nici un spirit păgân de prezenţa mea.

— Poate că murmurul e purtat pe aripi de vânt. Meriel îşi întoarse faţa spre cer şi închise ochii. Mantia ei începu să fluture precum aripile unui şoim care se înălţa. Trebuie doar să ascultăm…

O brumă de ploaie căzu, oprindu-se pe pielea ei albă asemenea unor picături de rouă. Începu furtuna. Meriel deschise ochii, dar ploaia puternică îi lipea genele. Următoarele ei cuvinte fură înăbuşite de un fulger şi bubuitul unui tunet. Începu să râdă şi zise din nou:

— Asta nu e una dintre vechile zeităţi britanice, este însuşi Zeus, zeul tunetelor.

— Sau Thor, încuviinţă Adrian. Îşi puse braţul în

jurul umerilor ei şi o grăbi prin luminiş. Ar fi mai bine să nu mai stăm sub cerul liber.

Fulgeră din nou, iar de data asta lumina aproape îi orbi. Se adăpostiră repede sub ramurile celui mai apropiat copac, de lângă cel de care-şi priponiseră caii.

Înfrigurată, Meriel îşi trase mai aproape mantia, ca s-o protejeze de vântul rece. Adrian o strânse la pieptul lui, acoperindu-i pe amândoi cu mantia sa, şi-şi odihni bărbia pe creştetul ei. Îşi puse braţele în jurul ei, sub mantie, ca să-i fie de trei ori mai cald.

Chicotind şi mişcându-şi posteriorul rotund şi neastâmpărat, soţia lui se relaxă şi zise fericită:

— Ce mod minunat de a te bucura de furtună.

Vântul se înteţi, ajungând să se audă precum un urlet sălbatic. Viforul rupea frunze şi ramuri mici din copaci, aruncându-le prin aer. Adânc în pădure se auzi o bubuitură puternică – căzuse un copac şi trăsese şi alţii după el. La marginea luminişului, un vlăstar se aplecă până aproape de pământ, iar deasupra lor, frunzele erau atât de încărcate de ploaie, încât apa cădea aproape la fel de tare ca în mijlocul cercului.

Adrian cercetă cu privirea caii priponiţi în dreapta lor, dar erau surprinzător de potoliţi şi nu făceau decât să dea din capete şi să necheze agitaţi.

Un fulger lovi în apropiere şi fu urmat îndeaproape de bubuitura asurzitoare a unui tunet. Cu o mişcare involuntară, Adrian o strânse şi mai tare în braţe, ca şi cum braţele lui ar fi putut-o proteja de furia furtunii. Meriel avusese dreptate, era o vreme potrivită pentru ritualuri păgâne. Era uşor să-ţi imaginezi cum preoţii şi preotesele de demult invocau zeii furtunii, din mijlocul cercului străvechi de piatră.

Mai multe fulgere despicară aerul, urmate de un huruit de tunet, care făcu pământul de sub picioarele

lor să se cutremure. Încercând să acopere zgomotul vântului, Adrian zise:

— Dacă ştiam că o să vină o asemenea furtună, nu te-aş fi scos afară.

— Mie nu-mi pare rău. E magnific! N-ar fi fost la fel dacă am fi privit furtuna din castel. Ea zâmbi şi lăsă capul pe spate, ca să-l privească. Nu era deloc speriată. Apoi zâmbetul îi dispăru. Nu mă tem de furtună când sunt cu tine. Am o singură teamă, superstiţioasă, că sunt prea fericită. Poate că prea multă fericire ispiteşte soarta.

Adrian se întrebă dacă nu cumva acea preocupare era şi pricina propriilor presimţiri întunecate. Dorind să-şi potolească neliniştea, se aplecă şi o sărută. Buzele lui Meriel aveau gust de ploaie proaspătă. În contrast cu aerul rece din jur, gura ei era dulce şi caldă.

După ce se încheie sărutul prelung, ea îşi puse braţele în jurul gâtului său şi zise pe un ton răguşit:

— Fă dragoste cu mine, soţul meu.

El şovăi. Precauţia lui, înrădăcinată de-a lungul anilor, îl avertiza să nu se lase cotropit de dorinţă atunci, în mijlocul pericolului. Dar mai puternică decât precauţia era nevoia imperioasă de a-şi înăbuşi acea teamă profundă că pe soţia lui o ţineau lângă el doar nişte legături foarte fragile şi că într-o zi ea îl va părăsi.

Se lăsă pradă nevoii pasionale de a le demonstra amândurora că ea era a lui, aşa că o sărută din nou, cu lăcomie. Aromele bogate de frunze umede, ploaie şi scoarţă de copac, precum şi vântul năprasnic confereau un erotism aparte situaţiei. În câteva clipe uită de precauţie şi de frică, de tot, mai puţin de femeia din braţele lui şi de cât de mult o iubea şi avea nevoie de ea.

Mâna lui alunecă pe sub faldurile mantiei, spre pieptul ei, simţind cum sfârcul i se întări imediat sub straturile de material. După ce-i mângâie ambii sâni, mâna lui coborî pe talia ei subţire, trecu de curba delicată a abdomenului şi se opri în locul de la îmbinarea coapselor. Gemu şi se lipi de el, apoi căută pe sub tunică, pentru a-i stârni şi ea plăcerea.

Când mâna ei priceputǎ găsi ce căutase, Adrian se trezi gâfâind. Îşi păstră luciditatea atât cât să se ferească de pământul ud, astfel că o întoarse pe Meriel şi o sprijini cu spatele de copac. Mantia lui îi proteja pe amândoi de vânt, aşa că-i ridică fusta grea, descoperindu-i carnea caldă, umedă şi dornică. Ea oftă încet când o atinse, apoi şopti:

— „Sunt a iubitului meu, şi el mă doreşte pe mine.”

Nu exista afrodiziac mai mare decât dorinţa persoanei iubite, iar cuvintele ei risipiră trecutul şi viitorul, lăsând doar prezentul pătimaş. Adrian o ridică de la pământ şi o propti cu spatele de trunchiul copacului. Ea îşi încolăci braţele şi picioarele în jurul său. Pătrunse iute în ea, dar apoi îşi ţinu dorinţa-n frâu, tremurând. Făcu un efort supraomenesc să nu se elibereze imediat datorită felului splendid în care îl primise trupul ei.

S-ar fi mişcat încet, doar că Meriel nu-l lăsa. Ajunsă în culmea delirului, ea simţea că explodează de pasiune. Îşi înfipse unghiile şi dinţii în carnea lui, ceea ce-l făcu să-şi piardă controlul. Se iubiră cu patimă, la unison cu furia furtunii, iar la final gemetele lor se amestecaseră cu bocetul vântului.

Când pasiunea se domoli, trupurile li se cutremurară de plăcere, în timp ce îşi recăpătau suflul, aşa că rămaseră acolo, îmbrăţişaţi, sprijinindu-se de copac. După patima nebună, urmară clipe de tandreţe

copleşitoare. Adrian îi şopti încet, la ureche:

— Te iubesc, *ma petite.* Promite-mi că nu mă vei părăsi niciodată.

Meriel deschise ochii, iar albastrul intens era tulburat de emoţie.

— De ce te-aş părăsi vreodată, iubirea mea?

Frica fusese alungată de pasiune, iubire şi tandreţe, iar Adrian şi-ar fi dorit ca acel moment să ţină pentru totdeauna. Apoi întreaga lume explodă.

Furtuna începuse să se domolească, dar, asemenea ultimei săgeţi din tolbă, un fulger lovi copacul din stânga lor cu atâta putere, încât strălucirea păru să le rămână gravată în oase. În acelaşi timp se auzi un tunet zguduitor, pe care-l resimţiră ca pe o lovitură paralizantă. Violenţa undei de şoc îi aruncă la pământ. Meriel icni şi, într-o clipă, Adrian îşi strânse şi mai tare braţele în jurul ei, într-un gest de protecţie instinctivă. Conştientiză în treacăt sunetele distrugerii şi un miros acru, înţepător. Apoi nu mai ştiu nimic.

capitolul 16

Meriel îşi recăpătă treptat cunoştinţa, simţindu-se de parcă ar fi rătăcit mult timp prin întuneric. După ceva vreme, îşi dădu seama că era afară şi că zăcea pe spate pe pământul umed şi moale. Ploua liniştit şi putea simţi pe alocuri picăturile, dar în mare parte corpul ei era protejat de o greutate caldă, apăsătoare. Senzaţia aceea nu semăna cu nimic ce experimentase până atunci, şi-i trecură prin minte o mulţime de întrebări, într-un vârtej ameţitor. Unde era? Cum ajunsese acolo? Nu găsi nici un răspuns, aşa că făcu un efort imens şi deschise ochii.

Greutatea caldă care o ţintuia la pământ era Lord

Adrian de Warfield. Şocul acelei descoperiri o făcu să-şi încordeze tot corpul. Contele era întins deasupra, cu pieptul lipit de al ei, cu una din coapse prinsă între ale ei. Feţele lor erau atât de apropiate, încât aproape se atingeau. Părul lui aurit era ud şi părea mai închis la culoare, iar picăturile de ploaie alunecau peste pleoapele lui închise, prelingându-i-se pe chipul încremenit.

Era atât de nemişcat, încât, pentru o clipă chinuitoare, crezu că murise. Ba nu, respira, căci îi simţea pieptul ridicându-se şi coborându-se lipit de al ei. Doar îşi pierduse cunoştinţa, la fel cum păţise şi ea.

Era foarte ciudat că gândul morţii lui o neliniştise atât de tare, mai ales după cât rău îi făcuse. Mintea ei ameţită se întreba foarte serios care era pricina. Poate pentru că ea nu ar fi dorit moartea nimănui, sau poate pentru că moartea lui ar fi răpit lumii ceva frumos şi sălbatic.

Piciorul ei stâng era rece şi umed, căci era dezgolit. După încă o mişcare, îşi dădu seama cu groază că avea fusta ridicată până deasupra taliei, şi că trupul ei era lipit al lui Lord Adrian, într-o intimitate care se afla la un pas de împreunare. Maică Precistă, oare o violase?

Duse mâna în jos şi se atinse între picioare. Zonele ei intime erau foarte sensibile şi se simţea plină adânc în interior. Cu toate astea, nu simţea nici o durere, iar când îşi trase mâna văzu că umezeala lipicioasă de pe degetele ei nu era sânge.

Îl împinse încet de umeri, răsturnându-l pe o parte, apoi îşi trase piciorul drept dintre coapsele contelui. Se cutremură când sabia în teacă îi atinse glezna. În ciuda dorinţei înfricoşate de a fugi, se mişca uşor şi cu foarte mare grijă. O îngrozea gândul că s-ar fi putut trezi,

încercând s-o oprească.

Meriel se ridică în şezut şi privi în jur. Recunoscu imediat cercul de piatră şi-şi aminti şi ce se întâmplase ultima dată, probabil cu o săptămână înainte, într-o zi însorită. Dar nu-şi amintea cum ajunseseră acolo în acea zi, mai ales în timpul unei furtuni care-ar fi ţinut orice creştin cumsecade în casă.

Oare contele o adusese acolo şi-o violase? De ce nu-şi putea aminti? Cu siguranţă s-ar fi luptat cu el, cu toate puterile ei. Dar ar fi putut s-o supună uşor lovind-o şi lăsând-o fără cunoştinţă. Totuşi, nu avea nici o durere sau vânătaie. Şi nici alte dovezi fizice că o agresase.

Îşi scutură capul ameţită, dându-şi seama că era o prostie să piardă timpul îngrijorându-se despre ce se întâmplase. Tot ceea ce conta era că trebuia să profite de acea ocazie ca să evadeze. Membrele îi tremurau şi i se părea că mantia o trage în jos ca o bucată de plumb, dar se ridică în picioare, împiedicându-se şi aproape căzând. Îşi muşcă buza de jos cu sălbăticie, iar durerea o ajută să-şi ţină mintea limpede.

La stânga ei era un copac distrus, al cărui trunchi ardea cu flăcări galbene, în ciuda ploii care mai cădea încă. Peste tot erau bucăţi carbonizate de lemn.

Un fulger. Trebuia să fi fost un fulger, ceea ce ar fi explicat şi mirosul înţepător din aer. Nu era de mirare că şi ea, şi contele îşi pierduseră cunoştinţa, şi că se simţea atât de zdruncinată. Doamne, avuseseră noroc că nu muriseră.

Îşi aminti că, demult, la Beaulaine, un fulger lovise un copac sub care se înghesuiseră câteva oi. Cele mai multe rămăseseră înfricoşate şi alte câteva muriseră pe loc.

În dreapta ei, erau doi cai priponiţi de un copac.

Fuseseră speriaţi şi agitaţi din pricina furtunii, dar se părea că avuseseră timp să se liniştească după ce fulgerase. Unul era iapa maro-roşcată pe care i-o dăduse contele s-o călărească, iar celălalt un cal tânăr, castrat. Se bucură că nu venise călare pe armăsarul lui negru, Gideon. Dacă ar fi avut un avans, iapa n-ar fi putut fi prinsă din urmă de calul castrat, astfel că n-ar fi mai fost nevoie să ia cu ea calul lui Lord Adrian.

Meriel îl mai privi o dată pe conte, întrebându-se dacă ar fi trebuit să-l ajute cumva. Zăcea culcat pe o parte, de parcă ar fi dormit. Nu mai semăna deloc cu torţionarul care o chinuise, ci părea inofensiv şi vulnerabil – tânărul chipeş care-o făcuse uneori să râdă. Îi puse mâna la gât şi simţi un puls regulat. Îi revenise culoarea în obraji şi nu părea grav rănit. Probabil că-şi pierduse cunoştinţa, ca şi ea. Avea să se trezească în curând.

Auzi în depărtare bubuitul slab al tunetului. Chiar dacă încă mai ploua, cel puţin trecuse furtuna. Un bărbat atât de puternic ca Lord Adrian n-ar fi trebuit să păţească nimic dacă zăcea un pic pe pământul umed. Totuşi, nu putu pleca înainte de a-i strânge mantia în jurul trupului. Îi puse şi gluga, ca să-i protejeze faţa de ploaie.

Grăbindu-se spre cai, Meriel începu imediat să dezlege hăţurile iepei, dar degetele îi alunecau pe pielea care se umflase de la ploaie. Reuşi într-un final, dar nu apucă să încalece căci auzi ceva mişcându-se în spatele ei.

Răsucindu-se brusc, văzu că Lord Adrian se ridicase în şezut. Avea capul plecat şi faţa ascunsă de glugă, şi din mişcările lui îşi dădu seama că era la fel de dezorientat cum fusese şi ea când se trezise.

— Meriel, unde eşti? Te simţi bine? strigă el

răguşit.

Inspiră brusc. De vreme ce se trezise contele, nu-i mai putea lăsa calul, aşa că începu repede să dezlege şi hăţurile celuilalt animal.

— Slavă Domnului că n-ai fost rănită!

Meriel privi în sus şi întâlni privirea lui Lord Adrian, în care citi o profundă uşurare. Era ceva înduioşător în grija pe care o manifesta faţă de ea, dar nu fu impresionată într-atât încât să rămână în continuare prizoniera lui.

Se ridicase clătinându-se şi dăduse să vină spre ea.

— Stai departe de mine!

Rostise cuvintele din reflex, dar fu uimită să-l vadă oprindu-se.

— Ce s-a-ntâmplat, Meriel? întrebă el, nedumerit.

— Mă ţii prizonieră de-atâtea săptămâni şi mai ai neruşinarea să mă întrebi ce s-a-ntâmplat? întrebă ea cu amărăciune. Reuşi într-un final să desfacă hăţurile celuilalt cal. Ţinându-le strâns în mână, încălecă iapa. Dar voi remedia asta imediat, milord.

Chiar şi de la distanţă, putea vedea şocul îngrozitor din ochii cenuşii ai lui Lord Adrian. O întrebă imediat:

— Meriel, care-i ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti?

— E... e... Dar ce-şi putea aminti oare de dinainte de a se fi trezit acolo? Era foarte confuză. Îi răspunse apoi, nesigură: M-ai scos la plimbare pe zidurile castelului. Apoi ne-am întors în camera mea şi aproape m-ai violat.

— Asta s-a-ntâmplat acum aproape două luni, Meriel, zise contele agitat. Nu-ţi aminteşti nimic... nimic mai recent?

Era o prostie din partea ei să stea de vorbă cu el, în loc să fugă, dar îşi dorea cu toată fiinţa ei să înţeleagă. Închise ochii, încercând cu disperare să-şi

amintească.

— M-ai chemat în camera ta. Cred… cred că a fost a doua zi după ce am urcat pe ziduri. Deschise ochii, temându-se că ar fi putut veni s-o prindă, dar el nu se mişcase din loc. Ba nu, a fost în aceeaşi zi. Îmi amintesc că simţeam că înnebunesc de durere când am venit în camera ta. Dar nu-mi amintesc ce s-a-ntâmplat după aceea. Şovăi. Dar asta n-a fost acum două luni! Trebuie să fi fost ieri.

— Uită-te-n jurul tău, *ma petite,* zise el blând. Asta s-a-ntâmplat în primăvară, acum e vară. Uite-te la flori şi la copaci.

Meriel studie îngrozită pădurea şi luminişul. Avea dreptate – frunzele copacilor erau de un verde intens, specific miezului verii, iar florile de degeţel erau înflorite. Trecuseră săptămâni, sau chiar luni, pe care nu şi le amintea deloc. În pragul isteriei, ea strigă:

— Ce mi-ai făcut de nu-mi amintesc?

Contele dădu să se apropie de ea, dar se opri imediat când o văzu smucind hăţurile.

— Ai avut un accident, Meriel, zise el, cu o voce foarte calmă, ca şi când ar fi încercat să liniştească un şoim agitat. Ai fost la un pas de moarte. Când ţi-ai revenit, nu-ţi mai aminteai nimic din viaţa ta de dinainte.

Meriel nu spunea nimic, doar îl privea agitată, aşa că el continuă:

— Ai fost de acord să te măriţi cu mine. Îţi aminteşti nunta noastră? Când am depus jurămintele? Sau când am bătut clopotele?

— Nu! exclamă ea, îngrozită. Nu m-aş fi măritat niciodată cu tine. Niciodată!

— Nu-ţi aminteşti nici că, în ziua nunţii noastre, a venit fratele tău Alan?

Îngrozită, ea începu să zică ceva, dar se opri imediat şi începu să repete cu disperare povestea pe care i-o spusese prima dată:

— Pe fratele meu îl cheamă Daffyd, nu Alan. Şi locuieşte în Gwynedd.

— Nu, *ma petite,* ai doi fraţi. Eu l-am cunoscut pe cel mai mic dintre ei, pe Alan, care a venit la Warfield din Avonleigh, ca să te caute. Ţi-a vorbit despre familia ta şi despre mănăstirea Lambourn, dar tu nu-ţi aminteai nimic. Îi veni o idee. Observă că vorbim în normandă. La început te-ai prefăcut că nu ştii limba, dar după accident ai început s-o foloseşti.

Pe chipul ei se putea citi o suferinţă profundă. Clătină din cap.

— Nu aveam cum să uit atât de multe. Probabil ai aflat într-un alt mod despre familia mea.

Autocontrolul fragil al lui Adrian dispăru brusc.

— Meriel, tu eşti *soţia mea!* zise el răguşit. Ai spus că mă iubeşti şi că te căsătoreşti cu mine de bunăvoie. De fapt, tu erai nerăbdătoare să ne căsătorim, eu n-am crezut că e bine s-o facem atât de repede după accidentul tău. Uite, porţi verigheta mea.

Ridică mâna stângă tremurând şi privi inelul de aur.

— Nu, şopti ea îngrozită. N-aş fi venit niciodată la tine de bunăvoie. Te-ai săturat să aştepţi şi m-ai violat, nu-i aşa? Şi după aceea mi-am pierdut minţile?

— Nici în cea mai neagră dispoziţie, nu te-aş putea răni, *ma petite.* Nu-ţi aminteşti că, şi atunci când eram înnebunit de dorinţă, tot m-am oprit? Adrian îşi duse o mână tremurândă la cap, întrebându-se dacă nu cumva era el cel care înnebunise. Am fost împreună aproape fără oprire, timp de două luni. Erai atât de fericită, atât de plină de iubire. Nu-ţi aminteşti nimic

din toate astea?

— Minţi, ţipă ea. *Minţi!*

Păşi spre ea. Nu era posibil ca Meriel să fi uitat cu totul pasiunea şi tandreţea dintre ei. Dacă doar l-ar lăsa s-o atingă…

— Stai departe de mine!

Cu o grimasă de repulsie întipărită pe chip, prinse hăţurile iepei. Înainte să poată porni calul, Adrian se aruncă de la distanţă şi prinse căpăstrul.

— Meriel, te rog, nu fugi aşa. Eşti supărată şi confuză, o imploră el. Te las să te întorci la Avonleigh dacă asta vrei, dar măcar lasă-mă să te trimit cu o escortă, care să te protejeze.

— De tine trebuie să fiu protejată, zise ea furioasă. De data asta nu mă vei opri să evadez, milord.

Trase hăţurile, şi iapa se ridică pe două picioare, smucind căpăstrul în mâna lui Adrian. El sări din drumul copitelor nărăvaşe, în timp ce Meriel dădu pinteni calului şi porni la galop. Trăgând după ea şi celălalt animal, porni apoi pe cărarea care se îndepărta de cercul de piatră.

— Opreşte-te, Meriel!

În ciuda faptului că se simţea slăbit, Adrian alergă după ea. Doamne, dacă l-ar fi luat pe Gideon în acea zi! Ar fi putut chema armăsarul fluierând, însă calul castrat nu avusese o asemenea pregătire.

În câteva clipe, Meriel se făcu nevăzută. Cu toate acestea, el continuă să alerge de-a lungul drumul noroios. Deşi simţea un junghi într-o parte şi abia mai respira, nu se opri decât atunci când îi alunecă piciorul în noroi şi căzu, prăbuşindu-se pe o parte şi îndepărtându-se de drum.

Prea epuizat ca să continue urmărirea sa fără speranţă, se întoarse şi-şi îngropă capul în mâini.

Întregul corp îi tremura de durere. Doamne, şi dacă ar fi putut, cu ce drept ar fi oprit-o? Jurase să-i respecte toate dorinţele, iar în acel moment ea îşi dorea să nu-l mai vadă vreodată.

Adrian îşi făcuse griji că Meriel şi-ar fi putut aminti trecutul şi că îl va dispreţui pentru modul în care se purtase cu ea la început, dar nici nu-şi imaginase că va uita tot ce se întâmplase de atunci. Toată iubirea, pasiunea, tandreţea şi jurămintele de fidelitate... era ca şi când nici n-ar fi existat. Pentru Meriel, nu existau. Îşi privea soţul şi nu-l putea vedea decât pe torţionarul ei.

„N-a existat niciodată o femeie mai fericită decât mine, pentru că m-ai ales să fiu soţia ta.” Îşi aminti cuvintele ei, care în acel moment îl batjocoreau cu răutate. „De ce te-aş părăsi vreodată, iubirea mea?”

Poate că însuşi Dumnezeu trimisese acel fulger din cer. Adrian încercă să alunge acel gând ciudat. Fusese doar un accident – o consecinţă a faptului că fuseseră într-un loc nepotrivit –, dar, în inima lui, nu credea asta cu adevărat. După atâta timp, aceea era pedeapsa lui. Ştiuse că pocăinţa şi jurământul de ispăşire nu vor fi suficiente pentru a-i fi iertate păcatele pe care le comisese faţă de Meriel. Tot autocontrolul greu dobândit, necesar pentru a rezista senzualităţii ei inocente de după accident, părea să fi fost dreptate divină. Să trăiască cu acel sentiment de vinovăţie, îndreptăţit, şi cu teama că Meriel şi-ar fi putut aminti trecutul în orice clipă fuseseră tot pedepse.

Dar ceea ce tocmai se întâmplase era cu mult mai groaznic: timp de câteva săptămâni scurte, cunoscuse dragostea lui Meriel, apoi o pierduse, iar în acel moment ea îl ura. Ar fi fost mai puţin dureros dacă cineva l-ar fi înjunghiat în inimă cu un pumnal încins în

foc. Complet devastat, Adrian se întreba dacă va putea supravieţui acelei dureri fără să înnebunească.

Meriel mergea călare de ore întregi. Era confuză şi obosită, dar gândul că trebuia să se întoarcă la Avonleigh îi dădea putere. Din ce-şi amintea de la prima călătorie spre Warfield şi de la prima plimbare la cercul de piatră, estul era spre dreapta ei, aşa că se îndreptă într-acolo imediat ce găsi un drum circulat. După vreo trei kilometri eliberă calul lui Lord Adrian.

Ploaia continua, domoală şi rece. Pentru o singură clipă se subţiară norii, descoperind soarele, parcă pentru a-i confirma că mergea în direcţia corectă.

Din când în când putea vedea câte-un şerb în depărate. Trecuse prin două sate, dar erau foarte puţini oameni afară, şi nici unul nu reprezentase o ameninţare.

Îmbrăcămintea ei era îmbibată cu apă şi tremura incontrolabil, în timp ce iapa obosită îşi croia cu greu drum prin nămol. Din cauza vremii, începuse să se întunece mai devreme. Era amurg când pătrunse în cele din urmă în vasta şi întunecata pădure regală, întinderea care separa proprietăţile lui Lord Adrian de locurile pe care le cunoştea. În ciuda faptului că era epuizată, Meriel nici nu se gândea să se oprească. Nu avea să se simtă în siguranţă până nu ajungea de partea cealaltă a pădurii.

Benjamin l’Eveske şi oamenii săi înaintau anevoios din cauza furtunii violente şi a ploii abundente. Boii trăgeau cu greu căruţele grele prin nămol şi până la urmă se opriră de tot din cauza unei osii rupte. Fiindcă aproape apusese soarele, Benjamin îi făcu semn lui Edwin, căpitanul escortei tocmite, şi-i spuse că aveau

să înnopteze acolo. Benjamin ar fi preferat să nu rămână peste noapte în pădurea întunecată şi periculoasă, dar nu avea ce să facă. Îşi puse servitorii să repare osia, ca să-şi poată continua drumul în zori.

Începuse să se întunece, iar ei se aşezaseră deja cât putuseră de confortabil. Soldaţii mâncau în jurul unui foc, iar cei cincisprezece oameni ai lui Benjamin se adunaseră în jurul altuia. Căldura focului era binevenită în aerul rece. Când se opri în sfârşit ploaia şi norii se risipiră, pe cer se vedeau stelele şi o semilună.

Cea mai mare parte a călătorilor se duseseră la culcare devreme, dar Benjamin simţi nevoia să-şi întindă picioarele după oboseala drumului. Soţia lui, Sara, îl însoţi la o plimbare de-a lungul drumului. Merseră umăr la umăr, cu degetele arătătoare unite drăgăstos, într-un gest tineresc de afecţiune pe care, altfel, erau prea demni să-l facă în faţa altor oameni.

— Crezi c-o să-ţi placă în Lincoln? întrebă Benjamin, după ce se îndepărtară puţin de tabără.

— Aşa cred, răspunse soţia lui bucuroasă. Poate chiar mai mult decât Shrewsbury. Nu vor fi aceleaşi avantaje comerciale şi există riscul ca în oraş să izbucnească din nou lupte, din cauza războiului civil, dar măcar acolo sunt mai mulţi oameni de-ai noştri.

— Planul meu de-a ne stabili în Shrewsbury n-a mers prea bine, oftă el.

— N-are importanţă. Cel puţin am descoperit înşelăciunea pusă la cale de Sir Vincent înainte să fie prea târziu.

Erau pe punctul de a se întoarce, când auziră un sunet înfundat de copite, pe drumul noroios. Era un singur cal, care se mişca destul de încet. Curios, Benjamin o trase pe Sara în umbră, să poate privi neobservaţi.

Călăreţul stătea în şa aplecat, de parcă ar fi fost rănit. În timp ce priveau, silueta mică alunecă într-o parte, la un pas să cadă, dar se redresă repede.

— Eşti în dificultate? strigă Benjamin din întuneric.

Călăreţul se ridică brusc, încordându-se de teamă. În lumina slabă văzură ca era o tânără. Chipul ei frumos purta o grimasă de oboseală, şi era murdară şi udă.

— Doamne, copilă, ce ţi s-a-ntâmplat? exclamă Sara, păşind în lumină.

Fata zise cu calm:

— Nu mi s-a-ntâmplat nimic. Sunt în drum spre conacul fratelui meu.

Vorbea încet şi se putea auzi cum îi clănţăneau dinţii. Preluând comanda, Sara se apropie şi mai mult:

— Domnişoară, ai nevoie de nişte supă caldă până nu îngheţi. Noi am făcut tabăra puţin mai în faţă. Rămâi la noi peste noapte.

— Nu cred c-ar trebui, zise fata nesigură.

— Dacă n-o faci, s-ar putea să te rătăceşti, sau să cazi de pe cal, din cauza oboselii, zise şi Benjamin. Şi am auzit că pădurea e plină de lupi. Vino, lasă-ne să te ajutăm.

Fata se uită când la unul, când la celălalt, apoi încuviinţă, fiind prea obosită să-i refuze.

— Vă mulţumesc.

Benjamin prinse calul de căpăstru şi-l conduse înainte, către tabăra lor, în timp ce Sara o privea atentă pe fată, temându-se că ar putea cădea din şa. Când ajunseră la foc, Benjamin o ajută să descalece. Dar genunchii îi tremurau atât de tare, încât ar fi căzut dacă el nu ar fi prins-o.

— Îmi cer scuze, zise ea nesigură. O să-mi revin imediat.

— Desigur, încuviinţă Sara liniştitor.

Cu o voce şoptită, pentru ca nu cumva să-i deranjeze pe cei care deja dormeau, îi spuse soţului ei s-o ducă pe fată în căruţă, apoi îi porunci servitoarei sale, Rahela, să încălzească nişte supă, şi fiului ei Aron să scoată şaua calului şi să-l usuce.

Benjamin o aşeză pe fată în căruţă, pe o saltea de paie, şi se întoarse la foc, unde-l găsi pe Aron holbându-se la căruţă.

— Tată, şuieră el, ai văzut cine e? Contesa de Shropshire, soţia lui Warfield!

— Într-adevăr! Speriat, negustorul se gândi la chipul epuizat al fetei, comparându-l cu faţa blândă a frumoasei contese, apoi cercetă calul, pe care-l ţinea Aron de căpăstru. Deşi era murdar şi obosit, se putea vedea că era un animal valoros. S-ar putea să ai dreptate.

— Ştiu sigur că am dreptate, zise fiul său furios, dar încet. Warfield nu ne-a lăsat să rămânem în Shrewsbury, noi de ce-am ajuta-o pe soţia lui?

— Avea dreptul să ne refuze, zise Benjamin cu blândeţe. Şi-ar fi putut să se poarte mult mai rău cu noi.

— Şi dacă o găseşte Warfield aici şi ne acuză că am răpit-o? întrebă Aron ferm, aşteptând un răspuns. Ne-ar putea ucide pe toţi. Eu zic s-o urcăm înapoi pe cal şi s-o trimitem de aici.

Benjamin clătină din cap:

— Tu o vezi pe contesa de Shropshire, eu văd o tânără epuizată, care s-ar putea să nu supravieţuiască de una singură. Şi-n plus, o fată care s-a purtat frumos cu noi când am fost la Warfield.

— Vrei s-o ajuţi, chiar dacă asta înseamnă să rişti vieţile tuturor oamenilor tăi?

— Dacă nici un evreu n-are milă, atunci cine să aibă? Benjamin puse o mână liniştitoare pe braţul fiului său. Aron, unele lucruri trebuie făcute pentru că aşa e bine.

Furia tânărului dispăru şi lăsă ochii în pământ.

— Îmi pare rău, tată. N-ar fi trebuit să vorbesc aşa.

— E bine să fii precaut, dar să nu-ţi verşi niciodată mânia pe cineva neajutorat. Acum mergi şi ocupă-te de calul ei.

Meriel îşi amintea foarte vag cum i se scosese rochia udă, cum fusese îmbrăcată într-una uscată şi apoi înfăşurată într-o pătură. Apoi, femeia frumoasă, de vârstă mijlocie, o hrănise cu supă fierbinte de mazăre. Îi amintea de mama ei.

La început îi clănţăniră dinţii pe cană, dar în cele din urmă se încălzi şi îi mai reveni puterea, aşa că începu să cerceteze căruţa aglomerată. Salvatorii ei păreau să fie oameni cu stare. Căruţa era acoperită de un coviltir care proteja încărcătura, formată în cea mai mare parte din mobilier de uz casnic. În spatele căruţei, fusese lăsat loc liber şi fuseseră aşezate câteva saltele de paie. O singură lampă era aprinsă, luminându-le pe cele două femei care stăteau pe saltele cu picioarele încrucişate.

— Vă mulţumesc, doamnă. Nu ştiu cum m-aş fi descurcat fără bunătatea voastră. După o clipă, îşi aminti şi adăugă: Mă numesc Meriel.

— Eu sunt Sara, zise femeia, înclinându-şi capul, iar ochii ei negri luminoşi erau plini de curiozitate. Te superi dacă te întreb ce făceai singură în pădure la o oră atât de înaintată?

Meriel înghiţi în sec.

— E foarte complicat. Am… am avut un accident şi

nu prea-mi mai amintesc ce s-a-ntâmplat în ultima vreme.

Se simţi copleşită când îşi aminti afirmaţiile imposibile şi confuze ale lui Lord Adrian. Îşi petrecu braţele în jurul genunchilor ridicaţi şi lăsă capul în jos, ca să-şi ascundă lacrimile.

— Cu siguranţă îţi aminteşti că eşti contesa de Shropshire, zise Sara, pe un ton uşor întrebător.

Îngrozită, Meriel ridică privirea.

— Adică e adevărat? Chiar sunt soţia lui Lord Adrian?

— Păi, erai cu el la castelul Warfield, iar nunta nu s-a celebrat de mult, căci oamenii încă vorbeau despre eveniment.

Meriel îşi frământă mâinile, îngrijorată.

— În cât suntem azi?

Femeia în vârstă calculă.

— Acum două săptămâni a fost Drăgaica, aşa că azi ar trebui să fie şapte iulie.

— Înseamnă că e adevărat, şopti Meriel, atât de încet, încât abia se auzi. Am uitat aproape două luni.

— Vrei să-mi povesteşti ce s-a-ntâmplat, milady? întrebă Sara cu blândeţe. Uneori ajută să stai de vorbă cu o altă femeie.

Bunătatea ei venea ca un balsam, iar emoţiile ei chinuite aveau nevoie disperată de ea. Şovăind şi cu pauze dese căci rămânea fără glas, Meriel îi povesti tot ce-şi putea aminti, de când îl cunoscuse pe conte în pădure şi până când se trezise în acea după-amiază lângă cercul de piatră.

Sara o ascultă atent, cerând din când în când câte-o lămurire, sau punându-i câte-o întrebare. După ce musafira termină de povestit, femeia în vârstă clătină din cap, cu uimire.

— E o poveste foarte ciudată. Să uiţi două luni întregi din viaţă, şi încă două luni foarte importante! Cu o expresie neliniştită, Sara continuă încet: Dacă nu-ţi aminteşti nimic din cele întâmplate, e de înţeles că te-ai speriat când te-ai trezit mai devreme. Dar el rămâne soţul tău. Păreaţi fericiţi împreună, din ce-am văzut şi ce-am auzit cât am fost la Warfield. De fapt, oamenii de la castel spuneau că tu şi contele Adrian vă adoraţi. Locul tău nu e lângă el?

— Niciodată! zise Meriel cu vehemenţă. Biserica spune că o căsătorie nu e valabilă fără consimţământ reciproc, iar eu n-aş fi fost niciodată de acord dacă n-aş fi fost fermecată şi înnebunită.

Simţi forma tare a verighetei şi-şi încleştă mâinile. Încercă furioasă să scape de ea, dar după atâtea ore petrecute-n ploaie, i se umflaseră mâinile şi nu-şi putea scoate inelul.

— Dar s-ar putea să nu fie vorba doar de tine, Lady Meriel, zise Sara. Aţi fost căsătoriţi câteva luni şi este posibil să fii deja însărcinată. E posibil să nu fie aşa, dar dacă *porţi* în pântece un urmaş al contelui, cu siguranţă el va lupta să păstreze căsătoria.

Însărcinată! Meriel îşi duse, şocată, mâna la burtă. Îşi aminti cum se trezise mai devreme, cu corpul încolăcit pe cel al contelui. Poate că nu fusese totuşi victima lui. Cuprinsă de nebunie, era posibil să fi cooperat la propria dezonorare. Gândul îi părea atât de dezgustător, încât se aplecă, pe punctul de a vărsa. Mâinile moi ale Sarei o îmbrăţişară.

— Iartă-mă, copilă, ai şi aşa prea multe pe cap. Cel mai bine e să te duci şi stai cu fratele tău până te împaci cu gândul celor întâmplate. Poate, în timp, îţi vei aminti ceva din ce s-a petrecut, şi asta va face să-ţi pară acceptabilă căsătoria. Soţul tău e un bărbat

frumos, despre care se spune că e un om integru şi milos. Chicoti ironic şi continuă: Şi nu ne-a permis să rămânem în Shrewsbury, ceea ce cred că înseamnă că e un bărbat evlavios.

— Nu e soţul meu! strigă Meriel, sprijinindu-se de Sara, până îi mai trecu ameţeala. Se ridică apoi şi ceru lămuriri despre ultima remarcă a femeii: Cum adică nu v-a permis să rămâneţi în Shrewsbury?

— Aşa e, probabil nu-ţi aminteşti, şopti Sara. Suntem evrei, Lady Meriel. Am plecat din Londra şi căutam să ne instalăm în altă parte.

Îi explică în câteva cuvinte cum Guy de Burgoigne încercase să-i păcălească şi cum aflaseră adevărul abia când ajunseseră la Warfield. Meriel îşi studie gazda, plină de curiozitate.

— Văd că nu doar viaţa mea e complicată. Se îmbujoră. Îmi cer scuze, n-am vrut să fiu nepoliticoasă. N-am mai cunoscut evrei până acum. Nu ştiu la ce mă aşteptam. Adăugă apoi, după o clipă de pauză: Aţi fost foarte buni cu mine. Dacă vă pot ajuta vreodată cu ceva…

— Doar dă o mână de ajutor următorului suflet chinuit pe care-l întâlneşti, zise Sara, căscând. E foarte târziu, este timpul să ne culcăm. Cred că şi soţul meu e gata de culcare.

Meriel îşi ceru iertare că-i ţinuse treji atât de târziu, dar Sara îi alungă scuzele şi o înveli. Meriel adormi înainte ca Benjamin să fi urcat în căruţă.

Grupul se trezi devreme în dimineaţa următoare şi-şi potoliră cu toţii foamea cu pâine, brânză şi bere – ceea ce nu era cu mult diferit de ce-ar fi mâncat Meriel la Avonleigh. Toţi oamenii care lucrau pentru Benjamin păreau să fie evrei, iar acea descoperire contrazise

mitul conform căruia toţi evreii erau cămătari bogaţi. Oamenii păreau o mare familie, al cărei patriarh era Benjamin. Era o situaţie asemănătoare cu a oamenilor de la un conac de creştini.

Toţi slujitorii se purtau frumos cu Meriel. Doar Aron, fiul casei, o privea cu o curiozitate precaută. Oare se întreba de ce situaţia ei actuală era atât de diferită de cea de dinainte, când o cunoscuse drept contesa de Shropshire? Meriel încercă să lase deoparte acel gând. Încă nu era pregătită să reflecteze la ce se putuse întâmpla între ea şi Adrian de Warfield.

Hotărâseră ca Meriel să călătorească împreună cu ei, cel puţin până în celălalt capăt al pădurii. Se pregătea să încalece, când santinela desemnată de escorta lui Benjamin semnală pericolul, printr-un strigăt de avertizare. Soldaţii evreului se mobilizară imediat pentru luptă, însă atacatorii îşi aleseseră bine momentul – în acea clipă, călătorii erau dezorganizaţi şi nepregătiţi în faţa pericolului.

Trupe de soldaţi înarmaţi invadară tabăra din ambele direcţii, şfichiuind aerul cu strigăte de război. Grupul care venea dinspre vest era condus de un cavaler voinic, uriaş, care avea pe tunică blazonul unui mistreţ albastru. Meriel înmărmuri, amintindu-şi că mai văzuse emblema aceea undeva. Îşi aminti apoi de lupta din apropierea mănăstirii Lambourn, pe care o văzuse în aceeaşi zi în care-l întâlnise, pentru scurt timp, pe Adrian de Warfield. Fusese ziua în care văzuse pentru prima dată şi mistreţul albastru.

Aerul era plin de sunetul strident al săbiilor şi al strigătelor bărbăteşti de luptă, precum şi de ţipetele femeilor. Benjamin rămase lângă căruţă, încercând să-şi liniştească oamenii îngroziţi. Făcându-şi loc prin îmbulzeala servitorilor, Meriel strigă:

— E Guy de Burgoigne, jupâne Benjamin!

— Să ne-ajute Dumnezeu, şopti el.

Bătrânul cercetă luptele care aveau loc în jurul său. Gărzile lui se luptau vitejeşte, dar oamenii erau depăşiţi numeric şi nici unul dintre ei nu apucase încă să încalece. Câţiva fuseseră deja ucişi şi era doar o chestiune de timp până să fie învinşi. Nu trebuia să mai moară şi alţi oameni în zadar.

— Care e Guy de Burgoigne?

Meriel i-l arătă pe conducător, cel care nimicea totul în jur, cu sabia lui straşnică şi sângeroasă. Benjamin zise:

— Dă-mi vălul tău.

Meriel îşi scoase repede vălul scurt, alb, pe care i-l împrumutase Sara. Fluturându-l deasupra capului, Benjamin se aruncă în mijlocul măcelului cu un curaj sinucigaş.

— Lord Guy, ne predăm, strigă el. Opriţi crimele. Reuşind să-l vadă pe căpitanul gărzilor lui, îi strigă acestuia: Predă-te, Edwin, sunt prea mulţi.

Pe măsură ce mesajul începu să se răspândească printre oameni, strigătele şi loviturile de sabie se diminuară şi într-un final se opriră. Soldaţii lui Benjamin fură dezarmaţi repede şi strânşi într-un cerc închis, unde începură să-şi bandajeze răniţii.

Guy aşteptă să fie în siguranţă, apoi descălecă şi se îndreptă ţanţoş spre Benjamin, care stătea în fruntea oamenilor săi, cu fiul său Aron alături. Meriel stătea în spatele Sarei, al cărei calm înverşunat îi mai liniştise pe slujitori.

— Deci tu eşti Benjamin l’Eveske, zise contele scoţându-şi coiful.

Văzându-i faţa lată şi aspră, Meriel îşi dădu imediat seama că acela era contele de Shropshire, despre care

Alan spusese că era în stare de orice. Adrian de Warfield nu păruse atât de violent nici în cele mai rele momente ale sale.

Guy se opri drept în faţa lui Benjamin şi-l întrebă batjocoritor:

— De ce fugi ca un şobolan, când eu te-am invitat la Shropshire cu atâta amabilitate?

Benjamin răspunse foarte calm:

— A fost o confuzie în privinţa invitaţiei. Făcu semn din cap spre cavalerul slab şi oacheş, care venise în spatele lui Guy. Se pare că omul tău a uitat pentru cine lucrează. M-a făcut să cred că lordul lui este Adrian de Warfield.

— E tare deştept Vincent, nu-i aşa? Dar te-a adus aici, şi asta e tot ce contează. Contele făcu semn câtorva dintre oamenii săi. Căutaţi în căruţe şi aduceţi-mi tot aurul şi bijuteriile pe care le găsiţi. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, aveţi grijă cu mobilierul – e valoros.

Timp de o jumătate de oră, soldaţii scotociră prin căruţe. Erau într-adevăr grijulii cu piesele de mobilier, dar nu aveau scrupule când venea vorba de lucruri neînsemnate, cum ar fi făina sau alte alimente – pe care le aruncau cu plăcerea nestăvilită a distrugerii.

Unul dintre soldaţi găsi un teanc de cărţi şi scoase una. De unde stătea, Meriel putea vedea coperta, cu un titlu într-o grafie ciudată. Încântat, omul râncji. „Păgâni.” Aruncă pe jos cartea, se desfăcu la prohab şi urină pe ea.

Oamenilor lui Benjamin li se tăie respiraţia, trecând rapid de la şoc la repulsie. Chiar şi Meriel fusese invadată de un sentiment de profanare. Aron făcu un pas către acel om, dar tatăl său îl apucă de braţ, cu o mână de fier.

— E doar un pergament, Aron. Adevăratul cuvânt al lui Dumnezeu nu poate fi întinat de astfel de oameni, zise Benjamin încet. În ciuda cuvintelor lui liniştitoare, chipul bătrânului semăna cu o mască de granit.

Guy de Burgoigne urmărise lacom jefuirea căruţelor, dornic de bani, dar în acea clipă se întorsese, surprinzându-l pe omul care profana cartea. Înainte să păţească la fel şi alte cărţi, se încruntă şi-l lovi pe soldat, în partea laterală a capului.

— Prostule, tu nu ştii cât valorează o carte? Chiar şi o murdărie de-asta evreiască.

Soldatul, un om voinic şi el, se clătină din pricina loviturii, apoi se retrase, cu înţelepciune. La sfârşitul percheziţiei, luminişul era presărat cu lucruri neimportante, iar un morman mic de lucruri de valoare fusese pus deoparte pentru conte. Nevenindu-i să creadă, scotoci prada. Se apropie apoi de Benjamin, fluturând un săculeţ de piele.

— Unde-i restul comorii tale, păgân nenorocit? urlă el. Cămătarii sunt oameni bogaţi, dar aici nu sunt decât vreo cinci sute de mărci de argint.

Încet, Benjamin îi răspunse cu ironie:

— Vă prezint scuzele mele cele mai profunde, dar nu plănuiam să fiu jefuit.

Furios, contele îl lovi pe bătrân cu toată forţa pumnului său în mănuşă de zale. Benjamin căzu la pământ, iar Aron urlă de furie şi se năpusti asupra atacatorului tatălui său.

Urmă o luptă dureros de inegală. Un băiat slăbuţ de şaisprezece ani nu avea nici o şansă în faţa unui cavaler complet înarmat, iar contele îl aruncă şi pe el la pământ, fără nici un efort.

Sara ţipă îndurerată, văzându-l pe Guy fixând sabia

la gâtul băiatului. Tensiunea era insuportabilă.

— Cum îndrăzneşti, păgân mic? mârâi el. Ţi-ai câştigat dreptul să fii primul care moare.

Înainte să poată înfige spada, Meriel ţâşni din grupul de servitori şi-l prinse de braţ pe conte.

— N-o faceţi, Lord Guy! Dacă-l ucideţi pe fiul lui Benjamin pierdeţi răscumpărarea pe care-o puteţi câştiga de pe urma lui.

Contele o privi uimit.

— Femeie fără minte, răscumpărările se plătesc pentru prizonieri de război, nu pentru evrei fără valoare.

Deşi inima-i bătea îngrozită, Meriel încerca să găsească argumente care l-ar fi putut salva pe fiul Sarei, ca de altfel pe ei toţi.

— Dar, milord, cu siguranţă trebuie să ştiţi că negustorii nu iau tot aurul cu ei de obicei. Cea mai mare parte a averilor lor constă în bunuri şi-n bani care se află în acte. Dacă cruţaţi viaţa lui Benjamin şi pe-a oamenilor săi, fără îndoială el ar aranja să vă plătească o răscumpărare pentru viaţa şi libertatea lor.

O privi pe Sara. Femeia mai în vârstă era palidă ca cenuşa, temându-se de ce ar putea păţi fiul şi soţul ei, dar încuviinţă din cap, confirmându-i bănuiala. Meriel se întoarse înapoi către conte, cu un alt argument:

— Şi nu uitaţi că toţi evreii se află sub protecţia regelui, întrucât aduc mari beneficii regatului. Ştefan nu se va bucura să audă de masacrarea încă unui grup de evrei, chiar dacă ar fi înfăptuită de un om care l-a slujit bine mult timp.

Burgoigne îşi retrase sabia de la gâtul tânărului. La fel ca şi Meriel, auzise şi el că evreii îşi ţin banii în acte, dar fusese atât de sigur că se va îmbogăţi pe loc, încât eşecul îi provocă o furie nemărginită.

— Ăsta-i fiul negustorului? Da, ai dreptate, e prea valoros ca să-l omor ca pe un pui de găină.

Aron se ridică cu greu, apoi îşi ajută şi tatăl. Faţa bătrânului era plină de sânge, dar nu părea să fie rănit grav. Guy îl privi cu răceală.

— Cât vei plăti ca să-ţi salvezi viaţa, moşule? Poate treizeci de mii de mărci?

— Îmi dau toată averea pentru viaţa mea şi a oamenilor mei – a tuturor oamenilor mei –, dar nu se apropie de treizeci de mii de mărci. Benjamin calculă în minte, şovăind. Pot strânge repede zece mii. Şi poate încă zecii mii după ce reuşesc să-mi vând proprietăţile.

— Foarte bine, zise Guy dintr-odată. După ce primesc primele zece mii de mărci, o să-ţi eliberez toţi servitorii. După alte zece mii, o să vă eliberez pe tine, pe soţia şi pe fiul tău.

În timp ce bărbaţii cădeau la învoială, Meriel îl surprinse pe cavalerul slab şi oacheş privind-o cu nesaţ. Speriată de privirea lui, se ascunse în mulţimea de servitori. Cu puţin noroc, avea să treacă drept o simplă slujnică. Odată ajunsă lângă Sara, femeia îi prinse mâna şi i-o strânse.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, copilă, şopti ea. Dacă n-ai fi gândit repede, probabil Aron ar fi fost mort. Ca de altfel noi toţi.

— Doar că libertatea vă va costa munca de-o viaţă, zise Meriel serioasă.

Sara ridică din umeri.

— La ce foloseşte averea dacă eşti mort? Prietenii ne vor ajuta să nu murim de foame. Îi dădu drumul la mână şi se duse la soţul ei, curăţându-i sângele de pe obraz cu un colţ al vălului ei lung.

Guy era pe punctul de-a se îndepărta de prizonierii săi, când cavalerul oacheş vorbi:

— Ai pus mâna pe un premiu mult mai valoros decât Benjamin l’Eveske, milord. Cavalerul îşi croi drum prin grupul de servitori şi-o prinse de braţ pe Meriel, trăgând-o în faţa contelui. Ochii lui licăreau triumfători, când zise: Femeia asta sfrijită e soţia lui Warfield.

capitolul 17

— Soţia lui Warfield? întrebă Guy neîncrezător. Îi ridică bărbia lui Meriel cu un gest brutal, ca s-o privească mai bine. Ce-ar căuta contesa lui cu un grup de evrei? Femeia asta e doar una dintre slujnicele lui Benjamin.

— Ba deloc, zise Sir Vincent, clătinând din cap. Am văzut-o cu Warfield când au venit în vizită în Shrewsbury, cu puţin timp înainte de nuntă. M-am uitat bine la ea, pentru că nu-mi venea să cred că n-a găsit o partidă mai bună. Arătă înspre partea din spate a căruţei. În timp ce căutam, am văzut acolo o iapă arătoasă maro-roşcată şi m-am gândit că arată exact ca aceea pe care-o călărea în acea zi logodnica lui Warfield. Apoi am văzut-o şi-am ştiut imediat. Da, fără nici o îndoială este Lady Meriel. Întreab-o.

Degetele lui Guy se strânseră cu cruzime pe bărbia fetei.

— Hai, vorbeşte, femeie. Chiar eşti mireasa lui Warfield?

Meriel se gândi o clipă să nege, dar hotărî că mai bine nu încerca. Nu ştia deloc să mintă şi n-ar fi avut câştig de cauză în faţa convingerii lui Sir Vincent. În plus, dacă ar fi încercat să mintă, ei ar fi putut-o tortura pe Sara, sau pe familia ei, ca să se convingă dacă spunea adevărul.

— Da, zise ea, fixându-l cu privirea. Sunt soţia lui Warfield.

— Deci tu eşti femeia fără familie şi fără zestre pe care-a luat-o de nevastă. Desfrânarea e într-adevăr un lucru minunat. Dar poate că soţului tău pios şi lipsit de vigoare îi place că semeni mai degrabă cu un băieţel decât cu o femeie, cugetă Guy cu voce tare. Zâmbi apoi răutăcios. Mă întreb cât va plăti pentru răscumpărarea ta…

— Foarte puţin, zise Meriel, încercând instinctiv să-şi scadă valoarea în ochii lui Burgoigne. Warfield n-a fost deloc mulţumit cu afacerea pe care-a făcut-o. M-a trimis înapoi la familia mea şi se gândeşte să anuleze căsătoria. M-am rătăcit în pădure, iar Benjamin şi familia lui m-au primit peste noapte. N-au ştiut cine sunt.

Strategia ei eşuă însă. Contele îi dădu drumul, zicând:

— Chiar şi dacă te-ar dispreţui, Warfield tot o să te vrea înapoi, pentru că te am eu. Îşi miji ochii, calculând în minte cu ticăloşie. Asta va face răscumpărarea lui Benjamin să pară o pomană pentru săraci.

Cu un puseu de furie, Meriel izbucni:

— Spune-mi, Lord Guy, ai ales un mistreţ ca blazon pentru că semeni cu unul? Sau ai început să semeni cu unul abia după ce l-ai ales?

El aruncă pumnul şi-o pocni în partea laterală a capului, trântind-o la pământ. În vreme ce ea zăcea pe jos, înlemnită de uimire, o lovi în coaste cu vârful cizmei.

— Dacă Warfield plăteşte răscumpărarea, o să i te înapoiez, dar nu garantez în ce stare o să fii când se va întâmpla asta. Dacă mai vorbeşti aşa, o să-ţi pară rău că nu te-am omorât. Ridică privirea şi se întoarse.

Puneţi oamenii ăştia în mişcare, ne întoarcem la Chastain.

În răstimpul întunecat şi confuz de după plecarea lui Meriel, o singură rază de lumină străpunsese negura: Adrian găsi calul, rătăcind liber, pe drumul înspre castel. Îl prinse şi-l încălecă, gândindu-se la ironia situaţiei – se întorcea acasă obosit, plin de noroi şi fără soţia lui, dar măcar se întorcea călare, ca un cavaler adevărat.

Odată ajuns înapoi la Warfield, chipul lui purta o expresie atât de cumplită, încât nimeni nu îndrăzni să îi vorbească, darămite să întrebe unde era contesa. Adrian se retrase în încăperea lui, unde începu să se plimbe ca un lup într-o cuşcă, încercând să-şi organizeze gândurile spulberate. Mai bine decât pereţii care-l înconjurau, putea vedea în minte repulsia de pe chipul lui Meriel când îi spusese despre căsătoria lor. Deşi doar puţin mai devreme fusese iubitoare şi pasională, refuzurile ei consternate îi răsunau în urechi. Era ca şi când ar fi existat două Meriel – una care i se oferise, alături de o iubire absolută, şi cealaltă, liberă şi de neînvins. Şi totuşi, sufletul ei era acelaşi, iar el o iubea la fel de neputincios şi când îl ura, ca şi atunci când îl iubea.

Nu încercă să se roage, ştia că ar fi fost inutil. Şi pentru ce s-ar fi putut ruga? Deja se înfăptuise dreptatea divină, şi se îndoia că mila divină avea să se pogoare asupra lui în viitorul apropiat.

Veni noaptea, dar nu-i aduse pacea. Adrian aprinse o lumânare şi continuă să se plimbe neliniştit, incapabil să se aşeze când se condamna pentru cele întâmplate cu o furie care nu-i dădea pace. Zgomotele castelului se potoliseră de mult, când auzi un sunet în apropiere.

Privi curios şi s-o văzu pe Vânturel, care ieşea de sub bucata de piele care-i acoperea uşiţa. Animalul caraghios sări pe pat şi începu să adulmece, plin de speranţă, apoi se aşeză şi-l privi întrebător pe conte.

— Nu se mai întoarce.

Adrian aproape că se înecă rostind acele cuvinte. N-ar mai fi putut rosti altele nici ca să-şi salveze viaţa. Pisica îl privi cu ochii ei mari aurii, după care ridică o lăbuţă şi începu să se spele zgomotos.

Dintr-un motiv ciudat, sosirea pisicii părea că-l ajuta să-şi ordoneze gândurile. Cel mai probabil, Meriel se dusese la Avonleigh, la conacul fratelui său. Doamne ajută să fi ajuns cu bine. Era atât de speriată şi de tulburată, încât s-ar fi putut rătăci, sau ar fi putut da peste vreo primejdie. Adrian trebuia să fi trimis oameni după ea, doar că mai devreme fusese mult prea amorţit ca să ia o astfel de măsură.

O să-şi vrea înapoi pisica şi şoimul. Şi ce altceva? Se prăbuşi într-un scaun şi-şi frecă tâmplele care-l dureau, încercând să-şi dea seama ce era de făcut. Un om nu putea muri de durere sau vinovăţie, indiferent cât de mult şi-ar fi dorit. Viaţa de zi cu zi avea să continue ca până atunci, căci avea multe îndatoriri de îndeplinit pe lume.

Acel gând aduse cu sine altul, unul seducător care-i aducea aminte că, dacă avea să fie obligat să trăiască, nu era neapărat să trăiască în lume. Lăsă deoparte ideea, considerând-o prematură, dar rămase cu gustul dulce al anticipării, asemenea unui copil căruia i se promisese o prăjitură.

În cele din urmă, mintea lui nu mai putu gândi deloc şi adormi.

Adrian se trezi în dimineaţa următoare obosit şi

înţepenit. Când venea vorba de scaune, acela era destul de confortabil, dar nu era prea bun pe post de pat. Dar cel puţin se trezise cu gândurile mai limpezi.

Tocmai se stropea cu apă rece pe faţă, când se deschise uşa. Uscându-şi faţa cu prosopul, se întoarse şi o văzu pe Margery, principala slujnică a soţiei sale. Femeia îl privea cu o expresie şovăitoare.

— Lady Meriel are nevoie de mine în dimineaţa asta?

Nu putea nega adevărul la nesfârşit. De fapt, deja nu mai putea.

— N-am ucis-o, dacă asta te întrebi, zise el cu asprime. Contesa a decis să-şi viziteze fratele.

Slujnica făcu ochii mari de uimire, dar avu înţelepciunea să nu mai pună şi alte întrebări. Făcu o reverenţă şi plecă în grabă.

După ce trimise câţiva oameni să-i cerceteze pământurile, Adrian plecă el însuşi spre Avonleigh, însoţit de şase oameni. Din fericire, intendentul său ştia exact unde se afla conacul, aşa că-i putu oferi indicaţii precise. Călărind nebuneşte, contele ajunse la Avonleigh la mijlocul după-amiezii.

Alan de Vere se afla la grajduri şi-şi primi cumnatul cu ostilitate făţişă.

— Ce vrei? pufni el, întorcându-se de la calul pe care-l peria, cu picioarele bine înfipte-n pământ, ca şi când s-ar fi pregătit de luptă.

Furia plutea în aer, aşa că slujitorii bărbaţilor se retraseră, lăsându-i singuri pe conte şi pe cavaler.

Fără să mai piardă timpul, Adrian întrebă:

— Meriel e aici?

Ochii albaştri identici cu ai lui Meriel se umplură de uimire. De Vere îl întrebă apoi, încercând să ascundă ce gândea.

— Nu ştii unde ţi-e soţia, Warfield?

— Nu, zise Adrian obosit. Îţi spun imediat toată povestea şi mă vei putea denigra cât vrei, dar pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi întâi dacă e aici, în siguranţă. Jur că n-o să încerc s-o conving să vină cu mine împotriva voinţei ei.

— Nu, nu este aici. De când am plecat de la Warfield, n-am mai văzut-o şi n-am primit veşti de la ea. Ostilitatea lui de Vere fu imediat temperată de îngrijorare: Ce s-a-ntâmplat?

— Ai fost şocat când ai ajuns la nunta surorii tale şi-ai aflat că nu-şi aminteşte nimic despre trecut. Fără îndoială, o să fii bucuros să auzi că ieri şi-a amintit brusc totul până la momentul accidentului, şi că a uitat tot ce s-a întâmplat de atunci. Inclusiv căsătoria noastră. Adrian înghiţi în sec, hotărât să nu-şi ierte nimic. Eram într-o plimbare călare când i-a revenit memoria. Perspectiva de-a fi soţia mea i s-a părut absolut îngrozitoare, aşa că mi-a furat calul şi-a fugit imediat. Am crezut că se va întoarce la Avonleigh, dar poate să n-a făcut asta. Ştii vreun alt loc unde s-ar duce?

— Doamne sfinte! exclamă Alan şi timp de câteva clipe rămase fără cuvinte. Îşi miji ochii, privindu-l pe conte, apoi continuă: Când am fost la Warfield nu mi-ai răspuns la întrebare despre „accidentul” ei misterios. Cum a ajuns să-şi piardă memoria?

— Am cerut-o în căsătorie şi mi-a răspuns aruncându-se pe geam în Severn, zise Adrian hotărât.

Pentru că văzuse castelul Warfield, aşezat deasupra râului, de Vere rămase atât de şocat, încât nici măcar nu-i veni în minte o înjurătură potrivită. Într-un final, întrebă:

— Şi cum a supravieţuit? Mă gândesc că s-ar fi

înecat, asta dacă n-ar fi ucis-o mai întâi căzătura.

— Am sărit după ea. Din fericire sunt un înotător foarte bun.

Auzindu-i vorbele, de Vere îl privi uimit, dar n-ar fi recunoscut niciodată că-l respecta pentru ceea ce făcuse.

— Deci a supravieţuit, dar şi-a pierdut memoria şi tu ai forţat-o să se căsătorească cu tine?

— N-a fost nevoie s-o forţez, de Vere, zise Adrian încet. Ai văzut-o şi tu în ziua nunţii. Ţi s-a părut că nu voia?

Cei doi bărbaţi se uitau unul la celălalt. Privirea contelui era rece ca gheaţa, iar a cavalerului fierbinte ca fierul topit. Erau rivali, deşi o iubeau pe Meriel în feluri diferite.

— Pot să las un om aici ca să-mi dea de veste dacă se întoarce Meriel?

— Ce-ai de gând să faci? ceru să ştie de Vere.

— O s-o caut până o găsesc. Odată ce voi şti că este în siguranţă... – Adrian ridică din umeri – n-o s-o oblig în nici un fel. Dacă va vrea să se întoarcă aici, o s-o trimit cu o escortă.

— Nu va fi nevoie, zise Alan încruntat. Vin cu tine şi, până o găsim, o să stau mai aproape de tine decât propria-ţi umbră. N-o să mai ai nici o ocazie s-o constrângi.

— Cum doreşti, zise Adrian, fără să fie surprins de încăpăţânarea cumnatului său, căci Alan şi sora lui nu semănau doar fizic. Haide, atunci. Poate până ajungem la Warfield o găsesc deja ceilalţi oameni pe care i-am trimis s-o caute.

Ajunseră la castelul Warfield târziu în acea noapte, dar încă nu se ştia nimic despre contesa dispărută.

Gărzile plătite ale lui Benjamin fuseseră dezarmate şi lăsate în pădure. Din moment ce nu erau oameni cu stare, nu avea nici un motiv să-i ţină pentru răscumpărare. Guy fusese atât de binedispus că luase prizonieri valoroşi, încât nu se mai obosise să-i ucidă pe ceilalţi.

Prizonierii ajunseră la Chastain la lăsarea întunericului, după o călătorie foarte rapidă, care-i epuizase pe cei mai slabi. La fel ca reşedinţa lui Adrian, castelul lui Guy era situat pe un colţ de stâncă, deasupra unui râu. Mai mic şi mai puţin impresionant decât Warfield, castelul fusese construit într-o perioadă lungă de timp. Cu toate acestea, era un edificiu impunător, iar Meriel intră pe porţile castelului fiind străbătută de un fior de teamă, asemănător celui pe care-l simţise când intrase prima dată la Warfield. Se forţă să creadă că, dacă reuşise să scape prima dată, va reuşi să evadeze şi din Chastain.

Grupul de prizonieri obosiţi fu condus în turn, apoi grăbit să coboare pe o scară de piatră în spirală. Când ajunseră jos, unul dintre paznici scoase o cheie mare şi deschise o uşă grea de fier.

— Aici.

Torţele aprinse dezvăluiau o încăpere de, poate, patru metri pe patru, care probabil fusese construită ca să servească drept cămară, dar în acel moment era goală. Meriel dădu să se aşeze în rând cu ceilalţi, când o mână fermă o prinse de braţ.

— O, nu, milady, zise Sir Vincent cu politeţe batjocoritoare. Lord Guy are alte încăperi rezervate pentru tine.

Sara privi îndurerată cum bărbatul o luă pe tânără de lângă grup. Deşi ar fi preferat să rămână cu ceilalţi, Meriel încercă să-i zâmbească liniştitor.

Sir Vincent o conduse către altă scară şi coborâră mai adânc în măruntaiele castelului, în vreme ce torţa arunca umbre sălbatice şi deformate pe pereţii curbaţi. La baza scărilor era o cameră mică, care avea o trapă în mijlocul podelei şi o scară simplă rezemată de perete.

— Poftim, contesă, ai o cameră personală, zise Sir Vincent ridicând trapa.

Din întunericul beznă de dedesubt se răspândea o miasmă insuportabilă. Bărbatul luă scara şi-o coborî în temniţă.

Meriel nu înţelegea ostilitatea lui Sir Vincent. Bărbatul avea un chip viclean, care nu inspira încredere, şi totuşi nu părea să fie o brută asemenea stăpânului său. Înainte de-a coborî pe scară, se întoarse şi-l întrebă:

— De ce mă urăşti atât de tare?

Luat prin surprindere, Sir Vincent îi răspunse:

— Nu te urăsc. Doar că eşti arma excelentă împotriva soţului tău arogant.

— Ce ţi-a făcut? continuă ea.

— Demult, am vrut să intru în slujba lui, dar nu m-a acceptat, îi răspunse bărbatul, plin de înverşunare.

Era clar că francezul nu era omul care să uite o asemenea desconsiderare.

— Aşa că, ai intrat în slujba lui Guy de Burgoigne. Da, înţeleg că soarta a fost crudă cu tine, zise Meriel sec.

Bărbatul o îmbrânci dur spre scară.

— Ai o limbă foarte ascuţită, contesă. Încep să-nţeleg de ce nu te mai vrea Warfield, odată ce şi-a făcut poftele cu tine. Probabil chiar în acest moment caută să demonstreze că sunteţi înrudiţi, ca să anuleze căsătoria.

— E foarte probabil, zise Meriel extrem de blând. După cum am spus şi mai devreme, veţi vedea că nu sunt o armă bună împotriva lui Lord Adrian.

Sir Vincent se încruntă.

— Chiar şi dacă te dispreţuieşte, Warfield e prea mândru să-i permită lui Guy victoria de-a o avea pe soţia lui. O să vezi, Guy o să-l facă să se zvârcolească de durere. O, da, o să-l facă să plătească pentru tine în aur, şi nu numai. O cercetă cu privirea. Chiar şi dacă n-aş fi mai avut o femeie de doisprezece luni, eu, unul, n-aş plăti mai mult de un argint pentru tine.

Pentru că nu era o persoană vanitoasă, Meriel nu se simţi insultată. În schimb, privi în jos către temniţă, cutremurându-se.

— Dacă vrei să trăiesc suficient cât să-ţi fiu de folos în micul tău joc, ar fi mai bine să-mi aduci o pătură. Şi poate nişte paie.

— Foarte bine, zise el tăios, ştiind că o femeie aşa fragilă n-ar rezista prea mult în acele condiţii.

Meriel începu să coboare cu grijă, dar scara tot se încovoie sub greutatea ei. Erau vreo doisprezece metri până jos, aşadar i-ar fi fost imposibil să iasă fără o scară sau o frânghie. Imediat ce coborî ultima treaptă, Sir Vincent trase scara şi închise trapa, lăsând-o în beznă totală.

Rămase nemişcată, înfruntându-şi frica. Sfântă Marie, se gândea ea, încercând să se mai liniştească, ce anume o făcea atât de importantă, încât să fie obiectul întemniţării? Dacă mai dura mult acea situaţie, avea toate şansele să ajungă sanctificată.

Începu să cerceteze încăperea, extrem de prudentă. Temniţele aveau uneori fose adânci, în care prizonierii ar fi putut să cadă şi să-şi rupă oasele, spre amuzamentul răpitorilor. Acolo însă, nu era cazul.

Înaintă pe podeaua murdară şi cu denivelări, cu braţele întinse în faţă, până atinse peretele. Simţi pietre umede cu degetele, apoi îşi croi drum şi cercetă perimetrul asimetric. În acea beznă absolută, îi era greu să ştie exact de unde începuse, dar îşi putu da seama că temniţa avea aproximativ trei metri pătraţi.

Într-un colţ era un canal de scurgere, pe unde să fie deşertată scârna, aşadar era mai mult lux decât şi-ar fi închipuit. Şi aerul ar fi putut mirosi mai groaznic. În curând nici nu avea să-l mai simtă. În colţul opus se afla o saltea veche de paie. Mirosea îngrozitor, dar măcar era mai confortabilă decât podeaua murdară. Se aşeză pe ea şi-şi trase genunchii la piept, încercând zadarnic să se încălzească.

În acel moment, nu mai avea altceva de făcut decât să aştepte. Să aştepte şi să încerce să nu se lase cuprinsă de panică. Şi când se gândea că ideea de a-şi trăi restul vieţii între zidurile primitoare ale mănăstirii Lambourn o făcuse să se simtă în temniţă! Până şi modul în care o ţinuse prizonieră Lord Adrian părea mai uşor prin comparaţie. Măcar la Warfield stătuse mai confortabil – putuse să vadă cerul şi să respire aer curat. Şi chiar dacă-i găsise pasiunea total inacceptabilă, ştiuse că, în felul lui, ţinea la ea.

Dar în momentul de faţă nu era mai mult decât un pion. Era ţinută în viaţă doar pentru că era valoroasă ca prizonieră, sau ca armă. Cât timp mai avea la dispoziţie până când Guy hotăra că ar fi mai amuzant s-o tortureze pe soţia duşmanului său? Chiar şi dacă Adrian plătea răscumpărarea – şi aici era de acord cu Guy şi Vincent că ar fi făcut-o mai degrabă de dragul onoarei decât din dragoste pentru ea –, oare Guy chiar avea s-o elibereze? Sau omul care îi ucisese familia lui Adrian o va omorî şi pe ea după ce îşi va primi

răscumpărarea? Dacă ar fi încercat una ca asta, ştia că Adrian avea să se răzbune. Însă probabil ar fi fost prea târziu pentru ea.

Simţi cum inima îi bătea să-i spargă pieptul şi începu să respire greu. Îşi îngropă faţa în palme şi se rugă: „Maică Precistă, dă-mi puterea să îndur tot ce va fi nevoie!”

Căuta lumina în mijlocul întunericului înăbuşitor şi, în timp, o găsi. Încă o dată Sfânta Fecioară o învălui cu braţele ei iubitoare – respiraţia i se linişti, iar inima ajunse să-i bată în ritm normal. Deşi se afla în temniţa unui monstru feroce, Meriel ştia că nu era singură.

Nu-şi putea da seama cum trecea timpul. O oră? O noapte? O zi şi-o noapte? Apoi se deschise trapa de deasupra capului ei şi cineva strigă:

— Atenţie, tu de jos.

Era o voce plictisită, dar nu maliţioasă şi cineva aruncă prin trapă mai multe braţe de paie şi o pătură aspră şi groasă, de lână. Meriel începuse deja să mute paiele în colţ, când fu coborât şi un coş pe o funie.

— Poftim cina, contesă.

Meriel nu avea deloc poftă de mâncare, dar trebuia să mănânce dacă voia să supravieţuiască, mai ales dacă era însărcinată. În coş erau o bucată mică de pâine, una de brânză şi o cană simplă, de lut, plină cu bere.

— De cât timp sunt aici? întrebă ea, luând mâncarea din coş.

— De vreo două ore.

Simţind coşul mai uşor, paznicul îl ridică şi trapa se închise din nou.

Doar două ore. Primele din câte? Înainte de-a fi din nou cuprinsă de teamă, Meriel îşi aminti imaginea vie a maicii Rohese care spunea: „Îi este de ajuns zilei

necazul ei”. Şi era, într-adevăr, un sfat bun. Începu să mănânce – se strâmbă când simţi gustul slab şi acru al berii, dar mâncarea nu era rea. Se înveli apoi în pătură şi se sprijini cu spatele de perete. Se simţea mult mai confortabil în acea clipă, stând pe paiele proaspete.

O alina de asemenea gândul că, indiferent care-ar fi fost natura conflictului dintre cei doi conţi de Shropshire, s-ar fi putut rezolva destul de repede, în câteva zile sau săptămâni. Cel puţin nu avea să petreacă luni întregi întemniţată, ca alţi bieţi oameni. Unii chiar muriseră în locuri ca acela, departe de lumina soarelui şi de cerul liber. Într-o asemenea situaţie, moartea era o uşurare binecuvântată.

Apoi mintea începu să-i zboare, într-un mod plăcut. Era bine să reţină că lucrul cel mai rău pe care i-l putea face Guy era să o ucidă, iar ei nu-i era frică de moarte, deşi nu aştepta cu nerăbdare purgatoriul. Când urma să se termine totul, nu putea spune că a dus o viaţă îngrozitoare. Zâmbi slab. Nu prea avusese ocazia să fie rea, şi oricum nu-i stătea în caracter!

Meriel începu să aţipească, plutind între somn şi starea de veghe. Da, cu siguranţă ar fi preferat moartea unei întemniţări veşnice...

Se trezi brusc, cu inima bătându-i frenetic. Se mai gândise o dată că moartea ar fi fost de preferat întemniţării veşnice. O amintire începu să i se deruleze în faţa ochilor, ca un vis foarte viu. Lord Adrian o chemase în camera lui. Se întâmpla chiar în ziua în care aproape o violase, aşa că era înnebunită de durere şi nu doar se gândise la posibilitatea filosofică a morţii, ci fusese gata să o îmbrăţişeze. Îi furase pumnalul... Tremurând, îşi aminti cum se reflecta lumina în lama cuţitului, când şi-l azvârlise spre gât.

Lord Adrian o oprise, împiedicând-o să comită o

crimă care ar fi condamnat-o la iadul etern. Oare acela fusese accidentul care-o făcuse să-şi piardă memoria? În ciuda aerului rece, începuse să transpire sub pătura de lână, în timp ce-i poruncea minţii să-şi amintească. Adrian îi luase pumnalul, apoi îi spusese că vrea să se căsătorească cu ea. Sfântă Fecioară, întâi îi promisese că îi dădea drumul, apoi o ceruse în căsătorie!

Doar că ea nu-l crezuse. Fusese absolut sigură că nu voia decât să o chinuie – chiar dacă pe chipul său se puteau citi sinceritatea şi un sentiment de vinovăţie. Dar ce se întâmplase după aceea? Doamne, ce se întâmplase după aceea?

Îşi aminti! Mâinile i se încleştară în pumni şi unghiile i se înfipseră în carne ca nişte gheare. Neîncrezătoare şi îndurerată până aproape de nebunie, se desprinsese de el şi se urcase pe scaunul de la geam. Îşi aminti că îşi ridicase braţele şi că se aruncase în faţă… şi apoi nu mai ştiuse nimic.

Oare fusese conştientă pe timpul căderii în apă? Sau fusese deja binecuvântată cu pierderea cunoştinţei? Doamne ajută să fi fost inconştientă, căci, chiar şi acum, gândul i se părea înfiorător. Căzuse… se rostogolise neputincioasă prin aer ca o pasăre fără aripi – poate se şi lovise de stâncă – apoi se scufundase în întunecatele ape curgătoare.

Gândurile căderii îi făcură stomacul să i se întoarcă pe dos, aşa că se sili să se gândească la altceva. Dar cum de supravieţuise? Poate fusese în apropiere vreo barcă mică de pescuit, şi o salvaseră oamenii aceia. Poate că plutise în josul râului şi apa o scosese la mal înainte să se înece.

Dar mai era o posibilitate, poate cea mai probabilă. Văzu în minte distanţa de la fereastră până la râu şi decise că ar fi fost posibil să sară cineva în siguranţă în

apă, dacă n-ar fi sărit prin sticla grea, legată cu bucăţi de plumb, şi dacă ar fi plonjat destul de departe ca să nu se lovească de stâncă.

Să fi făcut oare Lord Adrian una ca asta? Era mai probabil ca el să fi sărit după ea decât să fi fost o barcă acolo chiar în acel moment, sau s-o fi adus apa la mal cât încă trăia. Dacă acela care o salvase fusese într-adevăr contele, trebuia să recunoască, deşi nu voia: făcuse tot posibilul să-şi ispăşească păcatele faţă de ea.

Meriel se gândea la acele lucruri, când fu invadată de un alt gând nedorit. Deşi o răpise şi încercase să-i frângă voinţa, el nu o împinsese să se sinucidă: făcuse singură alegerea. Dacă ar fi fost mai puternică şi ar fi acceptat că aceea era voinţa misterioasă a Domnului, n-ar fi ajuns disperată până în pragul nebuniei. Contele îi spusese că o elibera, iar ea-i răspunsese încercând să se sinucidă de două ori.

Privind în urmă, îşi dădu seama nu avusese nici un motiv să se îndoiască de promisiunea contelui. Chiar dacă se purtase urât cu ea, nu o minţise niciodată. Prin urmare, probabil vorbise serios când spusese că o va elibera.

Ceea ce însemna că, dacă Lord Adrian o scosese din apă şi o oprise să se sinucidă, nu-i salvase doar viaţa. Îi salvase şi sufletul, riscându-şi viaţa pentru ea.

Un gând ciudat începu să-i dea târcoale: acela că ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare răpitorului ei. Meriel se lăsă pe spate, apoi se ghemui, încercând instinctiv să găsească o poziţie confortabilă. Amintirile ei recent descoperite o învăţaseră că trebuia să îndure prezenta captivitate cu mai multă putere şi îndurare.

capitolul 18

Guy se întorsese atât de binedispus din călătorie, încât Cecily deveni brusc bănuitoare – buna dispoziţie a soţului ei era în mod inevitabil cauzată de suferinţa vreunui biet suflet. Nu vorbise nimic cu ea, dar el oricum nu-i spunea niciodată nimic. Îl ajută, tăcută, să-şi scoată armura, apoi ceru să se aducă mâncare şi vin pentru el şi Sir Vincent. Se întoarse apoi la brodat, deşi, în lumina lumânării, îi era greu să potrivească cu precizie cusăturile. Nu conta, avea să le desfacă a doua zi. Era mai important să afle ce se petrecea. Învăţase de timpuriu că a fi bine informat era esenţial pentru supravieţuire.

În timp ce asculta, buzele i se strânseră de dezgust. Deci, Guy se folosise de înşelăciune ca să captureze şi să întemniţeze un negustor evreu, familia lui şi toţi oamenii din gospodăria acestuia – oameni nevinovaţi, a căror singură vină era aceea că aveau avere sau erau în slujba unui stăpân cu avere.

Slavă Domnului că tatăl ei nu mai era în viaţă ca să vadă o asemenea ruşine – Chastain devenise un adăpost al tâlharilor. Bineînţeles că, dacă ar mai fi trăit tatăl ei, viaţa ar fi fost cu totul diferită: el nu i-ar fi permis lui Guy s-o spurce cu prezenţa lui şi i-ar fi găsit un soţ bun, un om respectabil.

Dar ce era mai rău abia urma. Guy şi Vincent începură să râdă în hohote, în timp ce formulau un mesaj, care avea să fie trimis imediat. La început Cecily îi ascultase nedumerită, dar după ce înţelese sensul vorbelor lor fu atât de şocată, încât se înţepă cu acul, murdărind broderia de sânge. Maică Milostivă, o capturase pe soţia lui Warfield şi-o aruncase în temniţă ca un pe bandit de rând! O femeie normandă de

origine nobilă era întemniţată chiar sub acoperişul ei!

Nu era prima oară când lui Cecily îi părea rău că nu fusese suficient de curajoasă şi de nemiloasă ca să-l ucidă pe Guy, cu ani în urmă, în patul conjugal. Chastain – întreaga lume – ar fi fost un loc mai bun fără răutatea lui. Proprietăţile acelea erau de atâta timp ale familiei ei, încât amintirea primilor moştenitori se pierduse în negura vremii. Fuseseră fermieri britanici, apoi saxoni şi unul sau doi danezi. După ce William cucerise Anglia, unul dintre cavalerii săi se căsătorise cu o fiică din seminţia Chastain, iar sângele normand se amestecase cu cel saxon. Şi în acel moment, acea linie de descendenţă se termina cu ea – o femeie nedemnă de strămoşii ei.

O lacrimă căzu pe ţesătura întinsă din gherghef, şi apoi încă una. Cecily închise ochii ca să-şi oprească lacrimile şi se rugă ca, dacă vreodată va avea ocazia să-şi spele onoarea, să aibă curajul s-o facă.

Îngerul ei o ţinea în braţe, zicându-i cu vocea lui blândă şi plină de dor:

— Te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut! O strânse apoi altfel în braţe, nu cu tandreţe, ci cu dorinţă, şi-i şopti: „O, cât de frumoasă eşti, iubito, şopti el, cât de frumoasă”.

Valuri lente de extaz o făcură să se cutremure, în timp ce el făcea lucruri minunate, splendide, cu corpul ei fierbinte. Iar ea-i răspundea la fel, descoperindu-i frumuseţea şi provocându-i plăcere. Se contopiră şi deveniră un singur trup şi un singur suflet. Unirea era plină de o bucurie tulburătoare – care aduce muritorii mai

aproape de divinitate. Strigă:

— Te iubesc!

Şi cuvintele-i răsunară prin întregul trup, cuprins de un abandon incontrolabil.

Meriel fu trezită din somn de ecoul propriei voci şi de fiorii care-i străbăteau partea de jos a corpului. Gâfâia ameţită. La început nu-şi putu aminti unde era sau ce i se întâmplase. Se sili să recunoască împrejurimile, iar simţurile îi aduseră dovezi în legătură cu locul în care se afla – paie, duhoare şi întuneric absolut. Era, desigur, în temniţa lui Guy de Burgoigne.

Avusese visul cel mai viu din toată viaţa ei – încă mai simţea fiori în vintrele înfierbântate de o căldură plăcută. Simţise furnicături în piept, aşa că duse nesigură mâna sub pătură şi-şi atinse un sân – fu şocată de senzualitatea încântătoare care o cuprinse. Maică Precistă, oare ce însemna asta? Ce fel de creatură neruşinată devenise?

Degetele i se încleştară pe marginea păturii şi paiele foşneau sub ea. Îşi schimbă poziţia, încercând să se ascundă de faptul că ştia că îl visase pe Lord Adrian. Îl considerase mereu la fel de frumos ca un înger, îngerul căzut, plin de mândrie – Lucifer, care alesese mai degrabă să conducă iadul, decât să slujească în rai.

Doar că, în visul ei, Adrian nu mai era omul primejdios şi imprevizibil care o terorizase, ci întruchiparea tandreţei şi a dragostei blânde. Oricât de mult ar fi urât acel adevăr amar, Meriel nu putea nega că şi ea îl iubise – îl iubise complet şi fără rezerve. Îl primise în ea, nu doar dispusă, ci dornică. Plutise într-o stare de armonie şi iubire perfectă, încât, după ce se trezi, se simţi la fel de rece şi de lipsită de afecţiune ca

un prunc smuls din braţele mamei sale. Dar ceea ce simţea în acel moment nu era iubire, ci amintirea iubirii.

Oare acea dragoste perfectă fusese adevărata poveste din spatele căsătoriei lor? Sau acel vis fusese încercarea minţii ei de a fugi de realitatea îngrozitoare, creând o fericire pe care nu o cunoscuse niciodată?

Meriel îşi muşcă buza până începu s-o doară. Acel vis pasional nu era nimic mai mult decât un vis, nu avea cum să-l fi iubit pe Lord Adrian. Era un monstru la fel de groaznic precum Guy de Burgoigne, doar că infinit mai periculos, pentru că era atât de frumos. Nu l-ar fi putut iubi niciodată, niciodată…

Închise ochii în întuneric, negând. Dar imediat ce adormi din nou, marginea păturii fu inundată de lacrimi – plângea pentru că pierduse ceva ce nu avusese niciodată.

Alan se plimba neliniştit pe podiumul sălii mari de la castelul Warfield.

— Ar trebui să facem mai multe.

Contele se lăsă pe spate în scaunul său înalt.

— Eu cred că e mai util să vorbim cu căutătorii, pe măsură ce se întorc. Dar îţi înţeleg nerăbdarea de a fi mai activ. Poate ar trebui să iei câţiva oameni şi să te duci s-o cauţi chiar tu.

— Prefer să stau aici, să te ţin sub observaţie, zise Alan cu răceală.

Warfield acceptă mojicia la fel de calm cum acceptase toate celelalte comentarii tăioase ale cumnatului său. La început Alan crezuse că Lord Adrian era un om rece, dar ajunsese să-şi dea seama că, din pricina tensiunii, era la fel de încordat precum un arc. Indiferent cu ce greşise faţă de Meriel, contele o iubea

foarte mult, şi nici măcar autocontrolul său rigid nu putea ascunde acea cumplită nelinişte.

Faptul că stătuse pe loc îi amintise lui Alan cum o căutase şi el disperat pe Meriel, cu câteva săptămâni înainte. Astfel, ajunse să recunoască în sinea lui că probabil contele reuşea să facă mai multe de acolo, cu întrebări pertinente şi decizii rapide.

Cu o noapte înainte stătuseră în sala mare până după miezul nopţii. Lord Adrian îşi chestionase oamenii pe măsură ce veneau şi verificase informaţiile pe o hartă mare a zonei.

Cu toate acestea, nu aflaseră nimic. Şi în acea dimineaţă se întâmpla la fel. Din cauza vremii din ziua precedentă, vizibilitatea fusese scăzută şi foarte puţini oameni se încumetaseră să iasă din case, aşa că trecerea fetei lăsase urme mult prea slabe. O doamnă călare pe o iapă maro-roşcată fusese văzută de mai multe ori, între locul în care-şi lăsase soţul şi pădurea regală. Dispăruse apoi undeva, în drum spre est.

Încrezător în inteligenţa şi ingeniozitatea surorii sale, Alan era mai puţin îngrijorat decât Warfield. Poate că iapa ei se rănise, iar ea se refugiase în vreo cabană izolată din pădure. Sau poate crezuse că nu va fi în siguranţă nici la Avonleigh, aşa că alesese altă destinaţie. Oricum ar fi fost, gândul ca ea să călătorească singură pe distanţe lungi îl neliniştea pe Alan.

Singurul raport care prezenta interes era că un grup mare de oameni înarmaţi fusese văzut înainte de ivirea zorilor traversând marginea de nord a teritoriului lui Warfield şi întorcându-se înapoi mai târziu în zi. Contele se încruntă auzind veştile, dar părea puţin probabil ca Meriel să fi ajuns atât de departe spre nord, aşa că nu consideră vestea importantă.

Când aveau s-o găsească iar pe sora lui, Alan îşi va exercita prerogativele frăţeşti, înroşindu-i fundul pentru că plecase iar singură. Chiar dacă acel gând îi trecu prin minte, ştia că nu va face una ca asta, pentru că n-o lovise niciodată pe sora lui. Dar pentru o fată cuminte, cu un temperament blând, Meriel cu siguranţă era pricina prea multor bătăi de cap în ultima vreme!

Vestea rea veni târziu în acea după-amiază. Alan se plimba pe hol, discutând cu slujitorii. Aflase că Meriel era foarte iubită de oameni, ceea ce nu-l surprinse deloc, dar şi că însuşi contele era extrem de apreciat, ceea ce îl uimi.

Apăru apoi un mesager, un om plin de noroi de pe drum, care purta emblema mistreţului albastru. Făcu o plecăciune şi-i dădu un pergament contelui. Alan recunoscu sunetul unui sigiliu rupt. Apoi instinctul său bine dezvoltat care-i semnala pericolul îşi făcu simţită prezenţa. Ridică repede capul şi-l privi atent pe cumnatul său.

În timp ce citea mesajul, chipul lui Lord Adrian deveni rece şi aspru, ca al unei statui sculptate în marmură. Mototoli violent pergamentul, apoi spuse cu o voce joasă, mortală:

— Spune-i stăpânului tău că o să vin cu armata la Chastain să discutăm despre asta. Acum piei din ochii mei dacă ţii la viaţa ta!

Omul nu era prost, aşa că plecă mai repede decât venise. Contele se întoarse către unul dintre oamenii din suita lui.

— Trimite veste la Montford. Richard trebuie să vină imediat cu detaşamentul său de cavaleri şi soldaţi.

Slujitorul se retrase grăbit, iar Alan întrebă tăios:

— Ce s-a-ntâmplat? Are legătură cu Meriel?

Alb la faţă şi rămas fără cuvinte, contele îi dădu lui Alan să citească pergamentul care tocmai fusese adus. Fu apoi cuprins de o furie turbată, distrugătoare. Mesajul spunea că Guy de Burgoigne, care se autoproclama adevăratul conte de Shropshire, o capturase pe Meriel de Warfield. Şi că, dacă soţul ei nu plătea răscumpărarea cerută, avea s-o trimită pe Lady Meriel înapoi în bucăţi.

Guy lua masa în sala mare când veni un mesaj din Franţa. I-l înmână imediat lui Sir Vincent, ca să-l citească cu voce tare.

— Trebuie să fie de la Ulric. Când soseşte cu trupele lui?

Sir Vincent îşi şterse repede degetele unsuroase pe o bucată de pâine şi luă pergamentul. După ce aruncă o privire pe scrisoare, îşi ţuguie buzele într-un fluierat moale, indiferent.

— Nu vine. Lord Adrian a aflat că l-ai angajat şi l-a plătit să nu mai vină. Ulric zice că e sigur că vei înţelege că e o chestiune legată strict de afaceri şi că nu trebuie interpretată ca o insultă. Va returna banii pe care i-ai oferit aurarului de la Londra, care a intermediat plata iniţială. Când vei fi ajuns să citeşti acest mesaj, el şi oamenii săi vor fi deja în drum spre Italia, într-o nouă misiune.

— Cum?! urlă Guy. Cum îndrăzneşte nenorocitul ăsta să se pună cu mine? Sări în picioare, dărâmând cu braţul tot ce fusese pe masă: carne, bucăţi de pâine şi căni. Vreo şase câini apărură de nicăieri, bucurându-se de recompensa neaşteptată. Contele lovi cu piciorul unul dintre câini cu putere în coaste, înjurând. Câinele schelălăi, apoi înşfăcă o bucată de carne de vită şi fugi,

urmat de ceilalţi.

Ignorând hârjoneala câinilor, Sir Vincent zise:

— Dar nu mai ai nevoie de Ulric de vreme ce o ai pe soţia lui Warfield. Aşa vei putea obţine tot ce vrei de la el, economisind, de asemenea, costul mercenarilor.

— Nu asta e important! zise Guy cu sălbăticie. Nenorocitul ăla castrat se crede tare deştept. Se crede cu un pas înaintea mea. Ei bine, pe toţi sfinţii din iad, o să-l fac să plătească pentru asta. Contele se îndepărtă de masă.

— Ia-o pe nevastă-sa şi adu-o sus în camera mea. Acum!

Când se trezi a doua zi dimineaţă, Meriel descoperi o neaşteptată binecuvântare: temniţa nu mai era complet cufundată în întuneric. Undeva sus, pe perete, era un canal de ventilaţie care ducea în exterior. Din cauza înălţimii şi a grosimii pereţilor masivi, nu avea cum să vadă afară, dar pe acolo intrau aer curat şi-un pic de lumină. Era o diferenţă enormă între întunericul absolut de mai înainte şi minunata geană de lumină. Se simţi profund recunoscătoare.

Auzi trapa ridicându-se şi i se ceru să trimită halba goală pe care-o avea din ziua precedentă, înainte să mai primească pâine şi bere. După ce mâncă, Meriel se aşeză pe salteaua de paie cu picioarele încrucişate şi se relaxă. Nu îi fu deloc uşor, dar în cele din urmă reuşi să atingă o stare de meditaţie, care făcea ca împrejurările în care se afla să nu mai conteze foarte mult. Era conştientă de corpul ei şi de pericolul care o înconjura, dar avea sufletul senin, ceea ce făcea timpul să treacă mai uşor.

În starea ei de detaşare, aproape nici nu observă când trapa se deschise din nou. Deveni conştientă de

ceea ce o înconjura abia când scara fu coborâtă. La început fu puţin dezorientată.

Cineva o strigase pe nume şi, pentru că nu răspunsese, însuşi Sir Vincent cobora pe scară.

— Vino cu mine, contesă, zise el morocănos, apucând-o de încheietură şi trăgând-o în picioare. Cu cât îl faci pe conte să aştepte mai mult, cu atât se va enerva mai tare şi, crede-mă, nu-l vrei mai furios decât e deja.

Urcă ascultătoare pe scară, cu Sir Vincent în spatele ei. Sus aştepta un soldat. Chiar credeau că este nevoie de doi oameni înarmaţi ca s-o ţină să nu se lupte să evadeze? Fiind calmă încă, decise amuzată că probabil părea mai periculoasă decât era.

Cei doi bărbaţi o conduseră printr-o serie nesfârşită de scări şi pasaje, până când ajunseră la etajul de deasupra sălii. Sir Vincent o prinse apoi de braţ şi o escortă în dormitorul contelui:

— Iat-o, Lord Guy.

Când o văzu pe Meriel, o satisfacţie periculoasă înflori pe chipul lui Guy.

— Poţi pleca acum, Vincent. Dacă nu cumva vrei să rămâi să priveşti şi s-o iei şi tu după ce termin eu.

Mâna francezului se strânse în jurul braţului ei, apoi se desprinse:

— Pe mine nu m-a fermecat, milord, murmură el, după care făcu o plecăciune şi plecă.

Ajuns pe coridor, ezită să plece, fiind neobişnuit de tulburat. Una era să violeze o ţărăncuţă, când şerbii însemnau cu un pic mai mult decât animalele şi nu contau. Cavalerismul era un cod de comportament între nobili, care nu avea nimic de-a face cu cei de condiţie umilă. Dar soţia lui Warfield era de viţă nobilă, şi violarea ei era un act scandalos, chiar şi după

standardele lui flexibile. Mai rău, în starea de spirit actuală, contele s-ar fi putut lăsa purtat de val şi s-o fi ucis – ca pe femeia aceea de anul trecut din Nottingham. Ar fi fost o mare pierdere, deoarece soţia lui Warfield era foarte valoroasă vie, în timp ce moartă nu mai valora nimic.

Sir Vincent ţinea prea mult la propria piele ca să sugereze aşa ceva când Guy era atât de furios, dar exista o persoană care ar fi putut face ceva. Dacă o va găsi la timp. Şi dacă vaca aia proastă ar fi avut suficient curaj să intervină! Se gândi că erau şanse slabe, dar merita încercat.

În dormitor, Burgoigne îşi desfăcu încet broşa care-i ţinea mantia şi aruncă apoi haina pe un scaun.

— Soţul tău şi-a băgat nasul în treburile mele, aşa că tu o să plăteşti pentru asta. Vino aici!

Calmul lui Meriel dispăru, înţelegând sensul inconfundabil al cuvintelor sale. Cu ochii aţintiţi asupra lui, începu să se dea înapoi spre uşă. Oricât de lipsită de speranţă ar fi fost situaţia ei, nu s-ar fi apropiat niciodată de el de bunăvoie.

Înjurând nerăbdător, Guy se apropie cu câteva mişcări rapide şi o prinse de încheietura mâinii.

— Vino aici, căţea sfrijită. Şi nu te flata, crezând că fac asta din dorinţă.

Meriel ştia că ar fi fost inutil să i se împotrivească, şi că asta n-ar fi făcut decât să crească şansele să fie grav rănită, dar repulsia pe care-o simţea faţă de el era mai puternică decât raţiunea. Când începu s-o tragă spre pat, îl zgârie furioasă pe faţă cu unghiile de la mâna liberă.

La început, Burgoigne o privi cu ochii mari. Era atât de uimit de faptul că-i opunea rezistenţă, încât nu se enervase. Apoi chipul i se înroşi ca vinul de furie şi-o

lovi peste obraz, cu mâna liberă. Era extrem de înalt şi voinic, şi avea de cel puţin două ori greutatea ei, aşa că lovitura lui îi înceţoşă privirea şi-i slăbi genunchii.

Ea continua să se lupte, cu toate puterile, dar orice atac era prea slab în comparaţie cu forţa lui. Înfuriat la culme de rezistenţa ei, o împinse pe Meriel jos. Ea se lovi atât de tare de podea, încât i se tăie respiraţia, rămânând pentru o clipă neajutorată.

Cu chipul sălbatic, bărbatul îşi scoase cureaua şi tunica.

— Poate te voi lăsa să trăieşti ca să te duci înapoi la soţul tău. Şi n-o să te mai poată lua niciodată fără să-şi aducă aminte că te-am avut şi eu, că mădularul meu a atins adâncimi pe care cocoşelul lui mic nu le-a găsit vreodată, zise batjocoritor. Dacă o să rămâi gravidă în curând, o să se întrebe al cui e copilul. Nu va putea uita niciodată că blânda şi neprihănita lui soţie a fost curva mea.

Meriel încerca frenetic să se dea la o parte, dar Guy căzu în genunchi şi-i ridică tunica, astfel încât materialul i se strânse în jurul gâtului, sufocând-o. O împinse şi-o lipi iar cu spatele de podea, îi ridică fusta şi-i desfăcu coapsele, imobilizând-o. Îi rupse jupoanele şi cămăşuţa până în talie.

Guy zâmbi cu răutate când văzu ce se ascundea sub hainele largi, supradimensionate, pe care i le împrumutase Sara.

— Hai, că n-arăţi chiar ca un băiat, cum crezusem, gâfâi el, desfăcându-se la prohab. S-ar putea să-mi placă, până la urmă.

Îi opri pumnii, imobilizându-i încheieturile la podea cu una din mâinile lui masive, apoi o ciupi de sfârcul stâng, făcând-o să suspine de durere.

„Maică Milostivă, ajută-mă să îndur!” se rugă

Meriel. Începu să plângă când el îi desfăcu picioarele, ştiind că doar o minune o va mai putea salva.

Apoi, chiar înainte să apuce s-o penetreze cu forţa, uşa se deschise cu o asemenea forţă, încât se izbi de perete, cu un zgomot puternic. Meriel se uită în sus, dorindu-şi cu disperare să-l întrerupă cineva, şi văzu o femeie înaltă şi voinică, ale cărei veşminte verzi erau atât de bogate, încât părea a fi doamna casei. Deşi era palidă de frică, aceasta traversă camera către soţul ei.

— Dă-i drumul! Nu voi permite aşa ceva!

Guy n-ar fi fost mai uluit nici dacă s-ar fi ridicat unul dintre scaune şi-ar fi început să vorbească. Dădu drumul încheieturilor lui Meriel şi se aşeză pe călcâie, cu o expresie groaznică pe chip.

— Ce crezi că faci, curvă proastă? Ai devenit brusc aşa de geloasă pe favorurile mele, încât îmi conteşti dreptul de-a mă bucura de altă femeie? Asta înseamnă că n-o să mai fii un sloi de gheaţă în patul meu?

Contesa se opri chiar înainte să ajungă prea aproape de el.

— Înseamnă că de data asta ai mers prea departe, zise ea, cu vocea tremurândă. Ai dezonorat timp de ani întregi numele de Chastain, dar nu-ţi voi permite să violezi o femeie nobilă, chiar sub acoperişul meu.

— Tu n-o să-mi *permiţi?* Guy se ridică, privind cu scepticism spre femeia neobrăzată, apoi o lovi tare peste faţă. Şi cum crezi c-o să mă opreşti?

Contesa se cutremură de la lovitură, dar fiind o femeie mai voinică decât Meriel, reuşi să se ţină pe picioare.

— Nu te pot opri eu însămi, recunoscu ea nesigură, urma roşie a palmei lui brăzdându-i faţa albă. Dar ţine minte că acest castel a fost al meu, cu mult înainte de-a fi vreodată al tău! Pentru majoritatea servitorilor şi

soldaţilor, eu sunt Chastain, nu tu. Poţi să abuzezi de mine, aşa cum toţi bărbaţii pot abuza de femei, dar nu mă poţi ucide fără să rişti o pedeapsă sau o revoltă.

Înnebunit, Guy strigă:

— Chiar crezi că mai ai vreo putere aici? Eu sunt cel care dă ordinele şi toată lumea mi se supune. Te-aş putea jupui de vie în sala mare, şi nu există nici un om în Chastain care să mă oprească!

Contesa rămase fermă pe poziţii, deşi Meriel putea vedea cum îi tremurau mâinile încleştate în pumni.

— Eşti suficient de sigur de asta încât să-ţi pui cuvintele în practică? întrebă ea încet. Crezi că oamenii te iubesc atât de mult încât să te urmeze, indiferent ce atrocităţi comiţi? Puterea ta e construită pe frică, milord soţul meu, şi asta nu e o fundaţie mai durabilă decât nisipul. Poate că nimeni nu ţi se opune în public, dar crezi că eşti de neînvins? Nu te-ar răni un cuţit în spate? Sau otrava în vin? Eşti atât de prost încât să-ţi doreşti să afli pe propria piele? Omoară-mă şi nu vei mai dormi niciodată liniştit la Chastain.

Guy urlă de frustrare şi-şi lovi din nou soţia, doar că de data asta în piept, şi atât de puternic, încât ea căzu şi se lovi de pat. Dar spre uimirea lui Meriel, argumentele femeii triumfară. Contele se îndreptă spre uşă şi urlă după un paznic. Când apăru unul, mârâi:

— Duceţi-o înapoi în temniţă pe căţeaua asta sfrijită.

În timpul confruntării, Meriel se ridicase în picioare şi stătuse la distanţă de cei doi, rugându-se ca eleganta contesă să nu fie ucisă chiar sub ochii ei. Se repezi imediat pe uşă, cu paznicul, ca nu cumva Guy să aibă timp să se răzgândească. În timp ce se salva, îl auzi spunând cu deliberată cruzime:

— Şi-acum, milady soţie, am să-ţi dau ce n-ai fost

de acord să dau altei femei.

Contesa scoase un ţipăt chinuit, care o înfioră pe Meriel. Uşa se trânti apoi şi nu mai putu auzi nimic.

După tot ce se întâmplase cu Guy, temniţa îi părea un refugiu bun. Speriată şi înfrigurată, Meriel se înfăşură în pătură şi se rugă la Sfânta Fecioară s-o apere pe contesă. Avu nevoie de câteva ore bune ca să se poată opri din tremurat.

Sub senzaţia de frică, se ascundea gândul ciudat că, nici în cele mai rele momente ale sale, Lord Adrian nu-i inspirase vreodată atâta repulsie câtă simţise faţă de Guy de Burgoigne. Adrian fusese un om obsedat, periculos şi capabil de cruzime. Dar se îndoia că fusese vreodată crud fără motiv, asemenea lui Guy. Lord Adrian cunoştea diferenţa dintre bine şi rău şi simţea remuşcări ori de câte ori greşea cu ceva. Într-adevăr, adevărata lui luptă nu fusese cu ea, ci cu jumătatea lui bună. Guy era pur şi simplu nemilos, fără să aibă vreuna dintre calităţile care deosebeau oamenii de fiare.

Lumina slabă începuse să scadă, când se deschise din nou trapa. Meriel se aştepta să fie următoarea ei masă şi fu foarte surprinsă să vadă scara. Privi într-acolo şi o văzu pe contesă coborând, cu un pachet la subsuoară.

— Doamne sfinte, milady! exclamă Meriel îngrozită. Te-nchide şi pe tine Lord Guy?

— Nu, zise cealaltă femeie. Am venit doar să mă asigur că nu eşti ţinută în condiţii de nesuportat.

Ajungând jos, femeia se întoarse către prizonieră. Meriel se îngrozi când văzu vânătăile groaznice de pe obrazul femeii robuste.

— Sfântă Fecioară, răsuflă ea, cu lacrimi în ochi,

atingând cu blândeţe semnele. Îmi pare rău. Te-a bătut din cauza a ceea ce ai făcut pentru mine, nu-i aşa?

Buzele contesei se arcuiră într-un zâmbet amar.

— Nu mi-a făcut nimic ce nu mi-a făcut deja de o mie de ori. Cel puţin de data asta m-a bătut pentru ceva cu folos.

Meriel zise încet:

— Ceea ce-ai făcut a fost cel mai curajos act la care-am asistat vreodată.

Cele două femei se priveau, şi Meriel simţi o licărire în ochii celeilalte la auzirea omagiului.

— Mulţumesc, zise contesa, cu vocea la fel de scăzută. N-am fost mereu aşa de curajoasă. Apoi, vioaie, îi dădu pachetul pe care îl adusese: Numele meu e Cecily. Iată câteva haine care să le înlocuiască pe cele pe care ţi le-a sfâşiat. Nu sunt cine ştie ce, dar ar trebui să-ţi vină numai bine. Am dat ordine să ţi se aducă aceeaşi mâncare care e servită în sală. Mai ai nevoie de ceva?

Meriel se gândi cu nostalgie la o baie fierbinte, dar nu credea că aşa ceva era posibil.

— Aş putea primi o găleată cu apă pe zi, ca să mă spăl, şi-un pieptăn? După o clipă de ezitare, adăugă: De asemenea, ştii cumva dacă oamenii care-au fost capturaţi odată cu mine sunt teferi?

Cecily încuviinţă.

— Da, i-am vizitat deja. Stau un pic cam înghesuiţi, dar altfel sunt destul de bine. Domnul şi doamna au reuşit să menţină oamenii binedispuşi. O să fac tot ce-mi stă în putere să mă asigur că nu li se va face nici un rău. Coborî vocea, ca să n-o poată auzi nimeni de sus. Îmi pare rău că nu pot face mai mult. Dar soţul meu şi-a pus două din gărzile personale să mă urmărească peste tot. Dacă n-ar fi…

Ridică din umeri în mod sugestiv.

— Ai făcut deja suficient, mai ales pentru cineva care ţi-e străin.

Meriel mişcă puţin pachetul cu haine şi fu surprinsă să simtă ceva greu înăuntru. Îndepărtă haina de deasupra şi văzu strălucirea unui pumnal mic, cu lama îngustă. Meriel ridică ochii şi schimbă o privire lungă, fără cuvinte, cu contesa – amândouă ştiau că acea privire era de confirmare şi de mulţumire.

— Dumnezeu să te binecuvânteze şi să te păzească, Lady Cecily.

— Dumnezeu să ne păzească pe amândouă, şopti contesa.

O atinse pe umăr pe femeia mai scundă, apoi urcă pe scară. Meriel se întreba câţi ani avea Lady Cecily. Deşi cântărea mult prea mult, tenul şi trăsăturile ei caracteristice erau foarte frumoase. Din păcate, ani întregi de nefericire fără speranţă îi răpiseră orice frumuseţe tinerească pe care o avusese cândva. Era aproape un miracol că rezistase atâţia ani căsătorită cu Lord Guy. Poate că sentimentul de responsabilitate faţă de Chastain o ajutase să îndure atât de multe.

În timp ce se schimba în noile haine, Meriel găsi că îi era imposibil să nu spere ca Guy să ajungă cât mai curând în faţa judecăţii cereşti pentru crimele lui.

capitolul 19

Adrian avu nevoie de două zile de activitate asiduă ca să poată strânge armata şi s-o ducă la Chastain. Alan de Vere nu mai avea deloc răbdare, dar în sinea lui recunoştea că sarcina n-ar fi putut fi îndeplinită mai repede de-atât. Richard FitzHugh îşi adusese oamenii de la Montford în puţin mai mult de-o zi. În dimineaţa

de după sosirea lui FitzHugh, cele două armate combinate îşi croiră drum, într-un marş rapid, spre castelului lui Burgoigne – călăreţii ajunseră după-amiaza târziu, iar pedestraşii erau cu o jumătate de zi în urma lor.

Înainte să plece de la Warfield, Alan îl întrebase pe conte cum intenţiona să răspundă cererilor lui Burgoigne, iar acesta îi răspunsese că depindea de cum se vor desfăşura evenimentele. Fusese un răspuns sec, dar expresia din ochii cumnatului său îl asigurase pe Alan că nu va uita de siguranţa lui Meriel, în ciuda entuziasmului nebun ce însoţea pornirea la luptă.

De fapt, nu izbucnise încă războiul între cei doi conţi, dar ambele tabere începuseră deja demersurile preliminare, în ritm ordonat. Trupele Warfield trecură foarte uşor de zidul de apărare al satului, forţând poarta, astfel că ajunseră în faţa castelului Chastain. Găsiră podul mobil ridicat şi întreaga cetate gata să se apere împotriva unui posibil asediu.

La rândul său, Lord Adrian alungă toţi oamenii din sat, lăsându-le o oră să-şi adune lucrurile de primă necesitate şi să plece. Fiind vară, sătenii nu riscau să-şi piardă viaţa din pricina evacuării, dar plecară având întipărită pe chip expresia sumbră a unor oameni care nu se aşteptau să-şi mai vadă vreodată casele.

Alan se gândea că Lord Adrian va da foc satului, ca să-i trimită astfel un mesaj lui Burgoigne, dar, în schimb, acesta îşi cantonă trupele în casele rămase goale. Dacă asediul urma să fie îndelungat, oamenii lui vor avea avantajul de a fi bine adăpostiţi.

Richard FitzHugh, al doilea la comandă, luă o escortă de cavaleri şi se îndreptă către poarta principală. Într-un schimb de replici răstit cu Sir Vincent de Laon, stabili momentul şi condiţiile în care aveau să

se întâlnească cei doi conţi: în miezul dimineţii, a doua zi, pe podul mobil al castelului Chastain, care avea să fie coborât numai după ce trupele Warfield urmau să se retragă la vreun kilometru de ziduri.

Alan urmărea negocierile, aprobând modul în care fratele lui Warfield stabilea detaliile. Când Alan apăruse din senin la nunta lui Meriel, Richard FitzHugh fusese cel care jucase rolul împăciuitorului. Cunoscându-l mai bine, aflase că era un om foarte echilibrat, deşi negocierile cu Sir Vincent îl iritau în mod vizibil. Din când în când, ochii acestuia îl făceau pe Alan să suspecteze că sub aspectul bălai al lui Richard zăceau emoţii întunecate. Cu toate acestea, nu era un bărbat la fel de dificil precum contele, care emana o furie rece, mortală.

Până la momentul stabilit nu erau prea multe de făcut, aşa că Alan îşi ocupă timpul explorând satul şi împrejurimile, sperând că acea cercetare a locului se va dovedi utilă mai târziu. Se opri la biserica parohială, care era amplasată pe un deal, în colţul opus faţă de castel. În naos îl găsi pe preot, care avea grijă de câţiva enoriaşi bolnavi, care primiseră dispensă să rămână, nemaifiind obligaţi să părăsească satul.

După ce se opri la Capela Fecioarei, unde se rugă ca misiunea lor să fie încununată de succes, Alan urcă în clopotniţă. Datorită altitudinii la care se afla biserica, se găsea la aproape aceeaşi înălţime cu zidurile castelului. Sub razele aurii piezişe al apusului, scena avea un aer înşelător de liniştit. Vântul unduia atât drapelul cu emblema mistreţului albastru a castelului lui Guy, cât şi pe cel cu blazonul şoimului de argint, înfipt în faţa comandamentului trupelor Warfield din sat.

Poate că era doar imaginaţia lui Alan, dar i se

părea că o stare de aşteptare tensionată se aşternuse peste castel şi peste oraş. Totul semăna cu o tablă de şah, în care regele de alb se lupta cu cel de negru. Şi undeva în castel se afla şi Meriel, regina capturată. Alan nu se îndoia de faptul că sora lui trăia, căci era un prizonier mult prea valoros ca să fie ucisă. Oare ştia că soţul şi fratele ei veniseră cu o întreagă armată, pregătiţi să lupte pentru ea până la moarte? Sau era închisă undeva şi nu bănuia nimic din tot ce întâmpla?

De-a lungul anilor în care se aflase în slujba lui Lord Theobald, Alan luptase în multe bătălii şi asedii, ba chiar fusese implicat şi într-un război important, dar era prima dată când o confruntare era atât de importată pentru el, la nivel personal. Dacă ar fi fost necesar, ar fi fost pregătit şi să se înfrunte în luptă dreaptă cu celălalt bărbat, ca să-i salveze viaţa lui Meriel, dar ştia că adevărata ţintă a lui Burgoigne era Warfield. Adevărul era că, în acea vrăjmăşie veche, nu contau cu adevărat nici existenţa lui, nici a surorii sale Meriel, deşi era posibil ca amândoi să-şi piardă viaţa în lupta care urma.

Lui Alan nu-i păsa prea mult dacă cei doi conţi se ucideau unul pe celălalt, dar când soarele dispăru sub linia orizontului, jură că va face tot ce îi va sta în putinţă s-o salveze pe Meriel atât de Burgoigne, cât şi de omul care o obligase să se căsătorească cu el.

— Hai să ne întindem şi să ne liniştim unul în braţele celuilalt, sugeră Adrian.

Iar ea făcu întocmai, găsind pacea şi alinarea în braţele lui.

Apoi se trezi, şi pacea se transformă în pasiune.

— Simt că te iubesc. „Eu a iubitului meu

sunt, şi el este iubitul meu.”

Făcuseră dragoste cu tandreţe şi uimire, iar dimineaţa se rugaseră împreună, ţinându-se de mână, ca doi copii inocenţi.

Meriel se trezi treptat. Nu o mai mirau astfel de vise, pentru că le avusese în fiecare noapte de când fusese adusă la Chastain. Iar reveria ajunsese să-i invadeze şi zilele, nu doar nopţile.

Cercetă cu atenţie intensitatea luminii şi decise că era foarte devreme. Masa de dimineaţă urma să-i fie adusă peste ceva timp, aşa că-şi începu rutina obişnuită. Prima dată cântă încet una dintre slujbele benedictine. Făcu apoi câteva exerciţii, pentru ca muşchii să nu i se atrofieze de la inactivitate. Nu erau prea multe de făcut în acea cămăruţă care avea doar trei metri lungime, dar se simţea mult mai bine dacă se întindea şi se plimba prin încăpere de două ori pe zi.

După ce-şi termină exerciţiile, se spălă cât putu de bine în găleata cu apă, care acum i se aducea în fiecare zi. În timpul primei băi, de cu două zile înainte, descoperise că pe braţ şi pe picior avea cicatrici proaspăt vindecate – păreau a fi moşteniri ale încercării ei de a se sinucide. Strânsese din buze când îşi dăduse seama că nu doar mintea, ci şi corpul îi devenise străin.

Însă şi mai dificil de acceptat era ceea ce implicau sensibilitatea sânilor şi ocazionalele stări de greaţă. Nu se îndoia de faptul că purta în pântece pruncul răpitorului ei, dar nu ştia ce simţea în legătură cu acel adevăr zguduitor. Meriel iubea copiii, iar pe vremea când crezuse că nu se va căsători niciodată, cel mai mare regret fusese că nu va avea un copil al ei. Dar nu-şi imaginase niciodată că va avea un copil într-o

astfel de situaţie.

După ce se spălă puţin, Meriel îşi despleti părul, îl pieptănă şi apoi îl împleti la loc. După ce termină, se deschise trapa şi i se aduse prima masă a zilei.

Probabil paznicilor li se ordonase să tacă, deoarece nu mai făceau nici cel mai simplu comentariu. Meriel nu mai vorbise cu nimeni de trei zile, de când coborâse în temniţă Lady Cecily. Suspecta că Guy aflase de vizită şi le ordonase gărzilor să n-o mai lase să se apropie de prizonieri. Probabil Lady Cecily deţinea o anumită putere, dar cu siguranţă nu o putea exercita liber.

După ce mâncă, Meriel se aşează cu picioarele încrucişate pe salteaua de paie şi-şi goli mintea. Se hotărâse să-şi petreacă cât mai mult timp posibil în rugăciune şi meditaţie. Acea plutire în lumea nedesluşită a spiritelor era cel mai bun mod prin care putea face faţă fricii, singurătăţii şi plictiselii de moarte din temniţă.

Încă din a doua zi de captivitate, imagini ciudate începuseră să iasă la iveală din subconştient. Scenele îi arătau un Adrian plin de iubire şi tandreţe şi o Meriel care-l adora pentru asta. Ca şi când ar fi fost un spectator, lui Meriel i se derulară în minte imaginile nunţii ei: râsese în hohote cu noul ei soţ, îşi spuseseră gândurile secrete în intimitatea nopţii şi făcuseră dragoste, recitând din *Cântarea Cântărilor.*

Începuse să-şi amintească săptămânile uitate, bucată cu bucată. Meriel nu mai era îngrozită de ceea ce-şi amintea, ci doar le accepta pe toate, încruntată.

Se alina spunându-şi că era mai bine să ştie adevărul, oricât de îngrozitor era, decât să rămână la mila neştiinţei. Deja nu se mai îndoia de vise şi imagini, căci erau mult prea detaliate şi prea vii ca să

fie false.

Se forţă să accepte realitatea că, după accidentul care o redusese la o stare primordială de inocenţă, se îndrăgostise de Lord Adrian, şi fusese experienţa cea mai bogată şi mai plină de satisfacţii din viaţa ei. La fel cum şi Adrian îngloba doi bărbaţi diferiţi, şi în ea trăiseră două femei complet diferite, iar în acel moment îi era imposibil să concilieze diferenţele.

În faţa acelor adevăruri neplăcute, temniţa în care o închisese Guy i se părea aproape atrăgătoare. Era destul de bine hrănită, stătea destul de confortabil şi, cel mai important, ştia la ce să se aştepte în fiecare zi. I se părea mult mai îngrijorătoare perspectiva de-a fi eliberată şi pusă din nou faţă în faţă cu Lord Adrian. Pe toţi sfinţii, ce va face atunci?

Răpitor şi duşman, soţ, iubit şi tatăl copilului ei, Lord Adrian era toate acele lucruri. Meriel îl şi urâse, îl şi iubise. Şi după toate cele întâmplate, nu avea nici cea mai mică idee ce simţea pentru el.

Cu toată armura şi panoplia unui conte, cu Richard în dreapta sa, cu Alan de Vere în stânga şi cu drapelul şoimului argintiu purtat în faţa lui de un scutier, Adrian parcurse distanţa scurtă din sat, până la porţile castelul Chastain. Nu fu surprins să descopere că podul mobil nu fusese coborât încă. Se aşteptase ca Guy să se folosească de orice umilinţă neînsemnată ca să-l provoace.

Când ajunseră la marginea şanţului, el şi ceilalţi descălecară, lăsând caii în grija scutierilor.

Trecură apoi la interpretarea unui scenariu elaborat, menit să întruchipeze nepăsarea – ca şi când n-ar fi avut nimic mai bun de făcut decât să discute în dorul lelii despre starea apărării castelului Chastain.

Din fericire, Richard era acolo ca să menţină aparenţa şaradei, întrucât Adrian era la fel de încordat ca o arbaletă, iar Alan, doar puţin mai bine decât el. Întrucât nici unul dintre ei nu se încredea în onoarea lui Burgoigne, Richard avea sarcina specială de a fi cu ochii în patru după arcaşi, cărora li s-ar fi putut porunci să tragă în contele rival.

În cele din urmă, după ce trecuse cam o oră, Guy şi câţiva dintre oamenii săi apărură pe frontonul zidului de deasupra porţii, siluetele în armuri profilându-se pe cer. Adrian bănui că prefera să rămână acolo sus, decât să coboare pe podul micuţ, căci în mod clar îi făcea o deosebită plăcere să-şi privească duşmanul de sus.

În timp ce Adrian îşi pregătea cea mai bună abordare, unul dintre bărbaţi zise cu o voce puternică:

— Warfield e cel scund, Lord Guy.

Adrian aproape zâmbi. Lui Burgoigne îi plăceau insultele grosolane şi probabil credea că toţi ceilalţi oameni îl invidiau pentru statura zdravănă şi voinicie. Adrian nu era deloc deranjat de faptul că Richard şi Alan erau cu câţiva centimetri mai înalţi decât el, aşa că îi zise amuzat:

— Ai început să-ţi pierzi vederea odată cu vârsta, Guy? Cântările monahale deprinse la o vârstă timpurie îi formaseră o voce care se auzea cu uşurinţă, fără să fie nevoit să ţipe. Sau te lasă memoria?

Guy se încruntă. Vârsta era un subiect mult mai delicat decât înălţimea, iar Adrian era cu vreo doisprezece ani mai tânăr. Strigă:

— Am avut îndoieli dacă să mă încred în onoarea ta, aşa că am decis să continui discuţia de-aici de sus.

Încă o insultă. Încă o dată Adrian i-o întoarse printr-un simplu comentariu:

— Nu aş forţa niciodată un om să facă ceva care-i depăşeşte curajul.

Chiar şi de la distanţă, se putea vedea că Guy se înroşise vizibil de furie. Putea fi acuzat de multe lucruri, dar nu fusese niciodată laş.

Văzându-i expresia, Adrian îşi aminti imediat că nu venise acolo ca să arunce cu insulte. Chiar dacă mintea lui Guy nu era foarte ascuţită, avea totuşi puterea să-i facă rău lui Meriel, şi cu cât s-ar fi înfuriat mai tare, cu atât creştea riscul s-o rănească.

— Să nu mai pierdem timpul, Burgoigne. Ai zis că o ai pe soţia mea. Dovedeşte-o! Demonstrează-mi că e vie şi nevătămată, sau nu mai avem ce discuta.

Expresia lui Guy se relaxă, ştiind că el deţinea controlul asupra situaţiei.

— Mă gândeam eu că o să-mi ceri asta, răspunse el şi făcu semn cuiva de mai jos.

Într-un minut, mai apărură doi oameni pe fronton. Unul era un soldat, care ţinea strâns de braţ o femeie subţirică, legată la ochi şi cu mâinile prinse la spate. Era într-adevăr Meriel – cozile negre împletite îi cădeau pe umeri şi o rochie prea mare flutura în jurul ei.

Lângă el, Alan răsuflă cu zgomot, la fel de uşurat.

Făcându-şi palma streaşină la ochi, Adrian privi în sus, avid să o vadă. Îşi dădu seama că Meriel nu avea mişcările unui om care fusese rănit sau torturat, dar strânse din buze când văzu că fusese legată şi peste ochi şi peste urechi, ca să nu poată vedea sau auzi nimic.

Era o cruzime inutilă din partea lui Guy, iar Adrian o puse în contul bărbatului, ca pe o altă crimă pentru care să-l tragă la răspundere la reglarea de conturi finală.

Guy rosti ceva care nu se auzi, apoi, spre groaza

lui Adrian, paznicul îşi puse mâinile în jurul taliei lui Meriel şi o ridică de pe zid, aşezând-o într-un dintre creneluri. Fiind legată la ochi şi la mâini, abia îşi putea ţine echilibrul, legănându-se între merloane, la un pas să cadă de pe zid.

Adrian îşi concentră privirea spre margine şi făcu un pas involuntar înainte, dar fu oprit de fratele său Richard, care-l prinse de cot.

— Controlează-te, îi zise acesta tăios. Nu poţi face nimic s-o ajuţi, doar i-ai confirma lui Guy că ţii la ea.

În timp ce soldatul o prinse şi-o ţinu pe loc pe Meriel, Adrian îşi redobândi şi el autocontrolul fragil. Îl durea inima întrebându-se dacă nu cumva ea credea că fusese adusă pe zid ca să fie aruncată de acolo şi omorâtă. Dar chiar dacă îi era teamă, n-o arăta deloc. Silueta ei micuţă se ţinea tare contra vântului, cu bărbia ridicată şi cu materialul rochiei fluturând şi biciuindu-i trupul.

Văzu că Richard îl prinsese şi pe Alan, care avusese o reacţie asemănătoare cu a lui. Slavă Domnului că măcar unul dintre ei putea gândi limpede. Adrian zise, ridicând vocea:

— Foarte bine, mi-ai capturat soţia. Ce recompensă vrei pentru ea?

Guy afişă un zâmbet diavolesc, fericit că puterea era în mâinile lui.

— Eşti atât de înnebunit de ideea de a fi proaspăt căsătorit, încât ai plăti oricât?

— Nu voi şti până nu ceri, Burgoigne, zise Adrian, simulând indiferenţa.

Adrian îşi schimbă puţin poziţia. Din fericire, era suficient de inteligent să recunoască principiile negocierii, în ciuda furiei sale.

Paznicul o luă pe Meriel de pe zid şi o escortă

departe de raza lor vizuală. Guy zise, cu o voce plină de răutate:

— La început m-am tot întrebat de ce te-ai căsătorit cu ea, dar am aflat motivul acum câteva zile. E o curviştină tare neastâmpărată, Warfield, voia mereu mai mult. S-ar putea să mă obosească de tot dacă n-o trimit acasă în curând. Începu să râdă răutăcios. Probabil cu tine nu-i aşa – mi-a zis că patul conjugal a fost o mare dezamăgire pentru ea.

Richard scoase un sunet de avertizare, dar nu avea de ce să-şi facă griji. Deşi fusese nevoie de fiecare fărâmă de stăpânire de sine, Adrian nu reacţionă deloc la batjocura celuilalt bărbat. De fapt nu-l deranjase deloc că-i insultase virilitatea, însă gândul că Burgoigne ar fi putut-o viola pe Meriel, poate în mod repetat, era de nesuportat. „Să mă ierte Dumnezeu pentru ce ţi s-a întâmplat, *ma petite",* se gândi Adrian îndurerat.

Zise însă cu totul altceva cu voce tare:

— I-ai diminuat valoarea prin acţiunile tale, Burgoigne, zise puţin plictisit. Acum încetează să mai iroseşti timpul şi zi-mi la ce răscumpărare te-ai gândit.

Acela era momentul pe care îl aşteptase Guy, aşa că nu se grăbi să-i răspundă.

— Vreau Shrewsbury.

Adrian icni, surprins, dar Burgoigne nu terminase.

— Şi vreau şi castelul Warfield. Trase din nou aer în piept, apoi încheie: Şi castelul Montford şi toate proprietăţile aferente.

Adrian îl simţi pe Richard tresărind la auzirea ultimei cerinţe. Ignorând absolut tot, cu excepţia expresiei batjocoritoare a lui Burgoigne, zise:

— Neveste sunt uşor de găsit. Chiar credeai c-o să-ţi dau tot ce am pentru o femeie?

— O, dar nu-ţi cer tot, zise Guy jovial. Ăsta ar fi un gest lipsit de cavalerism din partea unui nobil. Poţi să păstrezi Cheston şi toate celelalte conace pe care le deţii în alte comitate. E mai mult decât ce-aveai la început, acum doisprezece ani. Poate, în timp, vei face iar avere.

Adrian ridică din umeri.

— Sunt dispus să plătesc o răscumpărare mare în aur, ca şi când femeia capturată ar fi un baron, dar eşti nebun să crezi că o să-ţi predau jumătatea mea de Shropshire. Trimite-mi un mesaj când eşti dispus să discutăm serios. Se întoarse şi se îndreptă spre calul său.

Guy strigă furios:

— Vorbesc serios, Warfield. Ai douăzeci şi patru de ore să te gândeşti la ce ţi-am zis. Apoi am să-ţi trimit o bucată din soţia ta, ca dovadă a seriozităţii mele. Poate unul dintre degete. Căzu pe gânduri o clipă, apoi continuă bucuros: Ba nu, unul din sânii ei frumoşi. Te-aş convinge aşa?

Adrian fu cuprins de aceeaşi senzaţie de nelinişte pe care o avusese atunci când Meriel se legăna pe zid. Era o senzaţie care-i alimenta furia fanatică. Dacă Guy ar fi fost jos în acel moment, ar fi fost un om mort.

În schimb, Adrian îi zise, simulând cât de bine putu dezinteresul:

— Mă întorc mâine la aceeaşi oră să văd dacă eşti pregătit să ceri un preţ rezonabil. Pot să-ţi dau mult aur, dar dacă soţia mea e moartă – sau doar desfigurată – nu mai valorează nimic. Ţine minte asta până vorbim din nou.

Încălecă apoi, cu mâinile tremurându-i din cauza emoţiilor suprimate. Dacă l-ar fi lăsat pe Guy să vadă cât de mult însemna Meriel pentru el, totul ar fi fost

pierdut.

Richard şi Alan încălecară şi ei, supăraţi, şi plecară toţi trei, urmaţi de scutieri. Cu excepţia şirului scurt de înjurături al lui Alan, se depărtară în linişte absolută.

Le luă doar câteva minute să ajungă la casa pe care-o transformaseră în sediul lor, fiind cea mai mare din oraş. Cavalerii le lăsară caii scutierilor şi intrară. Richard se duse glonţ către o masă din colţ, unde erau aşezate o carafă şi câteva pahare. Turnă câte puţin în două pahare şi le întinse lui Adrian şi lui Alan.

— M-am gândit că ne-ar prinde bine aşa ceva după discuţia cu Burgoigne, zise el ironic. Haide, beţi. Sunteţi amândoi palizi ca moartea.

Alan se supuse din automatism, aproape înecându-se cu coniacul neaşteptat de tare.

— Doamne sfinte, murmură el, uitându-se la pahar.

Mai luă o înghiţitură. Băutura îi puse din nou sângele în mişcare, dar nu avu nici un efect asupra dispoziţiei sale.

Contele sorbise puţin, apoi se aşezase pe singurul scaun din cameră. Proptise un cot în braţul de lemn al scaunului şi ridicase cealaltă mână – lucru care-i ascundea faţa. Poate că se gândea, sau poate că se lăsase pradă aceleiaşi furii întunecate care îl ameninţase pe Alan.

Vărsându-şi nervii pe Richard, Alan izbucni:

— Ţie ţi-e uşor să nu-ţi pese de ce se întâmplă cu Meriel. De fapt, cred că te-ai bucura ca soţia fratelui tău să fie ucisă. Sau, şi mai bine, să fie întemniţată pentru tot restul vieţii ei, pentru ca el să nu se poată recăsători.

Richard trânti paharul pe masă, cu o strălucire ameninţătoare în ochi, dar înainte să apuce să spună

ceva, se auzi vocea lui Adrian, care făcu încăperea să se cutremure:

— Nu fi un prost afurisit, Alan. Ar trebui să fii recunoscător că cineva gândeşte limpede, spre deosebire de noi doi.

Dându-şi imediat seama de gravitatea insultei pe care o proferase, Alan murmură:

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să spun asta.

După ce Richard se linişti şi dădu din cap în semn că-i acceptase scuzele, Alan mai luă o înghiţitură de coniac, primind cu bucurie arsura pe care-o simţea pe gât.

— Burgoigne e la fel de rău pe cât pare?

— Şi mai rău, zise Adrian fără să ridice privirea.

— Ce sumă eşti dispus să plăteşti, Warfield? întrebă Alan. Oricât de înnebunit ar fi fost de dorinţă sau de sentimentul de vinovăţie, îi venea greu să creadă că Adrian va renunţa la rangul de conte pentru soţia lui.

Cumnatul său nu-i răspunse, ci doar clătină din cap, cu chipul împietrit. Richard oftă şi se aşează pe un taburet.

— O confruntare cu Burgoigne e ca o plimbare pe tăişul unui săbii, când eşti înconjurat din toate părţile de focurile iadului. Dacă Adrian i-ar fi acceptat cererile azi, Guy ar fi putut decide s-o ucidă pe Meriel, ca să-i facă în ciudă, de vreme ce ea înseamnă atât de mult pentru el. Îşi goli paharul şi-l aşează înapoi pe masă. Mă îndoiesc că Guy se aşteaptă să primească tot ce-a cerut azi. Întrebarea importantă e ce i-ar satisface lăcomia în loc de asta... Şi ce-i va face lui Meriel dacă Adrian nu-şi controlează perfect stările ca să-i dea toate răspunsurile potrivite?

— Sfinţi milostivi! şopti Alan. Amintindu-şi de

ameninţarea lui Burgoigne de a o mutila, palmele i se umplură de sudoare rece. M-ar accepta pe mine ca ostatic în schimbul ei?

Adrian vorbi:

— Nu. S-ar putea însă s-o elibereze în schimbul meu. Asta i-ar da şansa pe care-o aşteaptă de ani întregi. Şi s-ar putea să fie cea mai bună soluţie.

— Nu! exclamă Richard. N-o să te laşi la mila lui.

Adrian îşi coborî mâna şi se uită la fratele său.

— Chiar crezi că m-ai putea opri?

Richard îl privi înapoi, iar expresia lui, de obicei plăcută, era încărcată de furie. Deşi îi păsa, fără îndoială, de Meriel, era clar că ţinea şi mai mult la fratele său.

Dacă ar fi fost pus să aleagă, Alan ar fi ales fără nici o ezitare viaţa lui Meriel, dar după acea zi ar fi detestat să vadă orice om căzând în mâinile răzbunătoare ale lui Burgoigne.

Având în vedere ce-ar fi fost dispus să-i facă unui nevinovat, numai Dumnezeu putea şti ce i-ar fi făcut omului pe care-l ura.

— Trebuie să mai existe altă cale, sugeră Alan. Poate regele l-ar putea potoli pe Guy şi l-ar convinge s-o elibereze pe Meriel.

Richard îl privi ironic.

— Ştefan nu prea a ştiut să-şi ţină baronii sub control… tocmai de-asta Anglia a cunoscut zece ani de război. Chiar crezi că şi-ar folosi influenţa care i-a mai rămas ca s-o salveze pe soţia unuia dintre susţinătorii Matildei?

Alan uitase temporar de divergenţele lor politice, care păreau neimportante în acel moment.

— S-ar putea ca asta să nu conteze. Ştefan e un om de onoare, şi chiar şi cei mai aprigi duşmani ai săi

recunosc asta. Dacă voi sunteţi în slujba Matildei, Theobald, lordul meu, nu e. El şi soţia lui ţin foarte mult la Meriel şi au destul de multă influenţă.

Adrian vorbi din nou:

— Chiar şi dacă ne-ar putea ajuta influenţa lor, nu e suficient timp pentru asta. Burgoigne vrea un răspuns satisfăcător mâine. Aşa că n-am de ales – trebuie să ghicesc corect ce-i în mintea lui, sau să încerc altceva. Îşi privi fratele. Crezi că poţi găsi un sătean din Chastain care să cunoască structura interioară a castelului?

— Eu am fost în castel, zise Alan. Bărbaţii întoarseră imediat capetele spre el, surprinşi. Răspunzând la întrebarea implicită, spuse: Nu m-aţi întrebat niciodată. Acum câţiva ani, Lord Theobald a petrecut o noapte cu Burgoigne, iar eu am fost cu el. Strâmbă din nas. Nu l-am văzut deloc pe Lord Guy, altfel mi-aş fi dat seama ce fel de om e. Dar am avut timp să cercetez curtea interioară. Nu poţi şti niciodată când se poate dovedi util să cunoşti apărarea unui castel.

Adrian afişă un zâmbet slab, pentru prima dată de zile întregi.

— Ce cumnat isteţ eşti. Ai descoperit din întâmplare şi unde e temniţa?

Alan dădu să spună că Burgoigne n-ar fi închis o doamnă în temniţă, ca pe un răufăcător de rând, dar apoi se gândi mai bine. S-ar putea să fie exact genul de lucru pe care să-l facă Burgoigne.

— Nu sunt sigur, recunoscu el, fără tragere de inimă. Cred că temniţa ar trebui să fie sub turnul de nord-est, dar n-am văzut-o cu ochii mei.

Contele încuviinţă, cu regret, dar fără să fie surprins. Chiar şi cel mai curios oaspete ar fi fost

precaut când venea vorba de cercetarea colţurilor întunecate ale castelului unui nobil.

— În cazul ăsta, Richard, ar fi bine să afli unde s-au retras sătenii. Îmi pare rău că trebuie să te trimit să le înfrunţi mânia, dar eu plec să explorez puţin.

Părând să ştie ce era în mintea fratelui său, Richard îl privi iute.

— Eşti nebun!

— Poate, zise Adrian calm. Sau poate nu. Ai o idee mai bună?

— Vin cu tine, anunţă Alan.

Adrian îi aruncă un alt zâmbet slab, deşi oarecum fermecător.

— Nu ştiu de ce, dar bănuiam că n-o să scap de tine. Foarte bine, ia-ţi mantia şi haide.

O oră mai târziu, Alan repeta, ca un ecou, afirmaţia lui Richard:

— Eşti nebun.

Soarele de mai devreme fusese înlocuit de o ploaie măruntă. Alături de conte, se folosise de vizibilitatea redusă şi de mantia întunecată, ca să-şi croiască drum pe nevăzute spre un loc de unde să poată vedea clar partea din spate a castelului. Turnul masiv de piatră se înălţa falnic deasupra râului. O faleză foarte abruptă se ridica din apă chiar la baza castelului, iar zidurile se întindeau pe încă vreo şapte metri în sus.

Ignorând comentariul cumnatului său, contele îşi miji ochii să studieze mai bine stânca şi zidul.

— Când ai fost în vizită ai observat cumva ce fel de pază pune Guy pe partea dinspre râu?

Alan încercă să-şi amintească.

— Am impresia că erau doar vreo câteva santinele, şi toate aşezate pe porţiunea dinspre uscat.

— A fost mereu un împieliţat neglijent, şopti Adrian. S-ar putea să fie ceva mai precaut cu noi la uşa lui, dar aş fi surprins ca partea dinspre râu să fie atent supravegheată în seara asta.

— Şi nu va fi supravegheată, pentru că nimeni nu poate ataca pe-acolo, explică Alan exasperat.

— Stânca şi zidul sunt mai abrupte la Warfield, dar am reuşit să mă caţăr, zise contele cu blândeţe.

Pentru moment, cuvintele lui îl reduseră la tăcere pe Alan. Se gândi că Lord Adrian ar fi fost cu adevărat de folos în capturarea şoimilor.

— Te-ai căţărat la Warfield noaptea, pe timp de ploaie, cu stânca şi zidul ude şi cu vântul bătând atât de tare?

— Nu pe ploaie, recunoscu contele, dar aici ar trebui să fie mai uşor. Nu-i la fel de abrupt şi sunt mai multe prize.

Alan se uită din nou neîncrezător la prăpastie. Dacă o asemenea căţărare i se părea lui Lord Adrian uşoară, cu siguranţă era nebun.

— Cu ce-o s-o ajuţi pe Meriel dacă mori?

Orice urmă de amuzament dispăru de pe chipul contelui.

— Chiar crezi c-aş mai putea să trăiesc dacă Burgoigne o ucide pe Meriel?

Strălucirea periculoasă din ochii lui cenuşii reduse la tăcere orice comentariu care i-ar fi trecut prin minte lui Alan. Pentru prima dată, se gândi că poate cumnatul său ar fi fost cu adevărat dispus să renunţe la titlul de conte în schimbul vieţii soţiei sale. Dar iadul situaţiei lor actuale consta în faptul că şi asta ar fi putut fi insuficient ca s-o salveze.

Alan îşi întoarse din nou privirea spre castel. Deşi nu era la fel de impunător ca Warfield, era totuşi destul

de amenințător. Ignorând fiorii care-i traversau șira spinării, zise:

— Dacă te duci în seara asta, vin cu tine.

Lord Adrian își arcui sprâncenele blonde.

— Tu ești suficient de nebun să înfrunți pericolul prăpastiei în ploaie și pe întuneric? N-am crezut c-o să mergi chiar atât de departe cu ideea asta de a fi umbra mea.

— Nu sunt sigur c-aș putea urca pe-aici nici pe lumină, darămite pe întuneric, dar dacă ajungi sus, poți să-mi trimiți o frânghie, zise Alan, ignorând ironia celuilalt bărbat. Sunt șanse mai mari s-o scoți pe Meriel în siguranță de-acolo dacă ai pe cineva să-ți păzească spatele.

O strălucire răutăcioasă apăru în ochii contelui.

— Nu vei ceda tentației de a-mi înfige chiar tu un cuțit în spate?

Alan simți că se înroșește. La un moment dat, ostilitatea sa față de conte dispăruse, probabil datorită devotamentului inconfundabil pe care Lord Adrian îl demonstra față de Meriel. Nefiind însă gata să recunoască asta, zise scurt:

— Voi amâna această plăcere până o vom elibera pe sora mea.

Cu un zâmbet ușor în colțul gurii, Lord Adrian se abținu cu înțelepciune să răspundă provocării. În schimb, continuă să studieze înălțimile periculoase pe care avea de gând să le escaladeze în acea noapte.

capitolul 20

„Păcat că nopțile sunt atât de scurte în această perioadă a anului”, se gândi Adrian. Aveau să înceapă târziu, pentru ca toată lumea din castel să fie

adormită, şi nu vor avea la dispoziţie decât câteva ore de întuneric total, înainte de ivirea zorilor. Căţărarea avea să dureze ceva timp şi mai era nevoie de un răgaz pentru a descoperi unde era întemniţată Meriel. Dacă fusese închisă la nivelul superior al turnului era imposibil de ajuns la ea.

Îşi trase o glugă neagră pe cap ca să-şi acopere părul strălucitor, evitând astfel să atragă atenţia în vreun fel. Din aceleaşi motive îşi mânjise faţa cu noroi, căutând un ton neutru – nici prea închis, nici prea deschis. I-ar fi fost imposibil să escaladeze stânca îmbrăcat în armură, aşa că-şi puse un bluzon de piele căptuşită, care l-ar fi şi protejat puţin, în caz că dădea de necazuri. Luă cu el o funie lungă de cânepă, pe care şi-o aşeză în bandulieră. Asta îi îngreuna căţărarea, dar nu avea de ales.

Richard îşi folosise limba aurită ca să-i convingă pe localnici că Lord Adrian nu intenţiona să se folosească de ei în modul josnic în care o făcea Lord Guy. În speranţa că şi-ar fi putut salva casele dacă erau cooperanţi, doi oameni se oferiră să-l ajute. Una era o spălătoreasă tânără care obişnuia să lucreze în castel. Venise să-şi viziteze familia, când podul se ridicase şi-o lăsase afară.

Alan şi fata munciseră ore întregi, încercând să schiţeze în cărbune un plan al castelului. Fata le arătase locaţia exactă a temniţei, dar şi alte locuri unde putea fi ţinută prizonieră Meriel. Le indicase şi locurile în care se găseau de obicei paznicii. Cunoştea foarte bine toate cotloanele şi ascunzătorile castelului. Adrian suspecta că le descoperise în timp ce căuta locuri în care să se bucure de intimitate alături de diverşi soldaţi. Slavă Domnului pentru vitalitatea englezească nativă.

Celălalt om era pescar – se oferise să-i ducă în barca lui până la baza falezei şi să-i aştepte acolo, pentru ca apoi să-i aducă în siguranţă la mal. Adrian avusese îndoieli că omul era de încredere, până când Richard îl trăsese deoparte şi-i spusese că Burgoigne o violase pe fiica acestuia. După aceea, Adrian îi acceptă ajutorul fără să mai fie suspicios.

Richard urmărise pregătirile cu o mină rezervată şi tăcut. Adrian îşi fixă sabia la cingătoare, apoi îi zise fratelui său:

— Dacă se întâmplă ceva, să ştii că Matilda şi fiul ei te-au acceptat ca moştenitor al titlului şi al proprietăţilor mele. Probabil vei fi nevoit să te lupţi cu unii dintre oamenii lui Ştefan pentru dreptul de-a le păstra, dar ştiu că te vei descurca.

— Întoarce-te şi poartă-ţi singur lupta, izbucni Richard.

Adrian îi înţelegea prea bine sentimentele. Din întreaga familie, doar ei mai rămăseseră – şi nici unul nu era dispus să renunţe cu uşurinţă la un frate.

În ciuda îngrijorării sale, Richard nu încercă să-şi convingă fratele să renunţe. Nu era ca şi când ar fi încercat acel plan nebunesc doar de dragul de-a o face. Acea operaţiune de salvare riscantă reprezenta cea mai bună cale de-a o elibera pe Meriel de Guy înainte să fie grav rănită sau chiar ucisă. Iar Adrian nu putea să nu se ducă, la fel cum nu se putea opri din respirat. Dar astfel de lucruri nu se spuneau. Adrian întrebă încet:

— Alan, vrei să-l mai rogi pe Richard să facă ceva?

Alan de Vere, îmbrăcat aproape la fel ca Adrian, ridică din umeri.

— Avonleigh îi va reveni din nou lui Lord Theobald. Poţi trimite obiectele personale fratelui meu William la

Beaulaine, Wiltshire. Fă tot ce poţi pentru Meriel.

Adrian ştia că acel ultim comentariu nu era necesar, căci Richard avea să facă tot posibilul s-o elibereze pe Meriel. Dacă Adrian murea, probabil că ea n-ar fi mai reprezentat nici un interes pentru Guy şi ar fi eliberat-o contra unei sume modice. Sau cel puţin aşa spera Adrian.

Când Adrian şi Alan erau pe punctul de-a părăsi casa, Richard îşi îmbrăţişă rapid fratele şi zise cu asprime:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă, bastard nebun ce eşti.

Adrian îl lovi uşor pe umăr.

— Eu sunt nebunul, şi tu bastardul, ai uitat?

Cu tact, Alan se prefăcu a nu le observa gesturile, căci ritualurile familiale erau adesea tainice.

Era o vreme umedă, undeva între burniţă şi ceaţă: nu prea bună pentru căţărări, dar excelentă pentru camuflaj. Adrian şi Alan părăsiră satul şi-şi croiră drum prin jurul castelului, către locul din amonte, unde-i aştepta pescarul Turbet.

Călătoria fu scurtă, iar curentul suficient de puternic ca să poarte singur barca mică până la castel, fără ajutorul vâslelor, care s-ar fi auzit în apă. Turbet îi coborî pe o porţiune mică de plajă stâncoasă, de la baza falezei, apoi lăsă barca să plutească puţin mai departe, ascunzând-o sub o salcie, care crescuse întinzându-şi ramurile deasupra râului.

Întrucât îşi făcuseră planul de mai devreme, nu mai fu nevoie să zică nici unul nimic.

Adrian îşi scoase mantia, apoi şi cizmele – avea priză mai bună cu degetele de la picioare goale, decât cu încălţări din piele. Îi lăsă lui Alan şi sabia, dar îşi luă cu el pumnalul, în caz că îl aştepta cineva când

ajungea sus.

Nu mai rămase altceva de făcut decât să înceapă căţărarea. Prima parte a urcării fu destul de uşoară – faleza era din stâncă şi pământ, astfel că găsi numeroase prize. Apoi urmă însă stânca abruptă, formată din bucăţi întinse şi netede de piatră, şi nu prea avea de ce să se prindă.

Lumea lui Adrian se reduse la concentrarea aprigă şi constantă de care avea nevoie ca să se poată căţăra. Îndepărtă chiar şi gândul că Meriel se afla undeva înăuntru, pentru că în acel moment asta nu avea nici o importanţă. Realitatea era reprezentată doar de întinderea unei mâini pe suprafaţa aspră, până când degetele iscoditoare găseau o crăpătură îngustă, de tremurul muşchilor de la umeri, nevoiţi să susţină întreaga greutate a corpului, de senzaţia pietrei ude şi aspre, lipite pe obraz. Sau de schimbarea rapidă a greutăţii corpului, imediat ce piciorul găsea un sprijin, de necesitatea retragerii imediate dacă vreo bucată nu rezista şi se rupea.

Escaladase deja trei sferturi din stâncă, când o margine fragilă se sfărâmă, devenind o avalanşă de pietriş, după ce Adrian îşi proptise deja greutate în ea. Fără să mai poată menţine priza pe piatra umedă, degetele i se desfăcură şi începu să alunece pe stâncă. Era la un pas distanţă de dezastru, când îşi răsuci corpul ca un acrobat şi se folosi de micul sprijin pe care-l avea, ca să se arunce într-o parte, spre o mică tufă răvăşită care reuşise să crească printr-o crăpătură. Abia reuşi să se prindă de crengile subţiri. Tufa începu imediat să se rupă, dar rezistă suficient cât el să găsească un sprijin mai bun.

O avalanşă de pietricele alunecă pe stâncă. Adrian rămase agăţat acolo un minut lung, tremurând ca

reacţie la faptul că aproape căzuse, gândindu-se că, dacă ar fi fost cineva sus, cu siguranţă i-ar fi auzit inima bătând. În ciuda frigului, transpirase la fel de tare ca după o oră de antrenament cu sabia.

Continuă apoi ascensiunea laborioasă. Se retrase de două ori, căci nu mai găsi de ce să se ajute şi fu nevoit să caute alt traseu. Dar în cele din urmă – oare cât îi luase? Cât timp preţios irosise? –, atinse marginea îngustă a stâncii, de unde începea zidul castelului.

După ce ajunse pe terenul acoperit de iarbă, Adrian se odihni câteva minute, ca să-şi lase muşchii să se relaxeze după atâta încordare, ştiind în acelaşi timp că cea mai grea partea a căţărării abia atunci urma.

Simţind că pierde timp preţios, se ridică în picioare. Studie în tăcere lăţimea lespezii. Nu înconjura complet castelul, ci se întindea doar pe partea dinspre râu. Fără îndoială, oamenii din castel o considerau inaccesibilă şi de aceea nu tăiaseră nici copăcelul robust pe care-l văzuse de mai devreme în acea după-amiază. O neglijenţă din partea lui Burgoigne.

Desfăşură frânghia, legă un capăt de trunchiul copacului şi-i testă rezistenţa. Se aplecase puţin, dar rezistase, aşa că decise că era suficient de puternic să poată susţine greutatea lui Alan. Imită încet strigătul unui bâtlan de stuf, o pasăre de apă mai activă noaptea decât majoritatea.

Adrian se îndoia că ar fi păcălit un bâtlan adevărat, dar o clipă mai târziu auzi un ecou de jos, aşa că aruncă frânghia, tresărind din cauza zgomotului pe care-l făcea funia de cânepă, alunecând pe piatră.

Funia se cutremură, când Alan legă de ea un pachet care conţinea săbiile, pelerinele şi cizmele lui

Adrian. Alan trase de două ori după ce prinse bine pachetul, iar Adrian ridică uşor frânghia, recunoscător că nu se agăţase pe drum. Desprinse obiectele şi aruncă frânghia înapoi jos. Fratele lui Meriel avu nevoie de zece minute să urce stânca, cu un capăt înfăşurat în jurul taliei, pentru siguranţă, şi cu muşchii braţelor şi ai umerilor încordaţi de la efort.

După ce ajunse şi el sus, Adrian dezlegă frânghia, făcând-o din nou colac şi trăgându-l peste cap, în bandulieră. Fără să piardă timpul cu vorbe, Alan îşi lipi braţele de perete, iar cumnatul său îl folosi pe post de scară, ca să pornească cu un avans de doi metri. Începu apoi procesul anevoios al căţărării pe zid. Lordul de Chastain care construise acea secţiune a castelului cu siguranţă se zgârcise la plata constructorilor, pentru că zidăria era nefinisată. În unele locuri, mortarul se fărâmiţase – întreţinerea fusese la fel de proastă ca şi zidăria.

Cu toate acestea, degetele de la mâini şi de la picioare îi alunecau, se frângeau şi sângerau pe piatra rece. Ştia că aceea era cea mai dificilă căţărare din viaţa lui. După ce ajunse sus, nici el nu era foarte sigur cum reuşise, însă era foarte probabil să fi avut parte de intervenţia divină.

Se prinse cu degetele de marginea de sus a zidului şi răsuflă uşurat. Dar se dovedi a fi o destindere prematură. Înainte să apuce să se ridice pe creneluri, auzi zgomotul unor paşi. Se părea că se terminase intervenţia divină şi fusese lăsat din nou să se descurce singur.

Adrian rămase agăţat de perete, cu faţa lipită de piatră şi cu toată greutatea corpului susţinută în mâini. În timp ce avea impresia că acele clipe durau o eternitate, îşi ocupă timpul rugându-se ca paznicul să

nu-i observe degetele agăţate pe zid şi să nu-şi aleagă chiar acel loc ca să se uite în jos la râu. Avu noroc. Bărbatul trecuse alene şi nu observase nimic, fără îndoială gândindu-se că făcea turul degeaba, că nimeni n-ar fi fost suficient de nebun încât să încerce să atace castelul pe acea parte.

Adrian ar fi preferat să aştepte ca paznicul să se îndepărteze mai mult, dar avea degetele amorţite şi putea aluneca în orice clipă, aşa că se ridică pe zid. Rămase acolo ghemuit o clipă, ascultând şi privind, dar nu văzu nici un semn de pericol. După harta făcută de spălătoreasă, ar fi trebuit să se afle deasupra cocinii de porci şi, judecând după miros, avusese dreptate.

Coborî pe fronton. Rămase cât mai jos, ca să nu i se observe silueta pe cerul nopţii. Îi aruncă frânghia lui Alan şi repetară manevra de mai devreme, doar că de data asta ancoră frânghia de un merlon, nu de un copac, cum făcuse prima dată.

În vreme ce aştepta, Adrian îşi puse cizmele, sabia şi mantia şi-şi şterse pământul de pe faţă, ca să nu pară suspicios în castel. După ce ajunse şi Alan sus şi-şi puse mantia, îşi croiră drum spre cele mai apropiate scări, rămânând cât mai jos, ca să nu fie văzuţi. Lăsară frânghia legată de merlon, căci oricum nu se vedea datorită umbrelor. Era o şansă mică să fie descoperită, dar o probabilitate şi mai mare să aibă nevoie de ea ca să scape în grabă.

Odată ajunşi pe pământ, îşi scoaseră glugile şi merseră drepţi, ca şi când ar fi avut tot dreptul să se afle în curtea interioară. Pentru că ştia castelul, Alan o luă în faţă.

Când ajunseră în faţa grajdurilor, o uşă scârţâi şi un om trecu agale prin faţa lor. Alan ridică mâna, făcând un gest vag de salut. Omul răspunse cu acelaşi

gest, apoi se întoarse şi se uşură pe perete, complet lipsit de orice curiozitate.

Simţurile lui Adrian se ascuţiră la maximum, declanşând vigilenţa pe care-o aducea mereu o situaţie primejdioasă, dar nu era nici un semn de pericol sau că cineva le-ar fi detectat intruziunea. Cu un entuziasm crescând, se întreba dacă vor reuşi să-şi îndeplinească misiunea cu succes.

Se obligă să rămână calm. Escaladarea zidului fusese cea mai grea parte, din punct de vedere fizic, însă cea mai riscantă parte era localizarea lui Meriel.

*

Paznicul privea lung spre cer. Trecuse burniţa, şi cerul era mult mai luminos. În curând îşi termina tura, slavă sfinţilor, şi putea să mănânce şi să doarmă. Patrula prin spatele castelului era o pierdere de timp. Dacă ar fi fost postat deasupra porţii principale, sau chiar deasupra porţii din spate, ar fi simţit că face ceva util – dar aşa ar fi preferat să-şi petreacă noaptea alintând noua slujnică de la bucătărie.

Fără îndoială Lord Guy era agitat din cauza faptului că celălalt conte îşi făcuse tabăra în sat, dar până în acel moment nu existase nici o luptă, nici măcar un schimb de săgeţi. Totuşi, era posibil să se dezlănţuie tot iadul dacă celălalt conte nu-şi primea soţia înapoi cât de curând. Era o fată micuţă şi blândă, dar din păcate căzuse la mijloc, ca un os între doi câini.

Un singur câine era mai mult decât suficient, doar se ştia cum o mestecase Lord Guy pe buna lor Lady Cecily.

Paznicul se sprijini de un merlon şi privi în jos. Ceaţa se ridicase suficient cât să poată vedea râului.

Era o priveliște foarte liniștită la acea oră din noapte, când toți bunii creștini dormeau deja. Totuși, începea curând treaba la bucătărie, și până-și termina el tura, pâinea era deja gata, proaspătă și caldă.

Se ridică, nerăbdător. Imediat, genunchiul i se atinse de o ridicătură mai moale decât merlonul de piatră. O atinse curios, apoi îi îngheță sângele în vine, recunoscând textura inconfundabilă a unei funii de cânepă.

Se aplecă peste creneluri și văzu că o frânghie atârna până la marginea îngustă de jos. Pe intestinele blocate ale lui Hristos, cineva ori intrase, ori ieșise din castel. Dacă fugise cineva, nu era așa de grav, dar dacă intrase vreunul dintre oamenii contelui Adrian, poate chiar în acel moment deschidea porțile ca să intre și ceilalți.

Chiar și dacă nu le reușea planul, paznicul, care nu fusese suficient de atent, cu siguranță urma să aibă parte de o moarte lentă și foarte neplăcută. Ar fi fost inutil să-i spună lui Lord Guy că era prea mult zid de apărat, pentru un singur om, mai ales dacă acesta era cuprins de vreuna dintre furiile sale.

Alergând cât îl țineau picioarele de om de vârstă mijlocie, bărbatul avertiză gardienii de la ambele porți să aibă grijă la un posibil atac din interior. Merse apoi să-l trezească pe șeful gărzilor, cu informația nedorită că era posibil să fi pătruns un inamic în castel.

Ușa de la baza turnului de nord-est se deschise cu un scârțâit îngrozitor. Ba mai rău, intrând, Alan se împiedică de un om care dormea în vestibulul mic. Acesta înjură, pe jumătate treaz, dar se culcă la loc după ce Alan mormăi cu asprime o scuză.

Spălătoreasa nu-i avertizase că era posibil să fi fost

cineva acolo, dar castelul ridicase podul cât zilierii se aflau încă înăuntru, aşa că probabil lucrătorii se culcaseră pe unde apucaseră.

Croindu-şi drum pe pipăite prin întunericul adânc şi apăsător, descoperiră scara care ducea la nivelul inferior. Se opriră, după ce coborâseră pe multe scări în spirală, iar Alan lovi o cremene cu sabia, ca să aprindă lumânarea pe care-o aveau. Se mişcară mai repede pe lumină, şi-n câteva minute se treziră în faţa magaziei, despre care spălătoreasa le spusese că mai era uneori folosită pentru a ţine prizonieri. Uşa era încuiată. Cei doi bărbaţi se priviră, întrebându-se dacă nu cumva Meriel se afla înăuntru. Se auzi apoi o tuse adâncă, inconfundabil bărbătească, de dincolo de uşă. Şi Meriel ar fi putut fi înăuntru, dar punându-se de acord fără cuvinte, începură amândoi să caute scara mai mică, ce ducea spre temniţă.

Şeful gărzilor de la Chastain dormea mereu cu tunica din zale pregătită, ca să se poată îmbrăca imediat – ceea ce şi făcu, când străjerul îl trezi. Legându-şi sabia, îi ordonă ostaşului să anunţe imediat ceilalţi soldaţi să înceapă să scotocească prin castel. Merse apoi personal să-l trezească pe Lord Guy, care ar fi iertat mai degrabă o alarmă falsă decât să nu fi fost anunţat de riscul unor posibili intruşi.

La flacăra lumânării de veghe se vedea cum contesa dormea cât putea de departe de soţul ei. Căpitanul, un om aflat de mult în slujba familiei Chastain, preferă să nu se gândească la asta. Îl scutură de umăr, iar Lord Guy se trezi imediat.

— S-a descoperit o frânghie legată de unul dintre merloanele aflate deasupra râului, zise el scurt. S-ar

putea să fi pătruns în castel unul sau mai mulţi oameni. Paznicii de la porţi au fost alertaţi, iar soldaţii, trimişi să caute prin castel.

Guy îşi aruncă picioarele peste marginea patului.

— E Lord Adrian, exclamă el, cu o expresie exaltată pe chip. Asigură-te că s-a trezit Sir Vincent, va vrea cu siguranţă să asiste la execuţie.

— Da, trebuie să fie unul dintre oamenii lui Warfield, aprobă căpitanul.

— Nu, e însuşi Warfield. Prostul a venit să-şi ia nevasta, o simt. Contele îşi lovi soţia în umăr, ca să se asigure că se trezise: Ajută-mă să-mi pun cămaşa de zale. De data asta am să-l omor, aşa cum tot aştept de doisprezece ani.

Speriată şi făcând ochii mari, Lady Cecily îşi ajută soţul să îmbrace armura. Lord Guy plecă apoi cu şeful gărzilor ca să-i găsească şi să-i ucidă pe intruşi.

— Vreau să ştie toată lumea din Shropshire că ne-am căsătorit, zise el trăgând de frânghia clopotului.

În timp ce bătea clopotul Marele Tom, ea râsese şi trăsese de frânghia Micuţei Nell, al cărei clinchet de soprană îndulcea sunetul glorios al celebrării. Simţise bucurie absolută, dragoste absolută, siguranţă absolută.

Meriel se trezi brusc din somn, cu clopotele încă răsunându-i în minte. Nu, nu erau clopotele. O voce familiară, îndrăgită, îi striga numele:

— Meriel, se auzi o şoaptă precaută, eşti acolo?

— Alan? icni ea neîncrezătoare, aproape sigură că era un vis.

Privi în sus şi văzu prin trapa deschisă o lumină pâlpâind.

— Mulţumesc, Doamne, zise el, încântat, dar tot în linişte. Dă-te la o parte să cobor scara.

Se dădu, şi într-o clipă scara fu coborâtă în temniţă.

— Ai nevoie de ajutor să urci?

Înainte ca Alan să-şi termine întrebarea, Meriel urcase deja la jumătatea drumului, fără să privească în urmă. Alan o ridică de pe ultimele trepte, strângând-o tare în braţe.

Pe jumătate râzând şi pe jumătate plângând, Meriel îl îmbrăţişă şi ea, cu ochii plini de lacrimi.

— Cum m-ai găsit? Şi cum Dumnezeu ai reuşit să intri?

— E o poveste lungă, îi răspunse Alan. Şi trebuie să aşteptţi până ieşim.

Alan îi dădu drumul, iar Meriel se grăbi spre uşă, dar apoi se opri, gemând îngrozită. La început crezuse că silueta întunecată din spatele lumânării era un soldat din Chastain, care încerca să-i oprească. Apoi îl recunoscu. Chiar şi cu părul auriu acoperit, Adrian de Warfield era inconfundabil. Flacăra lumânării juca pe trăsăturile feţei lui elegante, şi-n ochii lui cenuşii de gheaţă se reflectau flăcări gemene. Contele de Shropshire venise să-şi revendice proprietatea. Soţul ei o privea, cu chipul lipsit de expresie.

— N-o să-ţi fac nici un rău, *ma petite,* zise el atât de încet, încât abia îi putu auzi cuvintele.

Avea chipul rece al torţionarului ei şi vocea blândă a iubitului ei. Meriel rămase paralizată, sfâşiată între teamă, dorinţă şi confuzie. Văzându-i reacţia, expresia de pe chipul lui Adrian deveni şi mai rece. Alan rupse tăcerea şi-o luă de umeri, cu un gest încurajator.

— Lord Adrian a escaladat stânca din spatele castelului. Dar trebuie să plecăm, până nu se

luminează şi mai tare. Poftim, pune-ţi asta.

Îi dădu o mantie băieţească cu glugă, din lână, ţesută grosolan. Alan avea dreptate, nu era timp de pierdut. Meriel îşi puse mantia, apoi îl urmă pe conte în sus pe scara în spiralã, cu fratele ei în spate. În timp ce urcau, privea fix partea din spate a mantiei soţului ei, care îi flutura pe umeri şi se învârtejea din cauza curentului de pe scări. I se părea foarte straniu că putea descrie în detaliu corpul suplu de sub ţesătura întunecată, dar nu putea spune nimic despre sufletul său.

La etajul următor, Meriel privi îndurerată magazia de care trecură rapid. Ar fi durat prea mult să forţeze încuietoarea, să scoată cincisprezece oameni şi apoi să coboare toţi pe frânghie. Probabil oamenii în vârstă nici n-ar fi putut coborî astfel, şi, dacă ar încercat, ar fi pus în pericol viaţa fratelui şi a soţului său, şi implicit pe a ei. Chiar şi aşa, se simţi ca o trădătoare pentru că-i lăsa în urmă pe Benjamin, pe Sara şi pe toţi ai lor.

Urcară şi pe a doua scară, apoi, înainte să ajungă sus, Adrian îi întinse palma şi-i şopti:

— Ia-mă de mână.

După ce ea îi prinse mâna cu ezitare, el stinse lumânarea. În întunericul apăsător, mâna lui era cea mai convingătoare realitate – era caldă şi puternică şi o conducea pe ultimele trepte. Îşi interzise să se gândească mai departe de-atât. Mai bine se prefăcea că Alan era cel care o conducea. Nu era momentul potrivit să-şi facă griji pentru ce-ar fi aşteptat, pe viitor, Lord Adrian de la soţia lui.

Ajunşi la capătul scărilor, îşi croiră în linişte drum spre uşă. Meriel simţi că era cel puţin un om care dormea acolo, dar nu se trezi şi nu avu loc nici un incident. Adrian îi dădu drumul la mână şi deschise

uşa, care se legănă cu un scârţâit amenințător.

Încă nu răsăriseră zorii, aşadar era suficientă lumină pentru desluşirea unei strângeri de mână, dar nu şi a unui chip. Oamenii deja lucrau în bucătărie şi în curând avea să se trezească tot castelul. Adrian o luă spre stânga şi trecură repede, în şir indian, de-a lungul peretelui turnului. Trecură de un colţ, şi Meriel văzu focurile iadului gonind spre ei.

capitolul 21

După plecarea soţului ei, Cecily se îmbrăcă. Era convinsă până-n măduva oaselor că acea vrăjmăşie veche dintre Warfield şi Burgoigne era pe cale să se încheie. Era incredibil că Warfield se căţărase pe ziduri şi intrase în castel, în încercarea nebunească, sortită eşecului, de a-şi salva soţia. Cu toate astea, ea credea că presupunea lui Guy fusese corectă.

Se spunea despre Warfield că era neînfricat. Probabil crezuse că nici unul dintre oamenii săi nu ţinea suficient de mult la viaţa soţiei lui, aşa că venise el însuşi. Cu o durere în suflet echivalentă unei lovituri de cuţit, Cecily se întrebă cum era să ai un soţ atât de iubitor. Apoi respinse gândul, fără milă. Warfield urma să moară într-un mod sângeros, ca urmare a devotamentului său, iar ea nu putea face nimic să prevină asta. Dar poate va reuşi să facă altceva.

Cecily chemă doi slujitori cu torţe, ieşi afară şi începu să urce scara care ducea sus pe zid. De acolo va putea vedea tot ce întâmpla în curtea interioară. Cea mai apropiată scară era cea de lângă turnul porţii principale. Se opri o clipă când ajunse sus, auzind, dincolo de ziduri, sunetul unor cai nerăbdători.

Privi în întuneric şi desluşi un grup mare de oameni

de partea cealaltă a şanţului. Erau trupele lui Warfield care aşteptau, avându-l probabil în frunte pe Richard FitzHugh, fratele contelui. Oare aştepta ca fratele său să deschidă porţile ca să poată intra? Cecily se gândi puţin, apoi clătină din cap. O bătălie în interiorul castelului ar fi pus în pericol vieţile tuturor, inclusiv pe-a lui Lady Meriel – tocmai de aceea Warfield încercase să o elibereze în linişte. Cel mai probabil, FitzHugh era acolo sperând să poată face ceva.

Ei bine, nu putea face nimic ca să-şi salveze fratele. Dar poate nu avea să-i mai pară atât de rău de moartea lui Warfield dacă devenea el însuşi moştenitorul averii sale. Fără să se mai gândească la el, merse repede de-a lungul frontonului, căutând o poziţie din care să poată vedea bine partea dinspre râu a curţii interioare.

Poate că intervenţia ei o va putea salva pe soţia lui Warfield, după ce acesta din urmă era capturat. Deşi nu o cunoştea prea bine pe Lady Meriel, tânăra fragilă devenise un simbol vital. Dacă ea putea fi salvată, poate undeva, cândva, va exista o salvare şi pentru Cecily.

Adrian încremeni când văzu soldaţii cu torţe coborând pe scările zidurilor. Prezenţa intruşilor fusese cumva descoperită, şi-n acel moment erau blocaţi ca nişte şobolani într-un butoi. Era deja destulă lumină ca să se distingă figurile oamenilor, iar soldaţii începură să urle triumfător, după ce depistară prada.

Poate că erau blocaţi, dar nu fuseseră încă prinşi.

— Înapoi pe aici, porunci el.

Tocmai trecuseră de un loc unde turnul, zidurile şi încă o clădire de piatră se întâlneau, formând o alee nevăzută. După ce ajunseră acolo, Adrian şi Alan îşi

scoaseră săbiile şi pumnalele şi se aşezară umăr la umăr, pregătiţi de luptă.

— Meriel, treci în spatele nostru şi stai acolo, îi ordonă Adrian.

Se supuse în tăcere. Aleea era suficient de lată încât cei doi să poată lupta umăr la umăr, dar şi suficient de îngustă încât să facă imposibilă trecerea unui număr mare de oameni – cel puţin o vreme, până la epuizare, prima greşeală, sau până când îi omorau arcaşii.

Bătând din picioare, cu armurile zăngănind şi cu torţe aprinse în spatele lor, vreo şase oameni se înghesuiră la gura aleii. Se opriră şi mai zgomotos, la un pas să fie străpunşi de săbiile de oţel care îi aşteptau. Soldaţii se retraseră temporar, ca să discute strategia şi ce şanse aveau.

Înainte să apuce să facă vreo mişcare, apăru un alt grup de soldaţi, conduşi de însuşi Guy de Burgoigne. Complet îmbrăcat în armură, cu mistreţul albastru rânjind provocator de pe scut şi cămaşa de zale, era o siluetă terifiantă. Chiar şi umbra i se multiplicase în mod grotesc, din cauza a vreo şase torţe. Burgoigne se opri şi-l privi pe Adrian.

— Deci… pufni el, cu o voce plină de satisfacţie. Ne întâlnim în sfârşit. Îţi stă-n caracter să te înmoi din pricina unei femei, Warfield. Slăbiciunea asta te va costa viaţa.

— O să te coste pe tine câteva vieţi dacă încerci să ne iei cu forţa, răspunse Adrian, căutând frenetic în minte o soluţie. O moarte rapidă în luptă era de departe de preferat decât să ajungă la mila lui Guy. Dar, oricum, ar fi fost un om mort. Hotărând că ar merita să se predea, dacă aşa ar fi putut cumpăra libertatea lui Meriel şi a Alan, zise: Dacă juri să-i

eliberezi pe soţia mea şi pe fratele ei, o să mă predau chiar acum.

— Nu, Warfield, nu vreau să te predai, zise Guy încet, scoţându-şi sabia. Nu-mi voi nega plăcerea de a te ucide chiar eu. Din cauza coifului, nu i se vedea expresia feţei, dar vocea lui era inconfundabil de exaltată. Vreau să ne luptăm până la moarte. Poate, după ce-ţi voi da oasele de mâncare la corbi, voi fi suficient de binedispus ca să-ţi eliberez tovarăşii.

— Cu siguranţă o să fie o luptă nemaipomenit de corectă, din moment ce tu porţi armură, iar eu nu, zise Adrian ironic.

Viaţa lui era pierdută indiferent de rezultat. Chiar şi dacă l-ar fi omorât pe Guy, probabil soldaţii de la Chastain aveau să se răzbune imediat. Dar Burgoigne promisese pe jumătate că-i va elibera pe Meriel şi Alan, aşa că aveau şanse mari de supravieţuire. Mai ales că va fi mai uşor – şi mult mai sigur – să-l elibereze pe Alan, decât să încerce să-l omoare.

— Aşa să fie, luptă până la moarte. Cumnatul meu nu va interveni, dacă nu intervin nici oamenii tăi.

Sir Vincent de Laon, care stătea în spatele lui Burgoigne, făcu un semn oamenilor să se retragă. Se formă rapid un semicerc în capătul aleii. Purtătorii de torţe se aşezară la distanţă în jurul marginii, ca să lumineze mai bine, de vreme ce în curte era încă prea întuneric ca să se poată vedea clar.

Adrian privi spre Alan, care ridicase sabia, salutându-l crispat.

— Într-un mod ciudat, a fost o plăcere să te cunosc, Warfield! Noroc.

Cu un zâmbet slab, Adrian încuviinţă din cap, mulţumindu-i, apoi o privi pe Meriel – îl durea sufletul că era posibil să fie ultima dată când o vedea. Era o

siluetă subţire şi încordată, o umbră printre umbre, cu chipul nevăzut. Îi spuse încet:

— Îmi pare rău, *ma petite,* că te-am implicat în asta. Poţi să mă ierţi?

Ea ridică din umeri.

— N-ai fi fost aici, înfruntând moartea, dacă n-aş fi fost eu. Aşa că probabil s-a echilibrat balanţa şi nu mai e nevoie să mă ierţi. Vocea ei era plină de o durere blândă, dar nu şi de amărăciune: Suntem cu toţii în mâinile lui Dumnezeu. Fie ca El să te aibă în pază!

Adrian nu se aşteptase la o asemenea iertare din partea ei. Se întoarse înapoi spre arenă, vârând temporar armele în teacă, dând să-şi scoată mantia. Dar imediat ce întinse mâna spre bijuteria care-i fixa veşmântul, Alan scoase un strigăt de avertizare.

Adrian ridică privirea şi-l văzu pe Guy alergând din capătul opus, cu sabia întinsă, ignorând în mod ostentativ regula conform căreia lupta trebuia să înceapă doar după ce ambele părţi erau gata. Pe de altă parte, acea înfruntare nu era nici pe departe o luptă pentru dreptate obişnuită. Adrian abia avu timp să se dea la o parte, că sabia lui Guy îi sfâşie mantia şi bluzonul, zdrelindu-l într-o parte, dar fără să-i fi dat sângele.

Tăişul se prinse între faldurile mantiei, iar Burgoigne se clătină pe picioare. Adrian se roti, eliberându-se de mantie, apoi trase de ea suficient de tare încât să-şi dezechilibreze adversarul. Pământul era încă umed de la burniţa de peste noapte şi Guy căzu, neîndemânatic, într-un genunchi. Până se ridică, Adrian îşi scosese deja sabia şi pumnalul, pe deplin pregătit.

— Trimite după preot, Guy, zise cu o voce joasă şi ameninţătoare, a sosit ora morţii tale, şi nici viclenia nu te va mai salva.

De jos, Guy lovi cu sabia. Adrian ştia cât de îngrozitoare era situaţia lui, pentru că începuse cu dezavantajele letale de-a fi fără armură şi obosit de la căţărarea pe stâncă. Orice lovitură a lui Guy care l-ar fi atins ar fi produs daune ireparabile, în timp ce Adrian avea nevoie de noroc şi îndemânare ca să-l poată lovi mortal pe lângă armură.

Cu toate acestea, prima ciocnire a săbiilor îl inundă pe Adrian de o bucurie feroce. Trecuseră doisprezece ani de când jurase solemn să se răzbune. Îşi aşteptase vremea, îmbunătăţindu-şi abilităţile, reconstruindu-şi patrimoniul, strunindu-şi mâna atunci când răzbunarea ar fi însemnat pierderi de vieţi nevinovate. Dar venise în sfârşit timpul. Chiar dacă în cele din urmă avea să moară şi el, înainte de asta îşi va regla conturile cu omul care îi distrusese casa şi familia.

În primele câteva minute, zăngănitul asurzitor al săbiilor răsuna între zidurile de piatră, în timp ce adversarii se măsurau din ochi. Adrian constată că oponentul său era un luptător feroce şi mortal, probabil cel mai periculos pe care-l întâlnise vreodată, aşadar, era un om mort dacă făcea chiar şi cea mai mică greşeală. Dar, din cauza faptului că Burgoigne termina de obicei repede luptele, datorită forţei lui brute, tehnica lui de mânuire a sabiei era simplistă, şi din cauza asta avea să-şi găsească osândirea. Cu cât lupta mai mult, cu atât creşteau şansele să fie atras într-o greşeală mortală.

Gândindu-se la posibile stratageme, Adrian se concentra pe apărare, mânuind sabia la fel de simplu ca şi Guy. Era de la bun început mai tânăr şi mai sprinten, dar nefiind îngreunat de armură, era extrem de rapid. Guy avea să obosească primul. Până atunci, Adrian îşi va ţine în frâu furia luptei şi se va concentra

doar să rămână în viaţă.

Pentru majoritatea privitorilor, lupta era o lecţie extraordinară în arta mânuirii sabiei. Soldaţii începuseră să parieze pe rezultatul meciului. Majoritatea se bazau pe puterea şi echipamentul mai bun al lordului lor, dar cei mai nesăbuiţi pariară pe Warfield. Deşi era în permanenţă în defensivă, se mişca cu agilitate, sigur pe sine, şi era mereu cu un pas înaintea dezastrului.

Sufocată de tensiune, Meriel nu înţelegea prea bine acele detalii delicate, căci simţurile ei primare primeau imaginile şi sunetele luptei cu o claritate dureroasă. La început se temea că fiecare dintre loviturile puternice ale lui Guy va fi şi ultima, despicându-l în două pe Adrian. Pe lângă Burgoigne, acesta părea mic şi vulnerabil, şi cu prea multe dezavantaje mortale. Curând îşi dădu însă seama că cei doi bărbaţi semănau mult cu blazoanele lor: Guy avea forţa brută şi feroce a unui mistreţ furios, în timp ce Adrian se înălţa ca şoimul său argintiu, intrând în picaj pentru un atac rapid şi îndepărtându-se apoi de colţii mistreţului.

Chiar dacă era extrem de confuză în legătură cu sentimentele pentru soţul ei, Meriel ştia exact ce simţea faţă de Guy – era un monstru, un om pe care chiar şi Dumnezeu l-ar fi iubit cu greu, aşa că se ruga cu disperare pentru victoria lui Adrian.

Cu mulţi ani în urmă, la Lambourn, îi admirase de la distanţă talentul de luptător. În acel moment îi putea vedea de aproape concentrarea aprigă, putea vedea încă o dată frumuseţea profană a dansului său cu moartea. Mişcările lui Adrian trădau o putere nebănuită – muşchii lui antrenaţi se încordau iute în timp ce para şi evita loviturile, chipul lui frumos era impasibil, dar

intransigent sub strălucirea sudorii.

Meriel află şi că o luptă până la moartea era o chestiune foarte zgomotoasă. Săbiile răsunau ca nişte clopote sparte şi-alunecau una de-a lungul celeilalte cu zgomote îngrozitoare, care semănau cu ţipete ascuţite.

Atacul şi contraatacul erau însoţite de respiraţii neregulate, exclamaţii fără cuvinte şi înjurături dure ale combatanţilor. Se auzea murmurul continuu al observatorilor, ca freamătul mării înspumate, iar cele mai periculoase mişcări erau punctate de gemete exaltate.

Acţiunea unui spectator duse la prima vărsare de sânge. În timp ce Adrian se îndepărta încă o dată, unul dintre soldaţi, plictisit de faptul că nimeni nu fusese încă rănit, intră în ring şi împinse mânerul lăncii între gleznele lui Adrian. Cu toată atenţia concentrată la adversarul său, acesta fu prins pe picior greşit şi se prăbuşi la pământ, căzând pe o parte, peste braţul cu care ţinea sabia.

Un cavaler cu onoare ar fi făcut un pas în spate dacă adversarului său i s-ar fi pus piedică, într-un gest lipsit de sportivitate, dar Guy nu avea nici un pic de onoare. Răguşit de bucurie, acesta îşi implântă sabia, într-o lovitură ucigătoare. Meriel ţipă involuntar, acoperindu-şi gura cu mâna, fiind absolut sigură că acela va fi sfârşitul.

Durerea ei fusese însă prematură, căci soţul ei se opuse nenorocirii cu o rapiditate uimitoare. Când sabia lui Guy era pe punctul de a-i tăia gâtul, Adrian ridică pumnalul cu mâna stângă şi-i devie sabia. Lama pumnalului se sfărâmă la impact.

Sabia lui Guy se înclină către pământ, iar Adrian împinse mânerul pumnalului spre faţa adversarului său – marginea zimţată a oţelului rupt îi spintecă maxilarul

lui Guy şi ricoşă din piramida lui nazală. Acesta se retrase. Adrian se rostogoli pe spate, îşi trase picioarele şi lovi în sus, izbindu-l pe Guy în burtă şi-n vintre cu cizmele, cu puterea unui catâr nărăvaş. Celălalt bărbat urlă de durere şi se trase înapoi. Încă pe jos, Adrian tăie în sus cu sabia. Nu era într-o poziţie potrivită ca să aplice o lovitură mortală, dar reuşi să-l taie pe picior pe adversarul său, de la pulpă, până la genunchi.

— S-a vărsat pentru prima oară sânge pentru Warfield. Respirând greu de la efort, Adrian sări în picioare. Gluga neagră îi căzu de pe cap, iar părul său aurit străluci ca lumina unui far. Această lovitură a fost pentru tatăl meu, Lord Hugh de Warfield, ucis în ziua de Crăciun, încercând să-şi apere casa. E dreptatea lui Dumnezeu ca azi să mori de spada lui.

În acelaşi moment în care Adrian îl rănea pe Burgoigne, Alan traversă arena şi-l atacă pe soldatul trădător, a cărui lance îi pusese piedică lui Adrian. Sabia lui îi tăie adânc braţul, şi-n timp ce ţipătul răsuna între zidurile castelului Chastain, Alan strigă:

— Voi ucide pe oricine altcineva care intervine.

Se retrase apoi în locul său iniţial, dar continuă să privească ameninţător cercul de soldaţi, ca să se asigure că nici un altul nu va mai lovi cu viclenie.

Se luminase suficient cât să nu mai fie nevoie de torţe, aşa că soldaţii le stinseră. Rana lui Guy de la picior sângera, dar nu era foarte gravă, aşa că se întoarse la luptă, începând din nou să-l atace pe Adrian, cu lovituri puternice. Pierderea pumnalului îi afectase serios posibilitatea de a se apăra, aşa că Adrian fu obligat să se retragă, fără să mai poată ataca.

Meriel îşi aminti brusc de pumnalul subţire pe care

i-l dăduse Lady Cecily, pe care-l purta sub tunică. Nu era la fel de greu ca pumnalul distrus, dar lama lui era suficient de îngustă ca să penetreze zalele. Poate că avea să ajute la reechilibrarea şanselor.

Scoase pumnalul şi desfăcu cârpa care învelea lama, apoi aşteptă un moment potrivit. Acesta veni când Adrian evită una dintre loviturile lui Burgoigne şi se deplasă spre capătul aleii în paşi ca de dans. Meriel strigă:

— Adrian, ia ăsta!

Aruncă pumnalul cu mânerul înainte, astfel încât să aterizeze pe pământ lângă mâna lui stângă. Îl ridică, plin de agilitate, apoi îşi privi soţia. Ochii li se întâlniră o fracţiune de secundă, iar Meriel tresări sub privirea sălbatică a lui Adrian, deşi ştia că violenţa lui nu era îndreptată spre ea. El strânse din buze, apoi se întoarse ca să-ntâlnească următorul atac al lui Guy.

Privitorii icniră şocaţi, când văzură că Adrian lăsase garda jos ca să ridice pumnalul, cu partea dreaptă neprotejată. Meriel îşi înfipse unghiile în palme, ştiind că nu şi-o va putea ierta dacă soţul ei ar fi fost ucis pentru că ea-i distrăsese atenţia. Într-adevăr, ar fi fost ca şi moartă într-o oră, pentru că nu credea că Guy îi va elibera pe ea şi pe fratele ei.

Profitând de ocazie, Guy lovi tare cu sabia, gata să-l taie până la coloana vertebrală, urlând triumfător. Dar urletul său se transformă imediat într-unul de furie, pentru că Adrian se dădu într-o parte. Guy începu să se clatine, cu braţul cu care ţinea sabia întins. Înţelese prea târziu că aparenta greşeală a adversarului său fusese un tertip deliberat, conceput să-l facă să se expună.

Cu o viteză fulgerătoare, Adrian crestă cu vârful sabiei, partea interioară a încheieturii mâinii cu care

acesta ţinea spada. Sângele ţâşni din vena tăiată a acestuia, iar el zise gâfâind:

— Asta a fost pentru fratele meu Hugh, şi pentru soţia şi fiul său care au fost ucişi.

Combatanţii se lansară într-o altă serie de atacuri şi contraatacuri, dar de data asta balanţa se schimbă. Braţul cu care mânuia sabia nu-i mai era la fel de puternic, aşa că, în acel moment, Guy era cel care se retrăgea din faţa vârtejului de oţel al loviturilor aplicate de bărbatul mai scund.

O tăcere stranie, neliniştită, se aşternu asupra privitorilor. Probabil Burgoigne era singurul om care nu-şi dăduse încă seama că soarta-i era pecetluită. În acel moment, Warfield deţinea controlul. Se juca cu adversarul său la fel ca o pisică care chinuia un şobolan – îl tachina, înjunghiindu-l în părţile corpului neacoperite de armură.

I se scurgea seva din trup, iar Guy para din ce în ce mai greu loviturile. Când coborî sabia şi scutul, încercând să-şi protejeze picioarele, Adrian atacă sus şi-i spintecă partea stângă a feţei – îi distruse un ochi şi-i despică obrazul până la os.

— Asta e pentru fraţii mei Amaury şi Baldwin, odihneascăse în pace.

Cu excepţia unui singur urlet animalic, răguşit de durere, Guy tăcea. Nu cerea îndurare, pentru că ştia că n-o va primi. În schimb, continuă să lupte. Şi chiar şi pe jumătate orb şi sângerând din trei răni, tot era cumplit. Din moment ce nu mai avea forţă în braţul cu care mânuia sabia, încercă, în mod neaşteptat, să se arunce spre vocea batjocoritoare a duşmanului său, cu braţele întinse, ca pentru o îmbrăţişare de fier.

Atacul corp la corp îl luă prin surprindere pe Adrian, care făcu greşeala periculoasă de a încerca să-l

combată cu sabia, în loc să se dea la o parte. Spada lui alunecă inofensiv pe armura de zale a lui Burgoigne, fără să oprească atacul bărbatului masiv.

Înainte ca Adrian să apuce să se eschiveze şi să scape, Guy se năpusti asupra lui, îl doborî la pământ şi-l prinse sub greutatea lui zdrobitoare. Cei doi bărbaţi zăceau pe jos faţă-n faţă, cu ura atâtor ani comprimată în câţiva centimetri de distanţă încordată.

Legăturile metalice ale armurii sale îi intrau în carne lui Guy. Şi chiar avea respiraţia fierbinte şi ochii răi ai unui porc mistreţ. Animat de o voinţă furioasă, îşi îndreptă tăişul sabiei către gâtul lui Adrian.

— Poate că o să ajung în iad, nenorocit pios, izbucni Burgoigne, dar tu o să ajungi acolo înaintea mea.

— Nu fi atât de sigur, gâfâi Adrian.

Fusese luat prin surprindere de căzătură şi o durere îngrozitoare îl înjunghia în partea stângă, dar nu ajunsese atât de departe ca să moară de mâna lui Guy, ca un miel măcelărit. Concentrându-şi toată puterea şi stăruinţa care-i mai rămăseseră, începu să-şi elibereze braţul stâng de sub armura celuilalt bărbat.

Reuşi tocmai când sabia lui Guy era la un fir de păr distanţă de gâtul său. Adrian ridică pumnalul lui Meriel şi i-l înfipse în spate. Lama îngustă alunecă printre zalele armurii şi se împlântă adânc în carne şi os.

Adrian smulse pumnalul, lăsându-şi adversarul într-o baltă de sânge, apoi vocea lui răguşită făcu să se cutremure curtea.

— Asta e pentru toţi oamenii din Warfield, care-au murit la porunca ta!

Rănit mortal, Guy se înecă şi scuipă sânge, scăpând sabia dintre degetele amorţite. Adrian împinse deoparte corpul bărbatului, apoi se ridică

împleticindu-se. Guy zăcea întins pe spate. Ura din ochi nu i se diminuase nici când scuipa sângele care-i inundase plămânii. Bâjbâi încet după mânerul sabiei, dar nu mai fu în stare s-o ridice.

Meriel crezu că lupta se sfârşise, dar Adrian încă nu terminase. Chipul lui frumos de înger căzut era înflăcărat de o furie nemiloasă, cum nu mai văzuse niciodată. Sub privirea ei neîncrezătoare şi plină de dezgust, se aplecă şi-i smulse tunica de zale lui Guy, apoi se îndreptă şi-i implântă sabia în burtă.

Guy scoase un urlet crud, sufocat de agonie, dar vocea aspră a lui Adrian fu cea care umplu curtea:

— Asta e în numele tuturor celorlalţi pe care i-ai ucis şi i-ai mutilat de-a lungul vieţii tale mizerabile.

Dar nici aşa nu-şi sătură dorinţa de răzbunare. Adrian scoase sabia din burta lui Guy şi apoi, cu o brutalitate rece, intenţionată, îşi castră adversarul. Încheie zicând încet, ca să nu-l poată auzi decât cei din imediata apropiere:

— Pentru Meriel. Şi pentru crimele tale, fie să arzi în iad pentru eternitate.

Buzele lui Guy zvâcniră într-un ultim bolborosit plin de ură, pe pământul plin de sânge. Apoi gura şi ochii i se închiseră pentru totdeauna.

Plin de transpiraţie, cu sânge curgându-i de pe sabie şi cu urechile asurzite de bătăile inimii, Adrian se uită în jos la duşmanul său. Se făcuse dreptate, iar nebunia începuse să dispară, lăsându-l slăbit după luptă. Privi instinctiv către Meriel, căutându-i blândeţea iubitoare, ca să-i aline sufletul zdrobit.

Găsi în schimb repulsie. Soţia lui se retrăsese în colţul cel mai îndepărtat al aleii, cu o mână încleştată pe burtă, ca şi cum s-ar fi luptat cu o durere fizică. Chipul ei alb nu era plin de dragoste, ci de groază, ca şi

când el ar fi fost progenitura dezgustătoare a celui mai groaznic abis din iad.

Sufletul îi fu cuprins de o disperare profundă, dându-şi seama că o pierduse pe Meriel în timp ce-l învingea pe Burgoigne. În acel moment începu să-şi dorească să fi primit o lovitură mortală de la Guy – ar fi îmbrăţişat moartea ca pe un prieten drag.

Îi atrase apoi atenţia mormăitul răguşit al soldaţilor. Se întoarse şi descoperi că nu era timp pentru disperare – încă erau înconjuraţi de pericol şi, la urma urmei, nu era încă pregătit să moară. Cercetă precaut cercul de soldaţi din faţa lui.

Chiar dacă oamenii lui Guy erau luptători experimentaţi, chipurile lor vădeau şocul şi repulsia faţă de felul în care fusese mutilat stăpânul lor.

Adrian se îndepărtă încet de trupul neînsufleţit al lui Guy, studiind cu o privire arzătoare chipurile îngheţate din jur. Era atât de epuizat fizic şi psihic, încât îi tremura vârful sabiei şi fiecare respiraţie era însoţită de durere acută. Probabil îşi rupsese câteva coaste când căzuse Guy peste el, dar nu avea timp să observe durerea – nu dacă mai era vreo speranţă s-o salveze pe Meriel.

— V-a ucis stăpânul, mârâi Sir Vincent. Furios că pierduse un stăpân care-l favorizase, ridică sabia, spintecând aerul. Omorâţi-i! Omorâţi-i pe toţi!

Unii dintre soldaţi ezitară, dar alţii îşi scoaseră armele şi înaintară, cu feţele exprimând ura feroce, ca o haită de lupi înfometaţi.

Îl durea sufletul că Meriel şi fratele ei aveau să moară pentru păcatele lui, aşa că Adrian îşi adună ultimele puteri, într-un efort disperat. El şi Alan nu aveau cum să învingă o mulţime de oameni determinaţi, dar îşi puteau vinde scump pielea.

Înverşunat de acelaşi gând, Alan veni lângă el, cu sabia scoasă.

Vocea unei femei spintecă însă tăcerea tensionată, mortală:

— Nu, la naiba! strigă Lady Cecily, coborând pe scările zidului, cu vălul fluturând în urma ei. Alergă spre curte şi-şi croi drum cu coatele prin mulţimea de soldaţi. S-a terminat! Se întoarse către ostaşi. Guy a murit, şi-acum eu sunt stăpână la Chastain. Cei mai mulţi dintre voi aţi fost oamenii tatălui meu – ştiţi prea bine că n-ar fi admis nici o trădare faţă de un om care-a învins în luptă cinstită. Îşi trase sufletul. Ba mai mult, nici măcar n-a fost o luptă dreaptă, pentru că Lord Guy intenţiona să-l măcelărească pe Warfield. Dar în schimb, şi-a atras singur moartea. Guy i-a masacrat familia şi i-a răpit soţia. Warfield a avut tot dreptul să caute răzbunarea, iar Dumnezeu i-a dat puterea şi priceperea să câştige. Ochii ei cercetară cercul, prinzând întâi privirea unui om, apoi pe a altuia: Ranulf, Edric, Odo, slujiţi-mă! Sunteţi oamenii tatăl meu şi ştiţi prea bine ce înseamnă onoarea.

Femeia învinsă care fusese dispăruse fără urmă. Înaltă şi voinică, Cecily îşi prelua cu mândrie moştenirea, la fel de înflăcărată ca o străveche regină britanică a războiului.

— Hugo, Jehane, Eduard, vârâţi săbiile în teacă!

Oamenii pe care-i numi plecară capetele în tăcere, ruşinaţi, şi se supuseră ordinelor ei. O clipă mai târziu, făcură toţi soldaţii făcură întocmai. Mulţimea periculoasă se transformase într-o armată, sub comanda stăpânei lor. Cecily făcu un semn către unul dintre oameni.

— Hugo, în calitate de căpitan al gărzilor, ai făcut o treabă bună în condiţii dificile. Aş vrea să mă slujeşti

din aceeaşi poziţie. Făcu un semn din cap spre un alt bărbat. Edric, mergi la poarta principală şi spune-i lui Richard FitzHugh că fratele lui e teafăr, că Lord Guy e mort şi că el şi oamenii săi sunt bine-veniţi la Chastain dacă vin în pace.

Expresia de pe chipul ei deveni rece, când se întoarse spre Sir Vincent de Laon.

— Tu, Sir Vincent, să-ţi iei lucrurile şi să părăseşti Chastain într-o oră. Să nu pomeneşti de plata restantă, pentru că ştiu că ai furat din conturile intendentului.

Se întoarse apoi spre omul care-i pusese piedică lui Adrian.

— Şi tu... Hubert, nu? Un om fără onoare nu este bine-venit la Chastain. Ia-ţi armele şi pleacă.

Făcu un semn către doi dintre oamenii care-l slujiseră în trecut pe tatăl ei:

— Însoţiţi-l pe Sir Vincent şi asiguraţi-vă că nu mai fură nimic din moştenirea Chastain. Dacă aveţi îndoieli în legătură cu ceea ce susţine că-i aparţine, veniţi la mine. Ridică apoi mâna. Restul puteţi merge să mâncaţi. Jehane, înainte să te aşezi la masă, trimite-l pe părintele Anselm să se ocupe de mort.

În câteva clipe grupul dispăru, lăsând acolo doar cinci oameni – patru în viaţă şi un mort.

După ce plecară toţi soldaţii, Cecily se duse către locul unde zăceau rămăşiţele lui Guy de Burgoigne. Se aşternu o tăcere lungă, în care privi în jos. Scuipă apoi pe trupul soţului ei şi se îndepărtă.

Adrian se sprijinise de un zid de piatră. Era slăbit de la durere şi uşurat, dar în acel moment se ridică drept.

— Lady Cecily, zise el nesigur, sper să putem fi prieteni, pentru că nu mi-aş dori să te am ca duşman.

Femeia zâmbi puţin, însă convingerea înfocată

care o ajutase să iasă învingătoare din scena de mai devreme începuse să dispară, lăsând în urmă ei nesiguranţă:

— Sper să nu învinuieşti Chastain pentru crimele soţului meu. Mă vei ajuta să restabilesc ordinea printre vasalii mei şi să repar nedreptăţile comise de răposat?

— Desigur. Sunt dator să ajut cu tot ce pot. Adrian se gândi o clipă, apoi continuă: Dacă doreşti, îl pot ruga pe fratele meu Richard să rămână cu o parte din oamenii lui, până se liniştesc lucrurile.

După o scurtă pauză de gândire, Cecily încuviinţă.

— Foarte bine. Am auzit numai lucruri bune despre fratele dumitale.

Înainte de a se spune mai multe, se auzi un ropot de copite, şi Richard apăru în fruntea a doisprezece oameni. Sări de pe cal şi-l îmbrăţişă pe conte cu atâta entuziasm, încât acesta aproape leşină de durere.

Urmă o perioadă confuză de prezentări şi explicaţii. Deşi Adrian îşi pierdea concentrarea ori de câte ori se mişca prea brusc şi avea dureri îngrozitoare la coaste, reuşi să ţină evidenţa evenimentelor. Primea cu bucurie durerea şi confuzia, de fapt orice l-ar fi oprit să se gândească la repulsia cutremurătoare pe care-o văzuse pe chipul lui Meriel.

Aşa cum atunci când luptase simţise ca o furnicătură că era în spatele lui, în acel moment ştia că nu mai era, deşi nu-i văzuse pe ea şi pe Alan plecând. Era mult prea laş să o caute. Dar în acea clipă nici măcar laşitatea nu-l protejă, pentru că după câteva clipe, Meriel veni la el. Călărea iapa maro-roşcată, iar Alan o însoţea, pe calul său.

Femeia îşi opri iapa, iar ochii ei albaştri precum cerul nopţii erau singurii care dădeau culoare chipului ei aspru:

— Milord, Benjamin, negustorul evreu, şi oamenii săi sunt închişi în castel. Guy îi ţinea prizonieri pentru răscumpărare. M-au ajutat în pădurea regală, când eram obosită şi m-am rătăcit. Te rog să ai grijă să fie eliberaţi.

— E ca şi făcut.

Adrian ar fi dat tot ce avea s-o ia de mână şi să n-o lase să plece, dar nu îndrăzni s-o atingă. Expresia de pe chipul ei era dovadă amară a modului în care îl detesta şi se temea de el.

— Mulţumesc, Lord Adrian, zise ea formal. Ezită o clipă, ca şi când s-ar fi gândit ce să mai spună, apoi se întoarse spre Lady Cecily: Milady, îţi mulţumesc din tot sufletul pentru tot ce-ai făcut pentru mine. Eşti o femeie curajoasă şi cinstită şi mă voi ruga ca viitorul să-ţi aducă toată fericirea pe care o meriţi.

Apoi trase de hăţuri şi se îndreptă spre poarta principală. Alan făcu un gest din cap spre Adrian şi zise:

— Nu cunosc nici un războinic care te-ar putea egala.

Spre surprinderea lui Adrian, Alan îi întinse palma. După o strângere de mână fermă, bărbatul îşi roti calul şi plecă după sora lui.

În timp ce Meriel se îndepărta, Adrian simţea că-i trăgea inima după ea, de parcă ar fi fost uniţi de o funie. Era ciudat cum inima îi putea fi scoasă din piept, şi totuşi el să supravieţuiască, ca o cochilie goală.

Nedumerită, Lady Cecily privi când la Meriel, când la Adrian. Apoi îşi mută privirea, jenată de expresia pe care-o văzuse pe chipul lui. Richard nu fu la fel de diplomat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Adrian, n-o lăsa să plece, zise el dur. Meriel e soţia ta. În ultimele

doisprezece ore ţi-ai riscat viaţa de zeci de ori ca s-o salvezi. Lasă-mă s-o aduc înapoi ca să vorbeşti cu ea.

Adrian clătină din cap. Chipul lui exprima o durere atât de adâncă şi de primitivă, încât Richard suferea când se uita la el. Înainte să plece să preia sarcinile care-l aşteptau, Adrian şopti atât de încet, încât abia i se auziră cuvintele:

— Dacă ar fi cu adevărat a mea, s-ar întoarce de bunăvoie.

capitolul 22

Cea mai importantă dintre sarcinile lui Adrian era Benjamin l'Eveske. Se întâlniră câteva ore mai târziu într-o încăpere privată, pe care Lady Cecily o pusese la dispoziţia contelui.

Când intră bătrânul, Adrian se ridică:

— Bună ziua, jupâne Benjamin. Sper că nici unul dintre oamenii dumitale nu a fost grav rănit.

— Nu, am fost foarte norocoşi. Hainele lui Benjamin erau rupte şi murdare, dar era surprinzător de calm pentru un om care abia fusese eliberat din captivitate. Lady Cecily a ordonat să ni se returneze toate bunurile, inclusiv armele gărzilor noastre. Soţia mea supraveghează chiar acum încărcarea căruţelor.

Tresărind, contele se aşează din nou şi-i făcu semn negustorului să facă acelaşi lucru:

— Te rog, serveşte-te cu vin.

Benjamin îşi puse un pahar plin.

— Aţi fost rănit în lupta cu Lord Guy? Am auzit că aţi scăpat nevătămat.

— Câteva coaste rupte... dar nu e prima dată când mi se întâmplă asta. Adrian ridică din umeri nepăsător. După ce ne terminăm discuţia, voi găsi pe cineva să mi

le repare.

— Dacă doriţi, îl pot trimite pe medicul meu. Benjamin se opri, apoi zâmbi. Îmi cer scuze, am uitat că un creştin îşi pune sufletul în pericol dacă cere ajutor medical de la un evreu.

Contele zâmbi pieziş.

— În clipa de faţă, aş primi şi ajutorul diavolului însuşi dacă ar şti să pună oasele la loc. Luă o înghiţitură de vin, apoi se lăsă pe spate în scaun, cu chipul cenuşiu şi extenuat sub părul bălai. Eu şi Lady Cecily ne-am consultat. În compensaţie pentru păcatele soţul ei, doreşte să vă dea casa din Shrewsbury, pe care Sir Vincent se oferise să v-o închirieze.

Benjamin ridică din sprâncenele stufoase.

— E foarte generos din partea ei. O voi putea închiria pentru o sumă mare.

— Dacă mai doreşti – deşi aş înţelege dacă te-ai răzgândit –, te poţi instala în Shrewsbury împreună cu familia dumitale. Şi poţi să transmiţi şi altor semeni că sunt bine-veniţi. Adrian continuă cu o oarecare reţinere: Vei avea sprijinul şi protecţia mea. După ce vorbesc cu autorităţile, nu cred că vei avea probleme.

Bătrânul negustor fu prea surprins ca să mai fie diplomat.

— Nu vă mai temeţi că am putea pune în pericol sufletele bunilor creştini din Shropshire? întrebă el, ironic.

Contele îşi feri privirea şi răspunse:

— Una dintre pildele lui Iisus vorbeşte despre un om care a căzut în mâna tâlharilor. Aceştia l-au dezbrăcat, l-au bătut şi l-au lăsat, crezându-l mort. A venit un preot, dar a trecut pe cealaltă parte a drumului, prefăcându-se că nu-l vede. Un alt om sfânt,

un levit, a făcut la fel. A venit apoi un samaritean – membru al unui neam dispreţuit –, care i-a pansat rănile, l-a dus la un han şi a avut grijă de el, şi i-a lăsat apoi bani să plătească hangiul, până se va simţi mai bine. După o pauză lungă, Adrian zise: Ai ajutat-o pe Meriel. Se întoarse şi-l privi din nou pe Benjamin. Oamenii din Shrewsbury nu se vor simţi ameninţaţi de un om bun. A fost o prostie din partea mea să uit că cel mai mult contează ce este în inima unui om.

— Nu există om născut dintr-o femeie care să nu facă o prostie din când în când. Comerciantul bătrân zâmbi chibzuit. Sunteţi un om admirabil, Lord Adrian. E nevoie de curaj şi de smerenie ca să accepţi o greşeală şi să te răzgândeşti. Fusese poate o afirmaţie prea sinceră, din partea unui om dintr-un neam supus, către un om foarte puternic, aşa că Benjamin trecu repede la următorul subiect: Mă voi sfătui cu soţia mea, dar cred că şi ea va fi de acord că ar fi o onoare şi o plăcere să vă acceptăm invitaţia.

— Sper că da. Contele ridică paharul în semn de salut. Mi-ar plăcea să avem cândva o discuţie teologică. Ar fi cu siguranţă excelentă pentru smerenia mea.

Benjamin râse şi ridică şi el paharul, apoi bău cu sete. În astfel de momente, era mai uşor de crezut că, într-o zi, toţi oamenii aveau să locuiască împreună, în pace.

După ce medicul lui Benjamin îi repară coastele, Adrian se aşează în pat şi dormi buştean până a doua zi dimineaţă. În castel era o atmosferă festivă – moartea lui Lord Guy fusese primită de toată lumea cu uşurare.

Lady Cecily şi Richard aveau situaţia sub control, aşa că nu mai era nici un motiv ca Adrian să mai

rămână la Chastain.

Cu toate acestea, descoperi că nu era încă pregătit să se întoarcă la Warfield, unde fiecare cameră era bântuită de imaginea lui Meriel. După ce-şi recăpătase memoria şi fugise de el, Adrian se agăţase de speranţa că poate va accepta căsătoria după ce va avea un timp de gândire. În acel moment, acea speranţă dispăruse însă, la fel ca şi căsătoria.

Adrian luă doi oameni şi porni călare spre abaţia Fontevaile. O vizitase cu regularitate, de ani întregi, dar până în acea clipă nu râvnise niciodată mai mult pacea de la abaţie. Petrecu trei zile cufundat în tăcere şi rugăciune, iar la sfârşitul lor ştia că supravieţuise crizei. Dovada consta în faptul că se putea ruga din nou, la fel de simplu şi direct, ca atunci când era copil. În timpul unei meditaţii avu o scurtă viziune în care-i apăru din nou potirul de argint – simbolul sufletului său. Erau câteva semne pe metal, care nu aveau să se şteargă niciodată, dar suprafaţa strălucea din nou, luminoasă şi nepătată.

Deşi urma să jelească întreaga sa viaţă pierderea lui Meriel, nu avea nici o îndoială că făcuse ceea ce trebuia.

În seara de dinaintea întoarcerii la Warfield, merse la egumen, după vecernie, şi-l rugă pe William să-l spovedească. Adrian nu se mai mărturisise de când apăruse Meriel în viaţa lui – căci nu putea fi izbăvit de păcate pe care continua să le comită. Dar de vreme ce Meriel nu mai era, sosise timpul pocăinţei şi al iertării.

Spovedania formală îl mai linişti, deşi nici nu-i putea şterge cea mai profundă durere. Apoi, pentru că William îi era prieten, preot şi egumen, Adrian începu să-i explice tot ce se întâmplase în ultimele luni: nu doar ce, dar şi de ce.

Când îşi încheie povestirea, contele se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin încăpere. Fără să-l privească pe bătrân, începu să vorbească despre ceva care-l preocupase foarte mult:

— N-aş fi părăsit Fontevaile dacă n-ar fi avut loc masacrul de la Warfield. Ştii că atunci am jurat să-mi reconstruiesc patrimoniul şi să-mi răzbun familia.

Se opri în faţa crucifixului frumos sculptat care atârna pe perete. Mântuitorul îl privea cu un chip care ştia tot ce se putea şti despre durere.

— Mi-am îndeplinit jurămintele. A venit timpul să mă întorc la Fontevaile şi să jur credinţă lui Dumnezeu.

În spatele lui se auzi foşnetul ţesăturii de lână, când egumenul îşi schimbă surprins poziţia.

— Vrei să-ţi abandonezi patrimoniul? Există mai multe moduri de a-L sluji pe Dumnezeu, iar tu L-ai servit foarte bine ca Lord de Warfield.

Adrian se întoarse către William.

— Îi voi da cu plăcere lui Richard castelul Warfield. Va fi un conducător mai bun decât mine. Şi poziţia lui va fi atât de puternică, încât nimeni nu v-a îndrăzni să-l provoace pe motiv că nu e fiu legitim.

Egumenul îl cunoştea foarte bine pe Adrian – poate cel mai bine dintre toţi oamenii în viaţă.

— Şi cum rămâne cu soţia ta? Ai mai vrea să te călugăreşti dacă s-ar întoarce la tine Lady Meriel?

Cuvintele lui William îi amintiră de imaginea lui Meriel din acea scurtă perioadă în care fuseseră cu adevărat căsătoriţi. Adrian aproape că-i putea auzi râsul vesel, aproape îi putea simţi pielea de mătase sub degetele lui. Corpul i se încordă ca reacţie la amintirea ei, apoi spuse cu asprime:

— Dar nu s-a întors, aşa că nu am nici o soţie.

— Când erai novice, chiar am crezut că ai o vocaţie

adevărată pentru viaţa monahală. Poate chiar aveai. Bătrânul clătină uşor din cap. Dar nu mai eşti acel băiat. Poţi să rămâi cât vrei la Fontevaile, dar nu-ţi voi permite să depui jurămintele.

— De ce nu? ceru să ştie Adrian, simţind cum senzaţia fragilă de pace se risipea ca un vis frumos. Hirotonisirea păruse cea mai bună soluţie... singura. E pentru că preferi un protector bogat, decât un călugăr sărac?

Gura stareţului William schiţă un zâmbet.

— Asta n-a fost o afirmaţie prea creştinească, Adrian.

Contele se înroşi.

— Iartă-mă, te rog, părinte, ştiu că lucrurile nu stau aşa. Dar mă simt obligat să intru în viaţa monahală, şi dacă tu nu mă vei accepta la Fontevaile, voi găsi altă casă religioasă care mă va accepta.

— Sunt sigur că nu ţi-ar fi greu să găseşti un ordin care să te accepte încântat. Dar, Adrian, afecţiunea pe care ne-o purtăm unul altuia mă obligă să te rog să te gândeşti mult şi bine înainte să faci un astfel de pas. Egumenul oftă. Mănăstirile sunt prea des folosite ca refugiu în faţa vitregiilor lumii. Asta nu e mereu un lucru rău, dar m-ar întrista să te văd călugărindu-te din motive greşite. Poţi spune cu adevărat că ai veni la Fontevaile cu inima plină de bucurie, pentru că aici ai avea cea mai frumoasă viaţă? Sau poate pentru că vrei să părăseşti o viaţă care-n acest moment ţi se pare intolerabil de dureroasă? William zâmbi. Eu cred că, dacă ai avea de ales între a-ţi trăi viaţa cu Dumnezeu sau a fi fericit alături de soţia ta, ai alege-o pe ea. Un om care simte asta n-ar trebui să devină călugăr. Nu e corect ca Dumnezeu să fie varianta a doua.

După o tăcere lungă, Adrian zâmbi strâmb.

— Nu m-am gândit aşa, dar ai dreptate. Adevărul e că, şi când eram copil, am venit la Fontevaile ca să fug de mine şi de potenţialul meu de-a face rău. Dumnezeu merită mai mult decât slujitori care vin la El din teamă, nu din credinţă.

— Nu e vorba de credinţă, ci de fapte. Ai făcut mult bine în calitate de conte, şi poţi face şi mai mult, căci sunt foarte puţini lorzi credincioşi şi drepţi ca tine. Bătrânul se ridică şi-i întinse mâna. În timp ce Adrian i-o sărută, William adăugă: Dacă va veni vreodată ziua în care vei putea spune din toată inima că Dumnezeu e prima şi singura ta alegere, te voi primi ca frate. Până atunci mă voi ruga să-ţi găseşti liniştea.

Grădina de la Avonleigh fusese neglijată în absenţa ei, aşa că Meriel lucrase la ea în fiecare zi, în cele două săptămâni de când se întorsese acasă. Cu toate acestea, în timp ce tăia florile uscate ale unui tufe de trandafiri, recunoscu cu tristeţe că ea avea mai multă nevoie de flori decât aveau ele de ea. Într-adevăr, grădina era un loc tămăduitor.

Meriel avusese parte de o primire plină de afecţiune la Avonleigh, care venise ca un balsam care-i alina sufletul rănit şi îndurerat. Uneori simţea că nu plecase niciodată, dar din păcate acele clipe erau rare şi destul de îndepărtate una de alta. Avonleigh nu se schimbase deloc, însă Meriel da.

Învăţase multe, în ultimele luni, despre frică şi curaj, despre pasiune şi furie, şi despre adâncimile întunecate şi misterioase ale sufletului uman. Îşi pierduse inocenţa în multe feluri şi îşi dăduse seama cât de adăpostită fusese viaţa ei de dinainte.

Era bântuită de imagini zi şi noapte: Guy de Burgoigne care zăcea măcelărit în propriul sânge, soţul

ei stând deasupra lui, sălbatic şi feroce ca o pasăre de pradă. Adrian de Warfield în postura temnicerului înfricoşător şi nemilos. Şi mult mai rău de atât, imagini cu Adrian în postura iubitului ei blând. Oricât de mult ar fi încercat, Meriel nu putea împăca toate acele faţete diferite ale soţului ei.

Se gândea că-i trecuse obsesia pentru ea, deoarece nu avusese nici o tentativă de a o opri când plecase de la Chastain. Doar o privise obosit – ca şi când ar fi fost un oaspete nedorit care pleca. În acel moment, Meriel fusese foarte recunoscătoare pentru dezinteresul lui, fiind disperată să scape de teroarea şi măcelul de la Chastain. Se aflase, într-adevăr, în pragul isteriei, când îl implorase pe Alan s-o ia de-acolo imediat. Ar fi putut să-şi piardă minţile dacă Adrian n-ar fi lăsat-o să plece.

Dar după ce-şi revenise din şoc, îşi dăduse însă seama că făcuse o greşeală fugind. La bine şi la rău, Lord Adrian era soţul ei, şi nu putea ignora asta. Un alt lucru care nu putea fi ignorat era copilul care-i creştea în pântece. În curând era nevoită să-l înştiinţeze pe conte că avea un moştenitor. Dar ce se va întâmpla după aceea? Nu avea idee. Nu ştia nici măcar ce şi-ar fi dorit.

Meriel se trezi din reverie, dându-şi seama că rămăsese prea mult timp privind o tufă de trandafiri fără să facă nimic. Alungând cu hotărâre senzaţia de greaţă, pe care o avea de când se trezise, se mută la următoarea tufă şi începu să muncească. Aproape terminase de tăiat, când Alan se îndreptă încruntat spre ea.

— E vreo problemă? întrebă ea îngrijorată.

— Nu e chiar o problemă, zise fratele ei încet. Tocmai a sosit un mesaj de la Warfield. Presupun că mi

l-a trimis mie, de vreme ce eu sunt protectorul tău acum.

Meriel lăsă jos foarfeca, cu foarte multă grijă. Avea sentimentul că, indiferent ce-ar fi zis mesajul, nu-i va conveni.

— Ce zice Lord Adrian?

— Pe scurt, zice că, de vreme ce te-ai căsătorit cu el fără consimţământ adevărat, căsătoria poate fi anulată. El va plăti toate petiţiile şi costurile întregului demers. Presupun că asta include şi mita, dacă va fi necesar, adăugă Alan cinic. De asemenea, oferă pentru întreţinerea ta, şi ca zestre, dacă vei alege să te căsătoreşti din nou, mai multe conace care valorează în total cât tariful a şase cavaleri. Îţi va da înapoi toate bunurile personale, inclusiv haine, bijuterii, pe Chanson şi – privi mai bine pergamentul – un vânturel, căruia spune că-i e dor de tine. Alan îi oferi scrisoarea, să poată citi şi ea, adăugând: Warfield e uimitor de generos.

Lord Adrian se gândise chiar şi la Vânturel. Da, îi trecuse obsesia pentru ea. Meriel se holba la pergament, fără a citi. Fireşte că era generos – doar era una dintre trăsăturile definitorii ale unui nobil.

Senzaţia de greaţă deveni de nesuportat. Meriel se legănă ameţită, se întoarse, căzu în genunchi şi începu să verse sub o tufă de trandafiri. Chiar şi corpul o trăda. Îl simţi pe Alan îngenunchind lângă ea. Şi, după ce nu-i mai rămase nimic în stomac, el o ridică în braţe şi-o aşeză pe o bancă din apropiere, ştergându-i gura cu un colţ al şorţului.

— Vrei ceva de băut? o întrebă el.

— Apă, te rog, zise ea cu o voce răguşită.

Plecă şi se întoarse în câteva minute cu un pahar de apă, pe care ea îl bău cu lăcomie. După ce goli

paharul, Meriel se sprijini de fratele ei, cu mintea ca un gol cenuşiu.

— Cred că ar fi bine să vorbim, zise Alan, îmbrăţişând-o. Eşti însărcinată?

— Da, ştiu sigur.

— Warfield va trebui să afle.

— Fireşte, aprobă ea cu o voce gravă.

— Cred că n-o să mai vrea anularea căsătoriei în condiţiile astea. Alan făcu o pauză scurtă, apoi o întrebă rapid: Dar tu?

Aceea era problema. Meriel se aplecă în faţă, îngropându-şi faţa în palme.

— Pur şi simplu nu ştiu, zise ea îndurerată. Nu ţi-am zis, dar, treptat, am început să-mi amintesc ce s-a-ntâmplat în săptămânile de când am avut accidentul şi până mi-am recăpătat memoria. Şi-l iubeam pe Adrian atunci, Alan. Credeam că soarele răsare şi apune odată cu el. Şi era atât de bun şi de blând.

— Îl mai iubeşti?

— Nici asta nu ştiu. Îmi amintesc cum m-a închis şi cât de feroce a luptat contra lui Burgoigne. Se cutremură. N-a fost luptă cinstită, ci măcel, şi sângele lui Burgoigne mă desparte de amintirile fericite. Cum aş putea trăi cu un om capabil de o asemenea cruzime?

— Da, cred că a fost destul de crud, zise Alan încet, deşi fiind şi eu cavaler, pot să înţeleg de ce. Când luptă pentru viaţa lui, omul ajunge să fie cuprins de sălbăticie. În starea aceea, oamenii sunt capabili de mari vitejii, sau de mari răutăţi. Ridică din umeri. Poate că Warfield l-ar fi putut ucide mai repede pe Burgoigne, dar provocarea a fost mare. Dacă cineva mi-ar fi ucis familia şi apoi mi-ar fi răpit soţia, comportamentul meu n-ar fi fost mai prejos, ci poate

chiar mult mai groaznic.

— Îl admiri, nu-i aşa?

Meriel îşi ridică faţa din palme, dar continua să privească spre genunchi, unde-şi frământa mâinile. Pe mâna stângă purta verigheta de aur. Încercase s-o scoată de zeci de ori, dar ceva o oprise mereu.

— Da, recunoscu el, pentru că atunci când doi oameni înfruntă pericolul împreună, se formează o legătură între ei. Şi mai mult de-atât, îmi place de el. E un om de onoare. A dat dovadă de foarte mult autocontrol când eu am încercat să-l provoc. Şi s-ar putea să fie cel mai curajos om pe care l-am cunoscut vreodată. Vocea lui Alan se îndulci: În plus, Warfield te iubeşte cum n-am văzut niciodată un bărbat iubind o femeie. Deşi comportamentul său iniţial a fost de neconceput, apoi a făcut tot posibilul ca să-şi ispăşească păcatele. Dacă şi tu ţii vreun pic la el, nu cred că ar putea exista un soţ mai bun.

— Nu mă iubeşte, zise Meriel, întrebându-se dacă exista vreun adevăr în cuvintele ei, sau dacă ar fi vrut să existe. Când ne-am cunoscut, a jurat că nu-mi va da niciodată drumul, dar mi-a dat. Am fost doar o nebunie temporară pentru el. Acum i-a trecut şi vrea să scape de mine. Căsătoria s-a terminat.

— Se termină, dacă asta vrei, încuviinţă fratele ei.

Meriel se aplecă, rupse o margaretă care crescuse sub bancă şi începu, absentă, să-i rupă petalele, una câte una. „Îl iubesc. Nu-l iubesc.”

— Cred, zise ea la fel de albă la faţă ca petalele care pluteau încet spre iarbă, că ar trebui să mă duc la Warfield să vorbesc cu Lord Adrian.

„Mă iubeşte. Nu mă iubeşte.” Strânse în palmă floarea lipsită de petale.

— Sunt de acord, zise Alan. Când vrei să te duci?

După ce luă decizia, Meriel ştiu imediat că era cea corectă. Doar revăzându-l pe Adrian se va putea elibera de acea confuzie chinuitoare.

— Acum? zise ea plină de speranţă, apoi îşi privi fratele. În dimineaţa asta?

— Foarte bine, voi cere caii.

Alan se ridică şi merse spre grajduri, cu inima mai uşoară. Poate că Meriel nu ştia foarte bine ce voia, dar el ştia mai bine de-atât.

În timpul călătoriei, Meriel trecuse prin mai multe stări, de la groază la anticipare, dar fu foarte dezamăgită să ajungă la Warfield şi să afle că Lord Adrian plecase să călărească singur. Nimeni nu ştia când se va întoarce, dar probabil foarte târziu.

La auzirea veştii, Meriel începu să-şi muşte buza de jos. Ideea că va trebui să mai aştepte ore întregi îi părea insuportabilă. Oboseala de dimineaţă îi trecuse şi în acel moment era plină de energie, în ciuda drumului lung pe care-l parcursese. Dar cum putea să-l găsească pe Adrian, când pământurile de la Warfield erau atât de întinse?

Îi veni o idee absurdă. Cu Alan în spatele ei, merse către grajduri şi păşi repede înăuntru.

— Lady Meriel! exclamă şoimarul surprins când îl salută. Ce bine că v-aţi întors, milady, lui Chanson i-a fost dor de dumneavoastră, şi contelui la fel. Unii oameni au spus că l-aţi părăsit şi că Domnia Sa vrea să se călugărească, dar eu n-am crezut asta nici o clipă. „Doamna mea s-a dus în vizită la fratele ei”, le-am zis.

Călugăr! Meriel îl privea şocată pe şoimar, ştiind că Adrian ar fi fost capabil să facă un lucru ca acela. Oare de aceea voia să anuleze căsătoria? Mascându-şi reacţia, îşi puse o mănuşă de piele.

— Vreau să ies cu Chanson acum, am cam neglijat-o.

Era o plăcere să aibă din nou şoimul pe încheietură, aşa că ea şi Chanson petrecură câteva minute prostindu-se şi jucându-se. După ce ajunseră iar afară, Alan o întrebă:

— Vrei să-mi spui ce-ai de gând, surioară?

Ea zâmbi larg.

— Poate Chanson îl găseşte pe Adrian pentru mine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Meriel, obiectă fratele ei, zâmbind strâmb, doar nu e iepure sau potârniche.

— Pot măcar să încerc. O să înnebunesc dacă trebuie să aştept ore întregi. Meriel încăleca un alt cal, lăsând-o pe Rosalia să se odihnească după drumul lung. Nu trebuie să vii cu mine dacă eşti obosit!

Alan oftă, ursuz, şi se urcă înapoi pe cal.

— Tot nu te-ai învăţat minte să nu călăreşti singură? Aminteşte-ţi ce s-a-ntâmplat în ultimele două dăţi.

Meriel decise că remarca lui nu merita un răspuns. Plecară la trap şi călăriră până ajunseră în mijlocul luncii întinse. Meriel scoase apoi gluga şoimului şi mângâie pasărea pe gât.

— Găseşte-l pentru mine, Chanson.

În timp ce vorbea, se concentra pe o imagine mentală a lui Adrian aşa cum prefera ea să se gândească la el: chipul său frumos sculptat, căldura care-i apărea în ochi când o privea, felul în care lumina se juca în părul lui aurit. Pentru o clipă, imaginea deveni atât de vie, încât aproape uită de ce o crease. Îşi reveni însă şi-i dădu drumul lui Chanson. Bătând puternic din aripi, şoimul porni săgeată către cer. Cu gândul la Adrian, Meriel lăsă capul pe spate şi o privi

pe Chanson cum se înălţa. „Găseşte-l.”

Curând, pasărea deveni doar un punct pe cer. Meriel îşi spuse că era o idee prostească, fără şanse de reuşită. Chiar şi dacă Chanson ar fi înţeles-o, nu-l putea vedea pe Adrian decât dacă era în câmp deschis. Totuşi, măcar făcea ceva: pasărea exersa şi o distrăgea de la agitaţia ei. Chiar şi aşa, Meriel se ruga pentru o mică minune. Când şoimul începu să zboare spre sud, îl urmă.

După ce parcurseră câţiva kilometri, Chanson se opri, apoi săgetă văzduhul spre vârful unui deal, după care zbură iar în sus, aşteptând. Când ajunseră la baza dealului, Meriel se uită în jur şi recunoscu imediat zona. Desigur, poate că soarta îi lega de acel loc. Mulţumi că se întâmplase minunea.

După ce Chanson se întoarse, mâncă şi fu lăudată pentru inteligenţa ei. Apoi Meriel îi puse la loc gluga şi i-o dădu fratelui ei.

— În vârful dealului e un cerc străvechi de piatră, iar Adrian e acolo. Poţi să te întorci la Warfield. Ne vedem mai târziu.

— Meriel, zise Alan ca un avertisment, n-o să te înveţi minte niciodată?

— N-o să mă întorc singură, promise ea. Gata cu fuga. Chiar şi dacă vrea să-mi sucească gâtul ca unei potârnichi, Adrian va insista ca un cavaler s-o facă undeva unde aş fi în siguranţă.

— Îl iubeşti, nu-i aşa?

Se gândi o clipă la natura complexă a soţului ei şi se înfioră – părţi luminoase întreţesute cu părţi întunecate.

— Poate că iubesc o parte a lui, Alan. Şi nu ştiu dacă e suficient.

— O să vin călare în spatele tău. Când şi dacă îl

vezi pe Warfield, fă-mi un semn şi plec, dar nu înainte.

Meriel încuviinţă, apoi porni pe cărare. Ultima dată când străbătuse poteca aceea, fugea cu calul lui Adrian printr-o furtună violentă, îngrozită de gândul că se trezise în braţele duşmanului ei. Însă, în acea clipă, soarele-i încălzea umerii şi se ducea de bunăvoie la omul care-i fusese şi duşman, şi iubit.

Se gândi ironic că, în ultimele luni, emoţiile ei atinseseră înălţimi epuizante, dar şi coborâşuri, suferind din cauza capriciilor altora. Venise timpul să recapete controlul asupra propriei vieţi – ba chiar trebuia s-o fi făcut de mult. Cu siguranţă, odată ce-l va vedea pe Adrian îi vor dispărea îndoielile şi confuzia şi va şti ce trebuia să facă.

Zgomotul copitelor era înăbuşit de un strat gros de frunze, aşa că Adrian n-o auzi apropiindu-se. Stătea pe un bolovan de mărimea unui scaun, în partea opusă a cercului de piatră. Privea în gol, şi degetele lui împleteau, absent, fire de iarbă.

Meriel se întoarse şi-i făcu semn lui Alan. Acesta încuviinţă şi se întoarse pe cărare.

În acel moment soarta se afla doar în mâinile ei. Rămase o clipă şi-şi studie soţul, fără ca el s-o observe. Era greu de crezut că acel om liniştit era acelaşi pe care-l văzuse ultima dată omorându-şi fără milă duşmanul. Părea că redevenise omul pustnic, care ar fi putut fi un cărturar sau un călugăr. Sub părul strălucitor, expresia de pe chipul său părea distantă şi nepământeană. Şi totuşi, hainele lui negre îi dezvăluiau trupul antrenat. Dacă ar fi fost călugăr, cu siguranţă ar fi aparţinut unui ordin războinic.

Înghiţi în sec şi făcu semn calului să înainteze în luminiş. Era timpul să-şi hotărască soarta.

Pentru Adrian, cercul de piatră devenise un simbol a tot ce se întâmplase între el şi femeia care-i fusese soţie – constrângere şi compasiune, pasiune şi înstrăinare – şi venise acolo ca să încerce să se împace cu trecutul. Totul din jur îi amintea de Meriel – pietrele aspre care o fascinaseră, copacul sub care făcuseră dragoste, chiar şi şoimul care coborâse din cer.

Apoi auzi sunetul copitelor. Întoarse capul şi inima-i tresări, ştiind că nu-şi va găsi liniştea în acea zi. Meriel venea spre el pe cal, subţire, frumoasă şi blândă. Imaginea ei îl înspăimânta pe Adrian mai tare decât orice sabie pe care-o văzuse vreodată.

Doar Dumnezeu ştia ce se zărise pe chipul său în acele momente nepăzite. De ce trebuise să vină Meriel la el, când însemna că va fi nevoit s-o privească din nou plecând? Era prea mult pentru orice om. Dar o lăsase să plece o dată, şi undeva trebuia să găsească puterea s-o lase din nou. Încercând să-şi controleze sentimentele, se ridică în picioare şi se îndreptă spre ea.

— Buna ziua, Meriel.

— Bună ziua, răspunse ea.

Ce cuvinte goale şi lipsite de sens. Ochii ei albastru-închis îi întâlniră pe ai lui – şi-n profunzimile lor, Adrian nu văzu nimic. Nici bucurie, nici teamă, nici durere. Nimic.

Simţindu-se neputincios, Adrian se întreba ce va urma. Dacă ar fi fost străini, le-ar fi fost simplu să vorbească despre lucruri cotidiene, dar îi legau atât de multe lucruri, încât era posibil să nu poată vorbi deloc.

Meriel coborî iute de pe cal. Era clar că nu voia ca soţul ei s-o atingă. Era înţeleaptă. Dar era o înţelepciune dureroasă – încă o durere pe care el trebuia s-o ascundă. Îşi priponi calul sub copacul unde

era şi al lui, apoi se întoarse către el.

— Mesajul tău a ajuns azi-dimineaţă la Avonleigh. Mi s-a părut un moment potrivit să discutăm faţă în faţă.

— Nu te-a mulţumit propunerea mea? Deşi ar fi dat tot ce avea s-o poată îmbrăţişa, se forţă să se oprească la doi metri distanţă. Nu pot renunţa la nimic din ce-am moştenit de la tatăl meu, dar îţi mai pot da din pământurile pe care le-am dobândit eu însumi.

— Nu este nevoie, milord. Oferta ta a fost mai mult decât generoasă.

Privirea neliniştită a lui Meriel se mută de la el la verigheta ei de aur. Era ciudat că încă-i purta inelul, poate venise să i-l înapoieze.

— Chiar crezi că este posibil să anulăm căsătoria? întrebă ea.

Adrian încuviinţă.

— Biserica susţine că nu se poate înfăptui o căsătorie fără consimţământul absolut al ambelor părţi. Prin urmare, nu eşti legată de nici un jurământ, din moment ce te-ai căsătorit într-un moment în care nu-ţi puteai da cu adevărat acordul. S-ar putea ca anularea să dureze ceva timp, poate un an sau doi dacă e nevoie de permisiune de la Roma, deşi nu cred. După o pauză lungă, adăugă, cu o voce lipsită de inflexiuni: După aceea vei fi liberă să te măriţi din nou. Sau pentru prima dată, după cum va considera Biserica.

N-ar fi fost mai puţin expresiv nici dacă ar fi fost un zid de piatră. Era greu de crezut că acela era omul din cauza căruia Meriel trăise acea dramă îngrozitoare. Oare chiar nu-i păsa de ce se întâmpla cu căsătoria lor? Sau îi păsa prea mult?

— Şi tu vei fi liber să te căsătoreşti cu altcineva, zise ea nesigură.

Soţul ei clătină din cap.

— Tu n-ai consimţit cu adevărat când ne-am căsătorit, dar eu da. Am depus jurămintele în deplină cunoştinţă de cauză şi voi fi mereu legat de ele în inima mea. Nu mă voi căsători niciodată cu altcineva.

Sinceritatea lui calmă şi imperturbabilă era devastatoare. Meriel înghiţi în sec, întrebându-se ce se ascundea în spatele cuvintelor sale.

— Vrei să te călugăreşti?

— M-am gândi la asta, recunoscu el, dar egumenul William m-a convins că n-am o vocaţie adevărată. Aşa că… o să continui să trăiesc.

Undeva sub acel calm de suprafaţă se ascundea focul interior al adevăratului om, iar Meriel trebuia să ajungă la el dacă voia să-şi înţeleagă cu adevărat soţul. Încercând să stabilească un fel de legătură cu el, păşi înainte şi-i atinse uşor braţul.

Cu rapiditatea unui şoim, Adrian smuci braţul şi se îndepărtă grăbit.

— Nu e înţelept să faci asta, *ma petite,* zise el. Disperarea din ochi dezminţea calmul vocii sale. Fac tot posibilul să mă controlez, dar nu pot să garantez pentru ce se întâmplă dacă mă atingi.

În acel moment Adrian era însufleţit de focul din el pe care-l căutase, iar Meriel înţelese că încă ţinea la ea… poate prea mult. Se întrebă cu spaimă dacă avea curajul să-l cunoască cu adevărat, şi puterea de a-i îndura iubirea intensă şi dornică. Pentru că nu putea găsi un răspuns la acea întrebare, Meriel deschise alt subiect – unul care avea să-l bucure pe soţul ei, ştergându-i durerea din ochi.

— Sunt însărcinată.

Adrian încremeni, apoi, spre şocul ei, o întrebă:

— E al meu?

Meriel îl privi îngrozită.

— Ce fel de femeie mă crezi? exclamă ea. Al cui să fie copilul, dacă nu al soţului meu?

— Îmi pare rău, n-am vrut să sune aşa. Făcu o mişcare spasmodică spre ea, apoi se opri. Doar că... atunci când am vorbit prima dată cu Burgoigne despre răscumpărarea ta, s-a lăudat că ai fost o amantă foarte pasională.

Văzând repulsia de pe chipul ei, Adrian ridică o mână. Liniştea lui era de domeniul trecutului, căci acum expresia de pe chipul său era suferinţă.

— Ştiu că nu te-ai fi culcat cu el de bunăvoie, dar un copil se poate naşte şi din viol, nu doar din iubire.

— N-a apucat să mă violeze. Fusese o zi lungă şi obositoare şi Meriel simţi dintr-odată că nu prea o mai ţineau picioarele. Se aşeză pe piatră şi zise, cu vocea tremurândă: S-a gândit că te-ar putea răni violându-mă, dar Lady Cecily l-a oprit înainte să apuce să-şi realizeze scopul.

— Slavă Domnului! Adrian închise ochii, ca şi când n-ar fi vrut să arate cât de uşurat fusese la auzirea vorbelor ei. După un moment, îi deschise din nou. Asta este o altă datorie pe care o am faţă de Lady Chastain. Mă bucur foarte mult. Ai trecut deja prin prea multe din cauza mea.

Meriel îşi dădu seama că spunea multe despre Adrian faptul că n-o rănise niciodată fizic, nici măcar când se aflase pe culmile obsesiei. Burgoigne îi arătase ce însemna frica adevărată.

— Nu te învinovăţi pentru tot, milord, zise ea. Consecinţele violenţei revin omului care-a înfăptuit-o.

— Adevărat. Dar n-ai fi ajuns la Chastain dacă n-aş fi fost eu, oftă el. A fost o prostie din partea mea să pun o asemenea întrebare. Chiar şi dacă Burgoigne...

te-ar fi lăsat gravidă, n-ai fi avut cum să ştii după doar două săptămâni. O să recunosc copilul ca moştenitorul meu, astfel ca anularea căsătoriei să nu aibă nici un efect asupra drepturilor lui. Mă vei lăsa să-l cresc, când va fi suficient de mare?

— Desigur, răspunse ea, cu un nod în gât. Contele era atât de smerit, încât îi părea un străin – nu mai era nici lordul dominator, nici iubitul tandru. Adrian îşi mută privirea de la Meriel, spre cea mai înaltă piatră. Zise cu o voce aspră:

— Când erai pe moarte, am jurat să mă supun voinţei tale întru totul. Spune-mi ce vrei de la mine, Meriel, ca să ne încheiem socotelile.

Privindu-i profilul, Meriel zise încet:

— Vreau să te cunosc cu adevărat, Adrian. Cât am fost la Chastain, am început să-mi amintesc ce s-a-ntâmplat de când am avut accidentul şi până mi-am recăpătat memoria.

Întreg trupul lui se încordă, dar tot n-o privi.

— Ce ţi-ai amintit?

Se îmbujoră, năpădită de amintiri pasionale, de modul în care îi strigase numele cu dragoste şi dorinţă…

— Mi-am amintit cum mi-am revenit după accident. Că mi-ai făcut curte şi ne-am căsătorit. Cred că aproape tot. Dar, deşi îmi amintesc totul foarte clar, e ca şi când nu aş fi trăit eu, ci altcineva. Meriel făcu o pauză, încercând să explice la ce se referise. E ca şi când femeia cu care te-ai căsătorit e separată de mine de un perete transparent de sticlă, asemenea ferestrei din camera ta. Ştiu că te-am iubit atunci, dar sentimentele nu sunt încă reale pentru mine. Aşa cum eu am fost altă femeie, şi tu ai fost alt bărbat. Nu cel care m-a închis în castel, şi nici cel care m-a

înspăimântat omorându-l pe Guy de Burgoigne. Erai atât de bun, atât de blând. Se opri. Nici n-am visat vreodată că ar putea exista o asemenea iubire şi tandreţe.

Dintr-odată, prea supărată ca să mai stea jos, Meriel se ridică şi merse până ajunse la una dintre pietre. Se opri, sprijinindu-şi fruntea de suprafaţa cenuşie şi aspră şi inspiră adânc. Acele pietre aveau să rămână acolo, ca o mărturie mută a nevoii omenirii de a se întoarce la credinţă, mult după ce ea şi Adrian vor fi murit şi vor fi fost uitaţi. Se întoarse apoi spre soţul ei, mai liniştită.

— Cine eşti, Adrian? Un criminal? Un diavol trimis din iad să mă chinuiască? Sau un înger al binelui care m-a iubit şi pe care l-am iubit şi eu?

— Nu sunt nici una, nici alta, *ma petite,* zise el, privind-o în sfârşit, mohorât. Sunt doar un simplu om. Deşi din cele două, cred că am mai mult din diavol decât din înger. Făcu o grimasă plină de amărăciune batjocoritoare faţă de sine: Nu m-am simţit niciodată liber şi probabil e vina mea. Toată viaţa m-am simţit condus, obligat să-mi stăpânesc natura josnică, să-mi achit responsabilităţile faţă de Warfield şi să-mi îndeplinesc jurămintele pe care le-am făcut când eram copil. Apoi te-am cunoscut pe tine. Se îndepărtă de ea cu graţia periculoasă a unui animal de pradă. Te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut, Meriel. Nu doar pentru că te consider frumoasă, ci pentru că tu comunicai cu o nevoie adâncă şi dureroasă din sufletul meu. Cred că pentru că-ţi aparţineai în întregime ţie. Şi erai la fel de liberă ca şoimul tău. Adrian îşi mută privirea de la ea, cu corpul încordat. Egumenul William spunea că, cel mai adesea, ajungem să ucidem ce iubim cel mai mult, şi avea dreptate. Am încercat să te

întemniţez, ca un om nebun, să te aduc la mine, să distrug ceea ce iubeam cel mai mult la tine. Nu mi-am dat seama cât de aproape eram să-ţi ucid spiritul până n-am fost aproape să-ţi ucid corpul. Se întoarse către ea, într-un final, cu o expresie la fel de sumbră ca moartea. Dar ai câştigat, *ma petite.* Dorinţa ta de libertate a fost mai puternică decât puterea mea de te-a de înfrânge. Aşa că pacea să fie cu tine, iubita mea. Nu mă voi folosi de lege să te ţin împotriva voinţei tale.

Meriel îşi privea soţul, iar sinceritatea lui chinuită îi aduse lacrimi în ochi. Îşi aminti un vers din Biblie. Nu din *Cântarea Cântărilor,* ci din Evanghelia lui Luca, tămăduitorul: „Păcatele sale multe sunt iertate, pentru că a iubit mult”.

Doar Dumnezeu putea cunoaşte toate dimensiunile sufletului unui om, dar Meriel simţi în cele din urmă că înţelesese care era esenţa lui Adrian. Păcătuise împotriva ei, iubind-o, întemniţând o femeie al cărei suflet nu putea supravieţui fără libertate.

Şi în acel moment, pentru că o iubea, îi dăduse libertatea să aleagă singură. Ca şi când ar fi fost un şoim pe care-l elibera, tăiase legăturile, obiceiurile şi obligaţiile. În acel moment nu mai era nimic care s-o lege de el. Nimic altceva decât dragostea – cea mai puternică legătură dintre toate.

Îşi primise în sfârşit răspunsul, şi era unul foarte simplu. Deşi soţul ei avea calităţi de temut, nu mai avea nici un motiv să se teamă de el. Da, o rănise în trecut, dar învăţase o lecţie amară şi ştia că n-o va mai răni niciodată. Când accidentul îi şterse orice urmă de furie şi încăpăţânare, când îl văzuse cu alţi ochi pe Adrian şi descoperise bunătatea din el, se îndrăgostise. Cunoscuseră împreună pasiunea, încrederea şi bucuria, iar în acel moment, când avea în sfârşit de ales, îşi

dădu seama că avea de fapt o singură alegere.

Deşi jurase să nu i se supună niciodată, descoperi că unele jurăminte n-ar fi trebuit făcute. Sau, dacă fuseseră făcute, trebuiau încălcate.

Tremurând uşor, Meriel se duse către soţul ei, oprindu-se la distanţă de un braţ de el. Îl simţi încordându-se, expresia de pe chipul său exprimând dorul şi disperarea.

— Când am venit aici, nu ştiam ce vreau de la tine, Adrian, dar acum ştiu. Meriel îl privea în ochi, gândindu-se cum ar fi fost mai bine să-i spună ce era în inima ei. Îşi aminti din nou de *Cântarea Cântărilor,* şi-i zise încet: „Noaptea-n pat l-am căutat pe dragul sufletului meu, l-am căutat, dar, iată, nu l-am mai aflat”.

Chipul lui Adrian se însufleţi de speranţă insuportabilă, dar nu o atinse. În loc, de asta, răspunse:

— „Scoală-te, iubito, şi vino, frumoaso…”

— „Căci iată, iarna a trecut şi ploaia s-a dus.”

Meriel încheie, apoi îi cuprinse chipul în palme şi-i trase capul în jos ca să-l sărute. Chiar şi în acel moment mai simţea un fior de teamă – dar acesta dispăru când buzele ei le atinseră pe-ale lui.

Zidul de îndoieli, care o separase de femeia care fusese soţia lui Adrian, se sfărâmă apoi ca sticla spartă şi simţi forţa deplină a iubirii în fiecare fărâmă a fiinţei ei.

— Dumnezeu mi-e martor că te iubesc, Adrian, şopti ea, plângând şi râzând în acelaşi timp. Nu ştiu cum am putut uita, chiar şi pentru o clipă. Probabil am ştiut, în adâncul sufletului, că dacă recunosc cât de mult te iubesc nu-mi voi mai aparţine niciodată în totalitate.

Adrian o îmbrăţişă cu forţa cu care un muribund

caută mântuirea.

— Tot ce contează e că acum îţi aminteşti.

Intensitatea dorului şi a emoţiilor lui aprinse şi dorinţa ei. Cuvintele nu erau suficiente – doar pasiunea avea puterea să exprime o asemenea nevoie şi bucurie. Se căsătoriseră şi se despărţiseră, iar în acel moment aveau să-şi reînnoiască jurămintele, pentru totdeauna.

Amintirile lui Meriel despre modul în care făcuseră dragoste păruseră nişte vise, dar în acel moment o dorinţă dureros de reală pusese stăpânire pe ea. Răspunse apăsării gurii lui Adrian şi mâinilor lui avide, simţi furnicături în tot corpul şi se îmbătă de gust, atingere şi sunet. Se simţea frumoasă pentru că se vedea prin ochii lui.

Aveau nevoie ca de aer unul de celălalt. Meriel nici nu-şi mai aminti după aceea detaliile banale, precum dezbrăcatul sau aşezarea unei mantii pe jos, peste pământul acoperit de iarbă. Pasiunea deveni singura realitate, şi dorinţa ei era la fel de febrilă ca a lui Adrian. Îşi dorea – avea nevoie – să se unească cu el, pentru că sufletele şi inimile lor se uniseră deja.

Şi în apogeul nebuniei lor divine, sufletele lor se înălţară împreună, şi liber, către porţile raiului.

Apoi rămaseră îmbrăţişaţi pe mantie, fericiţi. Adrian mângâia trupul încălzit de soare al lui Meriel.

— Am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna, *ma petite,* zise el încet. N-am crezut c-o să mai fiu vreodată fericit pe lumea asta.

Genele ei se ridicară, dezvăluind întreaga forţă a ochilor ei albaştri.

— Misterioase sunt căile Domnului, zise ea, afişând un zâmbet care îi mângâie sufletul. Când nu ştiam

dacă să mă călugăresc sau nu, m-am rugat pentru îndrumare şi am avut o viziune. Am văzut că aveam în faţa mea două drumuri. Unul ducea spre viaţa religioasă şi era drept, clar şi îngust, iar celălalt era întunecat, misterios şi destul de înfricoşător. Cu toate astea, nu aveam de ales, pentru că drumul vieţii religioase era îngrădit de un înger cu o sabie de foc. Avea părul aurit şi era cea mai frumoasă şi mai primejdioasă fiinţă pe care-am văzut-o vreodată. Zâmbi şi-şi alunecă degetele prin părul lui Adrian. De fapt, era chiar imaginea ta, iubirea mea. Cred că ne-a fost scris să fim împreună. Dar mi-am dat seama de asta abia când mi-ai dat libertatea de a alege.

Adrian îi despleti alene cozile împletite, apoi începu să-i răsfire părul peste trup, asemenea unui voal mătăsos.

— De ce ai minţit despre trecutul tău prima dată când te-am găsit în pădure?

— Mi se pare o prostie acum, zise ea cu tristeţe, dar mi-a fost teamă că ai putea pune în pericol Avonleigh. Păreai foarte fioros şi eu auzisem multe lucruri rele despre contele de Shropshire.

— Richard s-a gândit că s-ar putea ca ăsta să fie motivul. Va trebui să mă instruiesc să am un comportament mai blând. Deveni brusc serios. Deşi am fost foarte fericit când ne-am căsătorit, mi-a fost mereu teamă de ce se va întâmpla când îţi vei recăpăta memoria. Abia acum simt că suntem cu adevărat căsătoriţi.

— Îmi pare rău, iubitule, şopti ea, pentru timpul pierdut şi pentru suferinţa pe care ţi-am pricinuit-o.

Adrian se întinse lângă ea şi-şi sprijini capul în mâini.

— Nu trebuie să-ţi ceri iertare. Ultimele săptămâni

au fost atât de îngrozitoare, încât şi eu cred că am suferit suficient pentru păcatele mele.

Îi ridică mâna şi-i sărută palma, apoi îşi croi drum cu sărutări, pe pielea ei fragedă spre încheietură. Degetele ei tremurau de plăcerea mângâierii lui.

— Cred că ar fi fost mare păcat să te călugăreşti.

— Egumenul William a avut dreptate, încuviinţă Adrian. Cred că nu aveam o vocaţie adevărată, pentru că nu există chemare pământească mai mare decât să te iubesc pe tine. Se aplecă şi sărută curba delicată a abdomenului ei. Eşti atât de slăbuţă. Pare greu de crezut că porţi copilul nostru aici.

Meriel zâmbi, amuzată.

— O s-o crezi dimineaţă, când o să prind o nuanţă delicată de verde.

Râsul era darul cel mai de preţ, şi, râzând, Adrian îşi trase din nou soţia în braţe. Făcuseră dragoste o dată, uitând cu sălbăticie de ei înşişi. De data aceea pasiunea va fi lentă, adâncă şi infinită.

„Eu a iubitului meu sunt, şi el este iubitul meu.”

notă istorică

În 1153, Eustaţiu, fiul mai mare al lui Ştefan, a murit în mod neaşteptat. William, fiul său mai mic, nu avea nici pregătirea, nici veleităţi de a deveni rege, aşa că Ştefan a fost convins să-l adopte pe fiul Matildei, Henric, drept moştenitor.

Ştefan a murit şi el în 1154. A fost considerat un om bun, dar un conducător dezastruos. Succesorul său, fiul Matildei, a rămas în istorie ca Henric al II-lea, unul dintre cei mai buni regi ai Angliei.

Ştefan şi Matilda au acordat, separat, douăzeci şi şapte de titluri de conte, ca mită pentru susţinătorii lor,

iar situaţia ca doi conţi să lupte pentru controlul unui singur comitat s-a repetat de mai multe ori. În acea perioadă, Shropshire nu avea un conte. Probabil că Henric I alocase veniturile comitatului tinerei lui văduve, Adeliza, şi nici fiica ei vitregă Matilda, nici Ştefan nu au contestat acest lucru.

Numele şi titlurile se acordau mult mai uşor în acea perioadă, şi un nobil putea fi supranumit în mai multe feluri, în acelaşi timp: Adrian de Lancey, Adrian de Warfield, Adrian de Shropshire sau Adrian de Shrewsbury (principalul oraş din comitatul Shropshire). Abia începeau să fie folosite numele de familie (în Ţara Galilor, au început să devină obişnuinţă abia în secolul al XVIII-lea), dar pentru a simplifica lucrurile, le-am dat protagoniştilor şi nume de familie.

Perioada dintre domnia lui William Cuceritorul şi cea a lui Henric al II-lea a fost una foarte bună pentru evreii englezi, care erau protejaţi şi apreciaţi de regi pentru contribuţiile lor economice. Cămătarii evrei erau consideraţi mai drepţi şi mai de încredere în practicile lor de a împrumuta bani decât cei creştini. (Şi, în ciuda interdicţiilor din partea Bisericii, existau mulţi cămătari creştini.)

În acea perioadă, evreilor li se percepeau taxe mari şi imprevizibile, la fel ca tuturor celorlalţi. (Una dintre realizările societăţii moderne este că impozitele de acum sunt mai rezonabile şi predictibile, deşi există oameni care nu ar fi de acord cu această afirmaţie.)

După moartea lui Henric al II-lea, poziţia evreilor s-a deteriorat, pentru că fiii acestuia, Richard şi John, îşi considerau supuşii evrei resurse care trebuiau secătuite. De asemenea, fervoarea cruciadelor religioase a dus uneori la persecuţii antisemite şi la violenţă.

În 1290, Edward al II-lea i-a expulzat pe evrei din Anglia, şi aceştia au început să se întoarcă abia în secolul al XVII-lea. În mod curios, puritanii, cei care credeau cu tărie în citirea Bibliei şi păzirea moralei, au fost cei care au început să respecte legile Vechiului Testament şi i-au primit înapoi pe fraţii lor evrei.

Surprinsă pe pământurile contelui de Shropshire, cu șoimul prins de braț, Lady Meriel de Vere pretinde că este o femeie galeză de origine umilă prinsă la braconaj, nicidecum o nobilă din Normandia. Lord Adrian de Warfield este fascinat de privirea albastră plină de sfidare și simte cum pasiunea îi ia mințile, făcându-l pentru totdeauna prizonier al farmecului necunoscutei. Sfidând destinul și orice i-ar fi putut spune o minte rațională, contele poruncește ca această frumusețe sălbatică să fie încuiată în turnul din castelul său, jurând să o convingă să-și predea necondiționat inima și trupul. Încăpățânată și independentă, Meriel urăște să fie ținută captivă și jură să nu-i cedeze niciodată, chiar dacă va muri încercând să-și păstreze neîntinată fecioria. Însă viața îi atrage pe amândoi într-un vârtej neașteptat și impetuos al luptelor și al intrigilor, dar și în mrejele primejdioase ale mângâierilor pline de tandrețe, ademenindu-i spre o iubire pătimașă care va spulbera totul în cale.

Mary Jo Putney este unul dintre cei mai bine vânduți autori americani de ficțiune romantică, bucurându-se de o prezență permanentă în topurile publicațiilor *New York Times*, *Wall Street Journal* și *Publishers Weekly*.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-741-326-7
9 786067 413267
Lira®